CĂRȚI ÎN FLĂCĂRI

A treia carte din seria
BIBLIOTECA INVIZIBILĂ

Genevieve Cogman

ARMADA

„Se opri să privească
mai bine corpurile de bibliotecă
din jurul ei. Erau înalte ca niște
blocuri-turn, imposibil de înalte
pentru dimensiunea bazelor,
instabile structural, construcții
care ar fi trebuit să se dărâme cu
mult înainte să fie burdușite
cu cărți. Dar nimeni nu se afla
în vârf, privind în jos spre ea. Încă.
Irene se deplasă în zigzag spre
centrul bibliotecii, făcând ocoluri
și evitând un drum drept printre
rafturi. Încercă să combine,
pe cât era omenește posibil,
liniștea cu viteza. Alberich putea
intra oricând în mediul fizic,
iar atunci avea să fie, pentru ea,
doar o pată neregulată în fundal."

ARMADA

CĂRȚI ÎN FLĂCĂRI

Genevieve Cogman

Traducere din limba engleză de
IULIA DROMERESCHI

ARMADA

Coperta: Vasile ADNAN
Redactor-şef: Marian COMAN
Redactor: Anca BACIU
Tehnoredactor: Iuliana CONSTANTINESCU
Lector: Laura GUŢU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
COGMAN, GENEVIEVE
Cărţi în flăcări / Genevieve Cogman; trad. din lb. engleză: Iulia Dromereschi. –
Bucureşti: Nemira Publishing House, 2021
ISBN 978-606-43-1085-9

I. Dromereschi, Iulia (trad.)

821.111

Genevieve Cogman
THE BURNING PAGE

Copyright @ Genevieve Cogman, 2016.
First published by Pan Books, an imprint of Pan Macmillan,
a division of Macmillan Publishers International Limited.

© ARMADA, 2021

ARMADA este un imprint al Grupului editorial **NEMIRA**.

Tiparul executat de PAPER PRINT INVEST, Brăila.

Orice reproducere, totală sau parţială,
a acestei lucrări şi închirierea acestei cărţi
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
şi se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1085-9

MULȚUMIRI

Nu pot să cred că am ajuns până aici! Le mulțumesc tuturor celor care m-au ajutat pentru a publica această carte și pe acelea dinaintea ei.

Îi mulțumesc agentei mele, Lucienne Diver, care și-a asumat riscul de a lucra cu mine și mi-a fost mereu alături, m-a susținut și m-a sfătuit. Îi mulțumesc editoarei mele din Marea Britanie, Bella Pagan, și editoarelor mele din Statele Unite, Diana Gill și Rebecca Brewer, care au făcut cartea mult mai bună. Sunteți extraordinar de apreciate!

Le mulțumesc cititoarelor mele de probă și prietenelor mele – Beth, Jeanne, Anne, Unni, Phyllis, April, Nora și restului lumii. Le mulțumesc prietenilor de la serviciu, care m-au încurajat și mi-au oferit cafea. Vă mulțumesc vouă, cititorilor și prietenilor on-line cărora v-au plăcut primele cărți. Sper că o să vă placă și aceasta.

Mulțumesc mamei, tatei, fratelui meu și surorii mele, mătușii, unchiului și tuturor celorlalte rude. Sprijinul vostru și cărțile de pe rafturile voastre au contribuit la crearea acestui roman.

Le mulțumesc tuturor bibliotecarilor de pretutindeni. Sunteți indispensabili și sunteți apreciați – mereu veți fi.

INDICAȚII OFICIALE ALE BIBLIOTECII PRIVIND DEPLASĂRILE

Avertismente în vigoare

Următoarele porți sau Traversări între Bibliotecă și celelalte lumi sunt interzise până la noi ordine. Excepție fac situațiile în care Bibliotecarul (Bibliotecara) ce dorește să se deplaseze spre ele are permisiunea scrisă a unui superior.

LUMEA A-215: STARE – ÎN RĂZBOI

Această lume alternativă este, în prezent, în plin război termo-nuclear. Au avut deja loc câteva bombardamente cu arme nucleare. Pentru siguranța personală, recomandăm ca niciun Bibliotecar să nu pătrundă în această lume, cel puțin în următorii doi ani. Oricine are nevoie de mai multe informații este rugat să o contacteze pe Vasilisa prin sistemul de e-mail al Bibliotecii.

LUMEA A-594: STARE – INFESTARE CU HAOS

Nivelul de haos din această lume a crescut alarmant și a atins o stare prezumtivă, spre conglomerată. Pentru cei care nu-și amintesc noțiunile de bază, asta înseamnă că întreaga lume este în pericol să fie complet absorbită de haos. Este un pericol real și imediat pentru toți Bibliotecarii care încearcă să o viziteze. Încercarea de a pătrunde în această lume

printr-o Traversare ar risca expunerea Bibliotecii la contaminare. Nu încercați să salvați cărți din această lume, pentru că nu vi se va permite să intrați din nou în Bibliotecă după aceea! (NOTĂ: Excepția generată de permisiunea scrisă a unui senior *nu se aplică* acestei lumi. Nu se va acorda nicio permisiune.)

LUMEA B-12: STARE – LUPTE PENTRU PUTERE

Această lume alternativă este, în prezent, câmpul unor lupte pentru putere între dragoni și Neamul Frumos. Faptele sunt incerte, însă agenți ai ambelor părți au încercat să preia controlul asupra Imperiului Otoman, care conduce majoritatea acestei lumi. În interesul menținerii neutralității, vom rămâne în afara conflictului și, prin urmare, nu vom intra în această lume. Dacă vreo persoană care a vizitat-o anterior are informații privind situația politică (perimate sau nu), este rugată să îl contacteze pe Candid, prin sistemul de e-mail al Bibliotecii.

LUMEA B-474: STARE – *VENDETTA* PERSONALĂ

Îl felicităm pe Alastor pentru că a recuperat un exemplar din manuscrisul nepublicat al continuării cărții *Frankenstein*, de Mary Shelley. A fost descoperit în biblioteca particulară a unui membru al Neamului cunoscut drept Lordul Judecător. Din nefericire, acesta a declarat că va ucide orice Bibliotecar ce îi va ieși în cale în următorii cinci ani. Pentru că B-474 este locul în care s-a petrecut furtul, toți Bibliotecarii sunt îndemnați să evite această lume până la noi ordine. Alastor va rămâne în Bibliotecă în următorii cinci ani. Este disponibil pentru novicii și Bibliotecarii de rang mediu care doresc prelegeri despre *Ținte de bun-simț și evaluarea rezonabilă a amenințărilor.*

LUMEA G-133: STARE – INTERESE POLIȚIENEȘTI

Traversarea spre această lume este interzisă cel puțin în următoarea lună. Forțele polițienești ale Imperiului Franco-Prusac se interesează prea îndeaproape de poartă. De asemenea, dorim să afirmăm cât se poate

de limpede că Bibliotecarii *nu au permisiunea* de a folosi Biblioteca în vederea transportării de ouă de dinozaur. Dacă vor nesocoti această regulă, sub nicio formă nu trebuie să atragă atenția autorităților din interiorul lumii. De fapt, am dori să le reamintim tuturor că ne aflăm aici pentru a colecta cărți, nu dinozauri. Bibliotecarii care manifestă probleme în ceea ce privește această distincție ar trebui să facă un curs de reîmprospătare a cunoștințelor de bază.

LUMEA G-522: STARE – POARTĂ STRICATĂ

Această Traversare s-a comportat ciudat și nu a funcționat când Ekake a vrut să o folosească. Investigăm situația, iar călătoria în această lume alternativă nu este recomandată, până la noi ordine. Ekake se află sub îngrijire medicală și vom oferi mai multe informații de îndată ce va redeveni conștient și ni le va putea da.

PROLOG

De la: Peregrine Vale, Baker Street 221B[1]
Pentru: Inspectorul Singh, Noul Scotland Yard

Singh,

Pentru numele lui Dumnezeu, chiar nu ai nicio provocare pentru mine? Londra e o baltă puturoasă, iar răufăcătorii săi sunt mărunți, lipsiți de imaginație și deloc interesanți. În ultimele câteva săptămâni, aproape că am înnebunit de plictiseală. Nimic nu pare demn de timpul meu sau de atenția mea. Chiar și cercetările proprii îmi par o risipă de efort. Trebuie să primesc un caz ca lumea, altfel mașinăria reprezentată de creierul meu va începe să râșnească în gol.

În ce privește întrebările tale despre crima Rotherham și despre presupusa activitate de bântuire de la instalația de pompare de pe Tamisa, aș fi crezut că e limpede legătura dintre ele.

Ar trebui să fie evident că victima a fost momită să vină la noile membrane de ultra-filtrare de la instalația de pompare de pe Tamisa și ucisă acolo. Trupul bărbatului a fost trecut prin sistem, pentru

---

[1] Detectivul Sherlock Holmes, personajul literar creat de scriitorul britanic sir Arthur Conan Doyle, ar fi locuit la această adresă londoneză împreună cu doctorul John H. Watson. Adresa era fictivă în epoca în care au fost scrise aventurile, căci Baker Street nu era suficient de lungă, încât să existe acest număr. În prezent, la 221B se află Sherlock Holmes Museum (n. red.).

a-i umple plămânii cu apă proaspătă și a oferi astfel greutate afirmației că fusese înecat în lacul Serpentine din Hyde Park, unde i s-a găsit cadavrul. Verifică posesiunile financiare ale nepoatei lui Rotherham și biblioteca ei personală! Cred că acolo vei găsi dovezi ale studiilor sale științifice. Alibiul pe care i l-a oferit soțul său acestei nepoate este îndoielnic și probabil că el va ceda sub presiune.

Winters și Strongrock nu sunt în Londra, în prezent. Au plecat în misiune într-una dintre lumile lor paralele. Din câte mi-a mărturisit Strongrock, Winters are parte de neplăceri venite din partea superiorilor pentru că și-a părăsit postul când i-a sărit în ajutor. Absurdițile birocratice tipice! N-or fi fost de acord superiorii ei cu metodele adoptate, însă a obținut, oricum, rezultatele dorite. Îndrăznesc să afirm că ar fi putut fi mai rău.

Dă-mi un caz, Singh! M-ar ține ocupat și Dumnezeu știe câtă nevoie am de asta! Gândirea logică și rațiunea sunt cele mai bune leacuri pentru lipsa mea de ocupație curentă și mă vor ține departe de alternative mai rele.

Vale

CAPITOLUL UNU

Lumina dimineții se reflecta în sticla ferestrelor și în lamele ghilotinelor din piața centrală. Porumbeii se ciondăneau zgomotos prin șanțuri. Puteau fi auziți doar pentru că, în rest, domnea o liniște mormântală. Doar scârțâitul roților căruței și pașii moi o întrerupeau.

Irene simțea că liniștea transmitea groaza într-o măsură și mai mare, parcă, în jurul ei și al lui Kai. Trecătorii le evitau privirile, disperați să nu le atragă atenția. Totul din cauza uniformelor „împrumutate", firește. Tuturor le era teamă că, într-o zi, Garda Națională s-ar putea să vină după *ei* și să îi târască departe, învinuindu-i de comiterea unor activități contrarevoluționare. Ar fi urmat întemnițarea, procesele și ghilotina...

Ținutele lor reprezentau, așadar, deghizarea perfectă pentru a trece neobservați. Oamenii nu se uitau de două ori la cei din Garda Națională, ca nu cumva aceștia, la rândul lor, să se uite de două ori la ei.

Cei doi cotiră pe o stradă și merseră de-a lungul ei, în același pas, îndepărtându-se de ghilotine. Irene simți o ușurare irațională. Chiar dacă nu erau încă în afara pericolului, măcar era scutită să mai vadă mașinăria care i-ar fi putut tăia capul.

– Cât mai avem? murmură Kai, din colțul gurii.

Chiar și în uniforma lipsită de farmec a Gărzii Naționale, compusă dintr-o haină groasă, de lână neagră, și din pantaloni asortați, cu o eșarfă tricoloră, asistentul ei reușea să arate aproape

ireal de chipeș. Soarele îi sclipea în părul negru și îi atingea fața, care plesnea de sănătate. Mergea ca un aristocrat sau ca un prădător, nici pe departe ca un om obișnuit, care făcea muncă de birou de la 9:00 la 17:00. Nu prea puteau ascunde asta, însă. Urmele de noroi ar fi fost nelalocul lor pe un membru al Gărzii, iar să îl deghizeze în cetățean obișnuit, săltat pentru interogatoriu, ar fi fost prea riscant.

– Strada următoare, mormăi Irene.

Spre deosebire de Kai, era un cetățean obișnuit, lucru pe care îl regreta uneori. Dar asta însemna că se pricepea mult mai bine să treacă neobservată. Părul ei șaten, comun, și trăsăturile banale necesitau efort să devină interesante sau mai atrăgătoare, nu doar „ordonate și curate". Dar, pentru că în majoritatea timpului *voia* să treacă neobservată, reprezentau un avantaj în munca ei.

Din fericire, existau și femei în Garda Națională, și nu fusese nevoie să își ascundă sânii sau ceva de genul ăsta, pentru a trece neobservată. Republica Europeană care se dezvoltase după Revoluția Franceză crease această lume alternativă, oprimantă, crudă și foarte periculoasă, care însă le permitea măcar femeilor să se lase ucise în forțele sale armate. Probabil fiindcă aveau nevoie de toți cei disponibili, din cauza războaielor care nu mai conteneau... dar asta era, deja, altă discuție.

Mai dădură un colț, iar Irene aruncă o privire spre clădirea dărăpănată care reprezenta destinația lor. Abia dacă se mai ținea în picioare: pereții din cărămidă care se fărâmițau erau străbătuți de crăpături și îmbrăcați în iederă, obloanele erau blocate și acoperite cu graffiti, iar acoperișului îi lipseau țigle. Merseră până la ușa din față, de parcă aveau tot dreptul să se afle acolo. Kai bătu cu putere, așteptă un răspuns pe care nu-l primi și îi dădu un șut. Năvăliră înăuntru.

Kai se sili să vadă pe întuneric. Raze de lumină pătrundeau pe lângă marginile obloanelor, suficient cât să-i lase să observe starea jalnică a interiorului. Scara care ducea spre primele două etaje părea cu greu practicabilă, iar toată mobila dispăruse, câtă vreme pereții erau acoperiți cu dogmatice mesaje revoluționare.

Era posibil să fi fost cândva o bibliotecă, dar acum părea un hambar dărăpănat, în care, probabil, ar fi refuzat să stea până și vacile, căci era mult prea lipsit de confort.

– Nu înțeleg cum ar putea încă exista o Legătură spre Bibliotecă de aici, zise Kai.

– Nici eu. Dar, dacă ne duce înapoi la bază, e suficient pentru mine. Irene închise ușa în urma lor; fără lumina care pătrunsese prin ea, locul deveni și mai întunecat: Uneori, durează ani buni ca intrarea într-o lume să se schimbe. Poate chiar secole. Dar, fiindcă toate bibliotecile și librăriile locale s-au închis sau sunt sub pază armată, e cel mai sigur pe-aici.

– Ar fi, oare, deplasat dacă aș afirma că nu îmi place lumea asta alternativă? întrebă Kai.

Își descheie haina și scoase din ea cartea pe care fuseseră trimiși să o aducă, oferindu-i-o lui Irene care o luă, conștientă de căldura lui.

– Deloc. Nici mie nu îmi place.

– Cât va mai dura până când nu vei mai...

Kai căuta o cale pașnică de a se exprima, dar Irene era suficient de iritată de situație, așa că nu simțea nevoia să o înfrumusețeze.

– Până când nu voi mai primi toate misiunile dubioase? Dumnezeu știe! Sunt în perioada de probă, în fond. Nu există niciun termen.

Apoi, se simți vinovată când ochii lui Kai priviră în altă parte, iar el roși. În fond, ea era în perioadă de probă din vina lui, într-un fel. Își abandonase îndatoririle de Bibliotecară Rezidentă în altă lume, fără să anunțe, pentru că alergase să îl salveze după ce fusese răpit și transformat în sclav. Împiedicase și un război pe parcurs. Cu siguranță, avusese mult noroc că-și păstrase funcția, dar misiunile acelea erau prețul pe care era silită să-l plătească. Nu era corect să-i amintească de asta. Și nici nu o ajuta să sufere chiar ea: posomorala tindea să devină o furie corozivă sau un scenariu de genul „își vor da seama cu toții că au greșit și își vor cere scuze". Niciuna dintre variante nu era de mare folos.

– Să-i dăm drumul! spuse ea. Dacă își vor verifica registrele, gardienii își vor da seama că suntem impostori și ne-ar putea lua urma.

Kai privi în beznă.

– Nu sunt sigur că există vreo ușă care să fi rămas întreagă la nivelul ăsta. Avem nevoie de o ușă intactă, cu tot cu cadru, ca să ajungem la Bibliotecă?

Irene încuviință. Avea dreptate Kai: locul fusese distrus. Își dorea să-l fi văzut cât era încă un spațiu pentru cărți funcțional, înainte ca Revoluția să-l distrugă.

– Da. S-ar putea să fie ciudat. Ar trebui să încercăm la etaj.

– Urc eu primul, propuse Kai, ajungând la scări înainte ca ea să poată obiecta. Sunt mai greu decât tine, deci ar trebui să poți păși în siguranță pe o treaptă, dacă mă ține pe mine.

Nu erau nici locul, nici momentul să se lanseze într-o altă ceartă pe tema tendinței lui de a fi exagerat de protector cu ea. Irene îl lăsă să meargă primul și îl urmă iute pe scările care scârțâiau, pășind doar unde pășea el și apucându-se de balustradă, ca măsură de siguranță.

Sus, primul etaj era aproape la fel de distrus ca parterul, însă exista o ușă care încă atârna în balamale. Irene răsuflă ușurată, văzând-o.

– Ar trebui să meargă. Lasă-mă o clipă.

Se concentră asupra naturii ei de Bibliotecară autorizată, îndreptându-se de spate și inspirând adânc, apoi o împinse cu o mână, închizând-o.

– **Deschide-te către Bibliotecă!** îi porunci, folosind Limba.

Puterea de a remodela realitatea reprezenta cel mai mare avantaj al unui Bibliotecar. Într-o clipă, urmau să părăsească acest loc și să revină la colecția inter-dimensională de cărți pentru care lucrau amândoi, gata să mai livreze un volum arhivelor imense.

Ce se întâmplă mai departe *nu fu deloc cum s-ar fi cuvenit*. Ușa și cadrul luară foc, pur și simplu. Irene rămase pe loc, nevenindu-i să creadă și abia apucând să-și smulgă mâna din văpaie. Puterea i se prăvălea prin cap ca într-un accident de mașină. Kai fu nevoit

să o apuce de umeri și să o târască înapoi, departe de flăcările albicioase, fierbinți, care mistuiau lemnul cu o viteză nefirească și se răspândeau de-a curmezișul peretelui.

– **Foc, stinge-te!** strigă Irene, dar fără niciun rezultat.

De obicei, Limba interacționa cu lumea din jurul ei ca un mecanism care se mișca perfect, dar, de data asta, dinții metaforicei roți dințate nu se potriviră, iar Limba nu reuși să prindă realitatea. Flăcările deveniră mai intense, iar Irene tresări, făcând un pas înapoi.

– Ce s-a întâmplat? strigă Kai, ridicând vocea să se facă auzit peste trosnetul focului. Era o capcană?

Irene reuși să se adune, trăgându-se înapoi de lângă focul care se întindea mai departe. Se așteptase să se simtă vlăguită de puteri, ca de obicei, dar ce atinsese păruse, mai degrabă, un cablu sub tensiune – o undă potrivnică de șoc, care explodase la încercarea de a o atinge cu a ei. Din fericire, nu părea să o afecteze pe ea, ci doar ușa care ar fi putut fi calea lor de întoarcere în Bibliotecă.

– N-am habar! îi răspunse. Repede, trebuie să găsim altă intrare! Și asta înainte să explodeze totul!

Strânse cartea la piept: dacă ar fi scăpat-o acolo și ar fi luat foc, Dumnezeu știa cât avea să le ia până să găsească alt exemplar.

S-au împleticit spre scări, cu fumul deja învârtejindu-se spre ei și începând să se strecoare afară, printre obloane. Irene urcă prima, de data asta mânată de trosnetul tot mai intens al focului. Auzi un pocnet în spatele ei. O treaptă cedase sub greutatea lui Kai, dar el o îndemnă, mormăind, să continue, și, o clipă mai târziu, îi auzi iar pașii în urma ei.

Irene se împletici spre al doilea etaj și privi în jur. Nu era chiar așa mare dezastru ca mai jos. Nu existau uși, ci doar intrări și pereți sparți. Era mai multă lumină, datorită găurilor mari din acoperiș, iar podeaua era pătată în locurile în care pătrunsese ploaia.

Poate ar fi trebuit să folosești Limba mai eficient și să reușești să stingi focul de la primul etaj, în loc să strigi „Foc!", să te cuprindă panica și să o iei la fugă, îi spuse vocea glacială a judecății de sine.

Poate că ar fi dat rezultate dacă te-ai fi străduit mai mult? Și nu mai călca pe porțiunile pătate ale podelei! Probabil că sunt putrezite și nu sunt deloc sigure.

Kai se îndreptă cu pași mari spre o fereastră spartă și privi în stradă, prin crăpăturile dintre oblon și perete. Încremeni, și chiar și în lumina slabă, Irene îi observă umerii încordați.

– Irene, am vești proaste!

Panica ar fi însemnat o risipă de timp vital și de energie, oricât de tentantă ar fi fost. Focul o făcea extrem de ademenitoare.

– Lasă-mă să ghicesc! zise Irene. Garda Națională ne-a urmărit până aici.

– Da, confirmă Kai. Sunt vreo doișpe. Tot arată spre fum.

– Presupun că ar fi fost prea frumos să nu remarce. Irene încercă să se gândească la alternative: Dacă pot opri focul...

– Posibil... doar dacă nu are legătură cu Biblioteca sau cu haosul, sublinie Kai. Te-a mai împiedicat și înainte să folosești Limba. Știi care-i cauza?

– Nu.

Irene i se alătură. Afară era un grup de vreo douăzeci de bărbați și de femei, iar flăcările care cuprinseseră casa erau singurele care-i opriseră să intre deocamdată. Se sili să vorbească liniștit, ignorând teama care-i făcuse stomacul ghem.

– Probabil că i-am supărat rău de tot! Sunt însă surprinsă că ne-au găsit atât de repede.

– Cred că o recunosc pe aceea, arătă Kai spre o femeie dintre soldați. Nu pe ea ai convins-o, folosind Limba, că suntem reprezentanți ai autorităților de la Paris?

– Cred că ai dreptate. Efectul o fi trecut mai repede decât de obicei. Asta e!

În sinea ei, se simțea mult mai neliniștită. Nu din cauza soldaților de afară cărora le putea face față... împreună cu Kai. O îngrijora că nu izbutise să deschidă poarta spre Bibliotecă, și încă într-un fel pe care nu-l recunoștea și nu-l înțelegea. Situația ei actuală presupunea să primească munci de jos și misiuni periculoase, ca scotocirea aceasta printr-o republică totalitară și prin

seifurile sale, pentru a obține un exemplar unic din *Fiica lui Porthos* a lui Dumas. Dar ar fi trebuit să o avertizeze cineva dacă exista o problemă cu deplasarea spre Bibliotecă din lumea aceea, pentru că asta ținea de asigurarea unui minimum de siguranță. Dacă o trimisese cineva aici, în mod deliberat, fără să-i spună...

Dar o să aibă destul timp să lămurească lucrurile mai târziu. Pentru moment, se aflau într-o casă în flăcări, cu soldați furioși afară. Asta era situația.

– Atunci, hai pe ușa din spate, cât încă mai e accesibil etajul de jos! zise.

În spatele lor se auzi un zgomot de prăbușire.

– Doar că nu mai avem scări, observă Kai.

CAPITOLUL DOI

– Da, așa este!

Era fantastic cât de mult te putea ajuta să te concentrezi faptul că îți era tăiată calea de flăcări. Și nu doar așa cum îți e de folos prima cană de cafea de dimineață, ci, mai degrabă, cum adună o lupă toate fricile mărunte, transformându-le într-o singură rază de teroare pură. Irene nu fusese niciodată prea atrasă de foc. În plus, ideea de incendiu care se răspândește printre cărți era un coșmar aparte. Să fie prinsă în mijlocul vâlvătăilor ocupa una printre primele poziții din „Topul celor zece feluri în care nu vreau să mor".

– Spargem obloanele, ieșim, ne predăm și evadăm după aceea!

– Pur și simplu?

Irene ridică o sprânceană, arătându-și mirarea.

– Ai tu o idee mai bună?

– De fapt, *am*. Kai părea pe jumătate mândru, pe jumătate sfidător, însă mai ales hotărât: Nu trebuie să ne întoarcem aici, așa că nu contează *ce* știu ei. Mă preschimb și ne port pe amândoi afară din această lume.

Asta o luă pe Irene prin surprindere. Nu se așteptase, nici pe departe, la una ca asta. Kai nu se obosise să facă un secret din originea sa – cel puțin, nu după ce aflase despre ea –, dar rareori propunea ceva care să presupună folosirea capacităților pe care i le conferise aceasta. Și nu îl văzuse niciodată în formă de dragon.

– Au pușți, zise ea.

Kai pufni. Sau poate că de vină fusese doar fumul. Care devenea tot mai dens. Slavă Domnului că pe aici nu existau cărți care să ardă! Era Bibliotecară, doar. Distrugerea cărților îi provoca o mare suferință.

– Pușțile nu vor reprezenta o amenințare, dacă îmi voi lua forma mea reală.

Irene aproape că întrebă *Și eu?*, deși reuși să-și închidă gura înainte să-i scape. Era singura lor speranță acum.

– Bine, încuviință ea, după o clipă. Avem suficient spațiu aici?

– Ar fi mai ușor afară, spuse Kai. Și mai mult fum se ridica dintre scândurile podelei, iar trosnetul flăcărilor se înteți: Dar am spațiu destul și aici. Te rog să te lipești de perete!

Irene își vârî cartea în interiorul hainei și rămase lângă fereastră, cu spatele lipit de perete, în timp ce Kai se îndreptă spre centrul podelei. Se întrebă dacă schimbarea în dragon implica și pierderea hainelor. Se ironiză imediat pentru că se lăsa distrasă de asemenea gânduri în acele clipe grele. Dar nu-și feri privirea.

Kai se opri. Își ridică brațele, iar spatele i se arcui când se înălță pe vârfuri. Dar mișcarea nu se încheie acolo. Aerul păru să devină mai dens, mai *adevărat*, înghițind, parcă, fumul. Lumina care se revărsa prin găurile din acoperiș era acum mai grea și strălucea în jurul lui, în timp ce își schimba forma. Irene clipi, din cauza luminii puternice, iar, când redeschise ochii, Kai nu mai era uman.

Din toate reprezentările dragonilor pe care le văzuse vreodată Irene, el semăna cel mai mult cu imaginile din unele dintre vechile creații chinezești. Era un nod sinuos de inele albastre-închis, cu aripile strânse pe lângă corp. Unde îl atingea lumina, solzii lui căpătau nuanța de safir a oceanului, pe timp de zi. Modelele solzilor de pe trupul lui erau ca unduirile de pe suprafața unui râu. Avea, probabil, vreo zece metri lungime, dacă se întindea complet – dar era greu de calculat, câtă vreme era răsucit în mijlocul unei încăperi înecate în fum.

Ochii îi erau roșii precum rubinele, cu o scânteiere care n-avea nevoie de soare ca să ardă, iar, când deschise gura, Irene văzu că era plină de un număr mare de dinți ascuțiți, de carnivor.

– Irene? spuse.

Avea glasul adânc, în tonuri de orgă, deși încă recognoscibil. Îi vibra în oase. Podeaua părea să-i răspundă cutremurându-se.

– Da, răspunse ea, venindu-și în fire. Te simți bine?

Era o întrebare idioată și știa asta, dar era greu de imaginat ce ar fi putut să spună. *Cum cer bunele maniere să te comporți cu ucenicii după ce ei s-au transformat în dragoni... Iată un alt capitol care lipsește din* Manualul procedurilor Bibliotecii! își zise.

– Absolut, bubui el. Locul acesta îmi prieste. Fereste-te, vreau să dărâm acoperișul!

Lumea cu pricina se afla, mai degrabă, de partea legii, nu a haosului. Regimul despotic aflat la conducere era un efect secundar nefericit – la fel erau gărzile și ghilotinele. Ar fi explicat faptul că nu era nicio problemă pentru Kai să adopte forma de dragon aici. Într-o lume alternativă mai haotică, pe care o vizitaseră fără voia lor înainte, abia dacă fusese conștient în formă umană, și i-ar fi fost mult mai rău ca dragon.

Kai se dădu înapoi, cu aripile întinse până când atinseră pereții, și se lovi de tavan. Podeaua trosni rău prevestitor sub el, însă zgomotul fu acoperit de tunetul acoperișului, când dragonul îl lovi din nou. Olanele se desprinseră, căzând și spărgându-se pe podea, iar prin praf și prin fumul care se întețea deveni vizibilă tencuiala rămasă, care crăpa și cădea, și bârnele centrale, care se îndoiau.

– E cineva acolo? veni un strigăt de jos, în franceză.

Reacția umană firească ar fi fost să răspundă cu un „Nu!", ceea ce spunea multe despre omenire. Dar Irene era prea preocupată să-l observe pe Kai și prea absorbită de nevoia de a se feri, pe măsură ce părți tot mai mari din acoperiș se rostogoleau în viteză spre podea.

După o izbitură puternică, dușumeaua începu să cedeze. Kai își încordă trupul sprijinindu-se de pereții clădirii și își plecă ușor capul imens.

– Irene, treci între umerii mei acum!

Ar fi fost de prost gust să se certe cu șoferul. Irene își scoase pușca, o lăsă jos și se urcă pe porțiunea cea mai apropiată de pe

spatele lui Kai, târându-se între umerii lui. I se păru o crimă de lezmaiestate, teribil de necuviincioasă: cum să te târâi în patru labe așa, pe spinarea unui dragon? Pielea lui părea din oțel flexibil, cald, unduindu-se sub palmele ei când trupul lui se încorda pentru a rămâne pe poziții, iar acum, că era deasupra lui, Irene simțea mirosul de mare, mai puternic decât duhoarea combinației de praf, mucegai și ars.

O altă bucată de podea se rostogoli cât colo. Focul țâșni ca o coloană de sub ei, săltând în vârtejul brusc, și Irene se trânti pe burtă, cu mâinile încleștate de solzii lui Kai. Era prea lat să îl poată încăleca, așa că se lipi de el și se rugă.

– Hai, hai, hai! strigă ea. Hai odată!

Kai țâșni în sus, răsucindu-se într-o elipsă și trecând prin gaura căscată în acoperiș, cu coada lovind în urma lui. Irene se agăță de spatele lui, cu fața apăsându-i corpul, și îl simți încordându-se sub ea într-un soi de S care ar fi fost imposibil pentru o ființă naturală, care zbura firesc.

Dar Kai era dragon. Se ridică în aer de parcă s-ar fi deplasat din punctul A în punctul B, ca o pictură pe un pergament, și deși aripile lui s-au deschis în niște arce albastre, imense, parcă prinzând palele de vânt, zbură contra lui. Irene auzea strigătele care veneau de jos, dar Kai nici nu se clinti în timp ce se ridica tot mai sus, până când orașul se întinse sub ei ca o carte poștală, iar casa în flăcări deveni un punct portocaliu în depărtare.

– Irene?

Nu se întoarse să o privească. Zborul îi transformă într-o plutire în curbă, trasând un cerc larg în aer.

– Dacă stau nemișcat acum, poți să te miști puțin mai aproape de umerii mei? Acolo vei fi mai în siguranță când vom trece printre lumi.

– Un moment, zise Irene, printre dinții încleștați.

Era mai bine dacă-și ținea ochii ațintiți spre gâtul lui Kai și nu privea în jos. Nu îi plăceau înălțimile și să stea pe spinarea unui dragon, la sute de metri în aer, nu prea o ajuta să ignore pericolul în care se afla. Totuși, o consolare era că nu o bătea vântul chiar

așa de rău cum se așteptase. Ceva îndulcea efectele vitezei și ale curenților de aer asupra ei – și probabil asupra lui Kai. Trebuia să aibă de-a face cu ideea de zbor magic pe spinarea unui dragon. O adăugă pe lista cu întrebări pentru mai târziu și se târî încetișor între aripile lui Kai.

– Acum, ridică-te în capul oaselor!

Deslușea în vocea lui cât de mult îl amuza totul.

– Pe naiba! mormăi ea. Până jos e cale lungă...

– Vorbesc serios! Am mai dus oameni înainte, Irene. Înțelepți, vizitatori, favorite umane... Crede-mă, vei fi mai în siguranță și nu te voi scăpa.

Nu e vorba că nu am încredere în tine! Problema e dacă sunt capabilă să mă conving să îți dau drumul! Deget cu deget, Irene îi dădu drumul și se împinse în șezut. Își strânse picioarele sub ea. Șuvițe din coama lui îi fluturau în jurul capului, și se apucă de câteva. Nu avea logică, dar se simți mult mai bine pentru că se ținea de *ceva*.

– Și acum? întrebă ea.

– Acum, mă îndrept spre lumea lui Vale.

Aripile lui Kai se întinseră cât erau de lungi. Lumina sclipea pe suprafața lor, asemenea apei deasupra valurilor.

– Știu un loc în fluxul lumilor și, dacă vreau, aș putea zbura direct la Vale. Dar nu cred că i-ar plăcea, zise, renunțând brusc la tonul formal. Unde să ne ducem?

– La British Library, zise Irene, cu fermitate. Poți ateriza pe acoperiș, iar eu mă voi ocupa de eventualii paznici, până te vei preschimba. Putem folosi poarta spre Bibliotecă de acolo.

– Pare un plan rezonabil. Kai ezită, cu un gest mai degrabă omenesc decât al unui dragon. Irene, ce s-a întâmplat mai devreme?

– Nu știu. Era ușor să recunoască, însă mai îngrijorător i se părea să speculeze: Dacă există o problemă cu accesul din lumea aceea, n-am fost prevenită. Iar dacă e o problemă recentă, trebuie să avertizez alți oameni. Urgent. Nu am auzit să se fi întâmplat ceva asemănător înainte și ar putea să-i pună în primejdie și pe

alți Bibliotecari. Du-ne acasă, Kai! Înainte ca oamenii de aici să inventeze o rachetă și să vină după noi.

Kai hohoti, parcă torcând, iar ea îi simți tremurul corpului. *Mă bucur că măcar unul din noi se distrează.*

Apoi plonjă, pierzând altitudine, iar corpul i se ondulă în aer, fără să o deranjeze și lăsând-o mai departe în echilibru, de parcă ar fi stat pe un scaun, în biroul ei. Vântul sufla moderat, ciufulindu-i părul în jurul feței, însă acum se mișcau mai repede, suficient încât aerul să șuiere când îl despicau.

Văzduhul se căscă în fața lor, luminos, ca o ruptură în pânza realității. Vântul urla ca niște voci în plină incantație, cu vorbe indescifrabile, dar pe un ton sumbru, amenințător. Lui Irene i se făcu stomacul ghem, din cauza panicii. Deținuse mereu controlul asupra deplasării între lumi. Firește că avea încredere în Kai, că era sigură că se descurca, dacă așa afirma, însă teama de necunoscut era o umbră rece, care îi acoperise inima. Curiozitatea o făcu să-și țină ochii deschiși. În fond, nu mai făcuse asta niciodată...

Kai se lansă drept în față, prin despicătură.

CAPITOLUL TREI

Plonjară într-o atmosferă groasă și densă ca siropul. Irene putea respira, după un prim moment de panică, însă aerul curgea în jurul lor ca apa, iar șuvițele de păr îi pluteau în jurul feței, de parcă s-ar fi scufundat. Nu erau nici soare, nici lună și nici stele, nicio sursă evidentă de lumină, dar se vedea pe sine și îl vedea pe Kai cu o limpezime de început de zi.

Alunecau printr-un ocean de aer, într-o mie de nuanțe de albastru și verde. Nu existau un sfârșit și un început evidente, și nu vedea niciun obiect solid, în afară de ei doi. Singura diferență pe care o putea zări era în umbrele și temperaturile curenților care se deplasau constant prin aer, ca niște fluxuri vaste de fum sau ca niște râuri care se revărsau în mare. Și poate Kai putea percepe chiar mai mult decât ea.

– Unde suntem? întrebă.

– În urmă, spuse Kai, fără să-și schimbe ritmul constant, alunecând prin fluxul de aer apos. Afară. Călătorim.

– Nu poți să explici sau nu ar trebui? întrebă Irene.

Orice variantă era acceptabilă.

– Mai degrabă prima, decât a doua. Coti larg, cu ușurință: Caut râul care duce spre lumea lui Vale. Nu pot explica mai mult, cum nici tu nu poți explica Limba cuiva fără însemnele Bibliotecii.

– Corect. Îi mângâie spatele, sperând că dragonii nu se opuneau unei asemenea manifestări a pasagerilor: Nu vei avea probleme cu familia pentru asta, sau...?

– Pentru că te-am protejat? Nu prea. Încă se gândesc cum ar fi mai bine să te răsplătească pentru acțiunile tale meritorii.

Kai părea mândru, însă Irene nu avea o viziune atât de roz asupra lucrurilor. Da, ajutase la salvarea lui Kai, însă urmărirea răpitorilor lui o făcuse să își părăsească postul ca Bibliotecară Rezidentă, să dispară în misiune și să provoace un număr mare de membri ai Neamului Frumos. Toate acestea îi crescuseră valoarea în ochii dragonilor – sau, cel puțin, în cei ai membrilor familiei lui Kai, care erau regi printre dragoni – însă o aruncaseră într-o perioadă de probă la Bibliotecă. Avea noroc că nu fusese exilată. Nu merita să piardă timpul discutând dacă fusese sau nu corect ce păție! Și, oricum, chiar dacă ar fi încercat, ar fi fost etichetată drept o mare pacoste. Irene nu era sigură că voia să fie pe placul dragonilor, contrar opiniilor Bibliotecii. Era Bibliotecară, jurase să protejeze interesele Bibliotecii mai presus de toate.

– Apropo, continuă Kai, puțin cam prea nonșalant. Te-ai mai gândit la sugestia lui Li Ming?

– Kai, zău așa! Irene inspiră adânc, înainte să se răstească, fiindcă era a treia oară când aducea vorba despre asta, în ultimele trei zile: Apreciez că nu i-ai cerut unchiului tău să îl trimită pe Li Ming în lumea lui Vale. Și apreciez că Li Ming este politicos când vrea să îți ofere cazare ție și membrilor gospodăriei tale. Dar nu pot – nu că nu vreau, *nu pot* – să mă mut și să trăiesc sub protecția lui.

– Dar nu ai fi sub protecția lui! protestă Kai. Ai fi sub protecția mea! Păru să-și dea seama că spusese un lucru greșit, așa că adăugă: În plus, nici nu ar fi vorba de protecție propriu-zisă. Doar că ar plăti pentru asta, iar tu ți-ai păstra atribuțiile de Bibliotecară Rezidentă.

– Nu, spuse Irene.

Privi fluxurile și modelele infinite de culoare. Erau capabile să facă pe oricine să se simtă insignifiant. Probabil că dragonii erau imuni, ceea ce spunea multe despre ei și despre inerentele lor sentimente că ar fi fost de o importanță extremă.

– Nu pot pune în pericol interesele Bibliotecii locuind într-un loc plătit de un servitor al unchiului tău.

Folosise modul diplomatic de exprimare. Biblioteca era neutră și se ținea departe de dragoni și de Neam, dacă interesele lor nu intrau în conflict direct – de obicei, pe tema posesiei unei cărți sau într-o situație critică urgentă. Cu siguranță, nu se aliau fățiș cu niciuna din părți. Ar fi fost extrem de inadecvat pentru o Bibliotecară să locuiască undeva pe cheltuiala unui rege dragon.

Reacția imediată a lui Irene fusese, oarecum, viscerală. Nu avea nimic cu Li Ming ca persoană. Era mereu politicos și plin de diplomație și avea grijă de Kai cu atâta discreție, încât nu îl împiedica deloc să se avânte în misiuni precum aceasta. Dar Irene era absolut convinsă că, pe termen lung, Li Ming dorea ca ucenicul ei să părăsească Biblioteca și să-și reia rolul anterior, de prinț-dragon, fie cu Irene în calitate de servitoare favorită, fie cu ea scoasă din schemă. Ceea ce era corect. Dar până la urmă, Kai era cel care trebuia să aleagă.

Kai a tăcut vreo zece minute, probabil revizuindu-și strategia.

– Și dacă aș plăti eu? sugeră.

– Cu bani de la Li Ming? Scuze, dar n-o să țină!

– Te porți de parcă ar fi o problemă majoră.

Kai se arcui în jos: exista suficientă gravitație pentru a face gestul perceptibil drept „în jos" și nu „în sus", iar Irene se bucură, pentru că avea dificultăți mari în a-și reconcilia percepțiile cu realitatea.

– Eu vreau doar să te protejez. La fel și Li Ming. Și unchiul meu. Te consideră o prietenă potrivită pentru mine. De ce nu înțelegi?

– În calitate de prietenă a ta, sunt foarte recunoscătoare.

Ar fi fost o lovitură sub centură să-i spună: *Nu am nevoie de protecția ta* sau *Ultima dată, eu am fost cea care te-a protejat pe tine.* În plus, mai era și faptul că tocmai ce o salvase, cu nici o oră în urmă.

– Dar, ca Bibliotecară, nu pot accepta. Nu așa.

Kai mârâi, iar Irene simți vibrația sub ea.

– Nu faci deloc ca lucrurile să fie mai ușoare!

– Sunt convinsă. L-ai întrebat pe Vale ce părere are?

Tăcerea de mormânt care urmă era elocventă. Vale putea fi descris în câteva moduri: drept cel mai bun detectiv din Londra aceea din lumea alternativă în care locuiau, drept un bun prieten al lui Kai, și – credea Irene – drept un bărbat nu tocmai indiferent la farmecele ei. Era, totodată, foarte asemănător cu un celebru detectiv fictiv, însă lui Irene nu îi plăcea să discute despre asta.

– Este un „Da, însă a refuzat" sau un „Nu" direct?

– De când îți bagi tu nasul în relațiile mele? mormăi Kai, cu o oarecare furie în voce.

– Este și prietenul meu.

Pentru o clipă, Kai tăcu. Irene se felicita pentru că găsise o metodă de a pune punct conversației, când el sugeră:

– Nu mă *deranjează* că ai o relație cu Vale, să știi.

– Ce minte deschisă ai! mormăi Irene.

– Nu ne-ar împiedica prietenia cu nimic, continuă Kai. Nu ar conta nici dacă te-ai culca chiar cu mine. Ce vreau să zic este că tu simți că este inadecvat, ca mentor și ucenic, însă, printre ai mei, este ceva firesc. Iar dacă dorești sugestii despre cum să-l abordezi pe Vale...

– Kai, mai-mai că mârâi Irene, printre dinți. Las-o baltă!

– Aproape am ajuns acasă.

Aerul din jurul lor era de un verde-albăstrui tot mai profund, iar lui Irene îi venea mai greu să îl respire.

– Pregătește-te! îi ceru el.

Irene se apucă mai zdravăn de coama lui.

– Unde ieșim? întrebă.

– Unde vreau. Kai păru aproape surprins că întrebase: Dar voi alege un loc suficient de înalt ca să nu ne facem griji în privința zeppelinelor.

– Bine gândit, zise Irene, cu o voce slabă.

Nici măcar nu se gândise la aspectul acela, până atunci. Nu era obișnuită să gândească luând în considerare traficul aerian. Ea se concentra asupra înfruntării continue dintre dragoni și Neam. Abilitatea de a alege exact unde să iasă la suprafață într-o lume

alternativă însemna că dragonii puteau apărea în orice loc pofteau – exceptând lumile cu un nivel ridicat de haos, care le erau potrivnice. Kai fusese doar pe jumătate conștient mai tot timpul pe care îl petrecuseră într-o Veneție haotică și spusese că ar fi fost și mai rău dacă ar fi luat formă de dragon. Probabil același lucru era valabil pentru puternicii Neamului Frumos, care plănuiau invadarea unor lumi în care domnea ordinea. Explica de ce luptele se petreceau, în mare parte, în zonele de mijloc, în lumi care se aflau, cumva, între cele două extreme.

Kai își plie aripile pe lângă corp, ridicându-și capul și umerii de parcă se pregătea de apropierea unui val. Înainte ca Irene să se poată lăsa cuprinsă de panică, răcni, iar sunetul vibră cu ecou în spațiul gol din jurul lor. Se cutremură apoi prin aer și o despicătură se ivi în fața lor, fragmentând lumina în toate direcțiile. Kai plonjă prin ea.

Ieșiră deasupra norilor. Era cale lungă până jos și se lăsase un frig mușcător. Teama lui Irene de a nu cădea de la o înălțime ca aceea era mult mai mare decât aceea de a se prăbuși în spațiul dintre lumi, unde, probabil, ar fi căzut la nesfârșit. Se lipi de spatele lui Kai. *Poate fiindcă știam că acolo m-ar prinde, însă aici... aș putea să mă izbesc de pământ.*

Kai pluti în jos: la fel ca înainte, viteza și vântul nu o atinseră pe Irene și nu făcură decât să-i ciufulească părul, iar ea se putu bucura de priveliștea norilor și a smogului care se apropiau. O vreme tipică pentru lumea aceea sau, cel puțin, pentru versiunea aceea a Londrei.

– Poți călători în orice lume? întrebă ea, curioasă.

– În orice lume pe care o cunosc sau până la orice persoană pe care o cunosc.

Kai păru din nou arogant, ceea ce nu era deloc surprinzător. Capacitățile de deplasare ale lui Irene prin intermediul Bibliotecii erau mai degrabă specifice și limitate.

– Te-aș putea găsi oriunde te-ai afla.

– Chiar și în Bibliotecă?

Pauză.

– Nu. În Bibliotecă nu pot intra. Niciunul din neamul meu nu poate. Este blocată pentru noi, pe căile uzuale de călătorie. Singurul mod în care pot pătrunde acolo este să fiu dus de cineva ca tine.

Așa se explică faptul că dragonii nu ne-au cotropit, spre binele nostru! Irene mormăi ceva, apoi se întrebă de ce nu puteau ei pătrunde în Bibliotecă și dacă exista vreo șansă de a afla în calitate de mentor al unui ucenic dragon. Superiorii ei erau paranoici și asta i-ar fi putut câștiga aprecierea de care avea mare nevoie.

Kai se răsuci în aer.

– Ești gata să coborâm? o întrebă.

Ar fi fost frumos să mai stea acolo, deasupra norilor, pentru o vreme, discutând despre metafizică, dragoni și alte subiecte interesante, însă avea prea multe de făcut.

– Haidem! încuviință ea.

Coborâră în viteză, despicând norii și lăsând fuioare de ceață în urma lor. Viteza ar fi încremenit-o pe Irene dacă ar fi fost un zbor natural – pe cât de „natural" putea fi considerat zborul pe spinarea unei pseudo-reptile supranaturale gigantice. Își dădu seama, folosindu-se de partea practică a minții sale, care nu era ocupată să repete întruna *Doamne, te rog să încetinești!*, că, probabil, zbura cât de repede putea ca să evite să-l vadă oamenii. Chiar și în Londra, un dragon putea atrage atenția și ar fi fost greu de confundat cu o aeronavă.

Vedea British Library dedesubt, cu piramida de sticlă deasupra. Un mic zeppelin era ancorat de acoperiș, plutind gata de acțiune, iar Kai trebui să-și ajusteze traseul ca să-l evite. Doi paznici îl văzuseră venind și alergau să îl intercepteze, cu mâinile pe bastoane.

Câteva puncte în plus pentru că-și fac datoria, dar mai multe în minus pentru că le lipsește inteligența, lucru demonstrat de faptul că aleargă către un dragon care se apropie în loc să fugă de el... Irene așteptă să se așeze Kai, apoi alunecă de pe spatele lui. Ar fi mers spre paznici, dar picioarele refuzau să i se miște, așa că se sprijini de el.

– Bună ziua, spuse, adoptând un ton fermecător.

Paznicii o măsurară cu privirea. Uniforma Gărzii Naționale, părul împletit în grabă și faptul că fusese afumată de incendiu nu o făceau să pară cea mai de încredere persoană. Era timpul pentru o altă abordare.

Se împinse de lângă Kai și trase adânc aer în piept. În spatele ei se luminase. Probabil era Kai, preschimbându-se înapoi. Asta avea să-i simplifice formularea.

– Credeți că eu și cel din spatele meu suntem persoane obișnuite, fără importanță, care au permisiunea de a fi aici, pe acoperiș, însă nu sunt demne de atenția și de interesul vostru!

Folosirea Limbii pentru a altera percepțiile cuiva consuma întotdeauna energie. Se clătină, simțind cum i se golesc rezervele. Dar funcționă. Paznicii căpătară privirea aceea uluită a unora care încearcă să-și amintească de ce li se păruse ceva important. Unul dintre ei le făcu un semn ei și lui Kai spre ușa care dădea spre clădirea principală, mormăind „Vizită plăcută!".

Problema cu folosirea Limbii în acest scop era că efectul putea dispărea în orice clipă. Era de folos, dar avea limite. Kai știa asta la fel de bine ca Irene, așa că, în clipa în care pătrunseră în clădire, o luă înainte, tropăind repede de-a lungul coridorului. Se opriră după doar câteva cotituri.

– Vrei să deschizi un portal direct către Bibliotecă dintr-una din sălile astea sau vrei să ajungem la intrarea reparată? întrebă el.

Irene își trecu mâinile prin păr și se schimonosi văzând câtă cenușă căzu din el.

– Cred că vom folosi intrarea reparată, zise ea. Îmi dau seama că probabil vom da peste oameni pe drum, dar măcar știm că vom ajunge sigur la Bibliotecă pe acolo. În plus, după ultima experiență, am pus bine câteva paltoane în camera de lângă ea. Vom putea camufla uniformele până ajungem înapoi acasă.

– Ne putem schimba la Bibliotecă, zise Kai, plin de speranță.

Avea un stil vestimentar mult mai rafinat decât al lui Irene și îi plăcea să-l afișeze.

– N-avem timp, spuse ea. Aș prefera să ajungem înapoi cât mai repede. Putem ridica orice corespondență ne-a parvenit la

Bibliotecă, dar în rest... Ridică din umeri: Suntem plecați de aproape două săptămâni. Ca Bibliotecară Rezidentă, datoria mea este să mă asigur că nu s-a întâmplat nimic în absența noastră.

– Li Ming și Vale se vor bucura să afle că ne-am întors, aprobă Kai. Facem așa cum spui.

Irene o luă înainte pe scări, trecând prin pasaje în pas vioi și ignorând privirile surprinse, șocate și îngrozite. Doamnele din lumea aceea nu purtau pantaloni. Piloții de zeppelin și inginerii, da, însă ei nu prea erau doamne, și nici nu ar fi rătăcit prin British Library așa.

Sala care conținea intrarea permanentă în Bibliotecă era înconjurată de cordoane și pancarte care declamau pline de speranță: ÎN REPARAȚIE. Irene trebuia să își asume o parte din răspunderea pentru declanșarea dezastrului aceluia, fiindcă stârnise un mic incendiu și avusese de-a face și c-o haită de vârcolaci, dar partea bună era că reușise să le ușureze intrarea, deghizați în muncitori.

După ce intrară și Irene închise ușa după ei, privi în jur, cuprinsă de vinovăție. Fusese cândva un birou bine întreținut, cu vitrine pline de lucruri interesante sau, cel puțin, antice, și cu dulapuri și rafturi pline de cărți. Acum – după infestare, după duelul ei cu Alberich și după incendiu – era o ruină. Puținele vitrine care mai rămăseseră erau goale și sparte, iar podeaua arsă și pereții plini de funingine erau chestii absolut respingătoare.

Nu era vina ei. Nu direct. Dar tot se simțea vinovată.

Clătinând din cap, făcu un pas în față și atinse ușa. Practic, era un simplu dulap. Dar, în termeni metafizici, era o legătură permanentă spre Bibliotecă, precum aceea care arsese, și era nevoie doar de Limbă pentru a o activa.

– **Deschide-te spre Bibliotecă!** îi porunci.

În stomac i se zvârcoli viermele nervozității, imaginându-și că același lucru din lumea pe care abia o părăsiseră avea să se întâmple și aici.

Parcă pentru a o liniști, ușa se deschise de îndată, fără niciun efort. Inspiră adânc, fără să ofteze de ușurare prea evident, și îl împinse pe Kai înăuntru, înainte să pășească și ea și să închidă ușa.

Sala din Bibliotecă le era deja cunoscută – unul dintre aspectele convenabile ale folosirii unui punct de transfer fix dintr-o lume alternativă spre Bibliotecă, în loc să forțeze o trecere și, posibil, să ajungă oriunde în interiorul ei. Pereții erau ticsiți de cărți, iar afișele care avertizau *Nivel moderat de haos – intrați cu atenție* fuseseră atârnate în fața lor, pentru că nu exista loc pe pereți. La fel și hainele promise. Cineva instalase un computer pe masa din centru.

– Ceva nou, spuse Kai, arătând spre el.

– Convenabil, comentă Irene. Se așează în fața lui și îl porni, apoi scoase cartea din haină: Ai putea să verifici holul? Acolo se află un punct de livrare și ai putea să lași asta, ca să scăpăm de ea, câtă vreme trimit eu o notificare urgentă despre poartă. Coppelia sau altcineva dintre seniori ar putea dori să discute cu noi.

Kai încuviință, luând cartea.

– Desigur. Irene...

– Da?

– Ce crezi c-a fost reacția aceea?

– Nu știu, recunoscu. Nu a fost niciun fel de capcană cu legături haotice. Sau nu-mi dau seama cum ar fi putut fi. Nu am văzut nimic legat de ea. Tu?

Kai clătină din cap. Se plimba de colo-colo, într-un fel pe care Irene bănuia că-l copia, fără să-și dea seama, de la Vale.

– Nu am văzut nimic și nici n-am simțit ceva neobișnuit. Dacă ar fi fost așa, ți-aș fi spus. Nu am simțit nici măcar o pătrundere normală a haosului în lumea aceea – te rog să-mi scuzi vocabularul, dar este cea mai bună cale de a prezenta lucrurile. Dacă ar fi după mine...

– Groaznic obiceiul acesta al presupunerii și distructiv pentru logică... Da, înțeleg, nu se putu abține Irene.

Colțul gurii lui Kai tresări. Urmele de cenușă arătau mai degrabă artistic pe fața lui. Părea un model chipeș dintr-o paradă de modă ieșită din comun. Uniforma Gărzii Naționale îi venea ca turnată.

– Dacă ar fi să exprim o *ipoteză*, atunci aș spune că problema a fost mai degrabă dinspre Bibliotecă, sau undeva între cele două puncte. Dar nu știu dacă este posibil.

Irene încuviință, autentificându-se în sistem și începând să îi scrie Coppeliei, mentorul său.

– Nu intrai prin poartă, pentru că ar fi însemnat să picăm în mijlocul unui teritoriu ostil, într-o situație necunoscută. De aceea Baudolino ne-a dus prin Sicilia, și de acolo am călătorit pe pământ.

Baudolino era Bibliotecarul Rezident al acelei lumi, un bărbat fragil, de vreo 70 de ani, cu siguranță nepregătit să se ferească de informatori revoluționari și să facă față unui stat polițienesc. Irene se gândea că era cazul ca el să se pensioneze, însă ar fi fost lipsit de tact să o spună.

– Nici Baudolino nu o verificase recent, altfel ar fi căzut în aceeași capcană, dacă-i putem spune așa. Deci... nu știu. Va trebui să raportez și vedem ce se întâmplă. Cât despre carte...

– Mă duc, mă duc, m-am și dus, zise Kai, iar ușa se închise în urma lui.

Irene începu să-și editeze prima reacție, care fusese ceva de genul *Aproape am fost fripți, așa că dau alarma, iar dacă a știut cineva despre asta, de ce naiba nu am fost și noi preveniți? A fost un defect care ne-a pus viețile în pericol!* Reuși o reformulare mai diplomatică: *Trebuie să raportez că, încercând să activăm poarta, am fost victimele unor efecte secundare cu o energie puternică și nu sunt sigură dacă poarta mai există.* Și încheie cu... *Lipsa informațiilor privind starea porții ar fi putut pricinui un eșec total al misiunii. Dacă eu și Kai nu am fost informați în totalitate din cauza unor lacune de comunicare, atunci trebuie să prezint această problemă serioasă privind eficiența și siguranța pe viitor. Bibliotecarii sunt resurse finite. Dacă este o problemă nouă însă, ceilalți Bibliotecari trebuie avertizați de îndată.*

Era o exprimare mai diplomatică decât îi plăcea, însă trebuia să transmită mesajul. Paranoia sugera că era deja în perioada de probă și că exista o legătură directă între acest lucru și o misiune periculoasă în care fusese trimisă cu informații incomplete. Bunul-simț îi comunica să nu atribuie relei-voințe ceva ce se explica prin prostie, sau măcar prin greșeli organizatorice. Dar nu exista nimic nici în lista de e-mailuri în așteptare, nici în buletinul de știri privind

Evenimentele curente despre alte porți care luaseră foc. Ce se întâmplase?

Să fi vorba de sabotaj? Să fi atacat cineva Biblioteca? Era o direcție periculoasă, și nici pe departe una pe care să-și dorească să o ia în considerare.

Paranoia se hrănea pe sine, își aminti. Greșelile sau accidentele erau mai plauzibile. Dar paranoia nu putea fi uitată atât de ușor.

Cineva crăpă ușa.

– Gata? întrebă Kai.

Irene încuviință.

– Și nimic urgent, în rest. Cartea a fost depusă în siguranță?

– Este pe drum. Kai inspectă hainele, țuguind buzele. Să cumperi cele mai ieftine bunuri la mâna a doua reprezintă un obicei de falsă economisire, zise.

– Acum nu-mi stă mintea la asta, spuse Irene cu fermitate, trăgându-și haina. Mă gândesc să ne întoarcem și să fac o baie fierbinte.

– Ai și tu dreptate. Kai își aruncă haina pe umeri: După dumneavoastră, doamnă!

Ieșirea spre lumea lui Vale și din British Library se desfășură fără incidente. Deja se lăsa seara, iar oamenii care se aflau încă în clădire erau mai preocupați de muncă sau de studiu decât de observarea trecătorilor. Irene începea să nutrească speranța unei seri liniștite, fără alte probleme. Mai întâi, apă fierbinte, apoi o rochie curată. Apoi, probabil, cina sau putea să dea de Vale și să vadă dacă era disponibil pentru cină, și apoi...

Kai o apucă de braț, trezind-o la realitate.

– Cine-i acolo? șuieră el.

Tocmai ieșiseră din British Library. De partea cealaltă a drumului se afla o femeie, care privea ușile. Nu se potrivea deloc vremii și locului. Buclele ei negre erau răsucite într-un nod și îi cădeau pe umărul drept, gol. Purta o mantie groasă de blană, care se întindea de la o încheietură a mâinii la cealaltă și îi atârna în spate în falduri grele. Sub ea, o rochie de mătase neagră, care i se lipea de trup și de picioare perfect, încât părea cusută pe ea.

Lumina înceţoşată a amurgului îi făcea pielea mai aurie decât de obicei, iar ochii ei erau vii, ca de abanos. În mâna dreaptă ţinea lesa unui ogar cenuşiu. Când Irene şi Kai se opriră, îşi ridică uşor capul de unde adulmeca pământul şi lătră scurt, de parcă ar fi zis: *Iată-i! I-am găsit!*

– Zayanna, spuse Irene.

Dacă în voce i se citea surprinderea, spera ca tonul ei să pară o evaluare controlată a situaţiei. Cealaltă femeie nu era inamica ei. Adică... probabil că nu. Îi fusese chiar un soi de aliată, ultima dată când se întâlniseră. Şi era din Neam, dar asta era o altă problemă.

Femeia îşi desfăcu braţele, încântată. Ogarul scheună când lesa îi trase gâtul, iar ea lăsă repede jos mâna dreaptă. Se grăbi să traverseze drumul, spre ei, tropăind delicat pe tocurile înalte.

– Irene, dragă! Ai idee cât e de greu să te găsească omul?

– Nu mi-am dat seama că mă căutai, spuse Irene, cu circuitele sociale în acţiune. Ignorând mârâitul lui Kai („E una din Neam?"), întinse mâna să salute: Dac-aş fi ştiut...

– Ah, nu aveai cum, dragă! zise Zayanna. Ignorând mâna lui Irene, o îmbrăţişă, lăsându-şi capul pe umărul ei şi murmurând: Trebuie să-ţi cer azil, dragă. Nu te superi, nu?

CAPITOLUL PATRU

Irene era conştientă că se crispase şi că nu mai reacţiona defel în îmbrăţişarea lui Zayanna. Ridică automat un braţ şi o bătu pe cealaltă femeie pe umăr.

– Gata, gata, spuse. Ştia că îi lipsea ceva: Poate că nu ar trebui să discutăm asta pe strada principală.

– Poate că nu, spuse Kai, cu o voce periculoasă. Femeie, dă-te de pe Irene şi încetează să mai încerci să o seduci!

Zayanna ridică apoi capul şi-l privi pe Kai. Câinele mârâi, dând glas parcă sentimentelor stăpânei.

– Nu este seducţie. Este...

– Să te arunci asupra mea în mijlocul străzii, spuse Irene, conştientă de numărul de persoane care se uitau la ele, şi de numărul şi mai mare care se prefăceau că nu se uită, deşi se holbau aproape.

– Se pricepe atât de bine la cuvinte! îi mărturisi Zayanna lui Kai. Şi este atât de îndrăgită! Ar trebui să o ţii sub cheie, dragule! De fapt, nu, nu este o idee bună, pentru că nu poate avea aventuri îndrăzneţe dacă o ţii sub cheie. Dar ştii tu: ideea contează.

– M-am gândit uneori la asta, mormăi Kai. Irene, cine-i femeia asta? Ai vrea să fac ceva?

Intenţia nerostită era: ...*Cum ar fi să o dau jos de pe tine?*

Şi ea ar fi dorit să-i sugereze: *Trebuie să discutăm între patru ochi. Dar nu o duc acasă. Chiar dacă îi datorez ceva pentru că nu s-a amestecat când eram la Veneţia.* Avusese nevoie de tot ajutorul când fusese răpit Kai.

– Ceai, zise Irene, repede! Restaurant. Adică vom merge într-un restaurant din apropiere și vom bea ceai, iar Zayanna ne poate povesti care-i problema.

– Te-ai aclimatizat complet, spuse Zayanna, oftând și desprinzându-se, din fericire, din îmbrățișarea lui Irene. Bănuiesc că pe aici nu servesc mezcal?

– Nu știu, zise Irene.

Vale ar fi știut, dar Vale cunoștea Londra în cruciș și-n curmeziș. Și putea recita bandele londoneze din memorie sau identifica o pată de noroi dintr-o privire.

– De ce nu aflăm?

Expresia lui Kai sugera o diversitate de motive pentru care nu era cazul s-o facă, dar Irene n-avea chef de ceartă.

Peste un sfert de oră, ședeau în jurul unei mese dintr-o ceainărie îndoielnică, al cărei perete din spate era ticsit de cutiuțe metalice cu ceaiuri exotice și în care luminile erau îngrijorător de slabe. Afară se lăsase ceața. Câinele lui Zayanna se întinsese lângă scaunul ei, adulmecând gânditor și privindu-i pe cei trei cu ochi aprinși.

– Ai spus că ai nevoie de azil, spuse Irene. Ceaiul ei avea miros de mucegai și iz metalic. Ar fi preferat o ceainărie mai de calitate, dar la cum erau îmbrăcați toți trei, li s-ar fi arătat ușa: Ai putea să-mi oferi mai multe detalii?

Zayanna suflă peste ceașca de ceai.

– Draga mea, începu ea, îți amintești că nu am încercat să te împiedic să-ți salvezi prietenii când eram în trenul de întoarcere de la Veneția?

– Cu siguranță, spuse Irene. Ceva care nu-i dăduse pace o făcu să întrebe: De unde ai știut că mă numesc Irene?

Din câte-și amintea, folosise un pseudonim. Era puțin îngrijorător să se gândească de unde aflase.

– De la Sterrington, spuse Zayanna. După ce ai părăsit trenul, Atrox Ferox și cu mine am reușit să discutăm cu ea. Aflase care era numele tău real de la Lady și Lord Guantes. În fond, au fost inamicii tăi principali. Au mai spus și că ești Bibliotecară, că lucrezi

aici, totul. Am fost uluită! O agentă secretă adevărată, care a fost tot timpul cu mine, și eu nici nu am știut!

– Nu sunt agentă secretă, spuse Irene, știind că nu o va convinge. Doar colecționez cărți.

– Desigur. N-am să-ți divulg secretul, dragă.

– Decât întregii ceainării, completă Kai.

Poziția lui era atât de rigidă, că o îngrijora pe Irene. Chiar dacă reușise să îl salveze, fusese totuși răpit și închis, apoi amenințat că va fi vândut celor mai aprigi dușmani ai neamului său. Nu dormea bine noaptea, era dispus să se arunce în brațele pericolului și nu suporta să discute despre asta. Conversația lor îi punea sare pe rană.

– Ah, *ei*, ridică Zayanna din umeri. Sunt doar oameni.

Irene se pierdu pentru o clipă, încercând să-și dea seama dacă declarația venea dintr-o lipsă sublimă de griji, dintr-o lipsă autentică de interes, sau dintr-un plan deliberat care să o facă să o subestimeze pe Zayanna. Nu, în principiu, credea că Zayanna era... Zayanna era o reprezentantă tipică a Neamului Frumos, ai cărei membri considerau că omenirea era compusă din simpli actori: figuranții sau oamenii din culise. Toți cei din Neam erau convinși că sunt eroii propriilor povești. Mai periculos era că, în lumile alternative mai haotice, universul conspira parcă pentru a le da dreptate.

– Dar *tu* ești agentă secretă? întrebă Irene.

– Nu tocmai, dragă. Zayanna sorbi din ceai: Lucrurile n-au mers cum trebuia. După Veneția, a trebuit să dau raportul protectorului meu. A spus că, chiar dacă Lord și Lady Guantes au dat peste cap răpirea dragonului, nu ar fi trebuit să vă las pe toți trei să scăpați. A fost tare sever, se cutremură ea artistic.

Nu e ca și cum ai fi avut vreo șansă de a ne opri. Irene ignoră aerul glacial al lui Kai și se întinse să atingă mâna lui Zayanna.

– Îmi pare rău că ai avut probleme, îi zise.

Zayanna privi în jos, modestă, dacă un asemenea cuvânt ar fi putut fi folosit vreodată pentru a o descrie, ținând cont de cât de adânc îi era decolteul.

– Știam că vei înțelege, murmură. Firește, când am fost nevoită să rup legăturile cu el, m-am gândit la tine.

– Nu știu ce să zic, minți Irene. De fapt, știa prea bine, dar niciunul din lucrurile pe care le putea spune nu ar fi ajutat conversația să continue, chiar dacă ar fi făcut-o să se simtă mai bine. Zayanna, îți dai seama că eu nu am... Ce spusese Zayanna că făcea pentru șeful ei anterior? Nu am șerpi care necesită îngrijire.

– Putem dobândi șerpi, dragă, zise Zayanna. Preferi cobrele sau viperele? Sau poate mamba?

– Poți aduna cărți?

– N-am încercat niciodată. Dar de ce nu?

Irene era convinsă că nu exista nicio regulă a Bibliotecii privind detașarea misiunilor către cei din Neam, probabil pentru că zona aceea era deja acoperită de: *Nu vă asociați cu cei din Neamul Frumos!* Dar, își asigură ea conștiința, ar fi doar pentru moment, în timp ce încerca să găsească o soluție pe termen lung.

– Silver știe că ești aici?

Lord Silver era, probabil, cel mai puternic membru al Neamului Frumos din Londra. Era Ambasadorul Liechtensteinului (care era un cuib de Neam, în această lume alternativă) și un libertin notoriu, care ajungea regulat pe primele pagini ale ziarelor mai scandaloase. Fusese, practic, aliatul ei în timpul poveștii cu răpirea lui Kai și o ajutase pe Irene să ajungă în lumea unde era ținut dragonul, să îl salveze. Deși se întâmplase doar pentru că Silver se simțea amenințat de răpitori. Era o altă persoană pe care Irene își dorea să o înghită pământul. Dar, dacă o putea scăpa de Zayanna, i-ar fi trimis și flori.

Zayanna se bosumflă.

– Am încercat să îl evit, dragă. Nu prea vreau să îi fiu îndatorată. M-am gândit să îl întreb unde locuiești. Dar mi-a venit o idee mai bună și am făcut rost de acest cățeluș superb să te găsească! L-am dus la adresa ta și de atunci te urmăresc. Cred că-l voi numi Pettitoes. Își goli ceașca și o puse pe masă cu zgomot: Dar trebuie să fiu serioasă acum, draga mea! Cineva vrea să te ucidă.

Fu trist că prima reacție a lui Irene n-a fost de șoc, ci de resemnare. Apoi se întrebă dacă se stătea la coadă și dacă vindea cineva bilete. În fond, în mai puțin de un an reușise să irite serios diverse

persoane: vârcolacii locali, câteva societăți secrete, una dintre cele două genii care complotaseră să îl răpească pe Kai (reușise să o ucidă pe cealaltă), pe Bibliotecarul trădător Alberich și probabil multe alte persoane despre care nu avea habar. Nici Silver nu o prea plăcea.

– Cine? întrebă.

– Nu știu. Zayanna se aplecă peste masă, încercând să o prindă de mână. Când Kai se interpuse, îl apucă pe el. Dragă... Dragilor... (Kai arăta de parcă mușcase dintr-un usturoi crud)... Trebuie să mă crezi când spun că vreau să te știu în siguranță, Irene! Ce m-aș face fără tine?

Era o altă problemă frecventă a celor din Neam. Voiau actori care să joace în propriile melodrame, atât prieteni, cât și dușmani. Irene trebuia să găsească o cale de a se desprinde de Zayanna – altfel s-ar fi lăsat purtată într-o poveste abracadabrantă.

– Te cred, spuse ea. În mare parte. Dar, dacă nu poți să ne spui cine este, sau ce vrea să facă...

Zayanna oftă, iar Kai profită de ocazie să își retragă mâna.

– E doar un zvon, draga mea. Voi încerca să aflu mai multe. Dar se face târziu. Probabil că vrei să pleci în misiuni foarte delicate și să-ți reiei activitatea, nu? Pot să vin și eu?

– Nu, spuse Irene, ferm. Îmi pare rău, dar totul este ultra secret. Unde te găsim mâine?

Zayanna reacționă foarte bine la expediere.

– La hotelul Carlton, dragă. Aștept. Dar voi rămâne aici, deocamdată. Locul ăsta are o atmosferă fermecătoare. Arătă spre rafturile întunecate și spre bârnele de care atârnau becuri cu eter, fără abajur, apoi spre câine: Nu-ți face griji pentru mine. Pettitoes mă va apăra.

Kai aștepta până ce ieșiră pe stradă și, după câteva zeci de metri, spuse:

– Să o ucidem?

– Zayanna *m-a ajutat să te salvez*, mormăi Irene.

Nu era deloc în regulă că și ea se gândea la opțiunea aceea. Dar inconvenientele nu erau motiv de crimă. Chiar dacă păreau foarte deranjante.

– Da, însă este din Neam, obiectă Kai.

Avea o privire cruntă, iar mersul i se schimbase dintr-unul obișnuit într-unul feroce.

Irene încercă să se gândească la o afirmație inteligentă, logică, utilă, care să îl convingă să își păstreze calmul. Nu-i veni nimic în minte. Ce ar fi putut să-i spună unui dragon care fusese răpit de cei din Neam, pentru a porni un război? Prejudecățile deja existente erau exacerbate de șocul post-traumatic și cu siguranță că el nu avea chef de mărturisiri în mijlocul străzii.

– Dar eu spun că nu o ucidem, se strâmbă ea, recurgând la faptul că îi era încă superioară ierarhic și știind cât de temporar era un asemenea răspuns. *Ai priceput*?

Kai clipi, iar sclipirea inumană – oare fusese acolo mai mult de o clipă? – dispăru.

– Da, am înțeles, spuse el, cu o voce joasă și nefericită.

Va trebui să discutăm pe îndelete. Și dacă nu îl pot convinge... Irene avea o datorie față de însărcinarea ei în această lume. Și era răspunzătoare pentru Kai. I se făcu stomacul ghem când se gândi că, probabil, ar fi fost cel mai bine pentru el să fie repartizat altui Bibliotecar. Sau să fie trimis la curtea tatălui său, să fie în siguranță printre alți dragoni...

– Nici eu nu sunt sigură dacă pot avea încredere în ea, spuse. Nu avem dovezi că spune adevărul. Dar cred că este mai bine să o ținem sub observație, deocamdată, până când putem decide ce se petrece. Ține-ți prietenii aproape și dușmanii mai aproape et cetera. În plus, dacă Zayanna spune adevărul, s-ar putea să obținem informații folositoare de la ea.

– Ar putea fi mai ușor să așteptăm și să vedem cine încearcă să ne omoare, spuse Kai.

Irene privi înainte, pe stradă. În amurgul cețos, standurile de ziare străjuiau colțurile străzilor, iar vânzătorii anunțau edițiile de seară, cu titlurile cu majuscule abia vizibile, care o priveau ca niște mesaje secrete: TRĂDARE. CRIMĂ. RĂZBOI.

– Așa este, fu ea de acord. Dar dacă au noroc?

– Deghizăm pe cineva drept noi și îi urmărim de la distanță?

– Nu, nu prea. O amintire înceţoşată din timpul pregătirii nu-i dădea pace lui Irene. Nu încerc să îţi demontez toate ideile. Doar că nu văd cum s-ar putea face, fără ca pregătirile să fie observate. S-ar putea pune întrebarea: de câtă vreme plănuiesc să ne ucidă? Suntem plecaţi din Londra de câteva săptămâni. Deşi, în acel caz...

– Da?

– Dacă persoana care încearcă să ne ucidă nu primeşte informaţii de la Bibliotecă sau de la Vale – şi ambele sunt puţin probabile ca sursă – atunci nu ar putea şti că am fost plecaţi din Londra. S-ar putea să îşi roadă unghiile şi să se întrebe unde am plecat.

Discutară rapid, în timp ce înaintau pe strada ceţoasă – un tandem obişnuit de londonezi, cu haine groase, cu eşarfe în jurul feţelor să îi protejeze de ceaţa şi poluarea serii. Ar fi fost dificil să fie mai anonimi. Irene vedea perechi şi grupuri de oameni laolaltă, murmurând. Conspiratori? Familii? Prieteni? Complotişti apocaliptici? De unde era să ştie?

– Ar trebui să trecem pe la Vale, spuse Kai.

– După ce trecem pe acasă, spuse ea. Cu grijă. Şi nu ştiu dacă te-ai gândit la asta, dar Zayanna ar putea fi utilă pentru informaţii despre cealaltă treabă.

– Care?

– Dacă există cineva în Bibliotecă sau printre dragoni care vinde informaţii despre noi, va trebui să aflăm cine este. Se părea că dragonii erau un bloc monolitic care nu s-ar fi trădat niciodată către Neam, sau aşa afirmau ei. Putea însemna şi că se pricepeau să scape de trădători. Dacă Zayanna are încă legături cu reţelele de bârfe ale Neamului, poate afla tot soiul de lucruri.

– Sau poate ea este cea care mă trădează, zise Kai, cu răceală. Sau pe tine. Sunt convins că există persoane din Neam cărora le-ar plăcea o sclavă Bibliotecară.

– Cu siguranţă. Avea încă nişte coşmaruri serioase despre unele aspecte ale excursiei la Veneţia. Dar rămâne valabil că m-a ajutat când mi-a ajuns funia la par. Pentru moment, hai să nu ne mai învârtim în jurul cozii şi să ne jucăm de-a *Ghici cine a făcut-o*. Acasă, baie, haine, Vale şi următoarea misiune!

Când au ajuns la locuință, clădirile din jur erau luminate, însă camerele lor aveau ferestrele întunecate. Firește că așa le lăsaseră, dar era dificil să nu își imagineze potențiali asasini care așteptau după draperiile trase.

– Stai să verific, spuse Kai, pășind în fața ei.

Irene știa că avea un trecut presărat cu delicte minore, de când trăise într-o lume cu tehnologie superioară, așa că îl lăsă. Știa cum să caute fire declanșatoare, întrerupătoare ascunse sau zgârieturi pe broască. S-a uitat spre stradă. Niciun urmăritor, nimeni care să pândească, nicio umbră pe acoperișuri.

După câteva minute în care a inspectat ușa, broasca, treapta, covorașul de la intrare și perimetrul, Kai se ridică.

– Pare curat, zise. Fără fire. Nimic conectat. Nici urmă de haos.

– Bun, zise Irene. Deși nu m-aș fi gândit la o bombă. Îi cunoști pe cei din Neam. O bombă e lipsită de personalitate. Și totul s-ar termina prea repede.

Kai se îndepărtă de ușă, ca ea să o poată descuia.

– Ai spus că Lady Guantes este tipul *eficient*, să știi. Și i-ai ucis soțul.

– Mda, păi..., mormăi Irene. Să sperăm că mă detestă suficient cât să își dorească să petreacă multă vreme răzbunându-se și că vrea să o facă personal.

Cheia se răsuci cu ușurință. Nu se întâmplă nimic rău imediat. Așteptă o clipă, în cazul în care exista ceva ascuns care să sară la ea, apoi o împinse.

În lumina felinarelor cu eter de pe stradă se vedea un coridor cu aspect normal. Corespondența zăcea pe covor, unde aterizase după ce fusese vârâtă prin fanta cutiei poștale, însă nimic nu părea suficient de mare să fie periculos.

Bine. Poate că sunt paranoică.

Kai îi făcu semn din cap. Intrară amândoi, iar Irene ridică o mână să aprindă lumina.

Degetele ei atinseră ceva păros.

CAPITOLUL CINCI

Irene încremeni. Nu era o reacție aleasă cu grijă, în urma unei evaluări atente a situației, ci una instinctivă la atingerea ușoară a ceva subțire și păros, ceva care se mișca. Amintiri din copilărie care-i șopteau *Nu-ți trage mâna, pentru că-l provoci* o asaltară. Era cu siguranță ceva viu.

– Kai, zise ea, și înghiți. Aici mai este ceva.

– Crezi că este sensibil la lumină?

Cum să știe ea una ca asta?

– Să sperăm, răspunse. Nu voia să își miște degetele. Lucrul începea să se contureze: era o pată mare, lată de vreo douăzeci de centimetri, iar trupul îi acoperea întrerupătorul. Dar mai avea un as în mânecă. **Lumini de pe coridor, aprindeți-vă!** porunci Irene, folosind Limba.

Luminile se aprinseră brusc, iar Kai trânti ușa. Irene avu timp să vadă creatura înainte să fugă spre cuier, eliberându-i degetele. Inima îi bătea cu putere.

Era un păianjen. Irene nu avea nimic împotriva lor și la școală, ea era, de obicei, cea care îi scotea din cameră și îi elibera. Dar avea o reacție diferită față de păianjenii cu un diametru de peste 20 de centimetri, acoperiți cu păr. Își șterse mâna de pantaloni, în mod irațional.

– E un păianjen, zise Kai, deși nu mai era necesar.

– Așa mi s-a părut și mie!

Irene se trezi că se îndrepta cu spatele spre prinț. Rămaseră în mijlocul coridorului, cât de departe se putea de cuiere, tablouri, rafturi sau alte obiecte care ar fi putut ascunde păianjeni.

– Crezi că este veninos?

Irene pufni.

– Crezi că există o șansă cât de mică să nu fie?

– Așa-i! A fost o întrebare idioată. Crezi că putem afuma întreaga casă?

– Nu o să pot dormi dacă există cea mai mică șansă să mai fie aici vreunul, spuse Irene ferm. Ceea ce înseamnă că trebuie să curățăm locuința de ei. Mai ales dacă există posibilitatea să se înmulțească sau să intre în alte case.

– Cum facem asta? întrebă Kai.

– Care este cel mai mare recipient etanș pe care-l avem?

— Cred că una dintre valizele noastre, propuse Kai. Nu este complet etanșă, dar nu are crăpături suficient de mari pentru ca păianjenii să poată ieși, dacă sunt în interior.

– Așa. Valizele sunt în pod, nu?

Kai inspiră adânc.

– Rămâi aici, spuse el, și deja alerga spre scări, înainte să îi poată spune să se oprească.

Practic, era ușurată că nu alerga ea prin casă, câtă vreme în colțuri pândeau păianjenii, gata să sară la ea – sau să cadă pe ea? – la cea mai mică provocare. Dar se simțea nițel vinovată că își asumase el riscul. Poate exagera.

Îi auzi pașii la etaj, apoi zgomotul trapei care dădea spre pod, urmat de pocnetele valizelor și cuferelor împinse de colo colo. Era ușor să-și imagineze cuiburi imense de păianjen, acoperite cu pânze, în pod. Se forță să se concentreze asupra împrejurimilor – și iată că păianjenul care se târâse de lângă ea când aprinsese luminile ieșea din nou și își croia drum pe perete. Alte tresăriri și mișcări abia vizibile veneau dinspre cele mai întunecate cotloane ale coridorului. Lumina fusese atât de bine-venită, cu o clipă în urmă. Dar acum nu făcea decât să evidențieze puternic posibilele ascunzători

ale păianjenilor. Erau prea multe. Dintr-odată, Irene era recunoscătoare că purta cizme și pantaloni.

– Aproape că aș prefera să fiu din nou în clădirea în flăcări, cu soldații înăuntru, mormăi.

– Scuze? Kai coborî tropăind pe scări, lovind valiza de stâlpii balustradei, în grabă. Irene tresări când văzu un alt ghem de umbre care se mișca sub scară, grăbindu-se să se ascundă. Probleme?

– Acum nu, spuse ea, ușurată. Luă valiza de la el și o deschise, așezând-o pe podea, în fața lor. Pregătește-te să mă susții.

Kai încuviință.

Irene inspiră adânc, umplându-și plămânii, apoi strigă în Limbă, cu o voce suficient de puternică, încât să fie auzită în toată casa:

– Păianjeni, intrați în valiza de pe podea!

Structura de ordin a frazei și faptul că încerca să își impună voința asupra unor viețăți – chiar dacă nu erau oameni – o făcură să se clatine din cauza energiei pierdute brusc. Kai, care avea experiență și fusese avertizat, o prinse cu un braț după umeri și o sprijini de corpul lui, în timp ce cotloanele umbrite ale casei prindeau viață.

Păianjeni la fel de mari ca primul apărură dintre faldurile hainelor agățate în cuier, din colțurile tavanului și din spatele tablourilor de pe coridor. Câteva zeci coborâră scările în valuri, sărind și zgrepțănând totul cu piciorușele lor, prea repede să îi poți privi pe îndelete. Irene îi văzu înghesuindu-se în valiză și formând un covor păros, mișcător, în interior, unde se cățărară unii peste alții. Câțiva păianjeni obișnuiți se alăturară goanei și se aruncară și ei în valiză, mai degrabă patetici prin comparație cu verișorii lor mai mari.

La zece secunde după ce și ultimul păianjen intrase în valiză, Irene închise capacul cu un șut și se așeză pe el, prinzând încuietorile.

– Am putea face un foc, sugeră Kai. De fapt, nu, fiindcă pot ieși cât arde valiza. Poate să o aruncăm în Tamisa?

– Kai, spuse Irene, mă surprinzi! Este o pistă de investigații serioasă. Nu vrem să îi distrugem, ci să aflăm tot ce se poate despre ei. Dar înainte, voi cerceta locul cu o altă valiză. Voi folosi Limba pentru a prinde ouăle ascunse și mă voi asigura că le-am găsit pe toate.

Kai nu se gândise la ouă. Se cutremură și se uită urât la valiză.

– Dezgustătoare creaturi! Cum crezi că au intrat?

– Nu putem ști până nu verificăm, spuse Irene, scuturându-se de praf. Ar putea exista o fereastră deschisă sau o gaură în acoperiș. Ar putea fi... Se uită spre ușa de la intrare: Ar putea fi o metodă invazivă, dar, odată deveniți cooperanți, puteau fi împinși prin fanta pentru corespondență.

– Cel puțin asta îl va interesa pe Vale, zise Kai, resemnat, în timp ce se duceau să mai caute o valiză.

Magazinul de animale de companie de la capătul străzii era de cea mai înaltă clasă, strălucind datorită lămpilor cromate, cu putere mare. Sisteme climatice alimentate cu abur sâsâiau de-a lungul șirurilor de bazine și cuști. Avea cățeluși cu pedigri, pisicuțe persane, bazine de sticlă pline de pești colorați și probabil incompatibili, și o proprietară care nu vru să îi servească. Era slabă ca un țâr, cu un păr blond-pai în aceeași nuanță cu blana dihorului care sfâșia jucării în cușca din spatele ei și purta haine albastru-închis, fără pată, și apărătoare din piele groasă pe antebrațe.

– Vreau să vă fiu de folos, protestă ea, pe un ton glacial, dar mă tem că nu înțeleg ce ați putea dori de la un stabiliment umil ca al nostru, care servește doar cei mai rafinați clienți.

– Avem două valize pline cu păianjeni imenși, spuse Irene, pe un ton degajat. Se schimbase în haine adecvate pentru lumea alternativă în care se aflau, se curățase de mare parte din cenușă și știa că arăta ca o femeie respectabilă, chiar dacă nu putred de bogată: Avem nevoie de opinia unui expert.

Proprietara ridică din sprâncenele aproape invizibile.

– Doamnă, eu îmi dau seama că mulți păianjeni vi se pot părea mari...

– Au douăzeci de centimetri, poate chiar treizeci, în diametru.

Kai făcu un pas în față, aruncându-i femeii cea mai cuceritoare privire. Irene nu susținea, de obicei, strategia câștigării persoanelor prin aspect, mai ales pentru că ea nu dispunea de aspectul necesar pentru a o face să dea rezultate, dar o putea aprecia când era folosită ca să-i vină în ajutor.

Proprietara ezită. Poate fiindcă era chipeș, bine îmbrăcat și fermecător. Sau poate pentru că, indiferent cât încerca să ascundă asta, tot părea să provină dintr-un mediu aristocratic, cu atât de mulți bani, încât nu mai știa ce să facă bine cu ei.

– Păi, cred că m-aș putea uita la ei. Poate contra cost...

– Desigur, spuse Kai, cu un dispreț nonșalant pentru sume fixe. Aveți un bazin de sticlă sau ceva asemănător, în care să le dăm drumul?

Proprietara făcu semn unei asistente să aducă recipientul. Kai luă valiza mai mică și o puse în el. Conținea câteva specimene rătăcite, plus cele forțate de Irene să iasă mai devreme din ou, pe care tot le-a privit bănuitoare, așa mici cum erau. Kai deschise încuietorile, însă lăsă capacul valizei.

– Când o deschid, zise el, vă rog să fiți pregătită să închideți capacul bazinului și să vă asigurați că nimic nu iese afară.

Spre ușurarea lui Irene, proprietara încuviință. Părea să știe ce face.

– Să vedem, zise.

Kai deschise capacul valizei, trăgându-și rapid mâna și brațul din bazin, într-o singură mișcare. Păianjenii se revărsară din valiză, într-un val de picioare în mișcare, ridicând trupuri-balon cât niște mingi de tenis. Cu o înjurătură uluitoare, înghițită rapid, asistenta trânti capacul bazinului și îi puse lacătul.

Proprietara strânse din buze.

– Ar putea oare să fie...?

Se aplecă mai aproape, strivindu-și nasul mititel de sticlă.

Păianjenii fojgăiau înăuntru, țâșnind de colo colo pe fundul nisipos și alergând pe pereții de sticlă. Irene simți ceva cauciucat lângă picior și aproape că sări în sus, înainte să-și dea seama că era vorba despre un client care se apropiase să privească, fascinat.

– Splendid! exclamă proprietara. *Pelinobius muticus*! Un păianjen rege babuin! Sunt zeci – o întreagă colonie!

Irene nu trebuia să citească minți ca să vadă semnele de exclamare care se aprindeau în mintea femeii și arătau spre *FURNIZOR EXCLUSIV* și *PROFIT IMENS*.

– Aveți de gând să îi puneți pe piață pe cont propriu, stimate domn? întrebă femeia.

Kai se uită la Irene care făcu un pas în față.

– Nu tocmai, doamnă...

– Domnișoara Chester, zise, zâmbind subțire și încercând să pară prietenoasă, fără succes, însă.

– Domnișoară Chester, repetă Irene, am primit recent o ladă cu banane de la un prieten din Brazilia.

Oare se cultivau banane în Brazilia? Uitase deja cunoștințele de bază despre produsele naționale, nemaivorbind de cele valabile în lumea lor alternativă.

– Nu ne așteptam să găsim acești...

– *Pelinobius muticus*, spuse domnișoara Chester, pronunțând cuvintele răspicat, pentru a se asigura că Irene înțelegea.

Lui Irene îi plăcea să fie subestimată. Astfel, erau mai puține șanse ca interlocutorul să intre la bănuieli.

– Nu avem resursele necesare pentru a-i îngriji chiar noi, spuse ea. Încercă să pară că îi plăceau păianjenii și nu că ar fi preferat să îi înece într-un bazin cu acid: Dacă simțiți că le puteți oferi un cămin, atunci, poate...

– Sunt convinsă că putem ajunge la o înțelegere, spuse domnișoara Chester, cu un zâmbet tot mai larg.

– Ar fi părut suspect dacă nu ne târguiam, spuse Irene, mai târziu; erau într-un taxi și se îndreptau spre Vale.

– Chiar nu crezi că a părut oricum suspect? o întrebă Kai sec. Doi oameni care au apărut cu o valiză plină de păianjeni ucigași imenși...

– *Pelinobius muticus*, spuse Irene. Am notat detaliile. Îl putem întreba pe Vale.

Kai se lăsă pe spătar, cu brațele încrucișate.

– Irene...

– Da?

– Sunt îngrijorat.

– Te înțeleg. Cred că tocmai a încercat cineva să ne ucidă. Ce să mai zic de poarta care a luat foc! Dar oare au vreo legătură una cu alta?

– Și chiar dacă am supraviețuit...

Dragonii se dovedeau, din nou, maeștrii în afirmarea chestiilor evidente. Irene încuviință, așteptând ca el să continue.

Kai părea să își caute cuvintele potrivite.

– Să ne gândim de două ori dacă ne continuăm misiunea aici?

– Adică?

– Am putea să ne mutăm într-un mediu mai protejat.

Ah. O altă încercare de a o aduce sub aripa dragonilor. Dar avea dreptate în privința celor care încercau să îi ucidă. După două întâlniri cu moartea în aceeași zi, nu mai era vorba de paranoia, ci de precauție.

– Recunosc că dovezile ne arată că ei, oricine ar fi, știu unde locuim. Și recunosc și că asta nu mă face să mă simt prea bine. Dar nu i-aș numi asasini eficienți.

– Ai vrea să fie?

– Cerule, nu. Prefer oricând asasinii ineficienți. Aș prefera să încerce cineva să mă ucidă îndesându-mi păianjeni prin fanta pentru corespondență, în loc să angajeze un lunetist cu o pușcă laser sau să ne dea foc locuinței.

O înveseli exprimarea acelui gând. Dar nu era nici pe departe atât de lipsită de griji cum o făcea să pară replica ei. Moartea tot moarte rămânea, indiferent dacă asasinul fusese exotic, profesionist sau amator. Era incredibil de ușor să fii ucis. Oricine era capabil de asta. Să rămână în siguranță și în viață era mult mai dificil.

Gura lui Kai tresări și el zâmbi, relaxându-se.

– Ai dreptate. Nu m-am gândit așa.

– Nu că *vreau* să încerce să mă ucidă cineva, adăugă repede Irene. Dar, știi, dacă am de ales...

Taxiul se opri, iar șoferul strigă:

– Am ajuns. Doriți să aștept?

– Nu, mulțumim, spuse Kai.

Plăti, în timp ce Irene ieșea din taxi, deja regretând că fusese nevoită să revină la fustele lungi. Nu ajungeai să apreciezi pantalonii decât după ce nu îi mai purtai.

Cei doi priviră spre ferestrele lui Vale, în timp ce taxiul dispărea hurducăind în ceață, cu lămpile pe bază de eter ca niște ochi tot mai îndepărtați. O lumină slabă se ițea din spatele draperiilor.

– Măcar e acasă, comentă Irene.

Din când în când, regreta lipsa comunicațiilor de masă din această lume. Ar fi fost tare iritant dacă era plecat pe teren.

Nu răspunse nimeni la bătaia în ușă a lui Kai, însă Irene nu trebuia să folosească Limba pentru a convinge ușa să se deschidă. Kai avea o cheie. O luă înainte pe scări. Irene îl urmă. Își domoli tresărirea nervoasă – de ce nu răspunsese nimeni? Era ceva în neregulă? Își aminti că era aproape ora opt seara și că menajera lui Vale probabil plecase. Vale însuși le-ar fi recunoscut pașii și, în orice caz, putea fi adâncit în experimente sau cercetare.

– Vale..., spuse Kai, deschizând ușa din capul scărilor.

Apoi se opri brusc.

– Ce-i? întrebă Irene, aplecându-se pe sub brațul lui pentru a vedea ce se petrecea.

Camerele lui Vale erau în aceeași stare de haos controlat ca de obicei. Carnețelele și dosarele lui erau organizate cu scrupulozitate, în ordine alfabetică, dar, în afara lor, locul gemea de lucruri. Echipamentele de laborator erau aruncate pe masa principală, iar câteva farfurii pline cu firimituri completau tuburile de testare. Cutiile erau peste tot, prin unghere, puse unele peste celelalte, într-o încercare disperată de a folosi puținul spațiu disponibil. Diverse mementouri ale cazurilor trecute sau prezente zăceau pe comodă, sau se luptau pentru un locșor pe rafturi. Lămpile cu eter funcționau la jumătate de intensitate, lăsând camera pradă umbrelor, iar focul arsese până la ultimul tăciune. Ziarele erau împrăștiate pe podea și pe scaune, de parcă se răsfoise cu disperare prin ele și fuseseră aruncate pagină cu pagină.

Vale însuși zăcea pe canapea. Era un tip înalt, dar, așa întins cum stătea, își pierduse grația obișnuită și părea doar o adunătură

de membre deșirate. Avea un braț peste față. Era doar pe jumătate îmbrăcat, cu un capot aruncat peste cămașă și pantaloni și cu siguranță nu intenționa să iasă în oraș.

Nu reacționă la cuvintele lor. Nici măcar nu se mișcă.

Era uluitor cum îți poate îngheța sângele în vene. *Un atac asupra noastră, acum un atac asupra lui Vale...* Irene și Kai traversară încăperea deodată, fără să spună nimic. Singurul motiv pentru care ajunse Kai primul a fost că intrase primul.

Kai îl apucă de încheietură pe Vale, strângându-l puternic cu degetele. Apoi, oftă ușurat.

– Are puls, raportă. Dar este slab.

Valul de ușurare care o lovi pe Irene era atât de puternic, încât aproape că-l putea gusta.

– Slavă Cerului, spuse ea. Dar de ce...

Se gândi la răspuns. Nu era deloc plăcut. Luă încheietura lui Vale din mâna lui Kai și îi suflecă mâneca, verificându-i antebrațul. Nu fu complet surprinsă de ce găsi. În fond, venea odată cu renumele de cel mai bun detectiv londonez, într-o lume în care poveștile deveneau adevărate și viața urma mult prea des un fir epic.

– Uite, zise, arătând spre urmele de ac.

Kai își înghiți înjurătura.

– Dar a spus..., începu, apoi se opri.

– Ce a spus? întrebă Irene, încet.

Verifică ea însăși pulsul lui Vale. Era slab, dar constant.

Kai se întoarse și traversă camera, ca să aprindă lumina.

– A spus că nu se mai..., mormăi el, fără să o privească pe Irene.

– Când a fost asta?

– Acum câteva luni. Nu la multă vreme după ce ne-am cunoscut toți trei. Eu... Kai aproape că a început să se bâlbâie, încercând să găsească o explicație. Nu se mai întâmplase să adopte un discurs atât de ciuntit. Am găsit seringa și drogul...

– Ce drog?

– Morfină. Kai se întoarse din nou spre ea: Irene, jur că a spus că folosește doar ocazional și deloc acum, când munca lui a devenit mai interesantă. Nu știu de ce ar fi luat *acum*.

Fața lui era marcată de panica unui copil care aflase că unul din stâlpii pe care se baza lumea lui se clătina.

– Ar fi putut altcineva să îl forțeze?

Era posibil, cu siguranță, doar că nu și foarte probabil.

– Presupun că nu vom ști până ce nu îl întrebăm.

Irene așeză brațul lui Vale înapoi de-a curmezișul trupului său și îi dădu părul la o parte de pe față. Avea pielea fierbinte – atât de umană, de fragilă. Dacă pe ea încerca să o ucidă cineva, atunci și el era o țintă? Trebuia să găsească o cale de a-i proteja pe toți. Trebuia să discute *urgent* cu superiorii. Detașarea profesională lua sfârșit numaidecât!

Ar fi fost capcana perfectă, sublinie o voce neplăcută și rece din mintea ei. Să-l aducă pe Vale într-o stare de lipsă de reacție, să instaleze o bombă sau așa ceva și să se aștepte ca Irene și Kai să intre în zona primejdioasă când îl vedeau zăcând. Era un lucru foarte bun că asasinul sau asasinii, oricine ar fi încercat să îi omoare, nu aveau imaginația lui Irene.

Trebuia să-i spună ceva lui Kai.

– Rămânem aici peste noapte, bineînțeles.

– Ar fi oare mai sigur să-l luăm la noi? întrebă Kai. Sau în alt loc ce poate fi apărat?

Irene îi acordă câteva puncte în minte pentru că nu rostise cu voce tare *cum ar fi locuința lui Li Ming*.

– Pot monta sisteme de apărare aici, zise ea. Specifice Bibliotecii. Și putem păzi împreună locul de păianjeni. Trebuia să mai descopere și ce anume îl determinase pe Vale să se reapuce de droguri. În condițiile date, informațiile erau cea mai bună armă.

Kai privi prin cameră, suspicios, imaginându-și toate locurile în care s-ar fi putut ascunde un păianjen.

– Probabil că e o idee bună, spuse el, fără entuziasm. Îl așez în pat. Va fi mai bine decât să-l lăsăm aici, pe canapea. S-ar putea să răcească.

Ceea ce, desigur, este o problemă gravă, prin comparație cu dependența de morfină. Dar Irene încuviință.

– Verifică, mai întâi, patul! Ar trebui să avem mare grijă.

– Nu putem continua așa la infinit! izbucni Kai.

– Nu.

Irene se luptă cu valul de furie din vintre. *O dată este o întâmplare, de două ori, o coincidență, dar de trei ori, deja e rea-voință!*

– Nu, nu putem. Nu putem fi rațe în bătaia puștii, așteptând vânătorul. Nu ne relaxăm, Kai, ci ne apărăm și aflăm ce naiba se petrece. Avem nevoie de informații... Nu era sigură pe cine sau pe ce era mai supărată: pe asasinul misterios, pe Vale, pentru droguri, sau pe întreaga zi, fiindcă fusese un carusel de eșecuri evitate la mustață. Și nu știm că treaba asta – arătă ea spre Vale – este din aceeași cauză.

– Dacă nu este, ce mai coincidență! comentă Kai.

Dar se mai domolise. Se aplecă și îl ridică pe Vale în brațe, ducându-l cu ușurință. Vale nu se clinti, cu încheieturile moi ca ale unei marionete și ochii închiși.

Mi-aș dori să știu mai multe despre efectele morfinei, se gândi Irene. Probabil că putea afla totul într-una din cărțile de referință ale lui Vale. Ar fi putut căuta cât aștepta.

Camera i se părea rece, acum că nu mai era distrasă de Vale. Kai avusese dreptate. Îngenunche lângă cămin ca să facă focul. Distrasă, aproape îi scăpă foaia de carnețel mototolită. Se prinsese în grătar și căzuse foarte aproape de tăciuni.

Era o scrisoare personală, cel mai probabil. Să o citească ar fi însemnat să-și vâre nasul în viața lui Vale. Era prieten cu ea și merita mai mult decât genul acela de curiozitate morbidă.

Pe de altă parte, îl găsiseră inconștient din cauza morfinei.

O luă, o despături și o netezi.

Era hârtie scumpă, din câte-și dădea seama, chiar dacă nu avea cunoștințele de expert ale lui Vale în materie. Era scrisul dezordonat al lui Vale, marcat de lipsa de griji a cuiva care crede că e treaba destinatarului să descifreze mesajul:

Singh,

Nu-mi mai irosi timpul cu toate cazurile astea patetice. Nu sunt deloc interesat de probleme meschine. N-aș avea probleme să le pasez celui mai tălâmb dintre colegii tăi de la Scotland Yard.

Am crezut că înțelegi. Mintea mea este o mașinărie turată la maxim, dar fără cazuri de rezolvat. Dacă tu nu mă poți ajuta, atunci...

Acolo, scrisul era întrerupt de o pată de cerneală.

Irene ezită o clipă, apoi mototoli scrisoarea și o aruncă în cămin. Cu mâinile, continuă să facă focul, dar mintea îi era în altă parte. Tentativele de asasinat. Zayanna. Acum Vale. Erau prea multe de făcut și prea multe de urmărit. Și ce să facă dacă Biblioteca îi comanda să plece mâine într-o altă misiune?

Se desprinse cu mare grijă de gândul acela. Pentru că, dacă se întâmpla, într-un fel sau în altul tot trăda *pe cineva*.

CAPITOLUL ŞASE

Kai adormise şi el, ghemuit pe canapeaua unde îl găsiseră pe Vale. Căzuseră de acord să îl supravegheze pe rând. După evenimentele de peste zi, niciunul dintre ei nu se simţise în siguranţă, nici măcar după ce Irene protejase locul. Vale avea suficiente cărţi pentru ca ea să poată atrage camerele într-o conexiune temporară cu Biblioteca, iar asta ar fi trebuit să ţină la distanţă eventualele atacuri ale Neamului.

Şezând cu o carte în poală, lângă foc, cu luminile stinse pentru a-i permite lui Kai să doarmă mai bine, Irene aproape că îşi dorea să facă faţă unui atac imediat. Asta le-ar fi oferit mai multe informaţii. Acum, ştiau prea puţine şi mai degrabă reacţionau decât iniţiau acţiuni.

Dinspre dormitorul lui Vale se auzi un mormăit slab. Puse deoparte cartea despre narcotice şi se duse să investigheze.

Vale zăcea pe pat, cu cearşaful pe jumătate îndepărtat, cu ochii închişi, mormăind pentru sine. Era un mare progres faţă de somnul adânc de mai devreme, însă nu era stare de veghe. Lumina dinspre uşa deschisă dădea la iveală o parte din dormitorul lui, precum şi chipul pe care i se citea suferinţa: avea ochii afundaţi în orbite, iar pometii îi ieşeau în afară periculos. *Sigur nu arătase atât de disperat cu două săptămâni în urmă*, se gândea Irene. Sigur ar fi *remarcat*... nu?

Închise încet uşa dormitorului în urma ei, ca zgomotul să nu îl trezească pe Kai, aprinse lumina şi se apropie de patul lui Vale. Se aşeză lângă el, îi atinse umărul şi îl scutură cu blândeţe.

– Vale? murmură.

El deschise ochii. Era genul de om care devenea conștient într-o clipă, în loc să se trezească treptat, ca Irene. Cercetă împrejurimile dintr-o privire, apoi se uită la ea.

– Winters.

– Nu sunt deloc impresionată.

Exersase în minte zeci de conversații. Niciuna nu se încheia fericit. Cel puțin, i se adresase cu *Winters*, deci pe un ton relativ prietenos, și nu se retrăsese în spatele formalului *Domnișoară Winters*.

Vale își feri privirea.

– Nu toată lumea are forța ta.

– Nu pricep.

El oftă.

– O indulgență de o seară, și iată că tu și Strongrock îmi ocupați camerele și predicați în favoarea abstinenței. Nu mi se pare corect.

Lăsând la o parte aspectele morale, exista o problemă majoră de logică în afirmația lui.

– O indulgență de o seară nu lasă urme de o săptămână, spuse ea, căci îi inspectase brațul cât era inconștient.

Vale pufni.

– Acum încerci să faci pe detectiva cu mine? Nu poți câștiga.

– Dar nu e un concurs, spuse Irene. Sunt doar... surprinsă.

– Nu ești, zise Vale. Se rostogoli să o privească, sprijinindu-se într-un cot: Ești nemulțumită, dar nu surprinsă. De ce?

Așa incomodă cum era întrebarea, lui Irene i-ar fi plăcut să o ia drept semn de ameliorare. Dar vorbea lent, și nu pe tonul lui rapid, interogativ, și vedea că pupilele lui erau încă prea mari și nu se concentrau.

– Ești obligat să faci asta? îl întrebă.

Vale se uită lung la ea.

– Asta crezi?

– Nu, recunoscu ea. Dar Kai s-a gândit și la posibilitatea asta.

– Strongrock este un om bun și refuză să accepte unele lucruri. Nu ar înțelege de ce are cineva nevoie de droguri ca să doarmă.

– Atunci de ce?

Vale se trânti înapoi pe pernă.

– Haide, Winters! Dacă aleg să iau morfină, este treaba mea și nu a ta. Iar acum strângi din fălci în felul tău enervant, care sugerează că o s-o iei personal.

Să știi că da.

– Știi foarte bine că morfina dă dependență.

– Firește, zise Vale. Bineînțeles că știu. Care-i ideea?

– Doar că sunt convinsă că mulți dintre infractorii londonezi vor fi încântați să afle despre – de fapt, să vadă – *rezultatele* adicției și autodistrugerii tale. Vorbea pe ton scăzut, dar nu încerca deloc să îndulcească afirmațiile: Asta pe lângă sentimentele prietenilor tăi legate de subiect.

– Ai un avantaj asupra mea, Winters.

Vale părea obosit, nu doar lent din cauza drogului.

– Și anume?

– Ai capacitatea de a-ți recunoaște propriile eșecuri. Se uită în tavan. Firește, femeile sunt mai dispuse să își discute emoțiile decât bărbații. Dar chiar și așa, ai fost mereu gata să recunoști când ai comis o eroare sau când nu ai avut competențele necesare într-o anumită situație. Aproape prea dispusă. Părerea ta despre propriile abilități este adesea mai modestă decât ar trebui să fie. Ți s-au inoculat cu forța virtuțile modestiei la internatul acela de care-ți amintești cu atâta drag?

Irene se înfoie, încercând să își dea seama dacă micul lui discurs era menit să o insulte sau era purul adevăr.

– Dacă încerci să mă enervezi ca să plec, să știi că nu va funcționa.

– Ce păcat, oftă Vale. Dar ideea mea rămâne în picioare. Se pare că-ți este foarte ușor să-ți recunoști greșelile.

– Nu tocmai, recunoscu Irene. Nu-mi place să greșesc mai mult decât oricui altcuiva. Doar că nu pot permite orgoliului meu să interfereze cu funcția mea de Bibliotecară. Trebuie să-mi fac treaba, Vale. Dacă asta înseamnă să las pe cineva să preia conducerea, fiindcă se pricepe mai bine, atunci...

Un taxi se hurducă prin beznă, pe lângă casă.

– Dacă tu credeai cu adevărat asta, a spus Vale, atunci i-ai fi permis colegei tale, Bradamant, să preia misiunea anterioară de a găsi cartea lui Grimm. Din câte mi-a povestit Strongrock, i-ai refuzat categoric ajutorul.

Irene roși. Nu se simțea încă la locul ei să discute despre cealaltă Bibliotecară. Chiar dacă încheiaseră un soi de armistițiu la ultima lor întâlnire – sau, cel puțin, Irene propusese asta, iar Bradamant nu spusese *nu* – nu se mai văzuseră de atunci. Și între ele erau ani de animozitate. Apoi, își dădu seama de scopul urmărit de Vale.

– Încerci să mă distragi. Cu cât mai onest ești cu mine, cu atât mai repede te las să adormi la loc.

– Ah, iată problema. De la excursia aceea la Veneția, nu prea pot să dorm.

Dacă Vale recunoștea că avea o problemă, atunci era deja o situație prea complicată.

– Și ai ales morfina?

– Și am ales morfina. Deși trebuie să recunosc că, în ultimele zile, am crescut doza. Vale privi în tavan. Îmi vei spune acum că te-ai folosit de Limba aceea a ta pentru a-mi îndepărta drogul din corp?

– Sincer, n-aș îndrăzni, spuse Irene. Aș putea încerca să îi spun să iasă, dar cine știe ce s-ar întâmpla sau cum ți-ar afecta țesuturile. Aș prefera să păstrez varianta pentru urgențe. Te rog să nu-mi oferi motive să încerc.

– Aș vrea să-ți pot promite, Winters, spuse Vale, încet. Dar ca să funcționez, trebuie să dorm. Și ca să dorm, trebuie să iau morfină.

– De ce nu poți dormi? întrebă Irene direct.

Vale tăcu o vreme. Apoi spuse:

– Visez.

Următoarea întrebare logică ar fi fost *Ce visezi?* Irene nu studiase niciodată psihologia. Nici psihiatria. Nu era sigură care era diferența sau care dintre ele avea mai multe litere după prefix. Se apropiase cel mai mult de ele în timpul antrenamentelor în care învățase cum

să convingă oamenii să discute cu ea, de obicei ca să îi spună unde se aflau niște cărți. Nu era terapeută. Dacă Vale fusese traumatizat de vizita în sumbra Veneție, așa cum suferea Kai de sindrom post-traumatic după răpire, atunci de unde să înceapă?

Tăcerea părea să fie abordarea potrivită. Vale vorbi iar.

– Visez că mă mișc într-o lume de măști, în care suntem cu toții actori, Winters, și mânuiți de niște păpușari. Visez o mie de lumi, toate învârtindu-se în opoziție, toate pierzându-se într-un ocean de lipsă totală de logică, precum resturile într-un vârtej. Visez că nimic nu are *sens*.

– Visele pot fi haotice..., începu Irene.

– Desigur că pot, spuse Vale, cu o răbdare extenuată. Dar nu sunt doar vise în care lucrurile din viața de zi cu zi sunt amestecate la întâmplare. Asemenea vise sunt obișnuite. Visele despre care vorbesc generează dezordine și lipsa rațiunii, Winters. Nimic nu are sens. Singurul lucru care le mai aplanează efectul este munca, și chiar și aceea e puțină – nu sunt probleme suficient de mari încât să mă provoace, mistere suficient de complexe încât să mă intrige. Se ridicase în capul oaselor, apucând-o de încheietură suficient de tare cât să doară. Trebuie să mă înțelegi, Winters. Nu pot *suporta* aceste vise.

Irene își privi încheietura, cu înțeles. Vale îi urmări privirea și îi dădu drumul, desprinzându-și degetele cu grijă.

– Iartă-mă, spuse. N-ar fi trebuit să fac asta.

– Eu am întrebat, zise Irene.

Răspunsul avea sens. Vizitaseră o lume în care domnea haosul. Vale fusese *avertizat* să nu meargă în acea versiune a Veneției – Lord Silver fusese explicit în privința riscurilor, chiar dacă nu specificase foarte clar care erau acestea. Și acum exista amenințarea, nu la adresa corpului lui Vale (minoră, după propriile sale estimări), ci a minții sale...

– Nu e nevoie de cine știe ce logică pentru a lega toate astea de evenimentele recente, spuse Vale. Dar să fiu al naibii dacă mă duc la Lord Silver după ajutor. Dacă pot suporta aceste vise până când influența acelei lumi slăbește, pot reduce doza de morfină după aceea.

Existau atât de multe inadvertențe logice, atâtea goluri, în acea declarație, că Irene ar fi putut-o folosi drept sită pentru ceai. Dar citea pe chipul lui Vale că el însuși era conștient de ele și că ar fi fost o cruzime să i le arate, fără să aibă ceva mai bun de oferit. Într-un târziu, spuse:

– Aș putea să te duc la Bibliotecă.

Vale clipi. O dată, doar. Pleoapele îi fluturară, dar privirea lui era ațintită asupra ei.

– Nu ai arătat niciun interes în a mă duce acolo, până acum.

– Ai evitat întotdeauna să o sugerezi. *Probabil pentru că știai* că aș refuza. Nu este un obiectiv turistic. Chiar crezi că va ajuta?

Lăsă deoparte întrebarea *Dar ce vor spune superiorii tăi?*, ceea ce fu o ușurare, pentru că Irene încerca să nu se gândească la asta.

– Nu știu, recunoscu ea. Dar știm că Neamul nu poate pătrunde în Bibliotecă. Dacă te escortez acolo, ți-ar putea purifica sistemul. Asta dacă le oferim explicația că ai fost afectat de supraexpunerea la niveluri ridicate de haos.

Vale îi aruncă o privire care spunea *Nici tu și nici eu nu suntem idioți, deci nu te coborî până acolo.*

– Ar părea cea mai evidentă explicație. Deși, când ai fost infestată cu haos, în trecut, nu ai putut intra în Bibliotecă. Crezi că eu voi putea?

Irene își țuguie buzele.

– Dacă încercăm și aflăm că nu poți, măcar ne vom afla cu un pas mai aproape de identificarea problemei.

– Și localizarea soluției?

– Hai să mergem din aproape în aproape.

– Ai putea folosi Limba pentru a mă curăța de această infestare? sugeră Vale. Ai făcut-o asupra ta, dacă-mi amintesc bine, când ai fost victima expunerii la haos.

– Ar putea exista consecințe.

Irene se putea gândi la câteva feluri vag definite, dar neplăcute, în care așa ceva ar fi putut să nu funcționeze. Ar fi putut deveni mai rău, atât pentru suflet, cât și pentru trup, decât să transpire

morfină, și era doar *primul* lucru pe care și-l imaginase. Cine știe în câte alte feluri ar fi putut da greș?

– Ideea oficială a fost că infestarea cu haos se elimină natural din corpurile noastre. Se știe că, dacă o lume trece de la haos la ordine sau invers, asta se întâmplă și cu locuitorii ei. Așa că, dacă te putem stabiliza suficient cât să-ți restabilești echilibrul natural...

Era conștientă că nu era foarte explicită și nici pe departe liniștitoare. Poate nici măcar precisă. Cu siguranță nu i-ar fi plăcut să audă așa ceva.

– Putem să o păstrăm ca pe ultima soluție, încheie ea.

– Winters, spune-mi, crezi... Vale ezită pentru o clipă. Crezi că sunt deosebit de vulnerabil la acest gen de contaminare?

Irene ezită. Spera ca ezitarea să fie luată drept meditație profundă. *Haosului îi place să transforme oamenii în arhetipuri umblătoare, în personaje principale care-și caută un rol. Ești un mare detectiv. Și deja îndeplinești toate criteriile pentru a deveni* un anumit *mare detectiv fictiv.* Îl vedea cu ușurință pe Vale potopit de stereotipuri și căzând victimă haosului. Dar l-ar fi ajutat dacă îi spunea asta? Detesta Neamul Frumos, atât ca indivizi, cât și ca rasă. Să îl compare cu ei nu l-ar fi ajutat nici să se simtă și nici să doarmă mai bine.

Vale părea să îi considere tăcerea drept aprobare.

– Da, zise el, încet. Nu vorbesc despre asta, Winters, dar și tu, și eu știm că familia mea nu este... de încredere. Am rupt-o cu ei pentru practicile lor dubioase. Magie neagră. Otrăviri. Dar există ceva mai rău. Winters, în..., bâigui și înghiți în sec. În familia mea există nebunie ereditară. Credeam că am scăpat. Dar acum...

– Prostii! Irene fu surprinsă de vehemența propriului ton. S-ar fi întâmplat, probabil, oricărui om neprotejat care mergea acolo. Ai văzut reacția localnicilor. *Erau marionete, jucării pentru stăpânii din Neam ai Veneției, decoruri de culise și cor antic în piesa care se desfășura.* Kai și eu am avut norocul să fim protejați. Atât.

– Ah, da. Protecție. Vale nu părea complet convins, dar era ceva mai puțin disperat: Cum ai obținut-o?

– Am depus un jurământ, spuse Irene, scurt. Mi s-a aplicat un însemn.

– Detalii, Winters, o îndemnă Vale. Detalii.

– Nu vorbim despre asta.

Era rândul ei să privească în altă parte. Își amintea parțial noaptea în care depusese jurământul la Bibliotecă. Interogarea de către un complet de Bibliotecari mai în vârstă. Panica agasantă că urma să fie considerată nepotrivită. O cameră întunecată, undeva în măruntaiele Bibliotecii, într-un loc pe care nu îl mai găsise niciodată. Fusese singură în tăcerea de acolo și o lumină bruscă o trântise în genunchi și îi cioplise un model pe omoplați...

– M-ar distrage..., spuse Vale.

Alt taxi hurducăi pe lângă geam.

– Pot să-ți arăt însemnul, dacă dorești.

I-a fost mai greu să spună cuvintele decât crezuse. Nu avea o problemă cu expunerea, însă însemnul Bibliotecii era ceva pe care-l ținea ascuns. Dar ar fi fost mai ușor să îi arate decât să vorbească despre noaptea aceea. Cu coada ochiului, surprinse flacăra de interes de pe chipul lui Vale.

– Dacă nu este un inconvenient prea mare, a spuse el, pe un ton încurajator.

Irene se întoarse și începu să își descheie rochia. Avea gânduri complicate. O parte a minții ei țipa că era singură într-un dormitor cu Vale și că era pe cale să îi arate spatele ei dezgolit. Era oare o idee bună? Ce efect urma să aibă asupra prieteniei lor cultivate cu atenție? O altă parte a minții ei se gândea că era o idee excelentă și sugera *sotto voce* indicații privind direcția în care ei doi se puteau îndrepta. Și restul minții sale încerca să o convingă că doar îl distrăgea pe Vale de la coșmaruri și că, dacă ignora toate celelalte idei și emoții, ele aveau să dispară.

Își descheie nasturii de la spate, bucuroasă că purta o rochie cu nasturi la spate și nu în față. Și că nu era necesar să se dezbrace până la brâu ca să-i arate umerii lui Vale. Ar fi grăbit prea tare lucrurile.

Dar era mai departe conștientă de prezența lui, zăcând pe pat, în spatele ei, în camera tăcută, slab luminată, cu ochii la ea. Când era mai tânără, idolatrizase marii detectivi și avusese și ea vise. Fusese o parte a motivului pentru care-și alesese numele. Știa – accepta – că

bărbatul din spatele ei era o ființă puternică, de sine stătătoare, nu doar un Holmes fals. Dar asta nu o oprea să țină la el, pentru cine era. Dacă trebuia să-l ducă la Bibliotecă, avea să-l ducă. Deja avea suficiente probleme, așa că nu mai conta încă o încălcare a regulamentului.

Dacă ieșea prost și i se poruncea să părăsească această lume?

Își făcu rochia să alunece pe umeri, ținând-o lipită de sâni, expunându-și doar spatele. Era conștientă că bretelele brasierei îi ascundeau parțial însemnele, dar mare parte erau vizibile.

– Se vede? întrebă.

– Da. Vale se ridică în capul oaselor, iar Irene nu întoarse privirea. Auzea scârțâitul patului și foșnetul cearșafurilor. Arată ca un tatuaj normal, compus din cartușe sau din caractere chinezești... De ce nu îl pot înțelege? Parcă Strongrock spunea că tot ce este scris în Limbă arată ca limba maternă a unei persoane care încearcă să citească.

– Însemnele Bibliotecii sunt excepția, spuse Irene.

A încercat să se relaxeze și să respire regulat, fără să se gândească la cât de aproape era de ea, cât de ușor i-ar fi fost să se întoarcă și să îl sărute.

– E periculos la atingere?

– Nu cred. N-a murit nimeni din asta. Și-a dat seama că asta ar putea arunca o umbră dubioasă asupra moravurilor sale și a adăugat iute: Din câte știu.

– Pot...?

– Desigur, răspunse, gâtuit.

Simți atingerea ușoară a degetelor lui pe piele, alunecând de-a lungul liniilor tatuate. Degetele lui erau fierbinți – sau i se părea ei? – și când se apropie, îi simțit respirația accelerându-se.

– Se simte ca pielea normală, care se cicatrizează, spuse el.

Era cea mai banală remarcă. Nu se potrivea deloc cu felul în care degetele lui i se plimbau pe spate. Poate Kai avea dreptate când îi spunea să îl abordeze pe Vale. Se gândise întotdeauna că orice atracție din partea ei fusese unidirecțională. Poate se înșelase. Adică...

Irene inspiră adânc. Era atunci sau niciodată. Se răsuci, cu mâna stângă ținându-i rochia pe loc. Vale era la doar câțiva centimetri

în spatele ei, cu mâna încă ridicată. Avea obrajii aprinși, și nu, chiar nu își imagina flacăra dorinței din ochii lui și felul în care buzele i se deschiseseră pentru a vorbi.

Nu îi dădu șansa de a-i cere să se întoarcă iar. Își strecură brațul liber în jurul gâtului lui trăgându-l spre ea și îl sărută. O parte din ea încercă să compare gestul acesta cu tactica de mai devreme, dar înăbuși gândul acela înainte să i se pună în cale. Era pe jumătate dezbrăcată, în dormitorul lui Vale. Nu era deloc o scenă inocentă, și amândoi o știau.

Vale îi răspunse. Buzele lui se deschiseră pentru ea, iar brațele o strânseră la fel de tare cum îl strângeau ale ei. A scos un zgomot profund, din gâtlej, alunecând în sărut cu siguranța unui bărbat cu experiență, dorind-o la fel de mult cum îl dorea și ea, la fel de disperat...

Sărutul se liniști, încetișor. Mâinile lui îi cuprinseră fața.

– Winters, spuse. Irene, eu...

– Nu *spune* nimic, îl certă ea. Te rog. Și eu vreau asta.

– Nu cred că știi ce spui. (E oare reacția unui bărbat care avea să creadă mereu că femeile erau inferioare și mai puțin capabile să își recunoască propriile dorințe? Irene îl crezuse mai presus de asta.) N-ar trebui să...

– Eu te-am sărutat. Încercă să manifeste emoție, în loc să se retragă în carapacea ei obișnuită de sarcasm. Vale... să-ți spun Peregrine?

– Dumnezeule, nu! spuse. Irene, nu te pot lăsa să iei o asemenea decizie. Mila ta pentru mine n-ar trebui să te îndemne să te cobori...

– Nu mă cobor, spuse ea, printre dinți. Căldura sărutului scădea, sub dușul rece al indeciziei și disprețului de sine. Te respect și te admir. Te consider foarte atrăgător. Dacă aleg să fac asta, poți să mă refuzi, dar să nu sugerezi cumva că mă dăruiesc din caritate. Nu e nimic de genul ăsta.

– Ești mult prea atrăgătoare și merituoasă ca să te irosești pe un bărbat ca mine. În vocea lui Vale se deslușea tot mai multă severitate; poate că era un semn că devenea tot mai iritat că ea nu voia să se retragă și să-l lase în voia amărăciunii.

– Sunt o aventurieră fără principii, care fură cărți, spuse ea.

– Abia dacă ai 25 de ani!

– Ba mă apropii de 40!

Vale își lăsă mâinile pe umerii ei, prinzând-o parcă pentru a o scutura.

– Nu ai nici urmă de *bun-simț*, Irene? Înnebunesc. Nu sunt potrivit să mă culc cu nicio femeie.

– Și eu tocmai am spus că nu intenționez să las să se întâmple asta! mârâi Irene, pe ton scăzut, ca să nu-l trezească pe Kai, deși ar fi fost o plăcere să strige. Dacă tu consideri că judecata mea nu face nici două parale, atunci te rog să mă dai afară din dormitorul tău, dar permite-mi să spun că mi-ar fi făcut plăcere să rămân! Ce trebuie să fac ca să te conving că sunt adultă și știu ce vreau?

Vale inspiră adânc, întretăiat, și o împinse la o parte.

– Pleacă, Winters. Nu dau vina pe tine. Nu aș putea. Este doar vina mea pentru că te-am indus în...

Irene nu avu încredere să vorbească imediat. Se retrase, întorcându-se cu spatele la el și încheindu-și rochia cu mișcări rapide și supărate.

– Cu siguranță nu te voi forța, spuse. Suntem amândoi adulți, în fond. Și dacă vrei să zaci în autocompătimire, n-ai decât. Eu nu te voi opri.

Vale nu răspunse. Patul scârțâi când se întinse înapoi.

Irene se ridică în picioare.

– Dormi, spuse ea, cu răceală.

Încă îl dorea. Nici pierderea cumpătului nu îi stinsese dorința. Știa că și Vale o dorise. O usturau ochii din cauza lacrimilor cauzate de furie. Idiotul acela prost, enervant, care-și plângea de milă și era excesiv de plin de noblețe...

– Putem vorbi mai târziu, când nu vei mai fi atât de obosit.

– Decizia mea nu se va schimba, Winters, spuse el cu răceală.

Se rostogoli, întorcându-se cu spatele la ea și trăgându-și cearșaful peste trupul ghemuit.

Irene închise ușa în urma ei, lăsându-l singur în dormitor, și se bucură când reuși să nu o trântească.

CAPITOLUL ŞAPTE

În dimineaţa următoare, ceaţa se risipise, iar ziua era pe cât de senină posibil în Londra acelei lumi alternative. Zeppelinele care treceau desenau linii subţiri pe cer, care se lăţeau în nori pufoşi, iar vânzătorii de ziare îşi strigau marfa la colţurile străzilor. Formau mici insule de nemişcare temporară în mijlocul oamenilor care se grăbeau. Chiar şi pe vreme bună, întreaga Londră se zorea undeva şi nimeni nu avea timp de pierdut.

Şi Irene se grăbea. Trebuia să afle dacă primise vreun răspuns la e-mailul în care raporta Traversarea disfuncţională. Mai voia şi să adauge material suplimentar, posibil cu majuscule, pe tema păianjenilor şi a altor tentative de omor. Dacă ea şi Kai trebuiau să se adăpostească în Bibliotecă, voia să ajungă acolo cât mai curând. Refuza să rişte vieţile amândurora.

Îl lăsase pe Kai cu Vale, cu scuza că drumul la Bibliotecă nu necesita prezenţa ambilor, şi că era nevoie să stea cineva cu detectivul, în cazul în care era atacat de cine le trimisese păianjenii. Adevărul gol-goluţ era că avea nevoie de timp pentru ea însăşi. Puţinul somn de care avusese parte nu fusese bun şi nici nu se simţise prea mărinimoasă faţă de vreunul dintre bărbaţi, chiar dacă nu era vinovat Kai pentru nimic.

Se îndrepta iar spre British Library, în ciuda îndoielilor sale că ar fi fost o mişcare prea evidentă în ochii duşmanilor. Era cu dus şi întors: ar fi putut forţa trecerea spre Bibliotecă dintr-o altă colecţie mare de cărţi. Dar atunci n-ar fi reuşit să controleze unde

anume în Bibliotecă ar fi ieșit, și ar fi putut menține deschiderea doar pentru scurtă vreme. Erau prea multe urgențe pentru ca ea să riște să ajungă într-un colț îndepărtat de Bibliotecă. Era cel mai bine să folosească intrarea fixă și să își asume riscul să știe ceilalți unde era. Spera să nu plănuiască nimeni să o ucidă chiar la prima oră.

– Luați și citiți! striga cel mai apropiat vânzător de ziare.

Irene aruncă o privire spre panou: SCANDAL CU VRĂJITORIE LA BAZA DE ZEPPELINE GUERNSEY.

Nu, probabil nu avea legătură cu problemele ei. Nu totul avea legătură cu ea. Apoi simți unda de șoc. Era o descărcare de forță pe care a resimțit-o așa cum percepea Biblioteca, la început. Însă nu era. Doamne, nu era deloc! Părea, oarecum, familiară, însă avea gust de haos, ceea ce îi întoarse stomacul pe dos și o făcu să se sufoce. „Va amărî pântecul tău, dar în gura ta va fi dulce ca mierea."[1] îi veni în minte citatul biblic, în timp ce se zbătea să-și mențină echilibrul. O vâna pe Irene, sau orice Bibliotecar, ca un liliac care țipa unde sonice în beznă și aștepta un răspuns. Însemnul Bibliotecii de pe spatele lui Irene se aprinse, iar ea îi simți fiecare linie, în vreme ce greutatea lui bruscă o făcu să se împleticească.

Nimeni din jurul ei nu reacționă. De ce ar fi reacționat? Nu erau Bibliotecari. Câteva persoane se uitară la ea când se împiedică, însă nu se opri nimeni, ci doar își modificară traseele pentru a nu călca pe ea, dacă ar fi căzut.

Ca un val oceanic, suflul lovi în jurul ei, lăsându-și amprenta pe nisipurile maleabile ale realității, apoi se retrase de oriunde ar fi venit. Mai simțise așa ceva când Biblioteca (sau, mai precis, un Bibliotecar senior) îi trimitea mesaje urgente, doar că fără urmă de haos. Mesajul Bibliotecii fusese trimis printr-o tehnică de tip clasic, către toți Bibliotecarii din apropiere, și fusese tipărit pe cel mai apropiat material lizibil. S-a uitat din nou la panoul de presă.

– Scandal teribil...

Vânzătorul se întrerupse, privindu-și ziarele. Tipăritura se schimbase. Irene știa că era aceeași cu mesajul care apăruse pe

[1] Citat din Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul 10:9 (n. red.).

panou și de pe orice alt material tipărit aflat la câțiva metri de ea. Era scris în Limbă și oricine îl citea îl înțelegea în limba sa maternă, chiar dacă nu avea sens:

BIBLIOTECA VA FI DISTRUSĂ. IAR TU VEI FI DISTRUSĂ ODATĂ CU EA. VINE ALBERICH.

Irene își sufocă vocea interioară, care aparținea cuiva care nu dorea decât să se retragă undeva și să înceapă să suspine. Nu avea timp pentru asta. Picioarele o purtară automat departe de mesajul limpede de pe toate ziarele. Ce văzuse tocmai făcuse și mai urgentă dorința de a ajunge la Bibliotecă și de a raporta.

Fusese un mesaj scris în Limbă. Exista o singură persoană din afara Bibliotecii care era mânjită de haos și care putea folosi Limba. Alberich îi lăsase mesajul și îi era menit doar *ei*.

Știa că era în lumea aceea. Își amintea de ea. Și venea.

Irene oftă ușurată când ajunse la British Library fără să fie abordată din nou de Zayanna. Voia să știe ce se întâmpla cu ea, pentru că putea fi relevant. Dar Biblioteca și propriile sale interese aveau prioritate și trebuia să raporteze amenințarea lui Alberich. În fond, nu i se adresa doar ei. Era o amenințare la adresa întregii Biblioteci. Și dacă avea vreo legătură cu ce se întâmplase cu o zi înainte, la poartă...

Se strecură nevăzută prin British Library, adoptând aerul preocupat al unei studente, și ajunse la ușa către Bibliotecă. O închise în urma ei și se relaxă. Acolo era în siguranță. Era protejată de pericolele fizice generate de păianjeni și arme, de rănile emoționale pe care i le săpa în suflet grija pentru oamenii din jurul ei și, mai ales, de amenințările celui mai mare trădător din istoria Bibliotecii. Dintre toate locurile, era singurul în care Alberich nu putea ajunge.

Dar acum până și acel sanctuar părea pângărit. Lumina i se părea mai slabă, iar ungherele, mai întunecate. Aerul părea să șoptească în depărtare, ca o stafie respirând sau ca ecoul abia auzit al unei bătăi de ceasornic.

Terminalul era deja pornit. Cineva îl folosise recent și îl lăsase așa. Irene își înlătură senzația de agitație, se așeză și deschise e-mailul, începând să formuleze raportul despre amenințarea lui Alberich.

Mesajul care clipea în partea de sus a ecranului îi atrase atenția:

CITEȘTE ACUM!

Nu putea fi spam. Nimeni nu putea trimite spam în rețeaua Bibliotecii. A făcut clic pe el, deschizându-l:

S-a convocat o întâlnire de urgență. Toți Bibliotecarii vor participa. S-au programat ture de transfer la toate joncțiunile, pentru a permite prezența. Cuvântul de ordine este *necesitate*. Prezența ta este solicitată imediat.

– Asta e ceva nou, zise Irene cu voce tare și ecou. Deja ieșea din cont și își împingea scaunul, fără să se obosească să își termine e-mailul. Orice era părea urgent și blestemă faptul că fusese distrasă și întârziată de Vale, de ziar și de toată povestea.

Nu își amintea dacă mai fusese vreodată chemată la o asemenea întâlnire de urgență. Nu își amintea nici măcar dacă *auzise* despre așa ceva înainte.

În terminologia Bibliotecii, „joncțiune" însemna o intersecție de pasaje unde se afla și un jgheab de livrare către zona centrală de distribuire. Existau suficiente în Bibliotecă, iar asta ușura lăsarea cărților noi și revenirea în lumea alocată. Turele de transfer erau mai rare. Erau temporare, create de un Bibliotecar senior, și transportau aproape instantaneu o țintă dintr-un punct al Bibliotecii în altul. Erau destul de incomode. Dacă se creaseră ture de transfer în toată Biblioteca spre un punct central, asta presupunea un consum de energie imens.

Cea mai apropiată joncțiune era la doar câteva coridoare distanță. O lumină amenințătoare se scurgea prin geamuri, iar pe cerul de afară se târau nori deasupra unei mări pustii de acoperișuri ascuțite. Podeaua din aripa aceea era din marmură neagră,

netedă, cu reflexii ale rafturilor pline până la refuz, ale ferestrelor înalte și ale lui Irene, grăbindu-se.

Un dulap folosit pentru turele de transport aștepta la joncțiune. Arăta ca un dulap normal, de aproximativ doi metri și jumătate, suficient de mare cât să încapă doi oameni în el – sau, mai degrabă, o persoană și un teanc de cărți. Partea din față fusese gravată cu un model corbi-și-mese-de-scris, iar când Irene atinse lemnul, vibră de o energie reținută.

Păși înăuntru și închise ușa.

– **Necesitate**, rosti în beznă.

Dulapul tresări într-o parte, iar Irene se lovi de perete înainte să se poată ține. Mai călătorise de câteva ori prin metoda aceea, dar i se părea mai dur decât de obicei. Presiunea o ținu lipită de perete ca pe o pasageră într-un avion care decola de-a dreptul vertical. Vânturi nevăzute o trăgeau de păr, iar aerul mirosea a praf și a ozon.

Cu o bufnitură, se opri.

Irene își recăpătă echilibrul și deschise ușa, apoi ieși.

Camera în care se afla era toată numai plastic lustruit și balustrade metalice. Nu arăta tocmai a înaltă tehnologie, ci mai degrabă a imagine fictivă a unui viitor, bazată pe informații inadecvate. Conținea prea multe rampe și balcoane. Tavanul era la câteva etaje deasupra, cu un acoperiș format din panouri de sticlă concentrice, care priveau spre același cer amenințător. Alte dulapuri de lemn asemănătoare celui din care tocmai ieșise se înșirau de-a lungul pereților, deloc potrivite cu ambianța pseudo-futuristă.

Un grup de persoane se adunase în fața ușii mari de metal din partea opusă. Era închisă. Oamenii se certau. Erau cu siguranță Bibliotecari. (Nu că nu s-ar fi putut afla și alții acolo, dar cearta nu lăsa loc de dubii.)

Irene se apropie de grup. Veșmintele le erau la fel de pestrițe ca vârstele, rasele și genurile. Singura constantă era ceva ce puteai observa doar evaluând și comparând nenumărați Bibliotecare. Era o calitate aparte a vârstei și experienței care se oglindea în

privirile lor și care mergea dincolo de fizic – motivul pentru care Irene evita să se privească prea îndelung în oglindă.

– Aici are loc întâlnirea de urgență? întrebă ea pe cea mai apropiată persoană, o femeie între două vârste, cu o rochie de tifon cu talie înaltă și mănuși până la subsuoară. Sau așteptăm doar?

– Așteptăm, răspunse femeia, cu o urmă de accent german. Se pare că are loc în sesiuni de câte o jumătate de oră, iar următoarea este în cinci minute.

– Știi cumva ce se petrece?

Femeia clătină din cap.

– Nu. Nimeni nu știe, deși Gwydion, uite-l acolo... Făcu semn spre un tip gălbejit, cu păr cenușiu și veșminte negre: A spus că este o problemă cu poarta permanentă spre Bibliotecă dintr-o lume vizitată de el.

Irene simți cum i se strânge stomacul.

– Da, spuse ea, cu o voce nonșalantă. Am avut și eu probleme cu o Traversare, chiar ieri.

Alți Bibliotecari se întoarseră spre ea.

– Spune mai multe, o îndemnă o tânără cu păr roz, scurt, care purta un costum de piele fluorescent care-i evidenția silueta. Știi ceva despre asta?

– Încercam să trec printr-o poartă înapoi în Bibliotecă, spuse Irene. Când am deschis-o în ca de obicei, s-a produs un fel de interferență haotică și a luat foc. Nu am putut stinge flăcările folosind Limba și a trebuit să folosesc altă rută ca să părăsesc lumea.

Gwydion se apropiase și încuviința.

– Mare parte din ce spui mi s-a întâmplat și mie. Atâta doar că eu am găsit portalul deja în flăcări, fără să știu de unde provenea focul sau cum a fost stârnit. Întunecată era atingerea haosului, teribilă scârba pe care o provoca naturii Bibliotecii! Dacă se poate spune ceva ca să limpezim această chestiune, ar face bine mai-marii să se exprime.

– Poarta mea era în regulă, zise femeia cu părul roz. Deși era dintr-o lume înclinată spre ordine. Voi doi... ați venit din lumi haotice? Credeți că ar putea fi un nou soi de infestare?

Gwydion încuviință încetișor, dar Irene clătină din cap.

– Nu. Cea din care am venit eu era mai degrabă în *ordine*. Poarta din lumea în care sunt rezidentă funcționa bine, iar aceea este o lume haotică.

– Atunci, nicio dovadă, spuse femeia cu părul roz.

– Insuficiente dovezi, în orice caz, interveni alt bărbat. Își netezi mânecile veșmintelor de mătase albastră. Dacă superiorii noștri au mai multe...

– Scuză-mă, spuse încetișor o femeie, adresându-i-se lui Irene. Ești cumva Irene? Bibliotecară Rezidentă pe B-395? Cred c-am auzit de tine.

– Nimi rău, sper, răspunse Irene. Nu o cunoștea pe femeie și nici pe bărbatul care stătea lângă ea nu știa de unde să-l ia. Nu cred că ne știm.

– Eu sunt Penemue, se prezentă femeia. La prima vedere, părea între două vârste, cu păr în nuanța paiului, care încărunțea și pe care-l purta desprins. Avea o bluză albastră brodată și largă și niște pantaloni comozi și lălâi. Făcu un semn din cap spre bărbatul de lângă ea, care își chinuia ochelarii, privind în jur: El este prietenul meu, Kallimachos. Am auzit că ai respins un atac asupra lumii tale, dezlănțuit cândva de Alberich?

– Este o afirmație exagerată în mod drastic, spuse Irene. Alberich voia o carte, însă am reușit mai degrabă să îl evit decât să resping un atac. Și s-a întâmplat acum câteva luni. Pot să întreb cine ți-a spus?

– Ah, umblă vorba. Voiam să te contactez de ceva vreme. Am putea să bem o cafea după ședința asta misterioasă?

Totul părea complet inocent și rezonabil, dacă nu puneai la socoteală problema uriașă și evidentă: Irene știa că reușise doar să blocheze accesul lui Alberich în lumea lui Vale pentru că o ajutase Kai, folosindu-și abilitățile naturale de dragon. Dar aproape nimeni din Bibliotecă nu știa ce era Kai – sau, cel puțin, nu *trebuia*

să aibă habar. Precauția care-i devenise a doua natură o făcu pe Irene să își aleagă cu grijă cuvintele.

– Desigur. Deși nu pot să stau mult, pentru că sunt așteptată și nu aș vrea să intre în panică asistentul meu.

Penemue încuviință.

– Nu-ți face griji. Vreau doar să creăm niște canale de comunicare. Organizez oamenii care lucrează pe teren, așa ca noi, și voiam să te pun la curent. Am auzit multe despre tine. Se pare că ești una dintre cele mai bune agente de teren. Îi întinse mâna lui Irene: Sunt convinsă că vom putea colabora.

Suna suspect de mult a angajament definitiv, iar lui Irene nu îi plăcea să își asume nimic până când nu afla ce se petrece.

– Suntem amândouă Bibliotecare, spuse ea, silindu-se să zâmbească în timp ce îi strângea mâna.

Își dorea să fi avut o vagă idee cine era cealaltă femeie și cum arăta dosarul ei. În clipe ca aceea regreta că nu era la curent cu bârfele Bibliotecii.

– Ne lasă să intrăm! strigă cineva din față. Conversația se întrerupse când toată lumea se grăbi să înainteze.

Sala de întâlniri arăta cum visează amfiteatrele universitare să arate, când vor crește. Șiruri de locuri umpleau spațiul de la podea la tavan, suficiente cât să primească sute de persoane și nu cele câteva zeci care așteptau să intre. Măsuțele erau din fier greu, gravate cu viițe și frunze verzi, de email, iar tavanul de sticlă avea spoturi care se concentrau asupra mesei din centru. Pașii oamenilor răsunau puternic pe podeaua metalică, în timp ce își croiau drum pe rampe în jos, să se lupte pentru locurile din primul rând.

La capătul îndepărtat al rândului cu pricina ședea Bradamant. Nu fusese în grupul care tocmai intrase, ci era deja în sală. Trecuseră luni de când ea și Irene se văzuseră ultima dată, însă încă își purta părul filat, iar rochia ei elegantă era verde-jad, din mătase. Deschisese un laptop și lua notițe rapid, ridicând din când în când privirea spre nou-veniți. Privirea ei a întâlnit-o pe a lui Irene pentru o clipă, apoi și-a întors-o, studiat, nu suficient de repede pentru

a insulta, dar cât să fie clar că nu o interesa o interacțiune. Irene se întrebă de ce nu plecase cu ceilalți, după ședința anterioară.

– Aici, spuse Penemue, făcându-i semn lui Irene să se așeze lângă ea și lângă Kallimachos. Să sperăm că sfârșesc repede. Și pentru că ești aici, ce s-a întâmplat, de fapt, între tine și Alberich?

– A fost mai degrabă o fugă controlată decât o ripostă, spuse Irene, privind în jur.

În centrul sălii, un grup de Bibliotecari seniori ședeau la o masă lungă, de stejar, sticlă și metal, care părea de-a dreptul ireală. Irene își văzu mentorul, pe Coppelia, printre ei, bătând darabana pe tăblia mesei în mod mecanic, cu degetele mâinii stângi, în timp ce aștepta să se așeze Bibliotecarii. Printre ceilalți, a mai recunoscut doar unul: un alt Bibliotecar senior, Koșcei. Nu avusese niciodată de-a face cu el direct, însă îi fusese prezentată la un seminar, iar el avea notorietatea (sau, poate, proasta reputație) de fi nespus de competent, dar și foarte nepăsător. Ședea în centrul mesei, cu hârtie și un stilou în față. Era chel și abia dacă mai avea sprâncene, dar barba lui era deasă, împletită și mai-mai că atingea masa. Fața lui avea riduri adânci, pe care exasperarea și iritarea i le săpaseră în jurul gurii. Ceilalți Bibliotecari îi erau necunoscuți lui Irene, dar erau cu toții în vârstă – cu o excepție, o femeie între două vârste, care ședea la un capăt al mesei într-un scaun mare cu rotile. Acesta putea explica retragerea sa timpurie în Bibliotecă, în loc de continuarea misiunilor pe teren.

– Aș dori să îmi acordați atenția. S-a lăsat tăcerea peste sală când a vorbit Koșcei.

S-a aplecat în față, cu mâinile încrucișate pe masă. Irene remarcă faptul că încheieturile îi erau umflate din cauza artritei.

– Va urma o prezentare succintă a crizei curente și veți păstra tăcerea. Apoi, puteți pune întrebări.

Așteptă o clipă, dar nimeni nu fu suficient de nesăbuit să vorbească, așa că el încuviință.

– Ieri-dimineață, după ora lumii locale, am primit un mesaj de la trădătorul Alberich. A solicitat ca Biblioteca să i se predea, să îl

accepte drept conducător și să îi permită să pătrundă în ea. Dacă refuzam, ne amenința cu distrugerea. Evident că am refuzat.

Se opri.

– De atunci, am primit raportări că un număr de porți permanente către Bibliotecă au fost distruse. Am mai primit vești și despre atacuri asupra Bibliotecarilor din acele lumi sau din altele. S-au înregistrat decese. Confirmate. Nu am verificat încă toți Bibliotecarii care nu mai sunt în contact cu noi de o vreme.

O Bibliotecară încercă să ridice mâna pentru a pune o întrebare. Koșcei se uită la ea în tăcere, până când femeia renunță.

Întreaga situație se rearanjă în mintea lui Irene. Nu era doar o amenințare adresată ei și lui Kai, ci se îndrepta împotriva întregii Biblioteci. Se simțea așa cum se simțise Kai, confruntat cu drogurile lui Vale – era ceva ce nu se putea întâmpla, care punea la îndoială felul în care vedea ea universul. Nu crezuse că era posibil ca Biblioteca să fie amenințată. Se gândise mereu că era posibil să nu supraviețuiască. Își imaginase Bibliotecari murind. Dar Biblioteca avea să dăinuie pentru totdeauna...

Coppelia stătea însă, alături de ceilalți Bibliotecari seniori, chiar în fața ei, confirmând că totul era adevărat.

Irene nu știa sigur dacă păianjenii aveau legătură cu Alberich. Ar fi fost mai bine sau mai rău să nu aibă? Dacă *aveau* de-a face cu el însemna că el găsise o cale de a intra în lumea lui Vale, poate cu ajutorul unui agent. Dacă *nu aveau* nicio legătură cu el, atunci o altă persoană punea la cale să o ucidă. Sau pe Kai. Sau pe amândoi.

Își aminti discuția avută cu unchiul lui Kai, Ao Shun, după ce Kai fusese răpit. Ao Shun spusese, pe un ton dur ca oțelul: „Situația nu poate fi tolerată. *Nu va fi* tolerată!"

Furia se cristaliză, parcă, în stomacul lui Irene. Într-adevăr. Și ea refuza să tolereze una ca asta!

Koșcei mai așteptă cinci secunde înainte să continue:

– Nu am stabilit încă dacă defecțiunile porților sunt declanșate de încercările de a le folosi sau dacă au fost deja distruse și descoperim asta doar când le încercăm. Paza Bibliotecii nu are nimic de raportat și nu credem că ar fi o problemă internă. Cu alte cuvinte,

nu există trădători între pereții Bibliotecii, așa că problema vine din exterior. Am făcut chiar și cercetări, iar dragonii nu par implicați. Nu suntem atât de siguri în privința Neamului Frumos. Sub nicio formă nu vom accepta condițiile lui Alberich. Acum puteți pune întrebări.

Mâinile țâșniră în sus. Femeia cu părul roz primi prima încuviințare de la Koșcei.

– Cât de multe porți au fost deja afectate? Și sunt către lumi de haos sau de ordine?

– Prezidiul o recunoaște pe Ananke. Până acum au fost afectate 25 de porți. Proporția de haos versus ordine este aproape egală și nu există nicio dovadă clară privind înclinarea balanței.

Urmă bărbatul în mătase albastră.

– Au mai existat asemenea întâmplări în trecut? S-ar putea întâmpla ciclic?

– Ce bine ar fi, mormăi Penemue, dar Kallimachos duse un deget la buze, ca să o îndemne la tăcere.

– Prezidiul îl recunoaște pe Sotunde. Koșcei se trase de barbă. Părea suficient de țeapănă să fie folosită ca armă. Chiar dacă arhivele Bibliotecii au înregistrat schimbări ale poziției porților în interiorul unei lumi, nu dispunem de rapoarte anterioare privind aprinderea lor. Ne dăm seama că asta nu dovedește că nu ar putea lua foc la fiecare câteva mii de ani. Comentariul tău este luat în considerare. Următorul!

– Alberich a furnizat vreun mijloc de localizare?

Întrebarea venea de la o femeie de vârstă mijlocie, într-un chimono de in verde și sandale *geta*. Avea fața atât de fardată, încât părea imobilă. Încheieturile și antebrațele îi erau împodobite cu brățări în care erau integrate diverse circuite.

– Prezidiul o recunoaște pe Murasaki. Irene clipi. Era numele femeii care îl recrutase pe Kai ca ucenic Bibliotecar, fără să remarce că era dragon. Ar fi fost interesant de vorbit cu ea mai târziu, dacă avea șansa. Alberich a spus că dacă ne predăm, vom anunța public, pe canalele media, în câteva lumi specificate, și că unii dintre seniori

ar trebui să părăsească Biblioteca și să aștepte să fie contactați. Avem agenți care verifică acele lumi, iar ei nu au nimic de raportat.

Cât de interesant mi se pare că oferă atât de puține detalii privind unde, cum și când a anunțat Alberich ce-a anunțat! se gândi Irene. *Oare Koșcei vrea să se asigure că nimeni nu îi urmează instrucțiunile? Se tem că unii ar putea încerca să se predea, dacă ar ști cum?*

– Scurtă a fost pomenirea surselor de cercetare. Gwydion își croise drum într-o pauză în dialog, fără să aștepte să îi facă semn Koșcei, și se încruntă. Dacă niciunul dintre noi nu ar alege să-i deranjeze pe inamicii noștri, n-ar trebui ca urechile noastre să rămână deschise în serviciul Bibliotecii? Dacă se poate afla ceva, cu siguranță ar trebui să cerem informații oriunde le putem găsi.

Koșcei dădu să vorbească, dar se opri când femeia în scaun rulant ridică o mână.

– Prezidiul îl recunoaște pe Gwydion. Îi dau cuvântul Melusinei.

Melusina avea părul de un blond murdar, tuns periuță, și purta o bluză simplă, în carouri, și blugi, în locul veșmintelor sau rochiilor impresionante pe care le aleseseră celelalte Bibliotecare mai în vârstă. Avea o voce luminoasă și calmă: Irene nu identifică nicio urmă de accent național.

– Ca să eliminăm circumlocuțiile, aflați că da, avem contacte printre dragoni și printre cei din Neam. Nu, cei cu care am discutat nu știu despre asta. Dar informațiile la care avem acces nu sunt exhaustive. Dacă aveți un prieten inadecvat, nu ezitați să îl faceți să vorbească. Doar aveți grijă. Se zvonește că Alberich ar avea relații cu cei din Neam...

Nu era zvon, ci realitate. Irene întâlnise persoane din Neam care se lăudaseră că îl cunoșteau.

– ... așa că aveți grijă să nu fiți induși în eroare.

Gwydion încuviință, coborând mâna și părând mai liniștit. Nimeni nu dădu vreun semn că ar fi fost de acord cu spusele Melusinei, dar niște Bibliotecari păreau căzuți pe gânduri, într-un fel care sugera că revizuiau mental liste de cunoștințe.

– Am avut parte de ingerința Neamului în munca mea, în ultima săptămână, zise un bărbat cu haină de catifea și nădragi.

Buclele lui blonde fuseseră aranjate cu grijă și își ținea în poală pălăria cu pene: Nimic care să-mi pună viața în pericol, doar ingerințe. Ar putea să existe o legătură?

– Prezidiul îl recunoaște pe Gervase. Nu putem exclude nimic. Te rog să îi lași toate informațiile asistentei mele, Bradamant, care te va conduce afară. *(Ah, așa se explica prezența ei*, își dădu seama Irene.) Vom corela datele și vom vedea dacă apare vreun tipar comportamental.

Penemue își ridicase mâna.

– A existat vreo consultare a Bibliotecarilor din teren, sau administrația a preluat inițiativa?

– Intră în sarcina seniorilor, spuse Coppelia, cu o voce uscată ca nisipul.

– Simt că avem nevoie de o imagine completă a tot ce se petrece, înainte să facem mișcări clare, spuse Penemue. Sunt sigură că vorbesc în numele tuturor când afirm că ne trebuie mai multe informații dacă e să dăm o replică potrivită. Cu siguranță ar fi nevoie și de mai multe detalii despre amenințări.

– Cu plăcere, mârâi Koșcei. Voi elabora declarația mea privind amenințările. Alberich a spus că va distruge *complet* Biblioteca. Nu ne-a oferit informații privind modul, însă. Alte întrebări?

– Da, zise Kallimachos, preluând ștafeta de la Penemue, de parcă ar fi exersat. Poate că așa și făcuseră. Cred că exagerăm puțin. Alberich există de secole. Este folosit pentru amenințarea Bibliotecarilor novici. Dar știm că nu e nici invincibil, nici invulnerabil. Arătă spre Irene. Chiar sugerăm că ar fi atât de periculos? Nu ar trebui să ne gândim la un răspuns mai... măsurat?

Irene își dorea cu disperare să se ascundă sub măsuță. Toată lumea se uita spre ea. Acum credeau, probabil, că avea vreo legătură cu ăștia doi. Ea nu avea o obiecție la adresa teoriei că Bibliotecarii juniori ar fi trebuit să fie mai implicați în procesul decizional, însă obiecta puternic la orice încercare de a călări metaforic situația în mijlocul unei crize ca aceea – cu atât mai mult dacă asta presupunea implicarea ei în jocurile de putere.

– Evident că omul este nebun, zise Koșcei. E megaloman.

– Adică nebun de-a binelea? mormăi cineva de pe locurile din spatele lui Irene, apoi tăcu, când Koşcei se uită spre el.

– Crede că Biblioteca ar trebui să joace un rol mai activ în influenţarea şi controlarea altor lumi, continuă Koşcei. Ştiţi cu toţii că nu acesta este rolul nostru. Nu suntem aici pentru a impune judecăţi morale Neamului, dragonilor sau oricărei creaturi. Suntem aici să păstrăm echilibrul şi să permitem lumilor să fie libere. Ce vrea Alberich este complet împotriva principiilor noastre. Vocea lui se transformă în mârâit, iar el se trase de barbă ca un călău de frânghie. Noi dorim să păstrăm, nu să conducem. Suntem Bibliotecari.

– Adevărat, dar cu siguranţă ne putem ocupa de asta într-un mod mai echilibrat, spuse Penemue cu fermitate. Cuvintele îi ieşiră pe gură cu fluenţa unui discurs pregătit dinainte. Este un caz de lipsă de comunicare, devenit foarte obişnuit în ultima vreme. Biblioteca nu este slujită dacă oamenii care ar trebui să o administreze ignoră opiniile unui număr mare dintre cei care chiar fac treabă. Au fost suficiente cazuri până acum. Ştiu că nu sunt singura de aici care...

Irene îşi dorea iar să fi stat în cealaltă parte a încăperii. Nu voia să fie asociată cu această facţiune. Fără îndoială, era motivul pentru care Penemue aranjase să stea împreună. *Detesta* politica. Între ascultători începuseră conversaţii şoptite. Koşcei îşi pleca fruntea ca un taur pe cale să atace. Situaţia se îndrepta spre o listă de plângeri şi o ceartă între Bibliotecarii seniori şi oricine considera că Penemue avea dreptate. Nu aveau timp pentru asta. Era stare de urgenţă.

Mâna ei a ţâşni cu disperare în aer.

– Prezidiul o recunoaşte pe Irene, zise Coppelia.

CAPITOLUL OPT

– Am informații noi, pe care nu am apucat să le comunic încă nimănui, spuse Irene. De dimineață, am primit un mesaj în lumea mea, în felul uzual al Bibliotecii, însă era atins de haos. Spunea, în Limbă, că Biblioteca va fi distrusă și eu împreună cu ea. Că Alberich se apropie. Cred că a venit din partea lui.

Icnetele și exclamațiile înfundate ar fi încântat-o pe Zayanna. Irene scrâșni din dinți și se concentră să-și păstreze alura profesionistă.

– Veneam să raportez și am văzut mesajele de participare la întâlnire.

Koșcei se trase din nou de barbă.

– Prezidiul o recunoaște pe Irene, Bibliotecară Rezidentă în perioada de probă în lumea alternativă B-295. Ești sigură că mesajul a fost transmis în Limbă?

– Da, spuse Irene. Deși avea iz de haos.

Era conștientă că restul celor prezenți fuseseră afectați de cuvintele *perioadă de probă*. Oficial, nu era de încredere.

– Te-a numit personal?

Irene clătină din cap.

– A folosit doar persoana a doua.

– Deci ar fi putut fi adresat oricărui Bibliotecar din zonă?

– Ar fi putut, fu de acord Irene. Încercă să ghicească aluzia lui Koșcei. Voia să sugereze că orice Bibliotecar era amenințat de

Alberich? Privirea ei alunecă spre Coppelia și văzu că femeia strângea din buze, încruntată. *Iau asta drept indiciu.* Am și motive să cred că Alberich are legături cu Neamul, adăugă. Se regăsesc într-un raport anterior, care privește o declarație a unuia dintre ei. De acum câteva luni.

Koșcei încuviință. Chipul lui era impenetrabil – o mască de piatră cu barbă și sprâncene.

– Pare să fie un alt exemplu al amenințărilor lui Alberich. Dacă mai există asemenea mesaje directe către alți Bibliotecari, vor fi examinate prin prisma triangulării în acest loc. Te rog să discuți cu superioara ta după ședință. Se uită la Coppelia, care încuviință.

– Și aseară a încercat să mă ucidă cineva, a continuat Irene, știind că suna destul de slab așa, pe final. Deși ar fi putut fi doar o coincidență.

Koșcei se uită la ea cu o privire glacială, iar Irene se trezi oprindu-se și închizând gura. Avea mai multă forță în priviri decât unii lorzi din Neam pe care-i înfruntase ea. Nu era vorba despre puteri supranaturale, cum le-ar fi descris unii. Pur și simplu, el arăta clar că era un profesor-alfa foarte dur, iar atitudinea era garnisită cu extra-răceală și transmitea că era capabil să umilească pe oricine în public. Și dădea rezultate.

Nimeni nu mai puse vreo întrebare. Hotărârea lui Penemue părea să se fi dezumflat după intervenție, iar ea făcea tot posibilul să nu o privească pe Irene. *Cred că acea ieșire la cafea de după s-a anulat, acum că nu m-am dovedit chiar atât de utilă.*

Koșcei își plimbă privirea peste grupul de Bibliotecari.

– Pe moment, politica este să întărim legăturile Bibliotecii cu lumile alternative. Ca de obicei, vom realiza asta adunând cărți importante pentru acele lumi și aducându-le aici. Asta înseamnă că veți primi cu toții misiuni urgente, acum sau în viitorul apropiat. Vă faceți treaba, obțineți cartea și o aduceți cât de repede posibil.

– Și misiunile noastre prelungite? întrebă Gwydion. Câteva cărți căutat-am ani de zile și nu aș periclita acele misiuni, irosindu-mi eforturile.

Irene se împotrivi dorinței de a-și acoperi ochii, oftând. Fusese și ea atât de proastă, cândva? Posibil, dar prefera să creadă că și atunci când era mai tânără ar fi avut mai multă minte decât să pună o asemenea întrebare.

Koșcei se uită urât la Gwydion.

– Pune-ți prioritățile în ordine, băiete, mârâi. Nu vorbim de vreo diversiune întâmplătoare. Este stare de urgență. Biblioteca e în primejdie. Uită de proiectele tale pe termen lung. Acum nu facem decât să ne întărim apărarea și să ne asigurăm că porțile și legăturile noastre rezistă.

Irene se uită la ceilalți Bibliotecari cu coada ochiului. Nimeni nu ridica mâna să pună întrebarea nepreținută, și anume: *Nu este, oare, doar o abordare pe termen scurt? Nu tratăm simptomele, în loc să tratăm cauza? N-ar trebui să ne gândim la strategii pe termen lung, la atac, nu doar la apărare? Dacă nu funcționează?*

Koșcei inspiră adânc, adunându-se.

– Orice noi informații ne vor fi raportate imediat. Luați-vă toate precauțiile necesare. Nu uitați că sunteți resurse valoroase și că Biblioteca ar prefera să rămâneți vii. Plecați și faceți-vă treaba. Bătu în masă cu buricele degetelor. La revedere.

Irene a trebuit să-și croiască drum printre alți Bibliotecari pentru a ajunge la Coppelia. Câțiva îi făcură semne cumva prietenoase din cap sau îi aruncară câte o privire plină de simpatie, iar Gwydion și Ananke au mormăit ceva despre păstrarea legăturii.

Irene își propuse să nu uite că ar trebui să facă un efort – presupunând că supraviețuiau. Penemue și Kallimachos priviră prin ea, ignorându-i prezența. *Bine*, se gândi ea. *Mersi că ați clarificat motivele pentru care erați interesați de mine și de ce nu mai sunteți acum*. Un murmur de ceartă pe fundal ajunse la ea, mult mai tensionat decât discuțiile de dinainte de întâlnire.

Coppelia o conduse într-un birou mic. Purta, ca de obicei, albastru-închis, cu un șal alb, dantelat, drapat pe umeri, iar mâna ei de lemn era atât de lustruită, încât aproape strălucea. Dar părea obosită. În jurul ochilor i se adânciseră cearcănele și ridurile și părea să se miște anevoie. Irene își aminti că Bibliotecarii seniori

ajungeau așa fiindcă lucraseră pe teren până când ajunseseră bătrâni și abia apoi se retraseseră în Bibliotecă, unde nimeni nu îmbătrânea și timpul fizic nu trecea – pentru a deveni de-a dreptul antici. În clipa aceea, Coppelia *arăta* antică. Și obosită.

Biroul era mobilat modest. Coppelia se așeză pe unul dintre scaunele de sticlă cu aspect fragil și îi făcu semn lui Irene să ia loc pe celălalt.

– Pe scurt, cine încearcă să te ucidă și de ce?

Irene îi explică tot ce pățise în ultimele două zile, încercând să nu își imagineze cum ar fi fost să cadă cu scaunul.

– Nu știu cine este responsabil, încheie. Dar Lady Guantes ar fi avut un motiv. La fel și Alberich, dar nu cred că poate ajunge la mine în lumea curentă. Nu după ce a fost alungat de acolo. Simpla idee că ar fi putut îi lăsa un gust amar: Chiar dacă ar putea, nu mi-ar lăsa păianjeni otrăvitori să intre în casă și atât.

– Veninoși, o corectă Coppelia. Un păianjen este veninos. Creează singur venin și îl transmite prin mușcătură. Un punct în minus pentru că ai folosit terminologie incorectă.

– Chiar este timpul potrivit pentru..., început Irene, furioasă.

– Da! se răsti Coppelia. Da, și va fi întotdeauna. Folosești Limba, copilă. Trebuie să dai dovadă de precizie, de proprietate a termenilor, sau vei avea de suferit. Nu am investit tot timpul și efortul pentru a te pierde acum.

– Cât de drăguț! Contez pentru tine.

– Nu fi prostuță, Irene. Nu am timp de purtări juvenile. Te poți purta ca o femeie adultă, sau ar trebui să aștepți afară în timp ce noi ne ocupăm de următoarea întâlnire?

Era a doua oară într-o jumătate de oră în care fusese mustrată de parcă era o adolescentă. Asta îi întindea nervii deja slăbiți din cauza tentativelor de asasinat și amenințărilor lui Alberich.

– Există persoane care încearcă să mă ucidă, spuse ea, cu o voce controlată cu mult efort. Biblioteca este amenințată de Alberich. Porțile sunt distruse. Alberich mi-a trimis un mesaj personal. Nu am timp să mă tratezi ca pe un copil. Este momentul potrivit pentru jocuri de putere?

Coppelia lovi masa cu degetul de lemn.

– Doar pentru că te-ai ținut departe de jocurile de putere ale Bibliotecii în trecut nu înseamnă că vei putea mereu. Ai și întrebări relevante?

– Da. Ce să fac dacă încearcă din nou Alberich să mă contacteze?

Coppelia ezită.

– Mi-ar plăcea să-ți spun să nu te obosești să îi răspunzi. Dar avem nevoie disperată de mai multe informații. Dacă tu crezi că poți obține ceva de la el, încearcă.

– Să îi răspund? Irene nu se gândise c-ar fi fost posibil să răspundă unui asemenea mesaj.

Era un alt lucru pe care Bibliotecarii juniori „nu era necesar să îl știe". Gândul s-a așezat ca o nouă cărămidă pe zidul tot mai înalt al iritării. Dacă ar fi putut răspunde înainte, după ce primise alte mesaje urgente...

– Cum?

Coppelia strânse din buze, parcă gândindu-se dacă să o certe pe Irene pentru tonul adoptat, dar răspunsul ei fu blând.

– Trebuie să suprascrii materialul scris cu propriul tău mesaj, folosind Limba. Persoana care a trimis primul mesaj ar trebui să fie încă atentă la legătura cu zona ta și îl va observa. Legătura nu ține mult, așa că vei avea ocazia să schimbi doar câteva rânduri.

– Cât de sigur este?

– Nimic nu este complet sigur. Ce fel de garanție cauți?

Irene își desfăcu brațele.

– Vorbim despre faptul că m-aș putea răscula în urma mesajului său hipnotic, sau despre Alberich care s-ar putea folosi de această legătură ipotetică pentru a mă lovi cu o ploaie de foc?

– Biblioteca nu ar putea să facă al doilea lucru, spuse Coppelia. Probabil nici Alberich. Mă interesează dacă ar putea face legătura.

– M-ar surprinde să se obosească, ținând cont de întâlnirea noastră anterioară de la British Library. Irene nu se simțea în siguranță după explicațiile Coppeliei. Alți Bibliotecari s-or fi ferit de el și înainte. Nu cred că sunt eu prima.

Coppelia atinse antebraţul lui Irene cu degetul – din fericire, unul din carne şi oase.

– Foloseşte-ţi creierul, copilă. Ai citit cartea pe care o vâna. Ştie că ai citit-o şi s-a întâmplat cu doar câteva luni în urmă, aşa că nu ar fi putut uita.

– Dar mi-a spus doar că sora lui a avut un copil care a fost crescut la Bibliotecă. Nu a... Ah. Îşi dădu seama ce spunea, de fapt, Coppelia. Dar poate că nu ştie asta. Sau, cel puţin, nu ştie cât ştiu eu, sau ce spunea cartea.

– Sunt tentată să te însemn să rămâi aici, adăugă apoi Coppelia, cu voce tare. S-ar putea să fie cel mai sigur pentru tine.

– Glumeşti, nu?

– Sunt foarte serioasă. Koşcei a spus că nu ne dorim să te pierdem. Oftă. Nu i-a plăcut niciodată să prezideze întâlniri. Îi poţi vedea nivelul de răbdare scăzând ca nivelul de mercur dintr-un termometru pe timp de viscol.

– Şi eu sunt serioasă. Nu stau aici şi-i las pe alţii să facă toată treaba. S-a aplecat mai aproape de Coppelia, încercând să o impresioneze cu hotărârea şi concentrarea ei, apoi a devenit rigidă, când auzi scaunul scârţâind sub ea. Strică efectul. De ce avem întâlnirile astea? De ce nu transmiteţi noutăţile către toţi Bibliotecarii, cât de repede?

– Asta cere energie. Coppelia ridică din umeri. Resursele Bibliotecii nu sunt infinite. Informăm oamenii care vin, mai întâi, şi vom transmite avertizări către toţi cei care nu au apărut sau nu ne-au contactat în 24 de ore. Cât despre muncă, am o sarcină pentru tine. Este într-o lume diferită de cea în care eşti Rezidentă, însă Alberich nu va şti unde să te caute, aşa că ar trebui să fii ferită. Cel puţin de el, se corectă.

– Ce fel de sarcină? Conceptul unei simple recuperări de carte aduse o normalitate bine-venită în discuţie, iar Irene se relaxă.

– Ca de obicei, răspunse Coppelia. Dar, în condiţiile de faţă, avem nevoie de ea cât mai repede. Nu vei avea timp de pregătiri. Ştim unde poţi găsi un exemplar, dar s-ar putea să fie dificil de extras.

Ceea ce însemna că, probabil, dificultatea era absolut îngrozitoare și misiunea, periculoasă. Cel puțin, așa ajuta și ea cu ceva.

Coppelia se aplecă apoi cu greu și deschise servieta de piele de lângă scaun. Scoase din ea un dosar subțire, pe care i-l dădu lui Irene.

– Cartea pe care o dorim este *Manuscrisul găsit la Saragossa*, de Jan Potocki. Era polonez, însă manuscrisul este în franceză. În multe lumi alternative a fost publicat fără probleme, dar ceva a decurs altfel în B-1165. Cartea a fost, în mare parte, distrusă. Câteva exemplare au apărut în colecții personale. Avem o pistă privind unul dintre ele și fiindcă suntem pe fugă, ar trebui să încerci să obții exemplarul acela. Să nu crezi că ți se oferă o treabă ușoară doar ca să te ținem ocupată. Va fi dificil de obținut. Am fi preferat să îl avem deja, însă s-a considerat a fi o misiune prea complicată. Dar, date fiind circumstanțele...

– Este o lume beta. Asta înseamnă că domină magia?

Coppelia încuviință.

– Puterea principală este Rusia țaristă. Cartea se află într-o colecție inaccesibilă de la Ermitaj, în Sankt Petersburg. Nu există un Bibliotecar Rezident în acea lume, așa că va trebui să operezi fără întăriri.

Relaxarea lui Irene se risipea cu iuțeală.

– Ce fac în privința lui Kai? întrebă ea. Sunt suficient de agitată că l-am lăsat în lumea lui Vale, cât am venit aici. Să îl las aici, la Bibliotecă, în timp ce recuperez manuscrisul lui Potocki?

Coppelia păru să se gândească, dar strângea deja din buze. Irene recunoscu semnul că Bibliotecara se hotărâse deja.

– Cred că ar fi mai bine să-l iei cu tine. Lumea este un teritoriu disputat, neînclinând nici spre haos, nici spre ordine, însă conține mai mult ordine decât haos, așa că n-ar trebui să fie prea riscantă pentru el. În plus, ajutorul său ar putea fi de folos.

Irene încuviință.

– Bine. Asta-l va bucura. Dar ajută-mă cu asta, Coppelia, te rog. Nu am întrebat asta la întâlnire, dar ce se întâmplă dacă abordarea stabilizatoare nu funcționează?

– Ne gândim la altceva, răspunse Coppelia. Își trosni degetele de lemn. Melusina corelează rapoartele Bibliotecarilor din toate lumile alternative, pe măsură ce le primește. După ce avem o pistă privind ascunzătoarea lui Alberich, putem lovi.

– Mi se pare uluitor că amenințarea lui de a distruge Biblioteca îi face brusc pe toți cei interesați să descopere de partea cui sunt. Irene nu-și putu domoli sarcasmul din voce. Bănuiesc că e mai grav decât să ucidă Bibliotecarii individual.

– Asta funcționează mai bine în particular, zise Coppelia, cu blândețe. Dar ai grijă ce spui în public.

– Nu te teme. Îmi fac treaba. Irene își dădu seama că îl îngâna pe Koșcei. Își aminti de altă întrebare. Koșcei mi-a atenuat intenționat raportul?

– I-a oferit nivelul de importanță pe care l-a considerat potrivit. Coppelia ridică din umerii slabi. S-ar putea să îl reia mai târziu, dar acum considerăm distrugerea portalurilor și decesele Bibliotecarilor mai grave decât o amenințare la adresa vieții tale.

Irene nu voia să întrebe, dar nu își mai putea ține gândul departe.

– A afectat pe cineva pe care-l cunosc? Pe părinții mei...?

– Nu. Coppelia o privi în ochi. Pe nimeni cunoscut. Unii Bibliotecari nu ne-au răspuns încă. Încercăm să dăm de ei. Cel puțin câțiva sunt în mod indubitabil morți. Până acum, se aflau în lumi în care porțile au fost distruse. Credem că minim unul a fost blocat în incendiu.

Irene se gândi că aproape pățise la fel.

– Înțeleg că nu vreți să semănați panică, spuse ea. Dar cred că genul ăsta de vești ar justifica măcar puțină panică.

– Nu ne permitem panică, răspunse Coppelia. Ar face pe toată lumea să alerge în toate părțile, încercând să „salveze Biblioteca". Panica este antiteza organizării. Este haos pur. Sunt împotriva panicii, din principiu. Își privi ceasul. Mai ai întrebări? Următoarea întâlnire începe în câteva minute și trebuie să o prezidez chiar eu.

Irene își lăsase deoparte cealaltă problemă, încercând să o pună în echilibru cu responsabilitățile profesionale și datoria față de

Bibliotecă. Dar asta n-o făcuse să dispară. Coppelia, care era senior, ar fi putut oferi un răspuns.

– Cum ai recomanda să fie detoxificat un om de contaminarea cu haos? întrebă ea.

– Oh, Doamne, zise Coppelia. Cred că de Vale este vorba, nu? Da, chiar mă întrebam cum a făcut față versiunii aceleia de Veneția... Nu mă privi așa, Irene. Contaminarea cu haos nu era sigură, și în orice caz nu este Bibliotecar. Nu-l vei putea aduce aici.

Irene înjură pentru sine.

– De ce?

– Din motivul evident. Dacă a atins un nivel prea înalt de haos intrinsec, poarta nu îl va lăsa să treacă, la fel cum nu te-ar fi lăsat pe tine în timp ce erai contaminată. Dar știi asta. De ce te mai obosești să întrebi?

– Speram să mă înșel, recunoscu Irene. Dar dacă-l duc într-o lume marcată de ordine?

– Prin alte metode de transport, presupun. Coppelia mimă zborul unui dragon. Da, ar trebui să meargă, pe termen lung, dacă supraviețuiește. Dacă este prea adânc infiltrat în sistemul lui, s-ar putea calcifia, așa cum li se întâmplă nobililor din Neam în acele lumi. Ai avea nevoie de o lume cu un nivel mediu de ordine și ar fi vorba despre convalescență îndelungată. Sau ai putea să-l duci în altă lume haotică.

– Asta cum ar ajuta?

– I-ar stabili natura. Coppelia ridică din umeri. Din nou, dacă supraviețuiește. S-ar aclimatiza la același nivel de haos cu alți locuitori ai acelei lumi. Firește că ar exista schimbări personale și că ar deveni mai vulnerabil la influența Neamului, dar ar trăi. S-ar putea însă să fie mai bine dacă ai grijă de el așa cum e, sperând că își va reveni. Corpul lui se va reseta, la un moment dat, la un nivel mai adecvat lumii lui.

Însemnul Bibliotecii o protejase pe Irene. Dar nu era o opțiune pentru Vale. Plecase în Veneția haotică din proprie inițiativă, în ciuda tuturor avertizărilor, ca să-l salveze pe Kai. Chiar dacă știuse că își risca viața. Chiar dacă bănuise că își risca sănătatea mintală.

Irene se trezi că ideea de a-l pierde o paraliza de-a dreptul. Vale nu era doar o victimă colaterală. Era o persoană la care ținea, care ocupa un loc în viața ei.

Trebuia să existe o cale de a-l salva. Nu accepta altceva.

Se ridică în picioare.

– Mulțumesc pentru informații, spuse ea. Revin cât pot de repede și aduc cartea.

– Irene... Coppelia își căută cuvintele, apoi își desfăcu iar brațele. Ai grijă, copilă.

– Și tu, răspunse Irene. În fond, dacă nicăieri nu suntem în siguranță... A făcut semn spre pereți, spre spațiul Bibliotecii din jurul lor. Atunci nici aici nu vom mai fi, mai devreme sau mai târziu.

Gura Coppeliei se arcui într-un zâmbet. Încuviință, apoi Irene plecă, croindu-și drum printr-un nou grup de Bibliotecari strânși pentru întâlnire.

Se agită tot drumul spre tura de transport și înapoi spre portalul către lumea lui Vale, încercând să își dea seama ce să facă. Presupunând că acea poartă rămânea stabilă – și oare să instaleze un sistem de avertizare, în caz că lua foc? – trebuia să întrebe pe cei din Neam despre Alberich. Pe Zayanna. Pe Silver. Pe oricine mai găsea. Poate și Vale îi sugera câteva nume, poate luate din lista lui de *Răufăcători periculoși din Neam* locali. Trebuia să vegheze, în caz că mai primea mesaje de la Alberich. Trebuia să discute cu Kai despre Vale, unde să-l ducă și dacă va fi de acord să plece. Trebuia să afle cine plantase păianjenii. Deși, când o compara cu toate celelalte, tentativa aceea de asasinat atât de ineficientă era o preocupare nesemnificativă.

Trebuia să fure o carte.

Părăsi British Library în mijlocul unui grup de studenți agitați, pregătindu-și argumentele pentru Silver. Trebuia să creadă că era în interesul lui să coopereze. Dar durerea bruscă a unei înțepături de ac în mână îi întrerupse concentrarea. Ridică privirea, șocată, și văzu un bărbat care-și ascundea acul hipodermic înapoi în haină, în timp ce altul o apuca de talie și o apropia de el, când începu să se clatine. Deschise gura să spună ceva, dar nu se mai

putu concentra. Vederea i se înceţoşă. Se înecă apoi cu mirosul de sudoare, păr şi câine.

Ah, da! Şi voiam să fiu mai atentă când călătoream printr-un portal cunoscut inamicilor mei, nu?

Ups.

Se lăsă purtată de somn.

CAPITOLUL NOUĂ

Irene se trezi în beznă.

Zăcea nemișcată, cu ochii închiși, așteptând o reacție și încercând să își dea seama unde se află. Era pe o podea dură, de cărămidă sau de piatră. Dar era caldă și uscată. Nu era legată, însă dosarul primit de la Coppelia îi fusese luat.

Părea să fie singură, căci nu se auzea nicio răsuflare. Deschise cu precauție un ochi.

Beznă aproape totală. Lumini slabe în depărtare. Irene se ridică în capul oaselor. I se învârtea capul. O durea mâna din cauza înțepăturii, însă nu cât să o împiedice să o folosească. Era într-un soi de cavitate arcuită într-un zid de tunel lung, de cărămidă. Luminile din depărtare, în ambele direcții, erau lămpi. Coridorul era înecat de praf. Nu trebuia să îl vadă, pentru că îl simțea când atingea podeaua cu degetele și trebuia să se străduiască să nu tușească.

Ce naiba se petrecea? Dacă voia cineva să o răpească, de ce să o lase acolo, ca pe un sac de cartofi, fără ca măcar să o lege sau să îi ia cuțitul din gheată?

Paranoia îi șopti despre Alberich și despre ceilalți Bibliotecari dispăruți, dar grija ei imediată și practică se rezuma la Kai. Irene ar fi putut fi adormită și lăsată acolo doar pentru a o da la o parte, în timp ce lui i se întâmpla ceva mai rău.

Se ridică în picioare și își scutură praful de pe fustă. Acum, că ochii i se obișnuiau cu semiîntunericul, putea vedea o urmă slabă în centrul pasajului, acolo unde stratul de praf era mai subțire

decât pe margine. Existau și urme de pantof, ici și colo – unele arătau ca de bocanci grei, altele erau însă de tălpi goale. Vale le-ar fi putut identifica fără îndoială pe cele de bocanci, iar în cazul celorlalte ar fi putut comenta despre înălțimea, greutatea și postura celui care le lăsase. Tot ce deducea Irene era că părea o rută folosită des de cei care veneau aici.

Întrebarea era despre cine era vorba.

Tunelul se cutremură. Un răcnet vibrant, profund, scutură zidurile, făcând-o pe Irene să tresară. Pentru o clipă, vru să fugă în orice direcție, numai să ia *distanță*.

Se controlă. Panica nu ajuta. Vibrația se stingea deja, lăsând în urmă o undă de șoc cumva familiară. Vru să meargă în dreapta ei, alegând la întâmplare direcția și iuțind pasul pe cât de liniștit putea, în timp ce asculta cu atenție.

Tăcerea se lăsă din nou, apăsătoare, iar praful începu să se așeze iar, când un urlet de lup zgudui, parcă, tunelul, cu ecou. Ar fi fost suficient de înspăimântător și pe teren deschis, la lumina lunii. În locul acela închis, aproape în beznă, ținând cont de lipsa totală de familiaritate cu împrejurimile, o făcu pe Irene să se înfioare, iar picioarele începură să-i tremure fiindcă se abținea să nu fugă. Nu era nici măcar un urlet normal de lup, dacă putea folosi asemenea termeni. Avea greutatea și impactul care nu ar fi putut fi conferite decât de niște plămâni ieșiți din comun.

Era un vârcolac. Nu, *cel puțin* un vârcolac. Putea presupune ce era mai rău. Răpitorii ei poate pândeau și ei. Sau poate că vârcolacii o răpiseră. Era ca o diagramă Venn, în care toate lucrurile cu potențial negativ se intersectau pentru a oferi Cel Mai Rău Lucru, în centru. Dar mirosurile simțite în momentul răpirii fuseseră sugestive.

Irene o luă la fugă ușurel, îndreptându-se spre sursa de lumină. Chiar dacă nu era tocmai o fugă îngrozită, era mai rapidă decât ritmul anterior.

Lumina era, de fapt, un bec cu eter tot mai slab, montat pe zid, prea sus să ajungă la el. Când se apropie, văzu ce era scris chiar sub el: TUNELUL LONDONEZ DE SIGURANȚĂ N-112.

Un răcnet vibrant scutură din nou zidurile, dar de data asta Irene știu ce era. Era un metrou care trecea departe de ea, în timp ce ea era blocată în aceste tunele, împreună cu vârcolacii care își făcuseră bârlog acolo.

Auzise despre acea parte a Londrei. Vale îi avertizase pe ea și pe Kai nu cumva să se rătăcească acolo. Tabloidele publicau, în mod regulat, titluri în genul NEVINOVAȚI FĂRĂ ADĂPOST ATACAȚI DE BESTII SÂNGEROASE – nu, stai așa, acela fusese incidentul cu șobolanii uriași, nu cu vârcolacii.

Își dădu seama că mintea ei făcea ce știa într-o situație de panică, și anume se gândea la orice altceva, sperând că o va distrage de la pericolul imediat. Trebuia să acționeze pragmatic. Să găsească o armă. Una mai mare și mai eficientă decât cuțitul din gheată.

Irene nu știa unde se afla, concret, față de Londra de deasupra. Să meargă mai departe ar fi dus-o, probabil, la o ușă sau la o scară, sau la alt mod de a ieși din tunel. Trebuia să existe un soi de ieșire de serviciu, nu? Era imposibil să nu fie. Trebuia să existe o *intrare*, prin care fusese adusă aici.

O tenta folosirea Limbii pentru a dărâma o bucată de tavan sau de zid și a bloca tunelul, poate chiar strivind niște vârcolaci. Dar era posibil să afecteze partea superioară a orașului. După ce pornea o avalanșă, ar fi fost aproape imposibil să o și oprească. Asta știa din proprie experiență.

Nu o ajuta să rămână pe loc. Porni iar pe coridor, cu lumina aruncându-i umbra înainte. În fața ei era destul de întuneric, dar credea că vedea o licărire îndepărtată: probabil o altă lampă cu eter.

Un nou urlet cutremură aerul din spatele ei. Era mai aproape, iar imaginația ei îi adăugă o tentă de lăudăroșenie: *Ia uite la sărmana pradă, cum fuge*, părea să spună, *ridicându-și fustele și căutând adăpost. Dar nu are unde, pe aceste coridoare, iepurașul, șoricelul – nu poate scăpa...*

Irene zâmbi fără pic de umor. Nu era deloc amuzată. Spera că, în curând, avea să le poată explica acelor vârcolaci cât de puțin amuzată era.

Pasajul, acum complet în beznă, ajunse la o intersecție, iar Irene se opri. Vedea scânteieri în toate direcțiile, așa că nu-i era de mare folos.

Adulmecând, prinse o duhoare vagă de canalizare dinspre deschiderea din dreapta. Metroul londonez nu ar fi trebuit să aibă legături deschise cu țevile, nici măcar în tunelele de serviciu. Asta însemna fie că existau construcții în lucru, fie că zidurile erau deteriorate. Ceea ce însemna... o oportunitate.

Merse tot mai iute spre dreapta, strâmbând din nas din cauza duhorii tot mai puternice. Următoarea sursă de lumină era la distanță – o scânteie nedefinită, în umbre. Probabil că muncitorii de la mentenanță (asta dacă mai cobora cineva aici, vreodată) își aduceau felinare.

Tunelul se scutură deasupra ei, iar din tavan căzu praf, acoperindu-i umerii hainei pe care o purta și care era deja distrusă. Probabil fusese alt metrou, cu un traseu perpendicular pe al celui dinainte. Încercă să își imagineze harta Londrei, pentru a ghici poziția actuală, dar erau prea multe posibilități.

Două urlete, unul ca răspuns la celălalt, răsunară din spatele ei, în apropiere. Duhoarea tot mai insistentă de canalizare îi pătrundea în nări și își croia drum prin plămânii ei deja, dar nu părea să încetinească vârcolacii.

În penumbră, Irene nu văzu grămada de cărămizi de lângă un perete. Se împiedică de un colț ieșit în afară, strivindu-și degetul de la picior și căzând pe podea cât era de lungă. Înjură, cu nasul în praf. Rostogolindu-se, mijì ochii la grămadă. Câteva zeci de cărămizi desprinse și câteva jumătăți încercau să acopere gaura acum evidentă din zid, care ajungea la tavan. Perfect.

În loc să se ridice, se apucă melodramatic de gleznă. Ar fi fost mult mai ușor dacă-i vedea.

– Nu! miorlăi ea, încercând să pară că o durea cu adevărat. Glezna mea!

Un alt urlet se transformă într-un râset adânc, răgușit. Mișcări ușoare se deslușeau dinspre intersecția întunecată pe care Irene tocmai o părăsise. Își căzni ochii, dar nu văzu limpede nicio formă.

Lecția 1. Practica interogării: se vor umfla în pene și-ți vor spune lucruri dacă te cred neajutorată.

– Cine-i acolo? se tângui Irene. De ce-mi faceți asta?

Siluete întunecate se desprinseră din întunecimea din spate. Perechi de ochi începură să scânteieze roșiatic. Erau patru în total. Doi vârcolaci, mișcându-se cu fluiditatea firească a animalelor spre Irene, și doi pe jumătate om, pe jumătate lup. Erau cocoșați, cu gheare și labe imense, care zgâriau podeaua de cărămidă, cu boturi căscate.

Niciunul nu răspunse.

Erau la mai puțin de douăzeci de metri. Vârcolacii se puteau mișca foarte repede.

Lecția 2. Practica interogării: să știi când să-ți reduci pierderile.

– **Cărămizi desprinse**, a spus Irene în Limbă, **loviți vârcolacii!**

Cărămizile zburară prin aer ca niște bețe de crichet aruncate cu putere și loviră creaturile care se apropiau, cu trosnete puternice. Irene se trezi că tresare din cauza țipetelor, în ciuda faptului că știa că vârcolacii veneau să o ucidă. Dar cărămizile nu îi puteau ucide. Era nevoie de argint, foc, decapitare sau tăiere în bucăți ca să ucizi un vârcolac.

Dar le puteau face mult rău.

Se ridică în picioare, luând o jumătate de cărămidă, și se îndreptă spre cei patru vârcolaci căzuți la pământ, care zăceau în bălți de sânge. Unul dintre cei în formă lupească era, în mod clar, inconștient. Celălalt își lingea cu disperare o lăbuță zdrobită și se ghemui când se apropie Irene. Cei doi pe jumătate umani erau conștienți – unul dintre ei zăcea la pământ, cu găuri între coaste, iar celălalt își ferea brațul și umărul zdrobite.

– Vorbiți cu mine, le spuse Irene, pe un ton calm și practic. Spuneți-mi ce se petrece și de ce m-ați răpit.

Vârcolacul cu brațul rupt încercă să mârâie. Avea o parte a feței plină de bucăți de cărămidă, însă rănile i se închideau deja, lăsându-i blana pătată de sânge.

– Ai face bine să începi să fugi, femeie, cât mai poți...

– Zece din zece puncte pentru tupeu, spuse Irene, dându-și seama cât de bine semăna cu Coppelia. Asta o făcu să se încrunte. Uite ce, *vreți* să vă ucid? Știm cu toții că, dacă arunc suficiente cărămizi spre voi...

Vârcolacul pe jumătate transformat sări la ea. Irene se aștepta și se dădu în spate, evitând lovitura de labă.

– Bine, zise ea. **Vârcolaci, luați formă umană!**

Mareu era ciudat să folosească Limba pe ființe. Tindeau să se opună, aveai nevoie de o terminologie foarte precisă, trebuia să fie posibil din punct de vedere fizic și trebuia să ai grijă să nu te incluzi, accidental, în comandă. Bibliotecarii cu mai puțină experiență erau descurajați să folosească tactica, exceptând situațiile în care chiar știau ce făceau, sau, firește, clasica situație în care *alternativa este moartea.* Irene era destul de sigură că, nefiind vârcolac, nu putea fi afectată. Asta îi simplifica viața.

Vârcolacul care o atacase se trase înapoi. Ghearele i se topiră înapoi în mână, iar el își recăpătă forma umană. Botul dințat se transformă într-un chip neras, cu pielea palidă. Sângele îi țâșni din rănile de la umăr și braț. Ceilalți fură și ei afectați. Trupurile li se contorsionară dureros. Cei trei care erau conștienți urlară. Cel inconștient continuă să zacă. Trupul i se zbătu la pământ, devenind cel al unui tânăr.

Aveau un lucru evident în comun, chiar și în beznă: erau *tineri*, de vârsta unor studenți, și, deși musculoși și bine legați, niciunul nu dispunea de forța și puterea pe care le remarcase la vârcolacii adulți. Irene le recunoscu fețele acum și își aminti că îi crezuse doar un grup de studenți la British Library.

Poate că era timpul să își acceseze Coppelia interioară sau chiar Koșcei-ul interior.

– Ce naiba credeți că faceți? întrebă, făcând un pas înainte.

Vârcolacul se feri, cu ochii strălucind mai puternic decât ochii umani, dar mari, nefocalizați.

– Ce ai făcut? întrebă el, cuprins de panică. Ce ne-ai făcut?

– Nu te îngrijora, răspunse Irene, cu voioșie. Nu este permanent. Dar vreau să vă gândiți o clipă cât v-ar durea dacă aș arunca

în voi cu cărămizi cât aveți această formă. Folosiți-vă mintea, așa cum e, să vă închipuiți cum ar fi să vă treacă o cărămidă prin țeastă și să vă transforme creierul într-o pastă cenușie. Acum, vă purtați frumos, sau e cazul să fac iar o demonstrație?

El se retrase din fața ei, întorcând capul într-o parte și descoperindu-și gâtul.

– Eu mă supun!

Irene era tentată să se joace cu cărămida, dar bunul-simț îi spunea că era grea și fie se va lovi, fie o va scăpa, reducând din efectul de intimidare.

– Atunci, răspunsuri. Cine v-a angajat? Ce îmi puteți spune despre ei? Și unde e dosarul meu?

Victima ei s-a apropiat de ceilalți vârcolaci conștienți, care se îngrămădeau laolaltă, cu mâinile trecând peste trupurile celorlalți de parcă și-ar fi putut recăpăta forma păroasă prin puterea voinței. *Și nu știu cât îi mai poate ține Limba așa, deci să grăbim lucrurile...*

– A fost o femeie, zise primul.

– Da, îl încurajă Irene, și...?

– Păi, era femeie, spuse el, descriind perfect aproximativ 50% din populația lumii. Frumos îmbrăcată.

– Nu am chef de jumătăți de răspunsuri, se răsti Irene. Cum vorbea? Corect sau cu accent regional? Ce fel de haine frumoase purta? O idee despre ce-ar fi putut remarca un vârcolac o lovi brusc. Cum mirosea?

– Purta prea multe văluri pentru bunul-gust, zise un alt vârcolac. Își ținea mâna ruptă lipită de piept. Fără bot și blană, era corect bărbierit și subțire, iar accentul său trăda clasa de mijloc londoneză. Mirosea bine. Aromat. Nu voia să fie recunoscută. Văluri pe față și păr, haină scumpă, mănuși...

– Mănuși? spuse Irene, străbătută de un fior.

Recent, în timpul poveștii cu răpirea lui Kai, ucisese pe cineva din Neam. Soția lui jurase răzbunare. Amândoi foloseau mănușile ca semn distinctiv. Firește, putea fi doar o coincidență. Orice femeie din Londra ar fi putut purta mănuși.

Dar putea să nu fie.

– V-a dat instrucțiuni clare ce să faceți cu mine?

Toți clătinară din cap.

– A spus doar să te prindem când ieși din British Library. Ne-a zis cum arăți. Să te înțepăm cu acul ăsta. Apoi să te fugărim o vreme prin tuneluri și apoi să, ăăă... Se opri în mijlocul poveștii. „Să o speriați și să-i dați drumul", a sugerat el, plin de speranță.

Irene oftă.

– Te rog să nu mă iei drept idioată. A fost o zi lungă și se va lungi mai mult, iar eu nu-s într-o dispoziție deloc favorabilă. Unde este acul? Vale l-ar fi putut analiza.

– La Davey? spuse cel de-al treilea vârcolac.

– Davey fiind...?

– Nu-i aici, spuse același vârcolac, dorindu-și ca nici el să nu fi fost. Privirea lui Irene deveni mai urâtă, așa că el adăugă repede: S-a dus la sala tronului. Și a luat și dosarul tău cu el.

Irene se gândi ce opțiuni avea. Fusese lăsată aici, fără cunoștință, să fie fugărită și ucisă. Asta argumenta *împotriva* implicării lui Lady Guantes. Femeia nu era puternică, dar era pragmatică. (Cele două erau conectate.) Era genul de inamic care angaja un lunetist bun ca să aștepte să ieși de la muncă, iar tu să nu știi ce te-a lovit. Chiar dacă ar fi vrut ca Irene să fie răpită și ucisă de vârcolaci, le-ar fi pus în vedere ca Irene să nu fie lăsată să spună nimic. Dacă ar fi fost Lady Guantes, ar fi fost vorba de *crimă*.

Dar dacă era doar o distragere? Dacă se dorea să fie ținută departe de ceva ce li se întâmpla lui Kai sau lui Vale? Gândul apăru în mintea lui Irene ca o pată întunecată, sugerând o sută de posibilități mai urâte. Trebuia să plece și să vadă dacă erau în siguranță.

Dar trebuia să obțină dosarul.

– Bine, spuse, pe un ton blând. Vârcolacii se speriară și mai tare. Mergem cu toții la sala tronului. Mă veți conduce acolo.

– Nu putem face asta..., începu primul. Cuvintele i se opriră în gât când Irene ridică bucata de cărămidă. Tom este inconștient! Nu-l putem lăsa aici.

– Îl puteți duce voi, spuse Irene, răbdătoare. Sunteți trei și el doar unul. N-o să vă ucidă.

Dar s-ar putea să vă ucid eu, urma amenințarea nerostită.

– Nu avem voie să aducem acolo persoane din exterior, încercă al doilea, neconvingător.

– Atunci, va trebui să vă cereți scuze când ajungem, spuse Irene. Poate că era momentul să încerce cu duhul blândeții. Domnilor, ați fost prost informați în ceea ce mă privește. Eu nu sunt supărată pe voi, în mod deosebit. Sunt supărată pe cine v-a tocmit. În mare parte, așa era. Era mai supărată pe cine-i angajase. Să se mânie pe ei ar fi însemnat o risipă de timp și de energie. Duceți-mă la sala tronului, ca să-mi iau dosarul și acul, și nu vă veți mai face griji din pricina mea. Nu e cel mai bine pentru noi toți? În fundal se auzi un metrou, învestindu-i cuvintele cu un ecou răsunător.

Încerca să își păstreze răbdarea și să proiecteze o aură de superioritate fără grabă, dar abia dacă mai rezista. Era oare sigur să se adâncească mai mult în teritoriul vârcolacilor, în timp ce Vale și Kai erau singuri? Era adevărat, Kai devenise mai grijuliu, în ultima vreme, chiar dacă nu atinsese nivelul de paranoia al lui Irene. În plus, Vale era cu el, și cei doi *ar fi trebuit* să fie în siguranță împreună... Dar orice putea da greș.

Își privi în ochi prima victimă, care se dădu din nou înapoi.

– Bine, doamnă. Vă vom arăta drumul și apoi plecați, da?

– Abia aștept, zise Irene, posomorâtă.

O jumătate de oră mai târziu, Irene se străduia să nu se întrebe la fiecare pas: *Dacă s-a întâmplat ceva cu Vale sau cu Kai?* Se gândise să își trimită unul dintre așa-zișii membri ai haitei să îi avertizeze să încuie ușile și să fie cu ochii-n patru, dar nu era sigură că putea să-i scape din priviri. Nu încercaseră totuși să fugă, ceea ce spunea ceva despre cât de tare îi speriase.

I se părea greu să se simtă îngrozită de situația ei actuală. Era posibil să fi devenit tot mai insensibilă, după ultimele câteva luni. Prin comparație cu orice altceva, și mai ales cu Alberich, o haită de vârcolaci i se părea ca o plimbare în parc. O parte din ea știa că nu era o atitudine inteligentă. Doar pentru că un pericol era mai puțin amenințător nu însemna că nu o putea ucide. Cealaltă

parte era doar iritată de idioții aceia, de oricine i-o fi angajat, de întuneric, de căldură, de uscăciune și de praf și de risipa de timp. De *toate*.

Pentru o clipă, se gândi că își imagina doar și se frecă la ochi, dar apoi își dădu seama că într-adevăr se lumina în fața lor.

– Am ajuns? îl întrebă pe cel mai apropiat vârcolac.

Îi văzu nesiguranța de pe chip.

– Nu sunt sigur..., începu el. Poate că ar trebui să ne lași să plecăm și să găsim pentru tine dosarul ăla?

– Nu, zise Irene ferm. Nu prea cred. Mai încearcă.

– Poate ar trebui să merg să le spun că vii. Să cer o audiență? Se hazardă el.

– Mai degrabă așa, aprobă Irene. Nu te teme. Nu va dura mult.

Înghiți și o luă la goană. În ultimele minute, mersul său devenise tot mai animalic. Fie dispărea efectul Limbii, fie dispăruse cu niște timp în urmă și abia ce-și dăduse seama.

– Ați putea pleca, doamnă, îi spuse unul dintre ceilalți. El și prietenul lui încă își cărau tovarășul inconștient. Dacă mergeți drept, de-aici, la nord e o scară...

Irene își potrivi pălăria. Era mototolită, pătată și probabil distrusă, așa ca haina, și orice curățător profesionist ar fi ars-o de cum ar fi văzut-o.

– Domnilor, păreți să credeți că sunt un soi de doamnă din lumea bună, spuse ea. Dar nu sunt. Sunt profesionistă și sunt genul de profesionistă care tocmai v-a făcut praf pe toți patru. Apoi, v-am lăsat să trăiți, pentru că nu reprezentați o amenințare pentru mine și n-am treabă cu voi.

Își petrecuse majoritatea vieții jucând rolul persoanei invizibile din fundal, ascunzându-se în umbră pentru a evita atenția. În ultimele luni, își dăduse seama că să preia inițiativa și să se poarte ca o persoană care *merita* respect era o strategie la fel de validă. Nu era persoana care să intre scuzându-se pentru întrerupere. Era profesionistă. Era Bibliotecară. Era periculoasă. Voia să solicite scuze pentru că fusese răpită și prădată. Și dacă eșua, era pregătită să le dărâme tavanul în cap.

Aveau să o asculte, altfel...

Intensitatea luminii spori. Era o nuanță de portocaliu-roșcat, dar în comparație cu tunelele, era ca lumina zilei. În fine, lumina unei zile noroase de octombrie, dar tot mai bine. Era însoțită de un miros tot mai pregnant de câine ud, care o făcu să respire cu atenție, ca să nu strâmbe din nas.

Arcada la care ajunse era flancată de două grămezi de haine, fiecare cu un lup mare în vârf. Se uitară în sus și mârâiră, dar nu încercară să o oprească pe Irene.

Camera de dincolo de arcadă era un fel de amfiteatru: mare, circulară, cu o bază înclinată. Podeaua colcăia de vârcolaci. O parte din ei erau în formă umană, fie dezbrăcați, fie nu, în timp ce alții erau în formă animală, sau parțial animală. Lupi uriași erau întinși peste membrii haitei, ca niște cățeluși. Locul răsuna de gâfâieli. Irene simți că i se pune un nod în gât și că pulsul i-o ia razna. Un candelabru vechi atârna de un cârlig care fusese înșurubat în tavan, decorat cu lămpi pe ulei, care ardeau în nuanțe de roșu și portocaliu. Locul mustea de căldură animalică și pericol, pe care până și Irene – cea mai umană persoană prezentă – îl putea simți.

În centrul camerei, în mijlocul amfiteatrului, era întins un tip bine îmbrăcat, cu haine de gentleman, de la vesta dungată la melon. Se afla pe un tron făcut din plăcuțe de metrou scâlciate, lipite laolaltă cu sârmă și cureluțe și drapate cu catifele cu aspect fragil. Câțiva vârcolaci se înghesuiau în jurul picioarelor lui și lângă el. Cei mai apropiați de el erau fie în formă de lup, fie în formă umană și complet îmbrăcați, bărbați și femei în haine oarecum normale.

Unul dintre ei se ridică în picioare. Era un bătăuș în formă semi-animală, cu postură umană, dar cu bot și labe de lup. Blana lui palidă era de un portocaliu sângeriu în lumina candelabrului. Își drese glasul, parodiind manierele unui majordom.

– Vă puteți apropia de domnul Dawkins, anunță.

Camera fu străbătută de un mârâit, iar ochii umani și animali sclipiră când ocupanții se întoarseră spre Irene. Nu erau vârcolaci

blânzi, nici măcar romantici. Violența iminentă plutea în aer, la fel ca duhoarea care umplea spațiul.

Irene își înăbuși dorința de a pleca, de a evada din încăpere. Să fugă urmărită de un grup de prădători însă era chiar lucrul care i-ar fi pecetluit soarta. *Nu sunt o pradă. Sunt Bibliotecară.*

Intră în cameră.

CAPITOLUL ZECE

Irene păși în față, cu un pas nonșalant. Trebui să ocolească movilele reprezentate de trupurile adormite sau în stare de veghe, pentru a ajunge în centru, iar fusta și jupa îi foșniră peste vârcolaci cărora le era lene să se miște. Escortele sale fără voie rămaseră la intrare, dar nu încercară să fugă.

Domnul Dawkins rămase întins pe tron, privind-o cum se apropia. Când ajunse mai aproape, Irene văzu că avea fața brăzdată de urme de gheare – o fi putut el trece drept gentleman de oraș, dar unul plin de cicatrice, probabil cu o carieră anterioară în dresura de lei. Spre deosebire de cei mai mulți vârcolaci pe care-i întâlnise deja în acea lume, nu avea smocuri aleatorii de păr.

Se opri cam la un metru și jumătate de el: mai departe ar fi fost nepoliticos, iar mai aproape, ar fi fost o distanță suficientă pentru un eventual atac. Se întrebă care o fi fost eticheta pentru vizitele la vârcolaci. Studiase vampiri, Neamul Frumos, dragoni și chiar studenți, dar niciodată vârcolaci.

– Deci. Vocea lui Dawkins avea o profunzime de bas. Probabil urma de mârâit din ea era firească. Domnul Vale își trimite spionii în tunelele noastre?

– Nu, spuse Irene. Sunt aici pentru a-mi cere înapoi proprietatea furată. Unul dintre ciracii tăi a zis că o voi găsi în sala tronului. Făcu semn din cap spre cvartetul jerpelit care rămăsese la intrare. Sper că nu este un inconvenient.

– Mai zi-mi o dată cum o cheamă! îi spuse Dawkins unei femei din spatele lui.

Femeia îi aruncă lui Irene o privire tăioasă ca un ciob de sticlă. Pielea ei întunecată părea murdară, iar părul împletit și-l răsucise în jurul capului, ca o scoică. Era îmbrăcată corect, ca o vânzătoare sau o învățătoare.

– Se numește Irene Winters, domnule Dawkins. Este aici de câteva luni. Din Canada.

– Ca să înțelegi, a spus Dawkins, aplecându-se în față. Aici lucrurile devin interesante. Îți tot aud numele în legătură cu al domnului Vale, și cu necazuri făcute oamenilor mei. O companie selectă pentru o femeie care se află aici de doar câteva luni. Asta m-a făcut curios în privința ta. Nu neapărat și dușmănos. Ar fi absurd. Dar dacă vrei să mă transformi în inamic, atunci ai încurcat-o.

Irene ridică din umeri.

– Oamenii tăi par să facă multe pentru Neam, spuse ea. Lord Silver, Lady Guantes. Regret că lupii au fost prinși la mijloc.

– Hm. Domnul Dawkins se gândi, cu mâinile pe brațele tronului. Și domnul Vale?

– Este prietenul meu, spuse Irene. De data asta, nu îi pasă de consecințe. Dar nu de asta sunt aici.

Din cameră se ridică un mârâit tot mai puternic. Imagini care reprezentau ideea *sunt pe cale să fiu făcută bucăți* îi fluturară lui Irene prin minte și fu nevoie de tot autocontrolul ei să nu se uite în urmă. Dawkins ridică mâna dreaptă. În cameră se așternu tăcerea.

– Este adevărat că nu ne putem alege mereu prietenii, așa cum nu ne putem alege familia, spuse el. Să nu o condamnăm. Dar ar fi mai bine să ai o explicație *a dracului* de bună pentru că te afli în tunelele noastre.

Vulgaritatea lui bruscă sfâșie aerul fierbinte, odată cu tonul mai ridicat. Haita mârâia din nou, toți ridicându-se ca un val stârnit de uragan, sau ca ploaia care răpăia pe frunzele pădurii.

Este rezonabil, se gândi Irene. Furia din jurul ei o calma parcă: Dawkins o generase, iar Dawkins o controla. Dacă se descurca în privința lui, situația era în regulă.

– Este vina lor, spuse ea. Ieșeam din British Library, când am fost atacată, drogată, adusă aici unde mi s-au furat lucrurile. A arătat în direcția victimelor ei, fără să întrerupă contactul vizual cu el. Nu sunt aici să fiu dușmana ta sau să le întorc acțiunile împotriva *ta*. Dar îmi vreau lucrurile înapoi.

– Cineva de aici le-a luat? întrebă Dawkins.

– Davey. Așa mi s-a spus. Aș dori și acul pe care l-au folosit ca să mă înțepe, dacă nu te superi.

Dawkins se sprijini de spătar, gânditor. Cicatricele de pe fața lui se modificară într-o nouă constelație care îl desfigura.

– Și nu le ceri băieților mei nicio compensație pentru că te-au răpit?

– De ce aș face-o? Irene își permise un zâmbet. Au plătit deja.

Tensiunea crescu. Dawkins încuviință.

– Așa. Acum, am o întrebare la care vreau răspuns. Dacă poți să mi-l dai, poate că te ajut. Celia! Femeia cu părul împletit își înclină capul. Du-te și găsește-mi-l pe Davey.

Celia încuviință, dispărând în înghesuială.

– Care e întrebarea?

– Cu ceva vreme în urmă, niște băieți de-ai mei au acceptat o treabă de la femeia aceea din Neam de care-ai pomenit, Lady Guantes. Din Liechtenstein. Ea i-a angajat. Au plecat cu ea într-un tren și nu i-am mai văzut de atunci. Vocea lui devenise un mârâit profund, care pulsa, aproape ca zgomotul metrourilor care treceau. Ce vreau să știu este ce s-a întâmplat cu ei.

Ah, răspunsul era dificil de dat.

– De ce crezi că știu eu?

– Fiindcă ea era dușmana ta, a spus Dawkins. Cred că tu sau Lord Silver sunteți cei doi de la care e cel mai probabil să primesc răspuns și nu vreau să plătesc prețul lui Silver.

Irene se gândi să fie sinceră. *Au fost lăsați într-o Veneție întunecată și paranoică dintr-o lume cu nivel înalt de haos, și probabil nu-i vei mai revedea.* Poate că sinceritatea diplomată ar fi funcționat.

– Trenul a plecat într-o lume controlată de Neamul Frumos, spuse ea. Îmi pare rău, dar dacă Lord Silver sau Lady Guantes nu i-au adus înapoi, mă tem că nu se mai întorc.

– Tu nu-i poți aduce?

– Nu aș merge acolo nici să vreau, dar nu pot intra în lumea aceea, recunoscu Irene, și probabil aș fi ucisă dacă aș încerca. Deci nu, chiar nu te pot ajuta cu asta.

Spera să nu fie semn rău pentru viitor. Să spună că nu avea de gând să facă lucruri sub nicio formă era ca și cum ar fi folosit cuvinte precum *de nescufundat* în preajma navelor mari și a aisbergurilor. O căuta cu lumânarea.

Vârcolacii se agitaseră la întrebarea lui Dawkins, dar se calmară iar după răspunsul lui Irene. Era interesant că Dawkins nu păruse deloc surprins de sugestia lui Irene despre o lume alternativă. Poate că toată cooperarea cu Neamul îi obișnuise cu asemenea concepte.

– Bine! Dawkins își schimbă ușor poziția.

Mișcarea fu reprodusă de grupul de vârcolaci din jurul lui, dar la scară mai mare, ca niște muzicieni dintr-o orchestră care urmau un dirijor.

– Un răspuns corect. Nu mă voi opune să discuți cu Davey.

Nu era chiar de ajutor cum ar fi fost *Mă voi asigura că Davey îți returnează lucrul furat*, dar mergea, pentru început. Irene făcu un semn de mulțumire.

Atunci o lovi din nou valul cu iz de haos, trecând peste cameră cu o atingere silențioasă, care a făcut-o să tremure. Își blocă genunchii, mușcându-și buza, conștientă că se clătina, dar și că, dacă arăta un semn de slăbiciune, avea să-și piardă controlul asupra situației. N-a atins vârcolacii, nici măcar nu l-au simțit, dar a trecut peste nervii lui Irene cu o explozie de miros urât și căldură, apoi a sărit în cel mai apropiat material tipărit, ca un curent care se arcuia.

– Ce naiba mai e și asta?

Dawkins se ridică de pe tron, inspectându-l derutat. Irene se ridică pe vârfuri ca să se uite mai bine la el, peste capetele vârcolacilor care se înghesuiau, și simți o strângere în stomac. Toate semnele de

la metrou lipite cu grijă laolaltă erau acoperite de graffiti sau își schimbaseră locul literelor. Ce scria acum era în Limbă.

Știu că ești aici, afirma.

Scrie ceva înapoi, i se spusese. Era mai dificil decât crezuse să se adune, după atac. Era, probabil, o idee proastă să se asocieze cu acest eveniment în ochii vârcolacilor. Dar avea nevoie de răspunsuri.

– Scuzați-mă, spuse ea, apoi își ridică glasul peste confuzia lor. Scuzați-mă! Are cineva un stilou și cerneală?

– Am eu, zise unul dintre vârcolacii de lângă tron. Era un bărbat mai în vârstă, cu părul argintiu, care-i cobora de o parte și de alta a feței, în favoriți lungi, terminându-se într-o barbă răvășită, și era complet îmbrăcat. Pescui din buzunarul de la piept. Asta dacă merge un creion.

– Perfect, zise Irene, luându-i-l din mână înainte să poată obiecta. Domnule Dawkins, te rog să-mi permiți o clipă să încerc să aflu cine a trimis mesajul.

– Știi ce se petrece? întrebă el.

– Posibil, răspunse Irene. Se strecură printre doi vârcolaci să ajungă la tron, pășind pe câteva degete de la picioare goale ca să-și facă loc, și mâzgăli repede în Limbă, pe cel mai apropiat semn: **Alberich?**

De data asta era mai pregătită pentru șocul răspunsului. Nu făcea lucrurile mai *ușoare*, dar însemna că se putea pregăti de lovitură. Scrisul de pe tron se modifică iar, precum nisipul târât în modele noi de o pală de vânt invizibilă: ***Raza mea de soare. Te-ai răzgândit în privința viitorului tău?***

Irene scrâșni din dinți. Cel puțin asta *dovedea* că era Alberich. Doar câteva persoane îi cunoșteau numele inițial, care fusese Raza, iar el, din nefericire, se număra printre ele. ***De la ce la ce?*** scrise.

Dawkins se aplecă peste umărul ei, cu suficientă putere în mișcare ca aproape să-i plesnească hainele elegante la cusături.

– Poate ai dori să ne explici, spuse el.

Tonul întrebării nu permitea o eschivă.

– Este în ziarul meu! se plânse unul dintre vârcolacii din apropiere, ridicând o foaie de ziar, pe care Irene o recunoscu, știindu-l

pe Vale, drept pagina de anunțuri din *The Times*. Toate chestiile care-s și acolo!

Irene și-a permis un moment să spere că Davey – și dosarul ei – nu era în raza de acțiune a efectului.

– Este un mesaj de la un bărbat pe nume Alberich, spuse ea. A încercat să mă ucidă în trecut.

– De ce?

Tonul întrebării lui Dawkins sugera că el înțelegea că oamenii, fără îndoială, aveau motive întemeiate să se ucidă unii pe ceilalți. Părea să întrebe doar pentru a-și satisface propria curiozitate și nu din dorința morală de a împiedica o crimă. Irene ridică din umeri.

– Am furat o carte, el a furat-o înapoi, ne-a trădat. Lucrurile astea se întâmplă...

S-a întrerupt din cauza unui nou val de putere, iar scrisul de pe tron se schimbă iar. ***Alătură-mi-te, spune-mi ce zicea cartea și ești în siguranță. Sau vei pieri odată cu Biblioteca.***

– Ah, nu e cazul să inventezi scuze pentru noi, spuse Dawkins. Urmă o rundă subțire de aplauze și mârâieli din mulțime. Deci, ai de gând să-i spui ce vrea să știe?

– Nu, spuse Irene.

O migrenă bruscă o lovi cu o intensitate orbitoare. ***Sunt interesată***, mâzgăli. ***Vreau să trăiesc. Dă-mi detalii.*** Toate afirmațiile erau adevărate, în sine. Nu puteai minți în Limbă. Spera doar că, împreună, vor da o impresie complet falsă de capitulare.

Urmă o pauză, apoi cuvintele se formară din nou: ***Probabil că minți. Dar vom vorbi mai târziu. Dacă vei supraviețui...***

Greutatea vibrantă a puterii crescu, umflându-se în jurul lui Irene. Nu se putea dezbăra de senzația că se afla în bătaia unei arme imense. Semnele metalice de la metrou începeau să se clatine, pe schela tronului, zgâlțâindu-se în șuruburi cu un zgomot tot mai ascuțit.

Concluzia următoare nu se născu din logică. Era un salt al imaginației, combinat cu o imagine mentală foarte veridică a ce s-ar fi întâmplat dacă nivelurile de energie de acolo se ridicau prea mult.

– Toată lumea să se dea înapoi și să se culce la pământ! strigă Irene, urmându-și propriul sfat.

Tronul explodă. Semnele zdrobite de metrou secerară în toate direcțiile, vibrând prin aer și tăind tot ce găseau în cale. Irene îmbrățișă pământul, cu brațele deasupra capului, auzind strigăte și izbituri, dar fără să îndrăznească să ridice ochii până ce zgomotul nu încetă.

Măcar se opriseră și descărcările de energie. Migrena i se risipea și putea gândi iar limpede. Iar primul ei gând a fost: *Lui Dawkins n-o să-i placă asta.*

A ridicat capul. Dawkins se afla deasupra ei. Avea haina despicată de-a lungul mânecilor. Brațele îi plesneau de mușchi. O tăietură care se vindeca îi sângera ușor de pe frunte, până la maxilar, și chiar dacă fața îi era încă umană, avea prea mulți dinți în gură, iar ochii îi sclipeau roșii.

Să spună că îi părea rău ar fi însemnat că era vina ei.

– Mă bucur că nu ești grav rănit, zise ea, ridicându-se.

– Nu îmi place să își aducă oamenii luptele pe teritoriul meu.

Dawkins fu îngânat de un mârâit tot mai puternic al haitei care-l înconjura. În podea, în ziduri și în vârcolaci erau înfipte bucățele de metal, iar tronul n-ar fi putut suporta nici greutatea unui pudel. Candelabrul era încă întreg, dar numai pentru că niciuna dintre bucăți nu zburase în sus.

Irene îl privi în ochi.

– Nici mie nu-mi place că a trebuit să cobor aici ca să-mi redobândesc proprietatea, după ce m-a atacat *haita ta.*

Pe lângă praf, vârcolac și căldură, locul mirosea acum și a sânge. Dacă arăta vreo slăbiciune, o doborau. Așa că nu-și permitea să se arate slabă. Nu era doar un om în mijlocul unei haite de vârcolaci. Era o *Bibliotecară.*

Dawkins se gândi la asta și focul din ochii lui se mai domoli.

– Ai dreptate. Deci ce este Biblioteca și cine este Alberich?

Irene cântări *lucruri pe care ar trebui și pe care nu ar trebui să le spun celor din exterior* contra *reacției posibil nefericite a vârcolacului-șef, dacă refuz să îi răspund în propriul bârlog, mai ales după explozie.*

– Biblioteca este organizația de care aparțin, spuse. Alberich este unul dintre dușmanii săi. Domnule Dawkins, eu te întreb: chiar merită să pierzi vremea cu mine, când stau deja atâția la coadă să mă ucidă?

Dawkins pufni:

– Trebuie să spun că nu este genul de argument pe care mi-l servesc de obicei oamenii.

– Ce îți spun de obicei?

– Ah, îmi arată burțile sau gâturile și scheaună că nu vor să moară. Și ăsta e cel mai ciudat lucru la tine, chiar și ca prietenă a domnului Vale. Scânteia de amuzament din ochii lui pieri, ca lumina soarelui în spatele unui vitraliu. Nu ți-e teamă. Ești în mijlocul celei mai mari haite din Londra, pe teritoriul nostru, și nu ești proastă, dar nici nu ți-e teamă. Încep să cred că poate ai dreptate și ar trebui să te las să pleci.

– Domnule Dawkins..., începu unul dintre acoliți, un tip îmbrăcat în haine de măcelar, cu șorț albastru.

Dawkins țâșni, prinzându-l pe tip de ceafă cu o mână dintr-odată mai mare, cu gheare. Îl scutură dintr-o parte în alta, până i-au clănțănit dinții.

– Am cerut eu păreri? Am cerut vreo nenorocită de părere?

Nu mișcă nimeni.

Dawkins îl lăsă să cadă la pământ. Se rostogoli pe spate, gâfâind, și își dezveli gâtul.

– Așa, spuse Dawkins, cu vocea răsunând de la un perete la altul. Conduc haita asta de cinci ani. Unul din motivele pentru care suntem cei mai numeroși din Londra este că știu cum să-mi aleg luptele. Mă provoacă, oare, cineva?

Tăcerea de moarte se așternu peste încăpere, de parcă ar fi prins viață. Irene se auzea respirând. Apoi, unul după altul, vârcolacii se lipiră cu burta de pământ, printre fragmentele de semne de la metrou, fără să le pese de haine sau de răni, cu capetele plecate a supunere.

Dawkins încuviință.

– Bun, spuse el. Așa este.

Femeia care fusese trimisă după Davey se ridică și se apropie, târând un bărbat de păr. Victima se împletici în față, ținând o haină și un săculeț cu lucruri la piept.

– El este Davey, zise ea. Ar vrea să... ajute.

– Dă-le-ncoa, mârâi Dawkins.

Davey vârî mâna în săculeț și scoase dosarul. Irene aproape că i-l smulse din mâini, atât de bucuroasă era să îl recapete. Îl deschise și fu ușurată să vadă că hârtiile din interior arătau așa cum trebuia și că numărul de pagini se potrivea cu indexul.

– Altceva? întrebă femeia.

– Acul folosit, dacă nu te superi, spuse Irene.

Davey scoase o pungulițăă din sac.

– Sticla și acul sunt aici, doamnă, spuse el. Dar nu ți-am luat banii.

– De ce ați luat dosarul? întrebă Irene, curioasă. Îi lăsaseră geanta. De ce se obosiseră cu hârtiile?

– Pentru că femeia care ne-a angajat ne-a spus să nu rămână la tine nici ceva de scris, nici hârtii, spuse Davey, apoi se uită la Dawkins.

Dawkins oftă și îi arse lui Davey un dos de labă peste față. Davey căzu în genunchi.

– Ce ți-am spus? Orice treabă care implică magie are nevoie de girul meu. Se întoarse către ceilalți. Ați auzit? Uitați-vă ce se întâmplă când niște idioți încearcă să facă pe deștepții!

Gestul lui cuprinse tronul distrus, numeroasele răni și pe Irene.

După o pauză care părea să se lungească la nesfârșit, se întoarse spre ea.

– O să pleci, îi spuse. Ai dreptate, femeie. Avem treburi mai importante decât să ne amestecăm în treburile tale.

Irene îi făcu un semn din cap.

– Și nici eu nu vreau să ți le complic pe ale tale, spuse ea.

Dawkins pufni.

– Să-i spui asta și domnului Vale și-om vedea dacă te ascultă. Celia, condu-o spre ieșire.

Celia se îndepărtă de Davey, care era încă în genunchi pe podea, cu aerul cuiva care spera că nu avea să remarce nimeni că încă se afla acolo, și îi făcu semn lui Irene.

– Pe aici, te rog! spuse.

Alți vârcolaci se dădură din calea lor, într-un vârtej haotic de blană și zgomot de mormăieli.

Ceafa o furnică în timp ce o conduse Celia printr-un pasaj, însă cealaltă femeie nu se obosi să discute cu ea. Îi arătă doar o scară la capăt.

– Acolo, zise. Ieși în pivnița unui atelier. Te scuzi și pleci. Nu încerca să te întorci.

– Nici nu visez să vă mai deranjez, spuse Irene, politicoasă.

Își vârî dosarul sub braț și urcă scara.

După ce se întoarse pe străzile londoneze, la sud de gara Waterloo, următoarea problemă fu să prindă un taxi în ciuda stării în care i se aflau hainele. Din fericire, un accent elevat combinat cu promisiunea unui bacșiș gras își făcură treaba. Avea, în sfârșit, șansa de a deschide dosarul și a-l cerceta, în timp ce taxiul se îndrepta spre locuința lui Vale.

Raportul avea aproape zece ani vechime. Exista o notă care spunea că Bibliotecarul care se ocupase de cercetare primise manuscrisul lui Potocki drept țintă opțională, dar hotărâse că ar fi fost prea periculos să încerce, atunci și acolo. Structura politică a lumii-țintă era destul de stabilă, iar puterile principale erau Rusia, de o parte, și Republicile Unite ale Africii, de cealaltă. Confederații de state mai mici erau răspândite între ele. Magia exista și era ceva comun, în mare parte cu baze muzicale și incantații, sau implicând controlarea spiritelor naturii. Totuși, era, în general, sub controlul statal al Imperiului Rus, , care reprezenta subiectul raportului. Nivelul tehnologiei era un pic în urma celui din lumea lui Vale. Așa cum se întâmpla adesea, să ai la dispoziție magie pentru a crea lucruri însemna mai puțin avânt pentru crearea soluțiilor tehnologice.

Dar nu avea să fie fugărită de roboți imenși.

După ce își termină lectura, Irene reflectă la femeia din spatele răpirii sale. Le spusese vârcolacilor să îi ia toate instrumentele de scris sau toate suprafețele pe care se putea scrie. Un argument în favoarea ideii că femeia știa ce era Irene. Deci poate chiar fusese Lady Guantes? Dar atunci de unde relaxarea și incompetența în tentativa de asasinat? Dacă era altcineva, însă... cine să fi fost?

Măcar Alberich nu putea intra direct de lumea asta, să angajeze răpitori, chiar dacă îi putea trimite mesaje amenințătoare și putea face lucrurile să explodeze. Isprăvile lui de ultima dată îl alungaseră complet de acolo. Era o micuță rază de soare, dacă era să-l citeze, în toată tărășenia. Curând, Irene urma să părăsească această lume pentru o vreme, așa că Alberich nu ar fi putut ști unde să o găsească. Mai bine.

Răsfoi absentă hârtiile, gândindu-se la ce avea nevoie. Kai, pentru început. Informații despre Ermitaj, care făcea parte din Palatul de Iarnă. Ar fi putut ajunge undeva ca turistă? Permiteau măcar accesul turiștilor? Nu avea timp pentru abordarea ei normală, de a obține o slujbă incognito, care i-ar fi permis să verifice schițele și să plănuiască furtul. Poate că ea și Kai puteau să se prefacă a fi demnitari străini? Kai se pricepea la imitarea acestora: avea aerul perfect de condescendență afabilă care îi făcea pe oameni să creadă că era o plăcere să se tăvălească pe jos în fața lui. Aveau nevoie de bani, de haine, de locuință...

Taxiul opri în fața casei lui Vale. Cu un oftat, Irene îi întinse plata și un bacșiș copios. Nu exista niciun indiciu de răpiri dramatice, crime sau vreun semn ar fi încercat cineva să izbească un zeppelin de clădire, așa că se mai relaxă. Acum trebuia doar să explice totul – sau majoritatea lucrurilor – celor din interior și să plece.

Menajera o întâmpină la ușă, răspunzând la sonerie cu o viteză impresionantă, care sugera că aștepta pe cineva.

– Ah, domnișoara Winters! exclamă ea, privind-o pe Irene șocată. Ce s-a întâmplat cu dumneata?

– Îmi pare foarte rău, se scuză Irene. A fost o zi complicată. Domnii Vale și Strongrock sunt înăuntru?

– Ah, da, spuse menajera. Sunt sus și...

Pentru o clipă, Irene își permise să se relaxeze, ușurată. Erau acolo. Nu fuseseră nici uciși, nici răpiți. Iar dacă menajera alerga să răspundă la ușă, atunci nu se întâmplase nimic dramatic, cum ar fi fost un atac zombi asupra casei, sau unul al albinelor ucigașe.

Oare așteptările mele devin prea morbide? se întrebă ea. *Nu tocmai. În fond, cineva e pe urmele mele.*

– ... și tot acolo sunt și ceilalți, își încheie menajera fraza.

Și atunci toată siguranța de sine a lui Irene se sparse ca un balon de săpun.

– *Ceilalți*?

– Musafirii. Menajera strânse din buze. Trebuie să recunosc că s-au certat serios. Ați putea să le spuneți să vorbească mai încet? Domnul Vale este un chiriaș excelent, dar există limite...

– Da, sigur că le spun, promise Irene, și o luă la fugă pe scări.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Irene auzi strigătele prin ușă chiar înainte să ajungă în capul scărilor. Recunoscu vocea lui Kai și tonul lui Vale, dar vocea femeii nu-i era cunoscută... Deși... Era Zayanna?

Mârâi. Implicarea lui Zayanna ar fi fost mult mai simplu de explicat dacă nu se afla chiar ea acolo.

– ... și nu îmi pasă ce zici, dar nu-i mai risc siguranța!

Era Kai.

– Mă duc să o găsesc chiar acum...

Altă voce, neclară prin ușă, îl întrerupse, iar Irene profită de pauză ca să deschidă ușa.

Toți cei din cameră se întoarseră spre ea. Vale, Kai, Zayanna și Li Ming. Minunat. Era cel care lipsea ca să creeze, dintr-un amestec deja volatil, ceva exploziv. O femeie din Neam și doi dragoni în același spațiu însemnau o mare belea, în cel mai bun caz, iar Irene avea să dea foc fitilului.

– Irene! Kai traversă camera din trei pași, să o îmbrățișeze, iar mâinile lui i se încleștară pe umeri. Unde ai fost?

Vale se ridică de pe scaun și se încruntă la ea. Arăta aproape mai rău decât cu o seară înainte, iar somnul nu îl ajutase deloc: avea ochii adânciți în orbite, fața mai palidă ca de obicei, pometii înroșiți. Constată starea hainelor lui Irene dintr-o privire.

– Se pare că Winters preferă compania vârcolacilor din metroul londonez, în loc să se obosească să vină direct aici. Dar vă trimite pe voi să îmi umpleți spațiul, sperând că mă veți distrage.

Gata cu dispoziția anterioară. Irene își aminti că Vale tindea să folosească un sarcasm mușcător când era îngrijorat. Nu era genul care să își exprime preocuparea autentic, așa cum o făcea Kai – de fapt, ar fi făcut bine să-l liniștească repede pe Kai, înainte ca el să facă o mișcare irațională, dorind să o protejeze.

– Sunt bine, spuse, ridicând o mână. Am fost la Bibliotecă. Am dat peste necazuri după aceea. Zayanna, ce faci aici?

Zayanna era ghemuită pe canapea, cu picioarele strânse sub ea. Își aruncase pantofii. Își lăsase undeva și haina, iar rochia i se revărsa într-o cascadă de dantelă crem, elegantă, cu un decolteu generos. Avea în mâini un pahar de coniac și era arțăgoasă.

– Ai spus că vrei să ținem legătura, dragă! Nu erai acasă, așa că m-am gândit să-ți vizitez prietenul.

– Am înțeles, spuse Irene, înghițindu-și dorința de a cere și ea coniac. Sper că nu v-ați făcut griji pentru minte. Îmi cer scuze pentru întârziere. N-a fost vina mea.

– Poate dorești să ne explici a cui vină a fost, zise Vale, căzând înapoi pe scaun. Și care-i legătura cu situația actuală. Te rog să mă distragi, Winters. Sunt plictisit de moarte de certurile astea infantile. Ai luat documentele acelea? Avea privirea lipită de dosarul de sub brațul ei, ignorând fețele iritate ale celor din jurul lui.

Irene încuviință.

– Dar când am plecat, am fost răpită.

Era conștientă de prezența lui Li Ming în cameră, dar nu se putea gândi la nicio metodă de a-l scoate de acolo fără să pară nepoliticoasă. L-ar fi insultat atât pe el, cât și pe Kai. Ca de obicei, dragonul în formă umană era îmbrăcat impecabil, în gri argintiu, și ar fi putut concura cu Zayanna la categoria *Cea mai elegantă persoană din încăpere.* Kai ar fi câștigat premiul *Cel mai chipeș*, dar era atractiv-neglijent, nu stilat. Vale ar fi primit distincția *Cel mai supărat.* Irene trebuia să se mulțumească să ia Zmeura de Aur la toate categoriile.

Fizic, Li Ming semăna cu o femeie umană, cu aceeași perfecțiune *inumană* care-i caracteriza pe Kai și pe ceilalți dragoni pe care-i cunoscuse Irene. Dar, printre semenii săi, Li Ming era considerat

de sex masculin – și așa se și purta. Irene renunțase să mai încerce să deducă detaliile precise și îl întrebase pe Kai, cu tot tactul de care fusese capabilă. Kai îi explicase, cu o urmă de dispreț pentru convențiile umane, că genul social la dragoni se baza pe ce afirma fiecare că ar fi. Dacă Li Ming se declara bărbat, bărbat era. Irene îi mulțumise pentru informații și încheiase conversația înainte să poată comenta despre alte limitări umane et cetera. Kai era foarte lipsit de prejudecăți când vedea vorba de rolurile de gen, însă devenea extrem de trufaș când își explica lipsa prejudecăților.

– Am fost drogată de vârcolaci, răpită și apoi fugărită prin tunelele metroului, raportă Irene succint, înainte să poată pune altcineva întrebări. Am reușit să scap și am venit aici. Se pare că femeia care i-a tocmit le-a dat otrava cu care m-au drogat.

– Ce otravă? întrebă Vale, interesat.

– Ce femeie? întrebă Zayanna. E de-a locului sau o veche prietenă?

Cu o mână încă pe umărul ei, de parcă nu era pregătit să riște să-i dea drumul, Kai o trase pe Irene spre fotoliul pe care-l ocupase el.

– Ești bine? Știam eu că nu trebuia să ne despărțim...

– Alteță, supărați doamna, spuse Li Ming. Este aici și în siguranță, deci s-a descurcat. Deși este păcat că v-ați făcut griji.

Irene se așeză în fotoliu. Era mai ușor decât să se certe cu Kai pe tema nevoii de a sta jos.

– În orice caz, spuse, sunt aici și sunt bine și mă bucur să văd că toți sunteți în regulă. Zayanna se ridicase și turna coniac în al doilea pahar. Da, *te rog*, mai spuse Irene.

– Doar o mică răsplată, draga mea, spuse Zayanna, oferindu-i paharul. Ai idee cine putea fi femeia?

Irene se gândise deja de câteva ori în taxi. Lady Guantes era candidata favorită, dar ar fi putut fi oricine. Nici măcar nu trebuia să fie din Neam. Ar fi putut fi un dragon care nu era de acord cu relația ei profesională cu Kai. Ar fi putut fi și altă Bibliotecară, dacă Alberich avea o trădătoare care lucra pentru el...

– Dacă nu fac vârcolacii să adulmece toate candidatele, nu, spuse. Lady Guantes este cea mai evidentă, însă a fost o răpire ineficientă. Iar dacă era să angajeze asasini, probabil era mai indicat să o facă prin intermediari. Nu știu. Sorbi din coniac.

Expresia lui Kai se întunecase la pomenirea numelui lui Lady Guantes. Firește că, fiindcă fusese la fel de importantă în răpirea lui, considera totul drept socoteli neîncheiate. Irene mai bănuia și că el nu voia să recunoască emoțiile cu pricina drept stres post-traumatic, îngrijorare sau teamă.

– Trebuie să ne stabilim o bază sigură, spuse el, privindu-l pe Li Ming, care încuviință. Apoi, găsim răpitoarea și eliminăm amenințarea.

Ar fi fost bine să aibă o conversație privată cu el, în care să-i povestească în detaliu despre situația curentă. *Ar fi fost*, se gândi Irene.

– Mă tem că nu va fi posibil. Mai luă o dușcă de coniac. Am o misiune urgentă de la Bibliotecă. Tu și cu mine părăsim astăzi țara, Kai.

– Părăsiți țara? întrebă Vale, încruntat.

– Părăsim lumea, răspunse Irene.

– Mă tem că sunt în plus, remarcă Li Ming. Se ridică de pe scaun, iar cosița lungă, argintie, îi alunecă pe spate. Alteță, poate discutăm mai târziu?

– Nu, rămâi, spuse Kai, înainte ca Irene să-l poată opri. Trebuie să... Adică, ți-aș fi recunoscător pentru ajutor în cealaltă chestiune. Irene, cu siguranță Li Ming nu este o amenințare? Știi deja că familia mea și neamul meu nu sunt dușmanii Bibliotecii.

Li Ming așteptă politicos, cu aerul cuiva care s-ar bucura să plece, în loc să tragă cu urechea la o discuție care nu îl privea. Dar ochii lui argintii, lucioși și metalici, ca părul și unghiile lui, arătau încredere că i se va permite să rămână.

– Îți pot da cuvântul că nu voi povesti nimănui, dragă, spuse Zayanna. Știi că e un legământ. Și aș detesta să plec dacă te pot *ajuta*.

Vale se aplecă în față.

– Are legătură cu tentativa de asasinat împotriva ta și a lui Kai, Winters?

Și iată cum se ajungea la capătul funiei. În cine să aibă încredere? În Kai, bineînțeles. Dar avea încredere în toți cei în care avea *el*? Li Ming lucra pentru unchiul lui Kai și ar fi fost de datoria lui să transmită totul mai departe. Chiar dacă dragonii nu erau *inamicii* Bibliotecii, nu erau nici genul de vecini care să refuze un avantaj teritorial sau să ignore o slăbiciune. Zayanna era din Neam, iar Alberich colaborase cu ei, în trecut. Doar pentru că se declara prietena lui Irene nu însemna că era și prietena Bibliotecii. Vale suferea încă după ce o ajutase pe Irene. Era corect să îl pună *iar* în primejdie?

Bunul-simț îi sparse și ultimul balonaș de vinovăție. Vale ar fi mers desculț pe cioburi de sticlă ca să investigheze un caz. Purtarea lui nu intra în răspunderile lui Irene.

– Nu știu, spuse. Se uită prin cameră. Zayanna, dacă vrei să stai și să asculți, îți voi cere să promiți.

Zayanna își plecă apoi capul și își duse o mână la inimă.

– Jur pe numele și firea mea că nu voi dezvălui nimic din ce îmi spui oricărei alte persoane din Neam sau oricui s-ar putea folosi de ce-mi spui împotriva ta. Și nici nu voi folosi informații împotriva ta chiar eu! spuse într-un mod convingător.

Răspunsul era melodramatic, dar sincer. Și, din câte știa Irene, cei din Neam nu își puteau încălca promisiunile. Puteau fi extraordinar de pricepuți în interpretare, dar nu puteau să-și calce cuvântul dat. Zayanna era de încredere, în anumite limite.

– Alberich a amenințat Biblioteca, spuse Irene.

Nici Zayanna, nici Li Ming nu tresăriră. *Asta îmi răspunde la întrebare: amândoi știu de existența lui.*

– Am primit o misiune imediată de recuperare, să aduc o carte care se poate dovedi utilă. Atinse dosarul. Aici sunt detaliile. Și îmi pare rău, Kai și toți ceilalți, dar chiar trebuie să plecăm neîntârziat.

– Dacă pot să te ajut să găsești cartea..., începu Vale.

– Nu că *nu vreau* să te iau, zise Irene repede, apoi se blestemă pentru răceala din ochii lui, când fu respins așa. Dar nu pot. Kai

și cu mine trebuie să călătorim prin Bibliotecă. Îmi pare rău, Vale, dar ești contaminat cu haos. N-aș putea să te aduc în interior.

Vale se posomorî.

– Înțeleg.

Kai se încruntă.

– Irene, vrei să spui că nu îl putem duce pe Vale în Bibliotecă? Credeam că așa i-am putea detoxifica sistemul și că ar fi de folos.

– Haosul nu poate intra în Bibliotecă, spuse Irene, cu o răbdare controlată. De aceea am fost noi blocați la exterior ultima dată, când am fost eu contaminată. Îți amintești?

Reușiseră forțând haosul să iasă din ea, dar nu era sigură că ar fi mers cu Vale. Nu știa dacă un om care nu era Bibliotecar putea supraviețui, iar Coppelia nu îi dăduse speranțe că ar putea funcționa.

Li Ming își desfăcu brațele.

– Trebuie să recunosc că îmi depășește competențele, domnișoară Winters. Fără îndoială că, dacă domnul Vale, aici de față, ar petrece mai mult timp într-o lume dominată de ordine, i-ar face bine. Dar nu îl pot duce acolo de unul singur.

– Mai precis, cine poate călători între lumi și cine nu? întrebă Vale. Încercă să facă să sune nonșalant, dar avea vocea încordată. Probabil făcea o listă a posibililor intruși și a măsurilor relevante.

– Eu nu sunt de sânge regal și nu am asemenea putere, spuse Li Ming. Arătă spre Kai. Prințul nostru, în schimb, poate duce nu doar o persoană, iar stăpânul meu, Regele, poate duce sute.

– Nu te uita nici la mine, spuse Zayanna. Ați mai dori coniac? Nu, *chiar* nu te uita așa la mine, Irene – nu este vina mea. *Nu pot*. Este așa cum s-a exprimat fermecătorul dragon, aici de față. Privirea ei se îndreptă spre Li Ming și nu spre Kai. Nu am forța necesară. A fost nevoie de tot ce am ca să îmi croiesc drum încoace și cu siguranță nu aș putea duce mai mult decât bagajul. Sau poate o altă persoană, în locul lui. Dar cine călătorește fără bagaj?

Li Ming îi aruncă lui Zayanna o privire piezișă. Irene se întrebă dacă dragonul se bucurase de comentariul privind personalitatea sa sau dacă dorea să arunce vreo îndoială asupra declarațiilor lui Zayanna. Probabil prima variantă.

– Iar eu trebuie să mă deplasez prin intermediul unei biblioteci sau al altei colecții mari de cărți, spuse Irene. Ceea ce mă limitează. Acum, putem să revenim la subiect? Și-a dat seama că începea să devină la fel de emfatică precum Zayanna și își controlă tonul. Zayanna, Li Ming – știți cine este Alberich. Știți ceva despre ce face acum? Sau orice altă ciudățenie ce se petrece acum?

Zayanna se încruntă.

– Am auzit un zvon, dar speram să nu fie adevărat. Am încercat să o urmăresc pe Lady Guantes, prin rețelele de bârfe doar, și am auzit că ar vorbi cu Alberich. Apoi, a dispărut.

Irene simți un nod în gât, cu gust de teamă.

– Cred că ai mai pomenit de asta, zise ea.

Zayanna ridică din umeri.

– E doar un zvon, dragă. Nu mă sperii eu de zvonuri. Dacă m-aș fi speriat, m-aș fi ascuns deja într-o Londră mititică, în camera de zi a unui mare detectiv – ah, scuze. Nu arăta nici pe departe ca o persoană care regretă. Dar ai întrebat. Și nu pot verifica. Dar asta spui, nu? Când vorbești despre calitatea spionajului și despre încercarea de a confirma faptele?

Irene atinse mâna lui Kai, încercând să-l liniștească. Nu-l privi în ochi, dar îi simțea tensiunea. Nu-l putea condamna: dacă era sinceră, îl atinsese, totodată, și să se liniștească pe sine. Se întoarse spre Li Ming, sperând că va aduce el vreo contribuție încurajatoare.

Li Ming clătina deja din cap.

– Nimic neobișnuit, spuse el. Singurul lucru straniu este că unele dintre conflictele obișnuite s-au mai liniștit. S-ar putea crede că forțele s-au retras din unele puncte strategice, pentru a fi folosite în alte părți.

Vale deschise gura, poate pentru a-și manifesta dezaprobarea pentru presupuneri, apoi o închise, gânditor. Într-un târziu, spuse:

– Cât de recent s-a întâmplat? Se potrivește cronologic?

– Atacurile asupra Bibliotecii au avut loc doar în ultimele câteva zile, spuse Irene. Dar poate că Alberich își strângea forțele dinainte, dacă folosește alți agenți. Nu știu. Își struni gândurile.

Bine, spuse ea mai departe. Ne oprim aici. Vă mulțumesc pentru comentarii. Pentru planurile imediate voi avea nevoie de ajutorul tău, Kai. Vale, dacă...

Ușa se deschise, iar toată lumea se întoarse spre ea. Irene observă că atât Vale, cât și Zayanna își strecuraseră o mână sub haine, arătând limpede cine purta armă. *Suntem cu toții agitați? Cred că da.*

Inspectorul Singh se afla în cadrul ușii, părând nițel deconcertat să se trezească în centrul atenției tuturor. Purta uniformă, dar tivul pantalonilor îi era plin de praf galben și câteva fire îi stricau puritatea turbanului.

– Îmi cer scuze dacă ai o consultație în desfășurare, Vale, începu el.

Vale se relaxă și privi manșetele lui Singh. Avea mâna din nou la vedere.

– Ce-ai căutat în Houndsditch, Singh?

– Niște cadavre au fost furate în timpul excavării unei gropi de ciumați, răspunse Singh. Nu mi-aș dori să te răpesc de la chestiuni urgente, dar tu ai zis să apelez la tine dacă apare ceva ciudat. Și am primit un mesaj de la sora ta, care-ar putea avea legătură cu investigarea febrei Tapanuli. Deși n-au fost încă făcute publice...

Privirea lui nu tocmai prietenoasă alunecă spre Irene și Kai. Irene îl înțelegea oarecum. Sentimentul de vină îi amintea mereu cât de responsabilă era de situația lui Vale.

– Povestește-mi, spuse Vale, ridicându-se în picioare. Îl luă pe Singh de braț, îndreptându-se spre dormitor. Nu trebuie să-i deranjăm pe ceilalți cu asta, îl surprinse Irene spunând, înainte ca ușa să se închidă în urma lor.

– Nu știam că Vale are o soră, spuse Kai, pe un ton aproape șocat.

Nu era limpede dacă era surprins că Vale nu-i pomenise de sora lui sau de faptul că acea soră exista.

– Știi că nu vorbește despre familia lui, spuse Irene. Era curioasă și ea, dar sentimentul tot mai profund că trebuia să se grăbească îi presa să lase bârfa pe mai târziu. În plus, ar fi fost o

dovadă de proastă creștere. Zayanna, s-ar putea să lipsim câteva zile. Vei fi în siguranță?

Zayanna își lăsă jos paharul gol.

– Cred că da, dragă. Voi fi atentă. Ești sigură că nu pot veni cu voi să ajut, în lumea voastră B-1165? Și de ce scrie în dosarul ăla în limba mea? Văzu nedumerirea de pe chipul lui Irene. „Nahuatl", așa i-ați spune. Biblioteca nu-și are baza sub casa mea, nu-i așa?

Irene se uită la dosar. Coppelia îl etichetase cu grijă cu denumirea lumii, și pentru că era în Limbă, oricine nu era Bibliotecar ar fi citit-o în limba maternă.

– Ah, secret profesional, spuse ea. Este în Limbă. Doar ți se pare nahuatl.

– Așa se explică de ce eu citesc chineză, remarcă Li Ming.

Irene se împotrivi dorinței de a-și trece mâinile prin păr și a striga, pentru că toată lumea se îndepărta de subiect.

– Nu pot să te duc prin Bibliotecă, Zayanna, spuse ea. Și nici n-am altă metodă de a ajunge acolo. Dar poți face un lucru pentru mine.

– Orice, dragă, promise Zayanna, cu ochii imenși și întunecați de emfază.

– Spune-mi cum pot ajuta o ființă umană care a fost expusă la prea mult haos.

Zayanna se încruntă.

– Oamenii nu au nevoie de *ajutor* cu asta, dragă. Se uită la Irene, apoi la Kai și Li Ming. Niciunul nu părea amuzat de exprimarea ei. Ah, bine, presupun că dacă o persoană ca mine ar avea un favorit a cărui natură ar fi fost dezechilibrată și ar deveni prea flexibilă, l-ar putea duce într-una din sferele mai rigide. Dar ai sugerat asta deja. Iar dacă nu voiai ca prietenul tău, Vale, să aibă problema asta, n-ar fi trebuit să-l iei cu tine la Veneția.

– Scuză-mă! îi spuse Kai lui Irene.

Apoi se apropie de Zayanna și o lovi cu dosul palmei peste față, trântind-o pe canapea.

– Kai! se răsti Irene. Controlează-te!

Și ea, una, tare ar mai fi vrut să o lovească pe Zayanna pentru comentariul acela, dar asta nu avea cum să fie de vreun folos.

– Prietena mea te-a ajutat, iar tu îi răspunzi cu o insultă nemeritată, se stropși el. Pe mâini și pe față îi apărură modele ca de solzi, vagi, ca niște degerături, înainte să adauge: Nu vei mai face asta, altfel te voi arunca în stradă, iar stăpânul tău n-are decât să te ia înapoi, vie sau moartă, să-i îndeplinești capriciile!

Zayanna se sprijini într-un cot, cu părul căzându-i în jurul feței într-o încâlceală de bucle negre. Amprenta palmei lui Kai i se profila stacojie pe obraz. Inspiră scurt, iar pentru o clipă lui Irene i se păru că vede colți, nu dinți în gura ei. Expresia lui Zayanna nu era una de plăcere tipică Neamului, de a fi găsit un nou vrăjmaș împotriva căruia să comploteze, ci una de scârbă profundă, o dorință de a-l vedea pe Kai mort – sau mai rău.

– Ah, deci te grăbești să judeci pentru că *tu* nu ai putut avea grijă de animalele tale de companie? Toată lumea știe cât de neînsemnați îi consideră dragonii pe oameni! Cel puțin noi ne *amestecăm* cu ei!

Irene îl prinse pe Kai de încheietură înainte să o poată lovi din nou. Trebui să facă un efort să-l oprească.

– Ți-am zis să încetezi!

– Voi sunteți creaturi care vă folosiți de sufletele umane și le distrugeți, mârâi Kai. Când interacționați cu ele, nu e niciodată spre binele lor. Vă amuzați de perversiunea jocurilor cu ei...

– Îi *iubim*! țipă Zayanna. Voi sunteți cei fără suflet: nu îi înțelegeți, ci doar îi țineți drept jucării. Tu petreci timp cu Irene doar pentru că o vrei de concubină. Mie îmi pasă de ea...

Irene făcu un pas între ei, cu mâna liberă pe umărul lui Zayanna, reținând-o.

– Taci, spuse ea, cu o voce rece și dură de parcă ar fi folosit Limba. Ori tăceți amândoi, ori vă *oblig*.

Pentru o clipă, simți încheietura lui Kai încordându-se sub atingerea ei. Apoi, el se desprinse și se dădu înapoi. Își încrucișă brațele. Ochii lui deveniseră de un roșu draconic pur, de mânie, și ardeau pe un chip care părea cioplit în marmură.

Zayanna gâfâia pe canapea, cu umărul moale și cald sub palma lui Irene.

– M-a lovit, murmură ea.

– Nu mă enerva, spuse Irene. Aproape că te-aș fi lovit și eu.

Se uită la Li Ming, care era încă la locul lui, părând nepăsător. El ridică din umeri.

– E treaba mea?

Renunț la ideea de a o lăsa pe Zayanna la Li Ming cât suntem noi plecați, se gândi Irene. *Ar cădea, accidental, într-o fântână, sau ar păși în fața trenului, în clipa în care aș întoarce capul.*

Încerca să ignore unele cuvinte rostite de Zayanna. ... *doar pentru că o vrei de concubină.* Prietenia ei cu Kai nu însemna doar atât. Doar pentru că Zayanna era geloasă nu însemna și că avea dreptate.

– Mă grăbesc, spuse ea. Dacă nu mă poți ajuta, Zayanna, atunci nu-i nimic. Dar n-am timp de pierdut.

Zayanna ridică privirea spre Irene, cu genele coborâte.

– Nu pot ajuta?

– Acum nu văd o cale, spuse Irene scurt. Kai?

– Da?

Arăta din nou obișnuit, mai uman, dar fața lui era marcată de resentimente. Felul în care o privea pe Zayanna sugera că își imagina cum o scapă de la mii de metri înălțime.

– Dacă trebuie să vă certați, faceți-o în timpul vostru liber, vă rog. Nu avem acum acest lux.

Se deschise ușa. Vale se afla în cadrul ei, încruntat.

– Cred că am auzit țipete.

– Așa este, spuse Irene. Cred că lumea se pregătește de plecare. Nu, de fapt, vreau să-ți cer o favoare. Două.

– Dacă sunt rezonabile, spuse Vale. Dar părea curios, ceea ce era mult mai bine decât lipsit de chef și auto-distructiv.

Îi întinse săculețul cu acul care fusese folosit să o adoarmă.

– Te rog să le analizezi, pentru a afla care a fost otrava folosită pentru a mă droga. Dacă poți da de urma ei, aș putea afla cine i-a angajat pe vârcolacii care m-au răpit.

– Excelent, spuse Vale, părând încântat. Și altceva?

– Silver ne este dator după povestea din Veneția, pentru că l-am eliminat pe Lord Guantes. În fond, Guantes era inamicul lui principal. Trebuie să aflu dacă Silver a auzit recent ceva despre Alberich sau despre tentativa de asasinat asupra noastră și nu am timp să-l întreb. Porțile către Bibliotecă sunt distruse una câte una. Trebuie să-mi fac treaba. Vale, te rog, întâlnește-te cu el și află dacă știe ceva.

– Și cum îți voi spune ce aflu, presupunând că Lord Silver știe ceva despre ce nu-i în imediata lui apropiere? întrebă Vale.

Irene era pe cale să se răstească, dar simți același ton pe care-l folosise mai devreme, când se plânsese de absența ei. Să își exprime îngrijorarea pentru altcineva nu făcea parte din lexiconul lui emoțional.

– Misiunea mea este urgentă, deci nu voi pierde vremea, spuse ea. Sper să mă întorc în câteva zile. Voi lăsa un mesaj lui Bradamant, la Bibliotecă, dacă mă aștept să dureze mai mult, așa că poate veni ea să te vadă, dacă este necesar. Te cunoaște și știe unde să te găsească.

– Pare potrivit, spuse el, înciudat.

– Ai instrucțiuni pentru mine, domnișoară Winters? întrebă Li Ming. Stăpânul meu, Ao Shun, se interesează de bunăstarea ta, după acțiunile întreprinse pentru a-l păzi pe Prințul meu aici de față. Nu părea clar dacă era serios sau ironic. Apoi, Irene surprinse privirea lui piezișă către Kai. Era serios.

– Nu, mulțumesc, răspunse ea, politicoasă. Deși dacă auzi despre ceva ciudat care se petrece în afara acestei lumi, ți-aș fi recunoscătoare dacă i-ai transmite lui Vale.

– Desigur, fu de acord Li Ming.

Kai se postase lângă Irene și își încheia haina, cu dosarul în siguranță sub braț.

– Ar trebui să plecăm, spuse el, încet. Apoi se uită la Zayanna, cu o flacără în priviri. Înainte să mai întâlnim și alte obstacole.

– Mult succes, domnișoară Winters, spuse Singh, apărând lângă umărul lui Vale. Deși trebuie să spun că, dacă împrumuți iar cărți, mă bucur că nu va fi sub jurisdicția mea.

– Aș prefera să evit asemenea complicații, fu de acord Irene și ieși din camerele lui Vale, urmată de Kai.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Când intrară în Bibliotecă, era întuneric. Camera de primire era înecată în umbre, cu un bec de urgență ca singură sursă de lumină și cu titlurile cărților ilizibile de-a lungul pereților.

Irene se încordă de șoc, iar mâna ei strânse brațul lui Kai, când ușa spre lumea lui Vale se închise în spatele lor, cu zgomot.

– Este ceva... neobișnuit, spuse ea, precaută.

– Unde suntem? Ochii lui Kai se dilatară și scânteiară în rămășițele de lumină. Cercetă încăperea. Este o zonă împrejmuitoare?

– Nu știu, recunoscu Irene.

Intraseră prin prima bibliotecă la care putuse ajunge din lumea lui Vale, nu prin Traversarea obișnuită. Ca rezultat, era posibil să se afle oriunde în Bibliotecă.

– Asta e problema cu deschiderea unei intrări aleatorii. Dar ne grăbeam.

Camera o deconcerta. Nu mai fusese niciodată într-o parte a Bibliotecii atât de pustie, de abandonată.

– Haide, trebuie să găsim o cameră cu computer.

Coridorul de afară era luminat doar de o fâșie subțire de urgență, de-a lungul tavanului. Podeaua le scârțâia sub picioare, de parcă o altă pereche de pași ar fi răsunat ca ecou la ai lor. La stânga se aflau ferestre, dar dădeau spre o curte goală, sub un cer mohorât, atât de înnourat încât nu exista nici urmă de lumină.

Cinci uși mai departe, găsiră o cameră cu un computer. Irene se aruncă pe scaun în fața lui și îl deschise, simțind ușurare când se lumină ecranul. Kai se aplecă peste umărul ei, sprijinindu-se de spătar, și o privi intrând în sistem.

Un mesaj apăru imediat pe ecran, înainte ca Irene să își poată verifica mailurile: ***Tot curentul neesențial a fost redus pentru a conserva energia în vederea necesităților. Toți Bibliotecarii ce necesită transport imediat pentru recuperarea de cărți au primit acces la dulapurile de transfer, cuvântul de comandă fiind „urgență". Abuzul va fi sancționat.***

Dar fusese plecată doar câteva ore. Oare situația se înrăutățise într-atât, în absența ei?

– Credeam că au încredere în voi ca adulți, comentă Kai.

Irene își mușcă buza și se concentră la situația curentă, înghițindu-și paranoia în creștere, probabil nejustificată. Avea suficiente motive în minte pentru care Bibliotecarii seniori monitorizau deplasările celorlalți, cum ar fi supravegherea călătoriilor suspecte, încercărilor de evadare, sau chiar trădarea crasă...

– Poate e ca atunci când ești părinte, spuse ea, deschizând o hartă a Bibliotecii. Nu îți vezi niciodată copiii ca pe niște adulți.

– Exagerezi, spuse Kai, cu încrederea cuiva care încă n-a trăit situația.

Stai numai să fie nevoie să-ți convingi tatăl că ai crescut și că știi ce faci. Dar Irene fu distrasă de la replica plănuită de harta de pe ecran.

– Aha, spuse ea. Cel mai apropiat dulap este... cam la un kilometru de aici. Putea fi mai rău.

– Dar avem un plan? întrebă Kai.

– Ca de obicei. Irene tasta în timp ce vorbea, scriindu-i Coppeliei un e-mail rapid, în care descria mesajele lui Alberich și zvonurile aflate de la Zayanna, pe un ton cât mai rece cu putință. Ajungem acolo, evaluăm situația, decidem cum să punem mâna pe carte și o luăm. S-ar putea să avem noroc: dacă sunt destule cărți la Ermitaj sau cel puțin în unele părți ale castelului, s-ar putea

să pot forța o intrare în Bibliotecă din interior. Asta ne-ar grăbi evadarea.

– Mi se pare că te bazezi pe multe presupuneri, comentă Kai.

– Pentru că încerc cu disperare să găsesc puncte pozitive în situația curentă, recunoscu Irene. Și să nu o privesc ca pe un furt neplanificat dintr-un palat regal. Știi că nu-mi plac lucrurile făcute din scurt. Lovi tasta „Trimite". Cel puțin nu vom avea de protejat identități pe termen lung.

– Drept ce ne dăm când ajungem?

– Mă gândeam la pelerini, cel puțin până când luăm pulsul locului și găsim ceva mai bun. Informațiile noastre de bază sunt foarte vechi. Începu să tasteze iar un apel rapid către Bradamant să îl viziteze pe Vale și să preia informațiile adunate de el. În ciuda animozității dintre ele, Bradamant era mânată de o curiozitate care ar fi trebuit să-i dea ghes. Portalul Bibliotecii spre lumea aceea se deschide în Biblioteca Jagiellonă din Cracovia. Cel puțin vom fi pe același continent, dacă vrem să călătorim până la Sankt Petersburg. Ar putea fi mai rău, de exemplu să trebuiască să ajungem acolo din Africa sau din Australia.

– Și nu există Bibliotecar Rezident?

– A existat cineva, dar a murit cu douăzeci de ani înainte ca acel raport să fie scris. Irene apăsă din nou pe „Trimite". Cauze naturale – scrie pe spatele raportului. A fost implicată într-un accident rutier. Lovită de o sanie zburătoare. Adică sania zbura și s-au ciocnit.

Gândul o făcu să se cutremure ușor. Nu era deloc sigur să trăiești în afara Bibliotecii. Sănii zburătoare puteau apărea de oriunde, oricâtă grijă aveai.

E-mailul ei țiui. Era Bradamant: ***Putem vorbi?***

Kai se aplecă iar peste umărul ei.

– Ce vrea? întrebă el, bănuitor.

– Păi, în fond i-am cerut o favoare, spuse Irene, încercând să-și reprime propriile îndoieli.

Ea răspunse: ***Sunt în trecere, în drum spre o misiune. Se poate repede?***

I-a luat doar zece secunde lui Bradamant să răspundă – suficient cât să verifice Irene că părinții ei erau încă plecați într-o misiune. Și încă în viață, spera.

Da, numai câteva cuvinte. Treci pe la tine?

– Tu ziceai că ne grăbim, spuse Kai.

– Da, fu de acord Irene. Dar trebuie să ne oprim la mine, ca să-mi iau niște bani.

Da. Ne vedem acolo în 15 minute?

Irene presupunea că Bradamant avea acces la un dulap de transfer. Dacă nu, chiar nu avea timp să ocolească doar de dragul conversației.

Ne vedem acolo, veni răspunsul.

La naiba. Nu mai avea nicio scuză să evite întâlnirea.

– Să mergem, spuse ea, închizând calculatorul. Ar fi jenant să întârziem.

Dulapul de transfer era strâmt pentru două persoane. Irene se sprijini de Kai și nu de pereți când pronunță cuvântul de ordine în Limbă, apoi își transmise apartamentul drept destinație. Dulapul alunecă într-o parte, apoi în jos, ca un butoi care cădea într-o cascadă, zgâlțâindu-i, iar Irene mormăi scuze când simți că-l lovește pe Kai cu piciorul în gleznă. El o prinse, și își petrecură restul coborârii în beznă, cu brațele lui în jurul ei și cu ea permițându-și pentru scurtă vreme să se relaxeze.

Alberich încearcă să mă omoare. Lady Guantes încearcă să mă omoare. Poate că și alții încearcă să mă omoare. Măcar există o persoană pe care mă pot baza. În care pot avea încredere.

O clipă mai târziu, se opriră, iar ușile se deschiseră. Se aflau în zona rezidențială care includea și apartamentul lui Irene, într-un pasaj central care se deschidea către vreo douăsprezece apartamente. Ca restul Bibliotecii, era slab luminat, doar de o bandă care sclipea vag de-a lungul podelei. Irene era recunoscătoare că umbrele îi ascundeau obrajii îmbujorați.

– Care-i al tău? întrebă Kai.

– Al treilea la stânga, spuse Irene. N-am mai fost acolo de ceva vreme. Scuze pentru dezordine. Tastă codul care descuia ușa, încercând să-și amintească dacă lăsase vreun lucru jenant la vedere.

Singurul lucru jenant era praful.

– Au trecut luni întregi de când am fost ultima dată aici, mormăi ea. Kai se uita pe coridor, încercând să pară că nu vrea să se uite în camerele ei, dar era foarte curios. Ei, haide... Nu am nimic de ascuns și îmi va lua câteva minute să găsesc aurul. Îl conduse în camera ei, încercând întrerupătorul. Din fericire, funcționa.

Ca de obicei în apartamentul lui Irene – și al majorității Bibliotecarilor – teancuri de cărți erau sprijinite de rafturile care gemeau deja, creând capcane la tot pasul. Singurele decorațiuni erau fotografii înrămate ale părinților ei și ale unor prieteni de la școală. Biroul era încă plin de notițe de traducere de ultima dată când fusese aici, când petrecuse câteva săptămâni fără misiuni. Încerca să-și îmbunătățească stăpânirea limbii coreene, de la *groaznic* la *rău*. Ușa laterală spre dormitorul ei era închisă, scutind-o de comentariile lui Kai privindu-i garderoba. Începu să caute prin sertarele biroului, încercând să-și amintească unde lăsase rezerva secretă de monede de aur. Chiar dacă era o monedă străină, aurul funcționa oriunde.

– Mulțumesc că m-ai așteptat, spuse Bradamant.

Irene ridică privirea și o văzu pe Bradamant în prag, elegantă ca întotdeauna. Purta o jachetă cenușie, cambrată, și o fustă până la genunchi. O broșă cu camee prinsă la gât reflecta lumina, sclipind. Era genul de ținută pe care ar fi purtat-o o antreprenoare milionară în anii 1940, într-o lume care avea antreprenoare milionare. Fiecare centimetru din ea făcea reclamă la croitorie la comandă și la cheltuilei exagerate.

– Nu-i nicio problemă, răspunse Irene. Își aminti că hotărâse să adopte o nouă politică de coexistență, în loc să se ofenseze de tot ce spunea Bradamant. Sper că n-a trebuit să faci un efort prea mare să vii aici.

– Ideea era să discut cu tine. Bradamant intră și ușa se închise în urma ei. Ai spus acum ceva vreme că nu e cazul să ne irosim timpul lătrând una la alta, mai ales când avem o urgență.

Kai se retrăsese într-o parte și se uita politicos la cel mai apropiat raft, neluând parte la discuție, ostentativ, chiar dacă Irene știa că asculta.

– Corect, spuse Irene. Despre ce vrei să vorbim?

– Păi, ezită Bradamant, alegându-și cuvintele. Suntem printre puținii Bibliotecari care chiar l-au întâlnit pe Alberich.

– Suntem printre fericitele supraviețuitoare, da, spuse Irene.

– A încercat să comunice cu tine?

Cuvintele atârnară în aer.

I-am spus deja Coppeliei – nu ar fi nicio trădare, se gândi Irene. *Nu am niciun motiv să-mi fie rușine sau teamă să recunosc.* Dar să o spună cu voce tare era destul de greu.

– Da, reușì, într-un târziu. După ședința de dimineață. Sunt sigură c-a fost el. Cu tine?

– Nu, spuse Bradamant. Părea mai degrabă iritată decât recunoscătoare. Probabil fiindcă sunt blocată aici.

– Nu ești în misiune? Credeam că toți cei în putere...

– Koșcei mă ține aici. Bradamant își încrucișă brațele. Spune că are nevoie de cineva pentru extragerile urgente.

Să spună *Nu din cauza a ce s-a întâmplat în ultima ta misiune?* ar fi fost de neiertat. Dar gândul îi trecu lui Irene prin minte și îl înăbuși iute, înainte să i se citească pe față.

– Cred că are sens, zise ea, pe un ton neutru.

– Nu are sens să mă țină aici când i-am putea da de urmă lui Alberich! se răsti Bradamant. Știm amândouă că este genul răzbunător. Ar fi mult mai *util* dacă am fi momeala dintr-o capcană!

– Aș vrea să argumentez împotriva ideii că ne este de vreun folos ca Irene să fie ucisă, se amestecă și Kai, de unde se sprijinea de raft.

– Ah, ai putea să fii și tu prezent, s-ar putea să vină și după tine, spuse Bradamant. Nu încerc să te țin departe. Sunt convinsă că ai fi foarte util. Îi aruncă un zâmbet discret și viclean. Și sunt convinsă că familia ta n-ar obiecta la înlăturarea lui Alberich.

– Toată lumea știe despre familia mea? mormăi Kai.

– Nu, spuse Bradamant repede. Dar ai protejat o zonă împotriva haosului, când ne-am confruntat cu Alberich ultima dată, așa că faci parte dintr-o familie importantă. Nu toți dragonii ar putea. Se întoarse înapoi spre Irene, fără să-i permită lui Kai să fie sau nu de acord. Deci, ce crezi?

– Nu vrei să acționăm treptat? întrebă Irene.

Ideea de bază, *Hai să-l prindem pe Alberich în capcană*, suna bine, în principiu, dar specificitatea lui *Hai să ne jucăm de-a momeala pentru un criminal dezaxat* o lăsa fără urmă de entuziasm.

– Ai discutat despre asta cu Koșcei?

– Nu, recunoscu Bradamant. Am vrut să discut întâi cu tine.

– Crezi că n-ar fi de acord?

Bradamant ridică din umeri.

– Depinde cât de fezabil facem să pară totul. Dacă propunem un plan cu șanse...

Irene tot nu era convinsă că era o idee bună.

– Când Alberich m-a contactat, a canalizat putere haotică brută în zona mea, după ce și-a dat seama unde eram.

Povesti detaliile întâlnirii de dimineață, ca răspuns întrebarea nerostită a lui Bradamant, deși omițând partea în care fusese drogată și răpită de vârcolaci, pierzând documentele Bibliotecii. *N-are sens să amestec lucrurile.*

– Sunt de acord că înseamnă că am putea obține o conexiune cu două capete, conchise ea. Doar că nu știu dacă ar fi în avantajul nostru.

– Puțin cam defetist, nu crezi? spuse Kai, încetișor.

– Nu tu ai fost cel aproape prăjit de haos brut în dimineața asta..., începu Irene.

– Nu, spuse Kai. Pentru că *nu am fost acolo*, fiindcă te-ai dus la Bibliotecă fără mine. Aș fi crezut că deja știm cum să ne purtăm în situații ca aceasta.

Irene inspiră adânc.

– Bine. Am înțeles, Kai. Bradamant, poți să-mi dai o clipă de gândire? Trebuie să-mi schimb rochia, oricum. Își privi hainele

distruse. Zile ca aceea îi distrugeau bugetul pentru îmbrăcăminte. În cinci minute mă întorc.

Bradamant și Kai încuviințară, iar Irene se strecură repede în dormitor. Își analiză opțiunile, lăsându-și rochia și haina distruse să cadă pe podea, și se schimbă iute în ceva cu fustă lungă, modest, simplu și deloc remarcabil. Avea multe asemenea haine în garderobă.

O rodeau două întrebări importante. Oare doar neîncrederea ei în Bradamant o făcea să dezaprobe ideea? Și ar fi putut funcționa?

Când intră înapoi în birou, Bradamant tocmai spunea:

– Nimeni nu îi pune la îndoială *talentul*... Se uită la Irene. Vorbim despre tine, firește.

– Bineînțeles, fu de acord Irene. Dacă nu sunt în cameră, vorbiți despre mine – unele lucruri așa se întâmplă în viață. Sunt convinsă că eu și Kai vom începe să vorbim despre tine imediat ce pleci.

Bradamant zâmbi glacial.

– Deci? Ce crezi?

Irene își puse punga cu monede de aur într-un buzunar interior.

– Este o idee plauzibilă, recunoscu ea. Asta dacă persoane precum Koșcei sau Coppelia, sau cine-o fi, sunt de acord. Atunci ajut. Dar nu am de gând să acționez doar cu tine – nici măcar dacă-l luăm pe Kai cu noi.

Kai deschise gura, apoi o închise iar, aparent măgulit de ideea că ar fi fost și el invitat.

Dar Bradamant se încruntă.

– Dacă tu crezi că este o idee bună, atunci nu-mi dau seama de ce nu ești mai entuziasmată.

– Nu mi se pare a fi lipsă de entuziasm să aștept mai întâi opinia superiorilor, spuse Irene. De fapt, nu-mi dau seama de ce ai dori să mă *entuziasmez*. Chiar dacă este o idee bună, nu va fi nici pe departe ușoară sau sigură.

– Mereu cinică, spuse Bradamant. Zâmbetul ei era cam șovăitor. Irene, spune-mi...

– Da?

– Crezi că superiorii noștri fac ce trebuie?

– În ce sens?

– În sensul că adoptă o strategie strict defensivă, spuse Bradamant. Își alegea cuvintele cu la fel de multă precauție ca Irene. *Niciuna dintre noi nu vrea să fie prima care să spună ceva ce ar putea fi raportat și folosit contra noastră.* Sunt... îngrijorată.

– Nu știm neapărat tot ce plănuiesc, spuse Irene, dar cuvintele îi sunară seci în propriile urechi și își aminti plângerea adresată înainte Coppeliei.

– Și știi care este corolarul.

– Că plănuiesc ceva prea primejdios ca să ne spună? sugeră Irene.

– Nu, spuse Bradamant, pe un ton scăzut. Că avem spioni printre noi.

– Nu-i chiar așa, spuse Kai ferm, spărgând tăcerea bruscă. Serios, chiar este. Dacă existau Bibliotecari să lucreze pentru Alberich și cu acces la bibliotecă, ar fi putut să deschidă o ușă și să îl invite, nu? Chiar dacă nu poate intra pentru că este contaminat cu haos, ar putea sabota activ Biblioteca, oferindu-i lui informații. În fine. Nu ar fi nevoie de toate amenințările și ultimatumurile.

Dacă Irene ar fi fost genul care să se roage, ar fi rostit o rugăciune de mulțumire pentru opinia lui întemeiată. Îi scurtcircuita paranoia.

– Da, fu ea de acord.

– Sunt convinsă că există și alte lucruri pe care le pot face spionii pentru el, sugeră Bradamant. Dar argumentul i se părea șubred chiar și ei așa că renunță, ridicând din umeri, dezamăgită.

– De fapt, ce ai vrea să facem, tu și eu? Să strigăm „Alberich, suntem aici, vino să ne prinzi!“ până când se întâmplă ceva?

– Nu-i nevoie să reacționezi așa, se răsti Bradamant. Eu doar sugeram ceva. Și nu iei ceva în considerare.

– Ce?

– Te-am văzut discutând cu Penemue.

– Atunci, cred c-ai văzut cum a uitat de mine de îndată ce și-a dat seama că nu îi puteam fi de folos, răspunse Irene. A vorbit și cu tine?

– A încercat. Bradamant părea arogantă. Te rog să-mi acorzi ceva încredere, Irene. Cred că știu mai bine ce se petrece în plan politic decât știi tu. Știam mai multe despre asta chiar înainte să rămân blocată aici câteva luni. Ca să-i iau apărarea lui Penemue, nu face asta doar pentru că se consideră noua reprezentantă a claselor muncitoare. Crede sincer că este nevoie de reformă.

– Ce-i corect e corect, spuse Irene. Accept că nu este complet egoistă, dar cred că ai rezervele tale în ceea ce o privește.

– Sincronizarea nu este punctul ei forte. N-o să încerc să discut structura Bibliotecii cu tine, fiindcă probabil vom ajunge să dezbatem tema aristocrație versus oligarhie versus democrație. Sincer, avem amândouă lucruri mai importante de făcut. Dar cred că putem cădea de acord că schimbarea pe termen lung merită măcar discutată.

– Posibil, fu de acord Irene, precaută. Dar chestia cu Penemue – înțeleg că vrea să facă valuri, iar un atac are sens din punctul ei de vedere, ca un contraatac la politicile oficiale. Dar sugerezi că dacă nu luăm în considerare opțiunea de a deveni momeală, o va propune chiar ea?

– Se prea poate. Așa că mă întreb dacă noi două nu ar trebui să-i venim în întâmpinare și să o privăm de opțiunea asta politică.

Irene se gândi, apoi clătină din cap.

– Nu. Superiorii noștri știu despre întâlnirea noastră anterioară cu Alberich. Dacă nouă ne-a venit ideea să fim momeală, sigur le-a trecut și lor prin cap să ne folosească drept momeală. Nu era un gând liniștitor, dar avea impresia că este adevărat. Să încercăm să fugim și să facem asta pe cont propriu nu va ajuta pe nimeni din punct de vedere politic. S-ar putea chiar să înrăutățim lucrurile pentru autorități, dacă Penemue încearcă să impună ideea că pierd controlul propriilor juniori.

Bradamant încuviință lent.

– S-ar putea să ai dreptate. Bine. O lăsăm așa, deocamdată.

Mici tentacule de paranoia se țeseau deja în mintea lui Irene. Bradamant era perfect capabilă să o folosească pe Irene drept momeală, cu sau fără voia ei, dacă putea obține susținere. Sau, într-o notă mai întunecată, cine spunea că femeia misterioasă din spatele răpirii lui Irene nu fusese chiar Lady Guantes? Dacă fusese cineva mult mai apropiat Bibliotecii...

– Verific eu ce face prietenul tău, Vale, într-o zi sau două, spuse Bradamant. Expresia ei era plăcută, la fel de grațioasă și enigmatică precum a unei statuete create de Erté. Dacă află ceva important, îi transmit Coppeliei sau ție. E bine așa?

– E bine, încuviință Irene. Își alungă temerile. Nu îi *plăcea* prea mult Bradamant, dar putea avea încredere că nu va trăda Biblioteca – nu? Zâmbi. Mulțumesc, apreciez. Și dacă ai idei utile despre cum să-l momim pe Alberich afară, spune-mi. Dar ai dreptate, avem treabă.

Bradamant ezită, privind de la Irene la Kai, apoi încuviință și ieși. Ușa se închise în urma ei.

– Chiar a sugerat o revoltă? întrebă Kai.

– Firește că nu, spuse repede Irene. Încerca să oprească revolta. Ai auzit-o.

– La suprafață, da. Însă părea și să încerce să vadă cât de departe ai merge.

– E o ipoteză.

– S-ar putea să fiu novice într-ale Bibliotecii, Irene, dar am fost crescut la Curtea tatălui meu. Kai nici măcar nu părea supărat. Doar deprimat. Cum a zis Bradamant, cunoaște ce se-ntâmplă în plan politic. Dar și eu știu cum merg treburile. În vreme de război, oricine poate prelua puterea.

– Ar trebui să mergem, spuse Irene, încercând să îndrepte conversația înapoi într-o zonă sigură. Priorități? Aducerea unei cărți? Înainte să fim distrași de...

– De Bradamant, care voia să sugereze că superiorii tăi sunt incompetenți și că ar trebui să acționezi independent, spuse Kai.

– Nu mă ajuți.

– Nici nu vreau. Încerci din răsputeri să fii corectă cu o persoană în care nu ai motive să te încrezi. Kai își încleștă maxilarul.

– Este o altă Bibliotecară și am încredere în ea. Irene reformulă declarația: Adică am încredere că nu lucrează cu Alberich. Uite ce e, Kai, vrei să fug la Coppelia și să-i spun că Bradamant îi pune la îndoială autoritatea? Mai ales când Bradamant poate nega foarte bine că a spus așa ceva, sau poate pretinde că am interpretat eu greșit?

Kai își duse o mână la piept.

– Ai un martor independent.

– Bradamant va spune că ai minți ca să mă susții. Văzu chipul lui Kai întunecându-se, din cauza insultei. Nu-ți pierde cumpătul cu *mine*. Asta ar spune și așa ar crede suficienți oameni.

– Atunci, ce facem? întrebă Kai.

– Ținem ochii deschiși și suntem atenți. Între timp, mergem după carte. Deschise ușa. Vii?

Kai mormăi ceva ca pentru sine, dar o lăsă baltă. În timp ce se înghesuiau în dulapul de transfer, el întrebă:

– Vrei să vezi ce fac și alți Bibliotecari? Dacă unii au fost uciși...

– Mi-am verificat părinții, zise Irene. N-au raportat nicio problemă.

Nu prea putea merge să-i vadă. Cel puțin, Alberich nu avea idee cine erau sau cum să-i găsească.

– Și alți prieteni?

Urmă o pauză. Kai își dădu seama că Irene n-avea de gând să-i ofere vreo listă de prieteni.

– Cu siguranță cunoști alți Bibliotecari, spuse el, dezamăgit.

– Desigur, răspunse Irene. Nu înseamnă că voi face un atac de panică și voi alerga să caut liste cu victime. Care-i intenția ta, Kai?

El ridică din umeri.

– Frații și surorile tale de suferință sunt în primejdie. Irene, tu ai riscat să mă salvezi pe mine. Nu ai face asta și pentru ei?

Discuția devenea mult prea marcată de emoții ca să-i mai placă lui Irene. Înghesuiala nu ajuta: erau foarte aproape.

– Ba da, firește că da, dar ce ai vrea să fac, concret, *acum*? Ar trebui să intru în panică pentru că există șanse ca persoane cunoscute să fie...

Moarte, completă ea în gând. Cunoștea alți Bibliotecari, și încă mulți, chiar dacă nu foarte bine. Coppelia și Koșcei afirmaseră că existau victime. Nu voia să speculeze. Ar fi fost dificil să se oprească.

– ... în pericol, spuse însă, cu voce tare, înlocuind cuvântul prea dur. Eu... noi... avem o *misiune*. **Poarta către B-1165!**

Dulapul de transfer se urni, alunecând într-o parte prin beznă și tăind orice încercare a lui Kai de a reînnoda conversația. Căzu ca un lift și Irene fu nevoită să recunoască lucrul care o enerva cel mai tare la propunerea lui Bradamant. Irene își dorea cu disperare să facă asta. *Voia* să îl lovească pe Alberich și să salveze Biblioteca. Să se pună în pericol pentru a duce o misiune la capăt nu era ceva nou. Dar simțul măsurii i se revolta împotriva ideii de a se pune în pericol dacă nu avea niciun rost. Bradamant nu avea un plan dincolo de a le folosi chiar pe ele drept momeală. Doar își dorea.

Dacă l-ar fi putut localiza pe Alberich...

Dulapul se opri brusc, iar Irene și Kai se împleticiră afară, într-o cameră fără geamuri, cu lumină cât să nu se împiedice de mormanele de cărți. Nu existau aici semne de avertizare despre pericole, nici afișe amenințătoare, nici sigilii speciale pe ușa care dădea din Bibliotecă.

– Gata? întrebă ea.

– Gata, răspunse Kai, potrivindu-și manșetele.

Irene apucă clanța grea, de alamă, și împinse ușa, apoi păși prin ea în altă lume. Trebui să dea la o parte un cordon plușat, roșu. De clanță atârna un semn care declara că spațiul era DEZAFECTAT în poloneză. Dincolo, camera era plină de vitrine și tapițerii. Alt loc care fusese cândva o bibliotecă, iar acum era doar muzeu.

Kai o apucă de încheietură și aproape că o duru.

– Irene, spuse el, șocat. În lumea asta trăiesc și cei cei din neamul meu.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Irene se uită surprinsă la Kai și era pe cale să îi ceară detalii când ușa de la celălalt capăt al camerei se deschise brusc, trântindu-se de perete. Ea și Kai se întoarseră să vadă cine era.

Bărbatul din ușă era, probabil, un paznic de la muzeu, deși bastonul care-i atârna la centură părea prea uzat ca Irene să stea liniștită. Îmbrăcămintea lui era de un negru sever, cu accente roșii: o tunică, pantaloni strâmți, cizme. O cicatrice uriașă îi urâța o parte din față. Alți doi paznici umplură spațiul din spatele lui: lățimea umerilor lor o făcu pe Irene să se întrebe ce făceau, de fapt. Paznicii de muzeu nu erau, *de obicei*, atât de bine organizați, de musculoși sau de pregătiți să fie violenți.

– Cine sunteți și ce căutați aici? întrebă cel din față.

Era o întrebare cu totul rezonabilă, care îi fusese adresată adesea lui Irene în cariera sa. Din păcate, *Mă numesc Irene și am venit să fur cărți* nu era tocmai răspunsul pe care voiau să-l audă cei care întrebau. Nu se putea gândi la un răspuns care să le poată explica prezența într-o zonă care părea atât de bine păzită. Putea trece la următorul pas.

– Crezi că eu și acest bărbat avem dreptul să fim aici și să fim lăsați să plecăm, spuse ea ferm, în Limbă.

Efortul o luă prin surprindere. Simți de parcă era nevoită să împingă cuvintele la deal. Universul nu părea să vrea să accepte efectul Limbii. Așa se simțea când lucrai într-o lume cu un nivel

atât de înalt de ordine? Era trimisă, de obicei, în lumi mai degrabă de mijloc sau înclinate spre haos.

Și totuși, funcționă. Paznicii părură nițel confuzi, dar încercarea lor trufașă de a-i intimida luă sfârșit.

– Scuze, spuse cel din fruntea lor, salutând. Nu ne-am dat seama, doamnă.

– Pe loc repaus, spuse ea, cu un semn din cap, și sălță spre ușă.

Se clătina nițel, încă amețită de efort, dar Kai o susținu. Paznicii se topiră lângă ei ca untul pe un cuțit fierbinte, cu ochii plecați în semn de respect.

Ea și Kai ajunseseră la jumătatea coridorului când se auzi un strigăt furios:

– Opriți-i!

– Mai repede ca de obicei, mormăi Irene, și amândoi dădură repede colțul.

Paznicii cunoșteau terenul, dar locul părea un labirint. *Camere foarte elegante și frumoase*, remarcă Irene, în timp ce alerga prin ele, și pline de cărți cu aspect interesant. Mai important, aceste camere erau potrivite ca să se piardă de urmăritori.

Analiză situația în timp ce se ascundea în spatele unei vitrine, alături de Kai. Paznicii trecură în fugă pe lângă ei, urlând ceva, însă Irene nu cunoștea îndeajuns de bine poloneza, încât să poată traduce ce strigaseră.

Așteptă până când erau suficient de departe, să nu îi mai poată auzi și abia atunci spuse:

– S-ar putea să fie necesar să ne regândim strategia.

– De ce?

– De obicei, efectul durează mai mult.

– Am crezut c-a fost doar un ghinion.

– Nu. Cred că e vorba despre lumea asta prea dominată de ordine. A fost mai greu să fac să funcționeze Limba.

– Ah! Kai se încruntă. În mod normal, mi-ar fi plăcut să te duc într-o lume cu multă ordine, dar asta poate complica lucrurile. Nu m-am așteptat să fur o carte cu tine, într-una. De ce au apărut

paznicii chiar acum? Păreau gata de acțiune. Credeam că se întâmplă doar în lumile cu mult haos.

– Viața are tendința să fie ciudată, spuse Irene, cu amărăciune. Bine, hai să vedem unde este ieșirea, înainte să ne găsească iar.

O explorare foarte atentă îi aduse în zonele clădirii mai pline de lume și acolo reușiră să se amestece într-un du-te-vino general, fără să atragă atenția. Majoritatea vizitatorilor păreau studenți sau ucenici și doar câțiva arătau c-ar duce-o bine. Hainele jerpelite și aerul de sărăcie îngrijită păreau să reprezinte norma.

Paznicul de la ușă ceru permisul lui Irene, dar acceptă o monedă de aur și scuze pentru că ea și-l „uitase". Probabil urma să fie agitație când el și paznicii care îi urmăriseră o să-și compare experiențele, dar Irene plănuia să fie deja de mult plecată.

Ea și Kai găsiră o cafenea la câteva străzi distanță, luară ziare de pe drum și se așezară într-un colț, cu un ceainic plin și o farfurie cu plăcinte umplute cu gem de prune. Jumătate de oră păstrară tăcerea, exceptând solicitările ocazionale de a-și da pagini de ziar. Irene luă ziarele poloneze, pentru că înțelegea vocabularul de bază, iar Kai le citi pe cele internaționale, fiindcă nu știa nici brumă de poloneză.

Într-un târziu, Irene puse jos și ultimul ziar și făcu semn să i se aducă un ceainic proaspăt.

– Va fi incomod, spuse ea. Nu-mi place să încerc să fur cărți în mijlocul secesiunilor și revoluțiilor.

– Poate nu-i atât de incomod cum putea fi. Kai arătă ziarul francez *Le Monde*. Potrivit acestuia, problemele sunt în țările de margine, nu în Rusia. După ce ajungem în Sankt Petersburg, vom fi în siguranță. Sau mai în siguranță decât suntem aici.

– Poate că da, poate că nu. Irene puse ziarele unele peste celelalte, gânditoare. Folosesc termeni precum „terorism" și „agenți străini", sau „coloana a cincea". Am descoperit că dacă se întâmplă lucrurile astea, cetățenii unei țări încep să devină suspicioși cu străinii care se poartă ciudat. Cu cât plecăm mai repede, cu atât mai bine.

– Crezi că a sporit paza din jurul Ermitajului? întrebă Kai. Ținând cont de cât de vechi sunt informațiile noastre...

– Nu avem de unde știi, din păcate. Asta e problema cu lipsa Bibliotecarului Rezident. Își aminti de comentariul lui anterior. Apropo, ce-ai vrut să spui când ai zis că sunt dragoni aici?

– Nu aici, în Polonia, spuse Kai, cam prea repede.

– Nu. În lumea asta.

– Îmi dau seama că sunt în lumea asta. Dar nu știu unde, dacă nu încerc să-i găsesc. Doar că nu știu dacă ar fi o idee bună să încerc.

– De ce? întrebă Irene, surprinsă. Crezuse că ar fi încântat să-și petreacă timpul cu alți dragoni.

– Știi tu. Nu era semn bun când Kai devenea monosilabic. Se jucă un pic cu plăcintele. Întrebări.

– Kai, am mai discutat despre secrete periculoase, spuse Irene, răbdătoare. Mai exact, ea vorbise, el ascultase. Ar trebui să știu despre ce e vorba?

– Îmi fac griji pentru tata. Vocea lui Kai era nesigură. I-am provocat deja destule supărări pentru că m-am lăsat răpit și am avut nevoie de ajutor. Nu vreau să mai fie stânjenit și de alte dovezi de purtare rușinoasă. Ce fac în particular este una, dar... Știu că înțelegi cum sunt intrigile de la Curte, Irene. Nimeni nu-l va *provoca* pe tata, dar pot face alte lucruri.

– Să întârzie cu taxele și tributul? încercă Irene. Să rătăcească ordinele? Să nu i se supună în public, în mod politicos? Să negocieze cu alți monarhi? Aflase, înainte, că erau patru regi dragoni, iar tatăl lui Kai era unul dintre ei. Kai era doar un fiu printre mulți alții, de departe cel mai tânăr și cu cele mai puține șanse de a urca pe tron. Consecințe pe termen lung pe motiv că purtarea nepotrivită a fiului poate însemna slăbiciuni ale tatălui?

– Chiar înțelegi, spuse Kai, ușurat. Firește că unchiul meu îi este loial, iar Li Ming îi este loial unchiului, așa că nu contează dacă îmi cunosc afilierea cu Biblioteca. Dar nu știu ce alți dragoni sunt aici. S-ar putea să fie reprezentanți ai Curții uneia dintre regine. Nu vreau să fiu acuzat că am invadat teritoriul altcuiva.

Irene știa că ar trebui să continue misiunea, dar Kai îi împărtășea atât de rar informații despre politica draconică, așa că nu putu rezista dorinței de a întreba alte câteva lucruri.

– Reginele sunt dușmanele regilor?

– Nu, spuse Kai, părând șocat că putuse oferi impresia aceea. Dar locuiesc în lumi mai sigure, cele cărora tu le spui cu nivel ridicat de ordine. Regii merg să le viziteze în scopuri diplomatice sau pentru contracte de împerechere.

– Ai fost crescut la Curtea mamei, sau a tatălui tău? întrebă Irene.

– La tata. Băieții sunt dați tatălui, iar fetele, mamei. Cel puțin, așa se întâmplă cu cei rezultați din împerecherile regale. Dragonii de rang inferior pot avea aranjamente diferite. Îi surprinse privirea: Să nu crezi că am crescut fără dragoni femele în jur. Tatăl meu are multe curtene și servitoare, la fel ca și lorzi-femei sub comanda sa. Curțile, însă, sunt de același gen.

– De ce?

– Așa stau lucrurile.

Lui Irene i-ar fi plăcut să afle mai multe detalii, dar situația lor era presantă.

– Bine, spuse ea. Ca să revenim la discuția noastră, dragonii care sunt aici vor interveni dacă încercăm să furăm cartea?

– Nu vor *interveni*, spuse el, precaut. Dar vor fi curioși.

– Atunci, vom fi discreți și vom spera că nu remarcă. Îi citi ușurarea din priviri. Acum trebuie să ajungem la Sankt Petersburg, după ce obținem niște haine.

Făcu un semn spre oamenii care treceau, afară. Mulți dintre ei purtau haine negre, la fel ca Irene și Kai, însă erau din postav deosebit de gros, adesea cu gulere și manșete de blană. Pe dedesubt, femeile purtau fuste lungi, cu bluză sau corset – nu rochii, cu benzi în culori puternice. Bărbații purtau cizme solide și pantaloni groși, cu cămăși și veste. Și bărbații, și femeile purtau pălării. Kai și Irene erau neobișnuiți așa, cu capul gol.

– Nu vom cumpăra pălăriile cele mai ieftine, sper, spuse Kai.

Chiar dacă putea face o cămașă jerpelită și o pereche de pantaloni să arate ca ultimul răcnet în modă, nu însemna că și dorea

asta. Cumpăra cu gustul desăvârșit al unui prinț crescut în veșminte croite pe comandă, din mătăsuri și blănuri.

Irene îl cam dezamăgea în privința asta, și o știa.

– Scuze, spuse ea. Nu vreau să cheltuim prea mult din banii puși deoparte, înainte să ajungem acolo. Moda poate fi diferită în Sankt Petersburg...

– Ți-am zis că trebuia să cumpărăm *Vogue*, spuse Kai.

– Aceea este modă la nivel înalt, nu de stradă, comentă Irene. N-ar fi fost de niciun folos. Haide. Trebuie să pornim.

Mâncă ultima plăcintă și îi făcu semn chelnerului, combinând bacșișul cu solicitarea de indicații privind un magazin de haine în apropiere. Era bucuroasă că nu primise comentarii de la Kai privind graba sau timpul pierdut cu acest ocol. Să dea năvală pe o proprietate regală bine păzită fără deghizare corespunzătoare le-ar fi adus moartea. Să lucreze la detalii o ajuta să își mențină echilibrul. Dacă începea să se gândească în termeni de *Întreaga Bibliotecă ar putea fi distrusă*, mintea ei se avânta pe un soi de roată pe care alerga un hamster. Era un concept prea mare pentru a fi acceptat.

În unele versiuni ale Cracoviei exista o gară mare în centru, însă aici exista o clădire care servea drept centru pentru deplasări, cu sănii care veneau și plecau constant, în zbor. Erau trase de reni și de cai care galopau prin aer. Era cel mai sfidător mod de folosire a magiei dintre toate cele văzute de Irene în orașul care părea destul de distrus. Locul avea mare nevoie de renovare, ceea ce sugera o criză financiară. Situația era probabil legată de faptul că Imperiul Rus din acea lume era instabil și că se exercita un control statal rigid asupra magiei. Irene remarcă asta ca detaliu de fond, gândindu-se care va fi impactul asupra misiunii, așa cum ar fi studiat gramatica și vocabularul unei noi limbi.

Din fericire, paznicii de la poartă nu cerură pașapoarte, dar biletele erau atât de scumpe, că Irene tresări. Un paj care arunca priviri piezișe îmbrăcămintei lor ieftine îi conduse către o sanie lucioasă, neagră cu argintiu, cu șase reni mari înhămați. Deschise o ușiță laterală și le făcu semn să intre, cu o plecăciune. Era aglomerată și abia dacă avură loc să se înghesuie într-un colț. Toți ceilalți erau mai bine

îmbrăcați ca ei. Văzură funde colorate la mâneci și gâturi, sau mănuși moi, de căprioară, și cizme înalte, de piele roșie.

– Bună seara, spuse femeia de lângă ea în poloneză. Era genul în vârstă, ajunsă, cu blănuri care-și arătau vârsta, dar care fuseseră scumpe cândva. Obrajii ei fardați se asortau cu nasul roșu. Cât mă bucur de compania dumitale în acest zbor de noapte! Ce vă mână la drum?

Kai zâmbi, fără să înțeleagă. Irene fu lăsată să ducă greul conversației și să prezinte povestea de acoperire, care-i luă măcar mintea de la faptul că sania se ridica în aer și ajungea la o înălțime foarte mare. Și de la viteză. Zeppelinele sau navetele de înaltă tehnologie erau mult mai bune decât acest mijloc de transport. Închideai geamurile și nu trebuia să vezi peisajul care se derula cu o viteză imposibilă, de la prea mare înălțime. Se concentră la o narațiune convingătoare:

– ... așa că vărul meu a venit să mă ia, după infarctul suferit de mama, încheie ea. Era o poveste tragică, despre boală în familie, cu un tată alcoolic și un accident. Irene trebuise să își cheltuie toate economiile pe drumul spre casă cu sania, pentru a ajunge la căpătâiul mamei sale, pe moarte. Împrumutase din cele mai lacrimogene povești de familie pe care le cunoștea și era mândră de rezultat. Firește că vărul meu n-a pus niciodată piciorul afară din Rusia, dar știa unde locuiesc...

Câțiva dintre ascultători oftară, cu simpatie. Distracția din timpul călătoriei consta în trecerea din mână în mână a unor butelcuțe de vodcă și șliboviță. Din păcate, povestea lui Irene atrăsese mai multă atenție decât dorise ea.

– Vă rog să mă iertați. Îmi fac doar griji pentru sărmana mama...

Kai nu pricepea poloneză, dar înțelegea un îndemn nerostit. Își strecură brațul pe după umerii ei și o strânse mai aproape.

– Vă rog să îmi iertați verișoara, spuse el, în rusă. Are nevoie de odihnă.

Irene și-a permis să se relaxeze. Era într-adevăr extenuată. Fusese o zi lungă și prea plină de agitație. Dureri uitate se făceau simțite acum, când nu avea altceva de făcut decât să aștepte să se încheie zborul.

– Dormi puțin, îi murmură Kai la ureche. Te trezesc dacă... dacă suntem atacați.

Irene zâmbi puțin.

– Mulțumesc, șopti ea și își lăsă capul pe umărul lui, închizând ochii. Încercă să își elibereze mintea pentru somn, așa dificil cum i se părea. Dar Kai era cald, chiar și prin straturile groase de haine, și în ciuda faptului că detesta înălțimile, lângă el se simțea în siguranță. *E dragon. Mă prinde el dacă se întâmplă să cad...*

Când redeschise ochii, cerul era senin și luminos, iar aerul, rece ca gheața. Se alăturară unei cozi de sănii aflate la sosire care plonja spre o clădire hexagonală imensă, acoperită cu panouri de sticlă și sidef. Un orologiu uriaș din alamă sclipitoare, care era înconjurat de simboluri astronomice, arăta că era ora șase dimineața.

Irene se frecă la ochi și ridică privirea spre Kai.

– N-ai dormit?

– Am dormit suficient. Nu părea nici ciufulit de somn, nici doar pe jumătate treaz. Arăta pregătit de orice, de parcă aerul rece de iarnă i-ar fi oferit un plus de energie. Privește orașul. Se văd toate obiectivele...

Irene strânse din dinți și se uită peste marginea saniei, către Sankt Petersburgul de sub ei.

– Este... mare, spuse ea.

Percepția ei asupra geografiei orașului ar fi fost mai bună dacă nu s-ar fi gândit cum ar fi să cadă de pe sanie și să aterizeze în mijlocul lui.

– Cred că acolo este Palatul de Iarnă. Kai arătă spre o clădire de pe malul apei, care sclipea în nuanțe de auriu și albastru în lumina zorilor. Ce arhitectură elegantă!

Era foarte eficient să inspecteze Kai terenul și să vadă clădiri care făceau parte din complexul Ermitaj. Irene ar fi trebuit să îl complimenteze pentru munca depusă, în loc să se lupte cu răul de mișcare și cu vertijul.

– Ce drăguț, mormăi ea.

Kai renunță să mai încerce să o convingă și continuă să se aplece peste marginea saniei, care se apropia de punctul de aterizare. Renii se înclinară spre una dintre arcadele din zidurile clădirii și apoi coborâră, până când ajunseră să tragă sania pe pământ și nu prin aer, oprindu-se pe nesimțite. Se aflau într-o sală imensă, deschisă, aglomerată de alte sănii, de pasageri care veneau și plecau, de paznici și de hamali încărcați. Zgomotul a sute de persoane strigând unele la celelalte era aproape dureros.

Irene tocmai își lua rămas-bun de la ceilalți pasageri când remarcă urșii. Erau ghemuiți câte doi lângă porțile de ieșire, fiecare cu o persoană alături. Aveau zgărzi de fier în jurul gâtului și lanțuri prinse de labele din spate, ancorate de țăruși vârâți în pământ.

– Kai, murmură ea, arătând cu capul spre ei.

El își miji ochii.

– Nu sunt sigur dacă sunt folosiți pentru controlarea mulțimii sau sunt paznici, zise el, îndreptându-se spre ieșire lângă ea. Spre deosebire de majoritatea pasagerilor, ei aveau doar strictul necesar în bagaj. Ce facem?

– Poartă-te normal, spuse Irene. Nimeni nu pare să-i placă.

Oamenii care se îndreptau spre porțile de ieșire se fereau de urși sau îi tratau cu un dispreț arogant și apoi icneau la orice mârâit. Nimeni nu era însă oprit. Poate că erau folosiți doar ca amenințare? Sau serveau drept gardă de ceremonie? Dar cine posta asemenea gărzi într-un aeroport?

Se alăturară cozii care se îndrepta spre cea mai apropiată ieșire. Irene parcurse o listă mentală de obiecte cu potențial de contrabandă. Nu avea arme, nici droguri, nici explozibili și regreta cumva – în fond, s-ar fi putut dovedi de folos în misiunea aceea. Dar, pentru moment, nu se putea gândi la nimic ilegal ascuns de ea sau de Kai. Bineînțeles că depindea și de ce considera regimul drept ilegal...

Apoi, ursul din apropierea ei mârâi. Nu era un zgomot obișnuit, pe care-l scoteau când și când ceilalți urși, când își schimbau poziția sau își lingeau boturile, ci un mârâit semnificativ, menit să alerteze paznicii. Ursul se ridică, lanțurile scrâșniră, iar el se aplecă spre unul dintre oamenii din rând.

Însoțitorul ursului făcu un pas în față.

– Bună seara, amice cetățean, spuse el, voios. Ai asupra ta componente magice ilegale, potrivit definiției din secțiunea a patra a legii împotriva importului de materiale periculoase sau care constituie trădare?

– Firește că nu, spuse sec acuzatul.

Avea fața încă rozalie de la vânt, la fel ca toți pasagerii, dar lui Irene i se păru că pălise nițel. Alți oameni luau deja distanță – deși mai degrabă față de urs.

– Cred că este o greșeală.

Bărbatul duse un fluier argintiu la buze și suflă ascuțit. Sunetul străbătu zgomotul mulțimii, iar Irene văzu câțiva bărbați în haine lungi, negre, grăbindu-se spre ei.

– Sunt sigur că nu te vei supăra să te însoțească acești paznici pentru a ți se verifica bagajul, spuse omul. Te rog să nu uiți că este de datoria ta, potrivit legii, și că orice împotrivire va fi considerată un act ilegal.

Toți schimbau priviri și mormăiau agitați. Irene consideră că era sigur să se aplece spre Kai și să șoptească:

– Au urși care adulmecă sursele de magie?

– Așa se pare.

Mai făcură un pas spre ieșire. Ursul se ghemuise iar, părând blând și deloc amenințător, așa cum se putea aștepta de la un urs grizzly mare. Cu alte cuvinte – deloc.

– Interesant.

Erau aproape următorii la rând. Bărbatului din fața lor i se făcuse un semn să treacă mai departe.

– Cu treabă sau turiști? întrebă paznicul, lipsit de interes.

– Familie, răspunse Irene. Hotărî să aleagă abordarea sinceră, dar confuză. Îmi vizitez mama. Adică, nu-i tocmai turism, dar cred că nici treabă nu se poate chema...

– Da, foarte bine, spuse paznicul, fără chef. Te rog să ieși pe ușa din fața ta.

Oftând de ușurare în sinea ei, Irene trecu pe lângă el, urmată de Kai. Apoi ursul se aplecă și îl adulmecă pe Kai.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Oamenii se îndepărtară de Irene și de Kai, icnind. Și de urs, firește. Era dificil să ignore ursul. Pentru o clipă, Irene se gândi să se prefacă nevinovată și să-i facă un semn lui Kai să fugă, ca să se întâlnească mai târziu. Instinctul de conservare îi spunea că ar fi arestată pentru complicitate. În plus, nu prea voia să-l lase singur în locul acela ciudat. Ar fi putut intra în bucluc. Într-un bucluc *și mai mare*.

Paznicul se încruntă.

– Ai asupra ta componente magice ilegale, potrivit secțiunii a patra a legii împotriva importului de materiale periculoase sau care constituie trădare?

– Cu siguranță nu, răspunse Kai. Privi pieziș ursul. Trebuie să fie o greșeală.

Ursul scoase un râgâit lung, cutremurător. Își coborî capul și încercă să își împingă botul în Kai, trăgând de lanțuri. Nu părea deloc agresiv.

Kai se uită la Irene o clipă, apoi oftă și îl scărpină pe cap, iar degetele i se îngropară în blană.

– Bună fată, spuse el, blând. Bună fată.

Paznicii cu haine lungi și negre ajunseseră la locul acțiunii.

– Îndepărtează-te de urs, amice cetățean, spuse unul dintre ei. Te rog să-ți pui mâinile deasupra capului și să nu faci vreo mișcare amenințătoare.

Nu era tocmai intrarea incognito în Sankt Petersburg pe care o plănuise Irene. Se apropie de paznic.

– Și dacă-l rănește? întrebă ea, cu o notă de panică în voce. Este un urs! Dacă-l mușcă de cap, când se oprește din mângâiat?

– Urșii noștri sunt foarte bine pregătiți, amice cetățean, o asigură paznicul, privind ursul destul de agitat. Nu poate face rău nimănui. Dacă prietenul tău se îndepărtează de el, sunt convins că nu-i va face nimic.

Dar ideea fusese plantată și prindea rădăcini. Bărbații care se ocupau cu paza se priveau între ei.

– Poate că ai face bine să nu te miști până când nu aducem unul dintre controlori, amice cetățean, spuse unul dintre ei. Încearcă să rămâi calm.

– Ce se petrece aici? Femeia care se apropia cu pași mari de spațiul gol care se tot mărea în jurul lor avea o haină lungă, neagră, la fel ca bărbații, dar avea dungi verzi pe umeri și manșete. Părul ei era împletit strâns la spate, aproape cu cruzime, și în locul fustelor pe care le purtau celelalte femei, purta pantaloni și cizme grele, ca bărbații. Se uită în jur, bănuitoare. Sunt probleme?

– Asta este problema, stăpână controlor, spuse paznicul-șef, arătând spre ursul care se alinta pe lângă Kai.

Femeia se uită cu atenție. Apoi se apropie de urs și își puse mâna pe capul lui, murmurând atât de încet, că Irene nu putu auzi ce spunea. Kai făcu un pas în spate, dar poziția capului său sugera că asculta.

– Galina spune că miroase a rășina copacului, când se îndreaptă bubuind către cer, anunță femeia, încruntată. Spune că îl salută pe stăpânul forțelor de pe pământ și din cer, domnul mărilor și cutremurul munților. Vreau să o trimitem imediat în concediu medical, iar pe el vreau să-l luați la întrebări, arătă ea spre Kai.

– Sub ce acuzații, stăpână controlor? întrebă paznicul.

– Nu știu. Tulburarea liniștii publice, poate, spuse femeia. Ceva sigur a făcut el. Luați-l, și pe oricine îl însoțește.

Mângâie umărul ursului, cu afecțiune. Paznicul se străduia să pară încrezător.

– Vrei să mă însoțești, amice cetățean? îl întrebă el pe Kai. Și doamna care te însoțește. Sunt convins că rezolvăm totul în câteva minute.

La naiba. Și-au amintit că exist. Irene păși în față, lângă Kai, făcând un semn ușor din cap.

– Te rog să faci așa cum ți se spune, vere, murmură ea.

Kai lăsă ursul în pace, cam fără voia lui, pentru că ursul era acum preocupat de femeie, oricum, iar el și Irene urmară paznicii către o ușă laterală. Irene evalua armele vizibile ale celor de la pază, în timp ce-i urma. Aveau bastoane grele, ca paznicii de la muzeu. Frânghii subțiri la centură, de cealaltă parte – să fi fost un soi de constrângere magică? La gât purtau fluiere de argint, ca ale primului paznic, care erau, probabil, o cale rapidă de a da alarma. Toate acestea erau foarte inconvenabile. Și doar pentru că Irene nu vedea arme cu bătaie lungă nu însemna că paznicii nu le aveau.

Fură împinși pe un coridor întunecat, foarte diferit de portul opulent pentru sănii sau de marea sală centrală. Era utilitar, eficient și fără ferestre externe, pe care să poată evada. Ușile pe care le vedeau de-a lungul lui erau cadre deschise, din bare de oțel greu.

– Pe aici, spuse paznicul, iar cuvintele lui își pierduseră siguranța, din cauza agitației. Vă rog să așteptați în această cameră, amici cetățeni, și va veni cineva să vă vadă în curând.

Le făcu semn lui Irene și lui Kai spre o cameră mobilată auster, ca o celulă, cu pereți și podea acoperiți cu dale albe, și un singur scaun. Apoi, lovi cu palma lângă intrare și mormăi câteva cuvinte. O lumină strălucitoare intră pe ușă, fâsâind ca magneziul în contact cu apa.

– Ce se întâmplă? întrebă Irene.

– Doar vă ținem aici până ajung anchetatorii, spuse al doilea paznic. Ne întoarcem imediat, amici cetățeni.

Trânti barele de metal și bloca poarta. Paznicii dispărură rapid, cu aerul unora care tocmai pasaseră o problemă periculoasă altcuiva.

Irene privi în jurul ei. Nu văzu niciun orificiu și nicio cale de ascultare, dar nu putea fi sigură.

– Ce mai sosire liniștită, mormăi ea.

Kai își desfăcu brațele.

– Îmi pare foarte rău. Nu aveam de unde să știu ce va face ursul. Și acum?

– Așteptăm anchetatorii și le explicăm totul, spuse Irene. Se trase de lobul urechii, cu înțeles. *S-ar putea să fim ascultați*. Sunt convinsă că, odată ce află ce se petrece, ne vor lăsa să plecăm. N-a zis doamna aceea că ursul are nevoie de un control medical?

Kai atinse grilajul din ușă cu degetul, precaut. Scuipă scântei dense în toate direcțiile, așa că se retrase.

– Este un câmp magic surprinzător de puternic, spuse el, alegându-și cu grijă cuvintele. Bănuiesc că, dacă *ar încerca* totuși cineva să sară prin el, l-ar putea trânti la pământ, cu arsuri electrice grave.

– Guvernul pare să controleze ferm magia din zonă, spuse Irene.

Încerca să se orienteze. Chiar dacă nu se bucurase de peisaj când ajunseseră, văzuse că sanioportul era în oraș, nu în afara lui. Dacă puteau evada în Sankt Petersburg, ar fi putut să-și facă pierdută urma. Trebuiau doar să iasă de aici, de preferință înainte să mai vină și alți paznici.

Nu avea sens să irosească timpul.

– Poți să mă duci spre cel mai apropiat zid exterior? Ținând cont de unde ne aflăm, în funcție de râu?

Kai încuviință. Știa ce voia Irene să facă.

Limba nu era magie. Era altceva, o putere cu totul diferită. Irene nu o putea folosi ca să lucreze cu magia și nici nu putea folosi magia în sine: varia de la o lume la alta, și nu fusese niciodată instruită. Părinții îi spuseseră mereu că o minte flexibilă și folosirea corectă a Limbii erau mai valoroase decât studierea detaliilor magiei unei lumi, iar ea fusese de acord, în mare parte. Doar în asemenea momente, când era blocată în spatele unui câmp de forță magic, simțea că argumentul lor fusese cam părtinitor.

Totuși, ce *putea* face Limba era să oprească magia. Venea la pachet și era necondiționată, ceea ce o transforma, uneori, într-o unealtă proastă pentru furturi delicate. Dar, pentru asemenea evadări, era perfectă.

– **Barieră magică, dezactivează-te**, spuse ea. Cuvintele ei scrâșniră în aer, ca pietrele de moară, traversate de o putere care le îngreuna, iar scutul sâsâi și dispăru. Transpira de parcă ar fi alergat în sus pe un deal. **Ușă din bare de oțel, descuie-te și deschide-te.**

Broasca țăcăni și ușa se deschise, lovind zidul cu un pocnet care zgâlțâi dalele. Kai se mișca deja, târând-o pe Irene după el, în timp ce ea abia mai respira. Locul ăsta făcea folosirea Limbii *dificilă*. Totul era prea așezat, prea real, prea organizat. Dacă ar fi putut respira, s-ar fi plâns oricui ar fi ascultat-o.

Alergară pe coridor, departe de sala centrală, în direcția zidurilor exterioare. Un paznic coti în fața lor și se opri șocat, ridicând o mână să îi oprească. Kai îi dădu drumul lui Irene, îl prinse de încheietură și i-o suci, lovindu-l de zid, înainte să o prindă iar pe Irene de umăr și s-o tragă după el. Nici nu se împletici.

– Stați pe loc! strigau niște voci din spatele lor.

Dacă aveau dubii în privința noastră, acum i-am convins.

Cotiră. Nimeriseră într-o fundătură. De o parte și de alta se aflau birouri, dar capătul coridorului era din piatră solidă, fără nicio fereastră.

– Sigur este afară, de cealaltă parte? întrebă Irene, fără să se obosească să fie clară. Se grăbea.

– Absolut, spuse Kai. Privi peste umăr, în direcția de unde venea zgomotul pașilor care se apropiau. Deși nu știu cât de gros este zidul.

– Să sperăm că structura de susținere rezistă, spuse Irene. Făcu un pas în față și își lipi palmele de suprafața rece. **Zid de piatră din fața mea, măsurat de înălțimea mea și de mâinile mele**, spuse ea, încercând să îl definească specific, **fă-te praf până la interior.**

Pentru o clipă, Irene crezu că nu va funcționa. Ușile erau făcute pentru a se deschide și făceau asta constant, dar piatra nu era flexibilă prin natura ei. Păru să îi tremure sub palme, de parcă încerca să îi îndepărteze porunca, așa cum ar fi refuzat-o o persoană.

Nu avea de gând să-i permită să nesocotească ordinul. Își concentră voința asupra ei, adunându-și toată hotărârea, scrâșnind din dinți în timp ce o privea fix. Lent, mult prea lent, suprafața

deveni aspră și începu să se surpe sub ochii ei, iar praful să i se strecoare printre degete.

– Irene! strigă Kai, trăgând-o după el.

Se rostogoliră pe pământ, în timp ce un jet de săgeți de arbaletă retezară aerul deasupra lor la nivelul taliei.

Irene simți că oasele ei plecaseră în vacanță, fiind înlocuite de jeleu, dar nu putea amâna până când se simțea mai bine.

– **Coarde ale arbaletelor, rupeți-vă!** strigă ea.

Praful căzu în cascadă peste ea și Kai. El se rostogoli în picioare, echilibrat, pregătit, când se apropiară paznicii. Irene tuși, ridicându-se de la pământ mai puțin elegant și întorcându-se să verifice zidul. În el se făcuse o gaură cam cât o persoană, iar de partea cealaltă vedea cerul senin.

– E timpul să mergem!

– Întâi tu!

Nu era timp de ceartă. Irene se aplecă prin gaura de vreun metru cincizeci lungime – ceea ce sugera că zidurile exterioare erau foarte groase. De partea cealaltă, ieșea la nivelul primului etaj, ceea ce însemna că erau peste trei metri până jos. Oamenii se adunau deja, arătând cu degetul.

Irene se aplecă, apucă marginea de jos a găurii și căzu, aterizând în siguranță pe trotuar. Lecțiile de rostogolire meritaseră.

– Kai! Acum!

O urmă într-un vârtej de praf, cu un alt jet de săgeți vâjâindu-i deasupra capului. Probabil armaseră într-un timp record.

– Încotro?

– O clipă. **Praf, adună-te într-un nor în gaura aceea din clădire!** Praful de piatră surpată se adună, ca o ceață, blocând vizibilitatea dinspre clădire. Bine. Acum...

Irene privi în jur, adunându-se. Strada era plină de oameni: pietoni pe trotuar, trăsurici și călăreți pe drum. Și toți îi priveau. Părea o altă situație care putea fi rezolvată cu fuga.

Așa și era.

Două străzi mai încolo, după ce lăsaseră în urmă orice martori, ea și Kai încetiniră în pas de plimbare, oprindu-se să privească

uneori câte o vitrină. Pe Irene o furnica deja ceafa din cauza spaimei care era aproape soră cu paranoia. Chiar dacă scăpaseră datorită unui mare noroc – mai ales pentru că paznicii nu se aşteptau să evadeze, şi *nimeni* nu prevăzuse că vor face o gaură în zidul sanioportului, echivalentul poliţiei locale era, probabil, pe urmele lor. Sau, mai rău, Opriciniki. Îşi exprimă îngrijorarea într-un murmur adresat lui Kai, în timp ce se uitau la nişte rochii de mireasă.

– Opriciniki? se încruntă Kai. Ah, da, poliţia lor secretă ciudat de evidentă.

– De ce ciudat de evidentă?

– *Toţi* poartă haine lungi şi negre, spuse Kai.

– Probabil ei sunt doar cei pomeniţi în ziare. Irene strânse din buze, de parcă s-ar fi imaginat în rochia albă la care se uita. Trebuie să ne acoperim urmele, avem nevoie de acoperire şi de un plan. Ştii, ar trebui să îţi mai cer părerea. Ar trebui să-ţi fiu mentor.

– Dar ideile tale sunt mai bune decât ale mele, de obicei. Kai ridică din umeri. De ce să pierzi timpul întrebându-mă, când putem doar să trecem direct la ce ai în minte?

Irene ştia că, probabil, trebuia să aducă argumente, dar nu prea era momentul pentru o revizie a performanţei. Adaugă *Convinge-l pe Kai să aducă mai multe idei în planificare* la lista ei în continuă creştere de *lucruri de făcut după ce evităm apocalipsa*.

– Bine. Spune-mi ce crezi despre magia de aici. Poate ai observat lucruri care mie mi-au scăpat.

– Ştim că există monopolul conducerii asupra utilizării ei, spuse Kai. Zborul acţionat de magie cu care am venit era operat de stat. Instalaţia municipală care a secat cândva pământul pe care este construit oraşul a fost asistată de magie. Zidurile care ţin apa departe sunt ranforsate magic şi finanţate de stat – asta ştiu din notiţele tale. A fost una dintre principalele poveşti din ziarele citite, despre ţările slave care doresc să se separe de autoritatea rusă. Fac apel ca propriile tradiţii şi industrii magice să revină sub controlul lor. Şi nu am văzut niciun creator particular de magie în niciunul dintre magazinele astea.

Irene încuviinţă.

– Da. Sunt de acord cu toate astea. Dar concluzii ai?

– Vom avea probleme cu guvernarea, dar nu cu practicanții obișnuiți, spuse Kai. Dacă vrem să evităm urmărirea, ar fi poate mai bine să ne despărțim...

Nu era entuziasmat, și Irene își dădea seama de ce. Nu fusese tocmai în cea mai bună formă când se lăsase capturată de vârcolaci. Întărise convingerea lui Kai că putea intra în bucluc din secunda în care o pierdea din vedere.

– Poate că nu, spuse ea. Nu cunoaștem geografia locală și nu am nicio cale convenabilă de a te găsi. Tu m-ai putea găsi? Așa cum puteai naviga în lumea lui Vale?

El clătină din cap.

– Nu funcționează într-o lume, nu. Tatăl meu sau unchii mei s-ar putea descurca mai bine, dar dragonii ca mine sau ca frații mei sunt creaturi mai mărunte.

– Cred că vrei să spui *mai tinere*, nu mai mărunte, zise Irene, fermă. Bine, am stabilit că nu ne separăm. Următorul pas este să decidem cum și când intrăm în Ermitaj. Mai exact, în Palatul de Iarnă.

Kai își atinse stomacul cu degetele. Pachetul cu documente era vârât înăuntrul cămășii sale, strâns cu niște bandaje. Era mai sigur decât să le poarte cu el într-o servietă diplomat.

– Ai putea face schema cu zidul sanioportului?

– Probabil că nu. Acum, că am făcut-o deja, vor ști să fie atenți în caz că se încearcă iar. În plus, vor exista și patrule externe, la nivelul solului. Nu este ceva ce poți ascunde. Ziarele au scris că în seara asta va avea loc o recepție grandioasă. Asta înseamnă securitate sporită. Dar o recepție grandioasă oferea și o acoperire folositoare, dacă ea și Kai puteau *intra*...

– Apropo de patrule, cred că niște polițiști tocmai au apărut la capătul străzii, spuse Kai.

– Lasă-mă pe mine să vorbesc, spuse Irene, intrând în magazin.

Avea un plan care începea să capete contur.

– Scuzați-mă, spuse ea unui vânzător care se grăbise să o întâmpine. Logodnicul meu și cu mine am fost invitați pe neașteptate la

o petrecere, în seara aceasta, dar eu nu am ce purta. Prietena mea, Ludmila, a spus că prietena ei, Greta, vă recomandă magazinul. Eu știu că nu croiți ținute de seară, dar m-ați putea îndruma spre cineva care face așa ceva?

Cinci minute mai târziu, plecau cu indicații despre cum să ajungă la o croitorie aflată la câteva străzi distanță, care le putea oferi îmbrăcăminte potrivită cât ai clipi. În plus, polițiștii trecuseră pe lângă ei fără să îi observe.

– Vom încerca să ajungem la recepție deghizați ca oaspeți? întrebă Kai.

– Nu tocmai, răspunse Irene. Nu pot să falsific o invitație dacă nu văd una, și nu vom vedea niciuna. Dacă încerc să le modific percepția, paznicii de la ușă își vor da seama ce se petrece înainte să intrăm, ținând cont cât de prost merge Limba aici.

– Atunci?

– Ți-am văzut unchiul invocând o furtună doar pentru că și-a pierdut cumpătul, spuse Irene, gânditoare. Poți și tu?

Kai se gândi.

– Da, spuse el. De proporții rezonabile. De ce?

Planul mergea tot mai bine. Era hazardat, nu reprezenta genul de operațiune care se putea repeta, însă putea fi controlat.

– Bine, răspunse Irene și zâmbi. Vom aborda lucrurile dintr-o direcție diferită.

INTERLUDIU – VALE ŞI SILVER

— Îi poţi spune c-a venit să-l vadă Peregrine Vale.

Ambasada Liechtensteinului era greu accesibilă. Firește că Vale intrase în clădire de multe ori, însă fusese, de obicei, deghizat. De data aceasta era prezent drept el însuși și abia reușise să intre în holul de la recepție. Locul nu se prea ridica la rangul de ambasadă a țării sale. Vizitatorii Liechtensteinului abia dacă reușeau să treacă de ușa din față.

S-ar putea crede, se gândi el, cu acreală, *că au ceva de ascuns*.

– Vreau să vă informez că Lord Silver nu este disponibil.

Cuvintele păreau sloiuri de gheață unse cu miere. Johnson era servitorul lui Silver, factotum, supus devotat. Rezista deja de cinci ani, mai mult decât oricine deținuse postul înainte. Dar, la fel ca toți ceilalți, dezvoltase un devotament fanatic pentru Silver la o săptămână de la angajare.

Vale îl privi atent. Hainele lui Johnson erau croite pentru un servitor din clasa superioară, dintr-un material de calitate neobișnuit de bună. Pantofii străluceau, sugerând că folosise șampanie la lustruirea lor. Vocea lui neutralizase orice accent – lucru indus de Neam, pentru a-l transforma în „servitorul perfect", sau o alegere deliberată? Johnson nu avea dosar penal, însă, mai suspect, nu exista *nicio informație* privindu-i trecutul dinainte de acest post. Evident (cel puțin pentru Vale), purta un pistol ascuns în haină.

Vale ridică o sprânceană, uimit.

– Serios? Este indisponibil. Mă gândesc că nu știe ce se petrece, atunci?

Asta-l făcu pe Johnson să se oprească. Se uită la Vale, de parcă ar fi putut scurge informația din el cu o privire suficient de urâtă.

Vale putea urmări ce gânduri îi treceau bărbatului prin cap: dacă Vale blufa și reușea să îl păcălească și să se vadă cu Silver, Silver l-ar fi făcut pe Johnson să regrete. Dar dacă se întâmpla într-adevăr ceva important, iar Silver rata șansa de a se amesteca, *chiar* l-ar fi făcut pe Johnson să regrete.

– Va trebui să așteptați, spuse el, abrupt. Alteța Sa nu s-a trezit încă.

– Într-adevăr, este *doar* patru după-amiaza, spuse Vale, sec. Are nevoie de somn, fără îndoială.

Buzele lui Johnson se transformară într-o linie subțire de furie reprimată. Își înclină capul, refuzându-i lui Vale o plecăciune, și dispăru din hol.

Vale profită de ocazie ca să cerceteze încăperea. Covorul și tapetul erau ieftine și comune, nedemne de o ambasadă: era o cameră menită să respingă vizitatorii și să-i convingă să plece cât mai repede. Singurul obiect decorativ era tabloul în ulei reprezentând-o pe Regină, de deasupra șemineului, care era prost executat și foarte prăfuit. Două scaune, fără recepție sau masă. Unul dintre scaune se vădi a fi de fapt un fotoliu confortabil. Un fir de păr argintiu prins de tapițerie îl trăda pe ocupantul obișnuit. Celălalt era mai rigid, menit să facă persoana care ședea pe el să se simtă incomod. Șemineul nu fusese curățat din seara trecută și fusese folosit pentru incinerarea mai multor documente scrise de mână. Vale se apropie să arunce o privire.

Ușa din spatele lui se deschise, iar el se întoarse și văzu că sosise Silver – în picioare, chiar dacă nu complet treaz. Se sprijinea de cadrul ușii, în timp ce încerca să-și lege cordonul halatului de mătase neagră. Purta încă o cămașă de noapte și papuci. Părul lui argintiu era ciufulit de somn. Și, deși încerca să-l privească pe Vale amenințător, ochii lui erau încă încețoșați.

– Dragul meu Vale, căscă Silver, mi s-a spus că ești aici. Nu mă gândeam să te găsesc scotocind prin șemineu.

– Eram curios ce ai ars, răspunse Vale. Prea multe mistere din Londra își au originile sub acoperișul tău.

– Johnson, adu cafea, ce Dumnezeu! Se pare că domnul Vale are de gând să facă pe istețul în loc să treacă la subiect. Silver traversă încăperea spre fotoliu și se prăbuși în el, cu un oftat de ușurare. Ai spus ceva despre evenimente de ultimă oră, nu?

– Ți-aș sugera să-ți bei întâi cafeaua, spuse Vale. Urmele distracției de noaptea trecută erau clare pe fața lui Silver, iar cele de pe gâtul lui sugerau unul sau mai mulți parteneri. Deși Vale putea extrage mai mult adevăr de la el cât era pe jumătate adormit, abordarea risca să-l facă să piardă informații vitale.

– Ești neobișnuit de preocupat de bunăstarea mea. Cred c-ar trebui să fiu îngrijorat. Silver căscă iar. Sper că n-o să mă faci să regret că m-am trezit la ora asta păcătoasă. Amuză-mă, domnule detectiv. Spune-mi ceva interesant cât aștept cafeaua.

– Prea bine. Vale arătă spre camerista de lângă ușă. Femeia de acolo este una dintre asasinii tăi privați.

– Am asasini privați? spuse Silver, încruntat. Sunt convins că mi-aș aminti așa ceva. Deși mi-ar prinde bine.

Vale se apropie de cameristă, care încremenise.

– Femeia asta pare de rang inferior în personalul ambasadei, după cum o demonstrează mânecile care nu se potrivesc. Îi atinse încheietura. Și rosăturile ascunse din coate. Servitorii cu rang mai înalt ar purta îmbrăcăminte mai potrivită și ar primi-o la prima mână, nu la a doua. Și totuși, ai adus-o la o întâlnire cu un musafir, în loc să o ții la bucătărie sau sus. Tendința ei de a mijii ochii și aplecarea umerilor sugerează hipermetropie. Cuvintele se rostogoleau, fiecare o verigă dintr-un lanț logic limpede. Pentru o clipă, starea de rău a lui Vale se evaporă și fu capabil să se concentreze la deducțiile sale. Se aplecă mai aproape, să-i examineze fața. Rădăcina nasului arată că, de obicei, poartă ochelari sau monoclu. Când a intrat, mersul ei a dovedit că are un pistol lipit de piciorul stâng, sub fuste. Ce fel de agentă poartă un pistol cu bătaie lungă,

are rosături în coate de la poziția pentru țintă și ar putea folosi hipermetropia ca avantaj? O lunetistă.

– Atunci, de ce și-a dat jos ochelarii? întrebă Silver. Din vanitate?

– Mărturisesc că nu sunt încă sigur. Făcu un pas înapoi de lângă femeie. Dar faptul că această tânără stă aici, fără să se miște și fără să obiecteze că o examinez sau fără să protesteze la concluziile mele, vorbește de la sine.

– Insist ca personalul meu să fie bine pregătit... ah, mulțumesc, Johnson. Silver luă cana de cafea oferită și o goli, icnind. Când redeschise ochii, păreau mai concentrați. Pot să te servesc cu ceva, domnule detectiv?

– Cu siguranță, nu, răspunse Vale. Nu avea de gând să mănânce sau să bea ceva oferit de Neam. Tindeau să considere asta datorie personală și încercau să își exerseze farmecele asupra primitorului. Cât despre cameristă, lucrurile sunt simple. Să își arate gleznele unui polițist. Dacă legea permite arme ascunse, obișnuiește totuși să tragă linie la pistoale neînregistrate.

Silver își trecut degetele prin păr.

– Johnson, voi avea nevoie de un tonic. Și ia-o pe Mary cu tine, înainte ca marele nostru detectiv să poată trage alte concluzii.

Vale pufni și se întoarse, îndreptându-se spre geam. Precum restul încăperii, pervazul era plin de praf. La fel și colțurile ramei.

– Nu trag concluzii, ci deduc pe baza unor dovezi.

– Da, da, știu, spuse Silver, împăciuitor, și este totul cât se poate de elegant. Dar ai spus ceva despre evenimente în desfășurare. Ești un înger foarte improbabil să mă trezească din patu-mi de flori, Vale. Explică-te.

– Prea bine. Ai auzit de curând veşti despre Alberich?

Numele rămase agățat în aer, între ei. Silver își pocni lent degetele, privindu-l pe Vale pe deasupra lor. Expresia lui era greu de etichetat, însă nu era deloc surprinsă.

– Mă întreb de ce domnișoara Winters nu este aici să pună întrebarea.

– Winters este o femeie ocupată, răspunse Vale. M-am gândit să îi economisesc timpul și am trecut pe aici chiar eu.

– Unde este acum? Tonul lui Silver era nonșalant, dar își miji ochii, gânditor.

– Ah, în altă parte. Vale flutură vag din mână. Nu prea se pricepe să lase o adresă de contact. Simți c-ar trebui să-i spun ceva?

– Aș putea specula, spuse Silver. Eu n-am pariat pe niciun cal în cursa asta, dar se pare că poate intra oricine. Cel puțin așa am auzit.

Vale se așeză pe scaunul din fața lui Silver, ignorându-i designul neprimitor, și se uită la nobilul de Neam.

– Încă nu am ajuns în situația în care tu să fii nepărtinitor. Ar fi neobișnuit pentru tine să fii neutru.

– Mă cunoști atât de bine. Un zâmbet amuzat îi flutură pe buze. Ar trebui să fiu flatat că petreci atât de multă vreme observându-mi obiceiurile.

– Nu fi, spuse Vale, pe un ton caustic. Nu-mi face nicio plăcere. Ești unul dintre cei mai notorii craidoni din Londra.

– Încerc, spuse Silver. Se întinse să ia un pahar cu remediu pentru mahmureală, care-i fusese adus iute de Johnson cel atent, și dădu peste cap conținutul, strâmbându-se. Încerc din greu.

– Deci, cum vezi situația curentă?

– Păi ce știu *eu* este că Alberich caută asistență. Silver își puse paharul pe tavă, dintr-odată serios. Și înainte să continuăm, domnule detectiv, vreau cuvântul tău că tot ce urmează să spun va șterge orice datorie – pe care aș putea-o sau nu avea la tine pentru Veneția.

– Ai putea-o sau nu avea? Sună teribil de incert.

– Nu îmi place să recunosc că sunt dator. Sunt convins că poți înțelege.

– Așa te eschivezi de obligații.

– Dacă să datorezi o favoare va deveni vreodată o chestiune de viață și de moarte și pentru tine, vei înțelege, se răți Silver. Pentru moment, va trebui să accepți doar că asemenea lucruri pot pricinui multe neplăceri. Deci, dacă-ți spun ce știu despre evenimentele curente, vei considera datoria ștearsă?

Vale știa că toți cei din Neam erau obligați să își țină cuvântul dat. Era una dintre cele mai folositoare informații despre ei, alături de faptul că fierul rece le scădea puterile. Nu voia să obiecteze la aceste mici avantaje: Neamul era problematic, farmecele lor, incomode și aproape ilegale.

– Ai cuvântul meu că voi considera datoria ștearsă, dacă-mi spui ce știi despre „evenimentele în desfășurare". Nu pot vorbi în numele lui Winters.

– Da, ce păcat că nu este aici, spuse Silver. Mi-ar fi plăcut mai mult discuția asta dacă o purtam cu ea. Chiar dacă nu-și linse buzele la gândul acela, expresia lui sugera o carnalitate greu reținută.

Vale nu putea decât să se bucure că Winters era în altă parte. Chiar dacă era perfect capabilă să-i facă față lui Silver, cu siguranță nu i-ar fi plăcut să fie expusă la insinuările lui. Purtarea ei de seara trecută, față de Vale însuși, era diferită de această... necuviință.

– Te supraestimezi, spuse el, scurt.

– Și eu care credeam că vom fi politicoși.

– Ești instigatorul a zeci de conspirații londoneze. Conduci minim un cerc de spionaj despre care am cunoștință, din ambasadă. Iar în Afacerea Veneția ai trimis-o cu bună știință pe Winters într-o situație care ar fi putut-o ucide sau, mai rău, doar pentru a-ți salva propria piele mizerabilă. Aș spune că sunt remarcabil de politicos. Vale se lăsă pe spate, în scaun, cât îi permitea. Vrei să continui?

Silver ridică privirea în tavan, parcă solicitând răbdare de la o zeitate nevăzută.

– Ah, chiar te rog. Îți cunosc prea bine opinia despre mine. O apreciez. Dar dacă vrei informații, atunci poate ar trebui să mă lași să vorbesc.

Vale fu obligat să îi accepte punctul de vedere.

– Continuă, spuse el, tensionat, păstrând câteva insulte alese pentru data următoare.

– Alberich are câțiva aliați în Neam, începu Silver. Ca să o spun direct, a făcut favoruri și datorează favoruri. Cu câteva luni în urmă, la scurtă vreme după Afacerea Veneția, am auzit zvonuri

că ar căuta... colaboratori, să le spunem. Cu un pas mai sus de agenți, dar departe de a fi parteneri egali. Genul din Neam care sunt mai slabi decât mine, dar suficient de puternici să circule între lumi pe cont propriu.

– Într-adevăr, spuse Vale, pe un ton neutru. Mintea îi zbură la femeia numită Zayanna și la povestea ei plauzibilă, dar deloc susținută. Continuă.

Silver își desfăcu brațele.

– Asta este tot ce știu.

– Lady Guantes este printre aceștia?

– Asta nu știu. Doamna a dispărut – călătorie sprâncenată. Sunt convins că ne va încurca din nou țițele, dar îi va lua o vreme să își adune forțele. Era remarcabil de nonșalant cu subiectul, i se păru lui Vale. Dar epilogul poveștii cu Alberich este că unii dintre cei care erau interesați de ofertele lui au dispărut de atunci. Sau așa mi s-a spus. Ceea ce mă face să mă întreb de ce ești tu aici și întrebi de el.

– Dar pentru ce voia colaboratori? întrebă Vale. Cu siguranță trebuie să fi existat zvonuri și despre planurile lui. Oferte de recompense? Chiar și speculațiile sunt utile.

– Da. Da, aici ai dreptate. Silver se încruntă, gânditor. Nu există detalii atât de exacte. Cred că ofertele lui au fost suficient de vagi ca numai cei disperați să fie atrași. Din păcate, există suficienți care și-au pierdut susținătorii, sau care au pierdut în urma unor intrigi, și tot așa. Sărmanii.

– Ești surprinzător de empatic.

– Nu este empatie, ci milă, spuse Silver. Empatia ar putea însemna că încerc să îi ajut. Mila este o emoție mai sigură. Poate fi simțită fără să te implici. Mi-e milă de ei. Dar empatizez cu tine, domnule detectiv.

– Cu mine? întrebă Vale, surprins.

– Te-am avertizat să nu mergi la Veneția. Privirea lui Silver devenise foarte directă și tonul lui, intim, sugerând că ei doi aveau o conexiune. Știu ce efect are o lume haotică asupra unui om

nepregătit. Nu voiam să te pierd, domnule detectiv. Și încă nu sunt sigur dacă te voi pierde sau nu.

Vale se retrase, jignit. Dar, dacă era să fie sincer cu sine, ce îi repugna cu adevărat era că înțelegea, cumva, ce voia să spună Silver. De parcă Silver ar fi vorbit cu unul ca el – cu altul din Neam –, iar gândul acela îl revolta în fiecare atom al ființei. Bucuria scurtă generată de duelul verbal cu Silver păli, iar plictiseala lui de mai devreme amenință să îl cuprindă iar. Fusese capabil să o rețină, convingându-se că acțiunile lui vor face diferența. Dar acum, totul părea din nou superficial și mai ales irelevant. Îi era dor de pasiunea din discuția lor anterioară, de bucuria de a-și potrivi mintea cu a lui Silver. Și, în același timp, i se părea deranjant să gândească așa.

– Deci tot ce știi este că Alberich avea un plan, spuse el, într-un târziu, încercând să revină la subiect. Winters avea nevoie de ajutor. Asta era important. Și chiar dacă unii de felul tău sunt implicați, acum nu comunică.

– Succint și precis, spuse Silver, căscând iar. Dacă s-a mai întâmplat ceva în ultimele zile, eu nu știu. Dar trebuie să recunoști că acum știi mai multe decât înainte. Datoria mea este plătită.

Vale fu obligat să încuviințeze.

– Accept. Aș putea să îmi doresc, însă, ca măcar o dată să știi mai multe.

– Dar, dragul meu Vale, n-am terminat. Silver se aplecă în față, cu un chip avid de informații: Nu mi-ai spus încă tot ce știi sau de ce ai venit aici împovărat cu toate aceste întrebări. Este evident că Alberich a făcut o mutare. Nu există nimic ce pot spune sau face ca să te conving să împărtășești totul cu mine?

Era o dilemă interesantă. Silver ar fi plătit scump pentru vești despre atacul lui Alberich asupra Bibliotecii, dar să îi spună i-ar fi putut pune în pericol pe Winters și pe Strongrock.

– Nu sunt sigur ce ai putea tu să îmi oferi..., începu el.

– Este rândul meu să fac pe detectivul! spuse Silver, bucuros. Buzele i se arcuiră într-un zâmbet, cam ca atunci când aprecia o femeie. Faptul că nu îmi spui este o informație în sine. Deduc că

Alberich a pricinuit, sau pricinuiește, vreun rău Bibliotecii, ceea ce explică absența domnișoarei Winters. Firește că nu ai vrea să îmi spui *asta*. Ți-ar fi prea teamă de ce aș putea face cu informația.

– Ți-ai asuma un risc dacă ai încerca să vinzi asta altora din Neam, ca informație valabilă, spuse Vale, sec.

Dar își simți stomacul ghem. Speculațiile lui Silver erau mult prea precise și nu exista o cale convenabilă să îi dezmintă presupunerile fără să mintă direct.

– Nu negi, observă Silver.

– Târgul nostru nu implică să îți ofer *eu* alte detalii, spuse Vale. Nici prin acord, nici prin negare.

Și totuși... informațiile despre atac erau chiar atât de importante? Părea să fie un lucru cunoscut că Alberich se interesa de Bibliotecă. Și mai exista un lucru pe care Vale ardea să îl știe, iar Silver i l-ar fi putut spune.

– Pe de altă parte..., începu el, gânditor.

– Da?

Ochii lui Silver sclipeau.

– A venit recent vreunul din Neamul Frumos cu puteri moderate la Londra? Genul de persoană pe care ar recruta-o Alberich? Sau chiar Lady Guantes?

– Dragul meu Vale, de unde vrei să știu?

Dar zâmbetul de pe buzele lui Silver sugera că avea un răspuns.

– Ești păianjenul din pânza locală, spuse Vale. Dacă ar atinge-o vreo muscă, ți-ar atrage atenția. Întrebarea rămâne.

– Rezonabil. În schimb, întrebarea mea este: ce se petrece, mai exact? Silver își privi unghiile. Nu te grăbi. Sigur nu se grăbește nimeni.

– Alberich a început să atace Biblioteca, spuse Vale. Tensiunea din cameră zbârnâia ca o coardă de vioară când Silver îl privi în ochi. Ridică din umeri. Bănuiai asta.

– Atât?

– Mi se pare destul.

Vale știa că nu cunoștea suficient implicațiile. Încă o dată, i se demonstra lipsa lui de importanță. Încă o dată, i se arăta cât de

puțină putere avea un om obișnuit în jocul de șah dintre puterile războinice.

– Acum, cred că vei răspunde întrebării *mele*.

Silver se uită urât.

– Prea bine. Nu. Nimeni cu acest nivel de putere, sau mai puternic, n-a venit în Londra în ultima lună. Sau, dacă a venit, se ascunde foarte bine. Cu siguranță Lady Guantes nu-i aici.

– Pricep, spuse Vale.

Zayanna pretindea că se refugiase de susținătorul anterior și că tocmai venise. Dar de ce să-l fi evitat ea pe Silver, încât el să nici nu știe de existența ei? Era suspect. Fu tentat să îi ceară ajutorul în a o localiza, dar însemna să îi ofere prea multe informații.

Vale se ridică în picioare.

– Mulțumesc pentru asistență. Aș recomanda să-ți faci rost de paznici mai discreți. Dacă am remarcat eu lunetista, o vor face și alții.

Silver nu se obosi să se ridice.

– Cât de amabil să-mi sugerezi asta, spuse el, cu amărăciune. Din păcate, din cauza *unora* care mi-au furat mijlocul de transport, acum câteva luni, când eram în Veneția, am fost obligat să îmi las mare parte din anturaj acolo.

Implicațiile afirmației pătrunseră în mintea lui Vale, formând un tablou oribil.

– Servitorii tăi... cameristele, gărzile de corp... i-ai *lăsat* acolo? Într-o altă lume, fără să se poată întoarce?

– Nu îi puteam aduce eu, se plânse Silver. Am avut deja suficientă bătaie de cap să îi aduc pe Johnson și bagajul. Nu mă privi așa, Vale. Sunt convins că sunt perfect capabili să își refacă viețile. Sunt tineri, puternici, sănătoși...

– Mă descurc să găsesc ieșirea, spuse Vale, și trânti ușa în urma lui.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Era ora zece seara. Recepția probabil că era în toi. Irene se agăță de spatele solzos al lui Kai, cu mantaua impermeabilă fluturând în urma ei, pe aripile vântului, în timp ce pluteau deasupra Palatului de Iarnă. Orașul era o rețea de puncte luminate, sub ei: erau la prea mare înălțime ca Irene să poată vedea limpede clădirile, la ora aceea din noapte, dar își dădea seama prea bine care erau felinarele și clădirile mai mari. Luminile săniilor în zbor clipeau pe rute ordonate, în jurul sanioportului. Nu erau nori care să împiedice vederea – încă.

Kai se concentra, alunecând prin aer, deci în tăcere, permițându-i lui Irene să își verifice lista mentală a etapelor planului.

Haine de seară pentru amândoi aveau. Chiar dacă erau cumpărate de gata și nu croite la comandă. (Kai fusese supărat că nu putea primi o uniformă militară, pentru că se părea că asta purtau tinerii la baluri. Dar Irene îi explicase tot ce putea merge prost, cum ar fi fost dacă el nu știa detalii despre presupusul lui regiment, așa că el cedase, fără nicio bucurie.) Harta Palatului de Iarnă și localizarea teoretică a cărții fuseseră memorate. Toate documentele fuseseră distruse. Acum, era mai degrabă periculos decât util să poarte hârtiile de la Bibliotecă asupra lor. Transformarea lui Kai în dragon pentru a dezlănțui o furtună și a ateriza pe acoperiș le reușise cu succes.

Următorul pas era furtuna propriu-zisă. Firește că pe acoperiș erau santinele, dar puțini se vor uita în sus când vor fi în bătaia

vântului și a ploii. Asta explica mantaua impermeabilă cu glugă pe care o purta Irene și care spera să o țină cât de cât uscată. Suficient cât să treacă drept musafiră înăuntru. Dacă ea și Kai deveneau o țintă, o încurcau.

– Stăpânesc vânturile și sunt gata să le slobod, spuse Kai. Cuvintele lui răsunară în aerul subțire, iar Irene se prinse mai bine de solzii lui. Ești pregătită?

– Fă-o, spuse ea.

Furtuna se iscă sub ochii ei, cu norii răsucindu-se laolaltă într-un vârtej mare și negru, care ascunse orașul de sub ei. Pale de vânt traseră de ea, iar Irene se lipi și mai tare de spinarea dragonului, trăgându-și gluga peste față. El țâșni prin aer, într-o spirală strânsă, cu aripile sclipind în beznă, de o parte și de alta a ei. În nori fulgeră, iar tunetul urmă aproape imediat.

Kai insistase că asta nu îl obosea, dar Irene îl convinsese să doarmă câteva ceasuri înainte. El o veghease pe timp de noapte, cât dormise ea în sanie, iar ea nu știa de cât somn aveau nevoie dragonii, dar trebuiau să doarmă și ei. Așa că luaseră o cameră la un hotel ieftin, unde femeia de la recepție se uitase lung la ei, trăgând concluzii evidente. Popasul îi ținuse departe de străzi, permițându-le să evite polițiștii în număr tot mai mare. Kai dormise buștean, abia respirând. Irene șezuse pe un scaun jerpelit, memorând hărți și planuri, și se întrebase, din când în când, *Ce m-aș face fără tine? N-a trecut nici un an, și iată că mă bazez pe tine să fii prezent când am nevoie de tine, adorm pe umărul tău...*

Dezastrele iminente întâi, își amintise. *Apoi problemele personale.*

– Atâta furtună pot crea fără să isc o vijelie, mârâi Kai. Ne duc jos.

Căzu ca un șoim printre nori, accelerând de parcă legile gravitației și rezistenței aerului erau opționale. Poate că, pentru el, chiar erau. Frigul amarnic îi înjunghie mâinile lui Irene, pentru că mănușile elegante, din dantelă, nu o protejau deloc, iar vântul îi lipi pelerina de corp. Dintr-odată, îi potopi ploaia, biciuindu-i, curgând de pe trupul lui Kai în râuri dense și evidențiindu-i solzii.

Continuă să coboare prin ea, grațios, nonșalant, de parcă naviga pe o briză de vară. Irene își lăsă fruntea în jos și se agăță de el cu toată puterea.

Trecură prin nor și continuară să cadă, ca un lift într-o prăbușire în viteză. Irene își dori să se fi putut gândi la comparații mai puțin dramatice, dar apoi i se păru dificil și să gândească. Ploaia o lovea ca o cascadă, plesnindu-i fața și împiedicând-o să mai vadă.

Aripile lui Kai se desfăcură în aer cu un pocnet ca un mic tunet, iar coborârea lor încetini brusc. Era, probabil, o contradicție a legilor naturale ale inerției și a forței egale cu masa ori accelerația – sau oricare or fi fost ecuațiile relevante. Dar, dacă universul nu era atent, Irene n-avea de gând să insiste. Kai aterizâ blând pe acoperiș, cu ghearele scrâșnind pe suprafața olanelor. Dacă erau paznici, se adăpostiseră de ploaie și nu stăteau de veghe. Bun. Primul obiectiv fusese atins.

Irene alunecă de pe spatele lui Kai și se uită prin ploaia care curgea. La dreapta vedea cupola ca o ceapă a Bisericii Palatine. Clădirea mai apropiată, dintre Palatul de Iarnă și Ermitajul propriu-zis, trebuia să fie Sala Sfântul Gheorghe. Tronul imperial se afla acolo – deși spera să nu dea peste Maiestatea Sa Imperială în seara aceea. La stânga se afla Sala Mare, scena recepției din această noapte, cu ferestrele luminate feeric, în ciuda ploii. Deci ea și Kai erau chiar deasupra unora dintre apartamentele regale neocupate. Practic, erau chiar deasupra mansardelor servitorilor, care se aflau deasupra apartamentelor cu pricina, dar mansardele acelea nu erau niciodată menționate pe hărțile oficiale.

Lângă ea, Kai se cutremură, iar aerul se învolbură în jurul lui. Iată-l lângă ea, înfășurat și el într-o pelerină impermeabilă.

– Uite acolo o ușă și scări, arătă el către o umbră de pe unul dintre crenelurile exterioare. Să plecăm din ploaie.

Era suficient de aproape. Irene încuviință. Trebui să se țină de brațul lui pentru a traversa olanele ude, chiar și desculță cum era. Ușa era încuiată, dar se deschise la porunca în Limbă, și amândoi oftară ușurați când se văzură la adăpost de furtună.

Așa cum se așteptau, se aflau în mansarda servitorilor, mai degrabă construită în stil utilitar decât ca un model de arhitectură grandioasă. Irene își scoase geanta de sub haină și își aranjă părul. Își uscă picioarele cu prosopul pe care-l avea la ea, apoi își trase ciorapii și își încălță pantofii de dans. Adunară pelerinele și prosopul și le vârâră într-un dulap peste care dădură acolo și se apropiară de scări, sperând că arătau ca majoritatea musafirilor. Nu se întâlniră cu niciun servitor, deși Irene auzi zgomot de pași în fundal.

Când ajunseră la etajul al doilea, decorul se schimbă iute cu unul luxos, dar nu exagerat. Podelele și pereții camerelor erau de marmură cu intarsii, coridoarele de asemenea, iar mobila era decorată cu sculpturi, foiță de aur și pernuțe de catifea. Tablourile de pe pereți fuseseră probabil făcute la comandă sau colecționate de la artiști celebri. (Artele vizuale nu fuseseră niciodată punctul forte al lui Irene. Abia dacă-și dădea seama de diferența dintre un Rembrandt și un Rafael, fără ghid.)

Kai privi în jurul lui, aprobator.

– Nu e rău, comentă el. Chiar tolerabil. Acum, încotro?

Se opri să își așeze cravata în oglindă.

Irene își vârî din nou pieptănul într-o parte a părului bătut de vânt și privi posomorâtă la reflexia ei elegantă, deși ușor jilavă. Era o rochie *frumoasă*, din mătase și tul verde-deschis, cu mâneci bufante și fustă înfoiată (umedă la tiv), care-i lăsa umerii și gâtul dezgolite. O completase cu mănuși lungi din dantelă și pantofi de mătase, și își prinsese părul în coc, cu piepteni și agrafe, dar pe lângă Kai arăta ca... o persoană care se chinuise să se îmbrace pentru ocazia cu pricina. Kai, în frac, cravată, vestă și pantaloni bine croiți, arăta de parcă locul lui *era* la o recepție imperială. Părea amfitrionul recepției. Pe el, hainele stăteau ca turnate.

Decise că nu avea sens să aibă resentimente și le dădu la o parte.

– Pe aici și în jos pe scara din capăt, spuse ea. Apoi, coborâm două etaje. Dacă putem evita să fim văzuți, cu atât mai bine.

Afară, furtuna încă răpăia, iar când trecu pe lângă ferestre auzi vântul ca un material care se rupea și ploaia care bubuia pe sticlă.

Ajunseră la parter fără să fie opriți. Pe măsură ce coborau, arhitectura devenea tot mai somptuoasă, aproape extravagantă, însă cu măsură, cât să evite deșănțarea. Marmura somptuoasă încastra totul, palidă și netedă precum smântâna. Ornamentațiile cu foiță de aur sclipeau de parcă tocmai ar fi fost lustruite. Muzica reverbera discret pe coridoare.

Un servitor se apropie de ei, impecabil în uniforma lui neagră.

– Mă scuzați, domnule, doamnă, spuse el, identificând fără efort pe cel mai aristocratic dintre ei și adresându-i-se primul. Recepția are loc în Sala Mare. Dacă aveți nevoie de indicații...

Kai îl privi de sus.

– Poți să îți vezi de treabă, spuse el. Doamna și cu mine cunoaștem drumul.

Cu o plecăciune, servitorul se retrase. Dar Irene știa că fusese doar primul dintr-un șir de slujitori dornici să ajute care-i vor îndruma spre ceilalți oaspeți. Îl luă pe Kai de braț și îl conduse după un colț, pe un coridor lateral ceva mai puțin impresionant și printr-o intrare doar moderat impresionantă, pe o casă a scării de piatră deloc impresionantă, care ducea în jos.

Kai pufni.

– Simt miros de mâncare, murmură el.

– Bucătăriile sunt aici, jos, la subsol, răspunse Irene. Era o scară strâmtă, și trebui să își ridice fusta ca să nu se atingă de pereți. Ar trebui să fie, ăăă... Își consultă harta mentală. Spre vest și aproximativ spre nord-vest. Pe acolo. Trebuie să mergem spre nord-est de aici, pe sub biserică.

Se grăbiră pe coridorul întunecat, iar Irene se gândi cât era de probabil să fie opriți de paznici. Era uluită că ajunseseră atât de departe. Era adevărat că Palatul de Iarnă era, probabil, afectat de punctul slab – „zidurile exterioare sunt bine păzite, așa că toată lumea dinăuntru are ce căuta acolo". Dar, chiar și așa, ținând cont de zvonurile privind rebeliunea și secesiunea și de problemele guvernării, n-ar fi trebuit să fie o pază *ceva* mai severă în palat? Cu cât avansau mai mult, cu atât mai agitată devenea. Începu

să-şi facă griji că erau atraşi într-o capcană imensă şi tot mai în interior, ca să nu aibă nicio şansă de scăpare...

– Opriţi-vă! strigă o voce.

Fu aproape o uşurare. Irene se opri, ascultătoare, cu o mână pe mâneca lui Kai. Doar trei paznici apărau intrarea în arhivă, ţinta lor finală – Doamne, la ce le stătea mintea? Deşi, ce era drept, uşa din spatele lor părea zăvorâtă serios.

– Apropiaţi-vă şi identificaţi-vă! veni următoarea comandă.

Perfect. Irene se apropie. Mai bine, vedea limpede cine era şeful celor trei. Îşi strecură mâna în corset, apoi o scoase şi o arătă liderului, de parcă tocmai ar fi scos ceva doar pentru ochii lui.

– **Crezi că este vorba despre un document complet de identificare şi că suntem autorizaţi să vedem ce conţine arhiva**, spuse ea.

Paznicul se arcui într-un salut îngrozit, care îi vădea dimensiunile panicii. Ceilalţi doi îl urmară, o clipă mai târziu.

– Da, doamnă, spuse el repede. Absolut!

– Puteţi deschide uşa, spuse Irene, întrebându-se cine credeau ei că era. (*Probabil Opriciniki. Doar poliţia secretă ar avea parte de o asemenea reacţie.*) Oamenii tăi rămân afară. Nu trebuie să audă.

El încuviinţă şi scoase o cheie de la centură, pe care o răsuci iute în broască. Se auzi un clic scurt, aproape ca un suspin, dinspre uşă, când o deschise. Irene bănuia că avusese un soi de alarmă magică instalată. Acum, doar să rămână paznicul confuz cât timp erau ei înăuntru...

Intrară în cameră, iar Kai închise uşa în urma lor. Paznicul clătină din cap şi se încruntă. Dar Kai se gândise deja la asta, aşa că-l prinse de gât înainte să poată da alarma. Irene îl lăsă să-l sufoce până-şi pierdu cunoştinţa – uciderea lui nu era necesară – şi privi în jur. Se aflau într-o anticameră micuţă, cu o altă uşă zăvorâtă la celălalt capăt. Paza nu era deci chiar atât de slabă. Aici se vedeau şiruri de dosare într-o parte, probabil cu liste de obiecte aflate în depozitul de dincolo de uşă. Mai era şi un birouaş în spatele căruia încerca să se ascundă o femeie care purta nişte veşminte înfoiate.

Irene se apropie şi se sprijini de birou.

– Nu funcționează, spuse ea încet.

Femeia se ridică, lipindu-se de perete.

– Eu nu vă ajut. Apăr locul ăsta cu *viața*!

Irene încuviință.

– Da, este de înțeles. **Dar crezi că am dreptul să fiu aici și să mi se spună unde se află un anumit obiect.** Începea să o doară capul.

– Ah. Femeia rămase lipită de perete, dar păru ceva mai calmă, de parcă Irene era o amenințare cunoscută și de înțeles, și nu ceva complet imprevizibil. Și ce obiect ar dori să vadă Excelența Voastră?

– O carte, spuse Irene, îndrăznind să spere. Se numește *Manuscrisul găsit la Saragossa*. De Jan Potocki. Unde se află?

Femeia ieși de după birou și rămase la distanță, grăbindu-se spre dosare. Scoase unul și răsfoi rapid prin el, mormăind pentru sine. Mânecile ei cu broderii grele se roteau când întorcea paginile. Ajunse, în sfârșit, unde dorea, cu degetul lipit de o înregistrare.

– Aici este. Stai așa. Cine spuneai că ești?

Kai o lovi în ceafă și o prinse înainte să cadă, în timp ce Irene se aplecă să se uite la dosar. Era într-adevăr înregistrarea cărții dorite, dar Irene clipi șocată când văzu ce scria.

– Nu pot să cred! I-a fost împrumutată împărătesei înseși, acum două zile, ca să citească înainte de culcare!

Kai o sprijini pe femeie de birou.

– Spune-mi, te rog, că glumești, spuse el.

– Aș vrea eu. Irene cântări opțiunile: *fură cartea din sanctuarul subteran al palatului* și *fură cartea din dormitorul imperial*. Un dormitor imperial era, probabil, și mai bine păzit decât un sanctuar subteran. Minunat. Păi, nu putem sta cu mâinile-n sân, spuse ea, oftând. Să mergem și să încercăm iar.

– De unde știi că-i pentru citit înainte de culcare? întrebă Kai.

– Doamna în chestiune a scos-o chiar ea din depozit. Se pare că are simțul umorului. Nu că asta le-ar fi salvat capetele, dacă erau prinși furând. Aproape regret că am acceptat misiunea.

– De ce?

– Pentru că sunt de acord cu furtul unei cărți dintr-un depozit în care nimeni n-o va citi vreodată, explică Irene. Dar mă simt vinovată dacă o înșfac în mijlocul lecturii, de pe noptiera cuiva.

Paznicii de la ușă fură foarte bucuroși să le facă semn să plece, după ce li se spusese că șeful lor inspecta condițiile de siguranță din interior. Irene o luă înainte, în direcția din care veniseră.

– Înapoi pe scări, murmură ea, până la primul etaj, apoi fugim spre dormitor.

– Nu e cel mai detaliat plan.

Dar Kai nu se plângea. Se resemnase.

– Au existat momente când aveam planuri minuțioase, spuse Irene, visătoare. Mă uit acum înapoi și mă întreb cum de nu-mi dădeam seama cât de norocoasă eram.

Ajunseră la parter și se îndreptau spre scara pe care coborâseră înainte, când îi surprinse același servitor. De data asta, avea alți câțiva oaspeți după el.

– Domnule! i se adresă el lui Kai. Maiestatea Sa Imperială este pe punctul de a-și ține discursul. Ar trebui să fiți în Sala Mare.

Kai se uită la Irene, iar ea îi citi gândul în priviri. Era mai bine să meargă cu lumea și să evite o scenă. Puteau să se strecoare mai târziu, reluând căutările. Și ar fi fost suspect să fie prinși în afara Palatului, în timp ce împărăteasa ținea o cuvântare.

– Mulțumesc, îi spuse el bărbatului. Chiar într-acolo ne îndreptam. O fi calea cea mai rapidă?

Servitorul se abținu să își dea ochii peste cap, pus față în față cu idioțenia aristocrației și îi conduse repede pe Irene, pe Kai și pe restul turmei printr-o succesiune de coridoare, unul mai luxos decât altul. Adunară mai mulți gură-cască pe drum, iar Irene se bucură că se puteau ascunde în mijlocul unui grup numeros.

Sala Mare era vastă. Podeaua era făcută din mozaic de marmură, cu intarsii, dar pereții și tavanul erau vopsite în alb și auriu, perfecte precum zăpada și lumina soarelui. Candelabre imense, care aruncau o lumină puternică, atârnau deasupra lor, iar foița de aur reflecta atât de puternic, încât era o provocare să o privești. La capătul îndepărtat al sălii, la peste 15 metri distanță, un tron

înălțat pe un podium era apărat de un baldachin și tapițat cu stacojiu. Rochia argintie a ocupantei sale părea să aibă o lumină proprie.

Între ei și ea, lumea se mișca și se străduia să obțină un loc bun. Fete care abia debutaseră la Curte purtau alb curat, cu pene de struț și flori în păr și fuste de mătase. Femeile, cam la vârsta lui Irene sau căsătorite, purtau culori pastelate sau nuanțe intense și bijuterii, nu flori. Majoritatea bărbaților prezenți erau în uniformă militară, adesea cu o sabie de paradă la șold și cu un baston scurt la celălalt. Câțiva purtau haine civile bine croite, precum Kai, și unii niște veșminte preoțești sau specifice universitarilor. Unele femei mai în vârstă purtau rase monahale, iar Irene observă că se țineau departe de alte femei. La periferiile sălii se foiau servitori în livreaua palatului, dar nimeni nu se uita la ei, pentru că atenția tuturor era concentrată asupra Maiestății Sale Imperiale.

După ce și ultimul grup a intrat în Sala Mare, țarina s-a ridicat în picioare. Toată lumea se lăsă într-un genunchi, de la consilierii care-i înconjurau podiumul la străjerii de la intrare. Nu era doar o ascultare exagerată sau efectul magiei. Împărăteasa Eternă, pentru a-i menționa titlul complet, avea o prezență și o charismă autentice. Loialitatea pe care i-o oferea mulțimea nu era prefăcută. Irene se aflase lângă regi dragon și lorzi din Neam, și dacă nu ar fi putut ridica autoritatea acestei versiuni a sublimei Ecaterina cea Mare la același rang, tot era impresionantă.

Din fericire, țarina nu avea chef de un discurs lung. După câteva afirmații ferme despre unitatea imperiului, loialitatea supușilor și dragostea sa maternă pentru aceștia, și-a reluat locul. Toată lumea s-a ridicat prompt, conversația s-a răspândit ca focul viu, iar orchestra micuță dintr-un colț reîncepu să cânte.

– Irene..., spuse Kai, plin de speranță.

Singura cale afară din sală era cea pe care veniseră. Mai exista o ieșire, în spatele împărătesei, dar nu reprezenta o opțiune. Ar fi fost prea evident dacă încercau să iasă imediat.

– Mergem, spuse Irene, ferm. Nu dansez decât dacă trebuie.

Kai oftă și îi oferi brațul. Începură să mișune la marginea sălii, prinzând frânturi de discuție. Vizau subiecte normale pentru orice

ocazie oficială – războaie, istorii de familie, posibile logodne, vânatul mare din Mongolia – cuvintele păreau spuse pe un ton agitat. Oamenii nu erau tocmai paranoici, dar când și când aruncau câte o laudă spontană la adresa Împărătesei Eterne și a imperiului său glorios, de parcă ar fi putut unge cu un strat de grăsime conversația, făcând-o să alunece pe lângă urechile curioase.

În fața lor se crease un gol în mulțime. În centrul său se afla un bărbat în veșminte de ceremonie, ca ale lui Kai, care purta o conversație nonșalantă cu unii dintre bărbații și femeile învesmântați în rase. Cel puțin, el părea nonșalant. Din atitudinile și posturile *celorlalți*, ai fi crezut că discuția aceea era pe viață și pe moarte.

– Ce zici? murmură Kai. Autoritate înaltă, cu siguranță, dar în ce zonă?

– Poliție secretă, răspunse Irene. Gândește-te la lucruri inocente...

Se întrerupse când bărbatul se întoarse să privească prin sala de bal. Nu îl știa. Părul lui blond spălăcit era tuns scurt. Era proaspăt ras. Deși de vârstă mijlocie, nu arăta niciun semn de burtă sau gușă. Avea ochii de un cenușiu limpede, reci ca marmura, care priveau mulțimea cu o sclipire de foame absolută: de putere, de răspunsuri, de dominare. Dar mai era ceva la ochii aceia, ceva care îi era cunoscut și pe care, dacă îl cumula cu postura, cu felul în care-și înclina capul și cum o privea...

– Alberich, icni ea, cu gâtul uscat de groază.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Furase un corp nou, părea să se simtă ca acasă aici şi ştia precis cine erau ei doi. Cu siguranţă era un lucru bun, încercă să se convingă Irene, în timp ce îşi înfrâna panica. Era ocazia nesperată de a stoarce informaţii – poate chiar de a o termina cu ameninţarea, atunci, pe loc. Trebuia să gândească optimist.

Dar o groază absolută îi transforma sângele în gheaţă lichidă, care i se solidifica în jurul inimii. Alberich îi era superior cum le fusese ea urmăritorilor din Polonia, când intraseră în această lume. Avea o sută de ani. Trădase Biblioteca şi aflase cele mai întunecate secrete ale celor din Neam. Jupuia Bibliotecari pentru amuzament şi profit, şi le purta pieile ca deghizări. Nu era neglijent. Dacă Irene îl recunoscuse, atunci şansele erau de zece la una că se pregătise pentru asta.

– Irene, murmură Kai, amintindu-i de prezenţa lui. Avea muşchii încordaţi sub braţul ei. Să-l dobor? Dacă ajung la el înainte să poată reacţiona...

– Prea evident, spuse Irene, cu părere de rău. Ştie că eşti dragon, Kai. Nu-i prost.

– Ah, da, mi-ai spus că a vândut informaţii despre mine celor din Neam, ceea ce a dus la răpirea mea. Ochii lui Kai erau de gheaţă întunecată, parcă. Dar poate are prea multă încredere în el. Să-l testez?

Irene cântări posibilităţile. Un atac deschis asupra lui Alberich, împotriva apărării sale şi în mijlocul unei săli pline de soldaţi şi

vrăjitori ar fi putut deveni sinucigaș. Iar ea *nu voia* să se sinucidă. Pe de altă parte, dacă-l eliminau și puneau capăt acestei amenințări pentru Bibliotecă, ar fi putut merita. Refuzase sugestia lui Bradamant de a acționa împreună ca momeală, pentru că nu aveau o cale potrivită de a ajunge la el. Dar iată-l, chiar sub ochii ei. Ce să facă acum?

Prinse o femeie mai în vârstă de braț – un adevărat crucișător îmbrăcat în satin violet și acoperit cu diamante.

– Scuzați-mă, doamnă, spuse ea în grabă, înainte ca femeia să se poată scutura, și arătă spre Alberich. Cine este domnul de colo?

Femeia păli, iar fardul de pe obraji îi ieși în evidență ca două pete stacojii.

– Vă referiți la contele Nicolai Ilici, spuse ea, încercând să pară nonșalantă și nereușind. Credeam că știe *toată lumea* cine este.

– Tocmai am sosit de la Paris. Nu cunosc pe nimeni, cu excepția împărătesei. Irene râse forțat. Este important?

– Este șeful Opriciniki. Dacă aveți o urmă de instinct de conservare, vă veți feri de el.

Femeia îi scutură mâna de pe braț și se îndepărtă cât de repede putu, păstrându-și totuși demnitatea.

Alberich privea încă, deși nu încercă să se apropie. Un spațiu tot mai mare se crea în jurul lui Irene și al lui Kai, probabil pentru că oamenii îi puteau urmări privirea lui Alberich și nu doreau să fie asociați cu ținta lui.

Irene inspiră adânc.

– Kai, voi face un lucru necugetat, zise ea, și am nevoie de tine ca întărire.

– Nu, spuse Kai, sec. Nu te las.

– Nu mă dau nici eu în vânt după idee. Era subestimarea secolului. Ar fi preferat să urce pe un vulcan care azvârlea jeturi de lavă, pregătindu-se să erupă. Dar poate folosi Limba la fel de bine ca mine, dacă nu mai bine. Și știi ce pot să fac...

Kai se încruntă, fără ca măcar să încerce să își ascundă furia.

– Deci vrei să stau departe de bătaia vocii lui.

– S-ar putea să am nevoie să fiu salvată. Îi strânse brațul. Nu am încredere în *oricine* pentru asta.

– În plus, nu-ți poate face nimic dramatic fără să se expună, într-un spațiu deschis ca ăsta, comentă Kai, ajungând la aceeași concluzie cu Irene.

– Da, asta sper, fu de acord ea. Și dacă-l auzi urlând ceva gen *Gărzi, arestați spionii aceștia rebeli!*, e semn să fugi.

Înainte să apuce Kai să o facă să mai aștepte, se întoarse și merse spre Alberich.

Reverența ei însoțită de foșnetul fustei, așa cum se cuvenea să fie când o tânără saluta un bărbat de rang superior. Nu avea nici urmă de respect autentic. Alberich știa asta și Irene știa că el știe. Dar nu putea risca să fie remarcată drept neobișnuită. Încă.

– Politicoasă ca întotdeauna, spuse Alberich. Vocea lui avea un timbru diferit, dar firește că ultima dată când se întâlniseră purta pielea altcuiva. Altă victimă care murise ca el să se poată deghiza și să îi folosească identitatea. Îmi era teamă că vei încerca să te pierzi în mulțime, Rază.

Irene zâmbi dulce, pentru că nu voia ca el să vadă cât o enerva că-i folosise numele de botez.

– Dar așa ți-aș fi pierdut urma, Alberich. Ești prea periculos să-mi permit asta.

– Nici măcar nu mi-ai adus o cupă de șampanie.

– Haide, știi doar că aș otrăvi-o.

– Cred că ai multe întrebări. Zâmbetul lui subțire parcă îi retează fața, ca o cicatrice. De ce nu le pui?

– Să fim sinceri, da? Nu exista nicio cale care să-i spună dacă el va alege sau nu adevărul. Poate plănuia să tragă de timp, să o țină ocupată până se închidea capcana în jurul ei. Dar poate era suficient de arogant să se laude, sau de neglijent ca să trădeze ceva. De ce ești aici?

– Ca să-ți vorbesc, bineînțeles. Își desfăcu brațele, într-o confesiune prefăcută. Toate astea doar ca să vorbesc cu o mică Bibliotecară. Sper că n-o să mă faci să-mi pierd vremea.

Irene ignoră amenințarea. Ignora atât de multe alte primejdii posibile, că era ușor, prin comparație, să mai adauge una la mormanul *Îngroapă-ți de bună voie capul în nisip și speră că vor dispărea.*

– Ce nu înțeleg, ca să fiu sinceră...

– Chiar te rog să fii sinceră, o întrerupse Alberich.

Irene zâmbi iar, pentru că era ori asta, ori să se uite urât la el. Frica nu îi dispăruse: era o șoaptă constantă în mintea ei. Dar furia îi permitea să își păstreze postura și să se răstească la el, căutând o deschidere. Era cel mai bun argument pe care-l găsise pentru cultivarea deliberată a anumitor păcate letale.

– Nu-mi e clar cum de ai știut să fii aici, încheie ea.

Alberich păru încântat.

– Asta este o întrebare inteligentă. Încerci să afli cât de multe știu ca să decizi asupra unei acțiuni.

– Nu așa ar face toată lumea?

El clătină din cap cu tristețe.

– Ai fi surprinsă. Dar, în schimb... Privi spre cuplurile care ocupau acum zona centrală, mișcându-se pe ritmul unei poloneze. Cred că aș dori să-mi acorzi un dans.

Irene fu uluită.

– De ce?

– Pentru că te va deruta și îți va irita asociatul, răspunse Alberich. Tu ești iritată doar pentru că nu te-ai gândit să sugerezi prima.

Irene își calculă opțiunile. Să fie pe ringul de dans nu părea mult mai periculos decât să stea pe loc și să vorbească. Era deja de multă vreme în centrul zonei periculoase. Putea să-i urmeze îndemnul și să vadă unde ducea.

– Prea bine, acceptă ea. Deci, cum ai ajuns aici?

– După ce am aflat în ce lume veneai – ah, nu te așteptai la asta, nu? Te asigur că este foarte adevărat. Ochii lui Alberich erau din nou pătrunzători, catalogându-i reacțiile. În orice caz, odată ce am știut că vii încoace, am venit și eu și mi-am asumat o poziție autoritară. Șeful Opriciniki știe toate noutățile, în fond. Când am primit rapoarte despre tulburările de la sanioport, am știut că ai ajuns în Sankt Petersburg. Iar când furtuna s-a dezlănțuit brusc deasupra Palatului de Iarnă...

Irene fierbea. Privind retrospectiv, trebuia să recunoască: lăsase o urmă evidentă pentru oricine cunoștea semnele. Singura ei

scuză era că nu se aștepta să o caute nimeni. Dar, ca toate scuzele, când era supusă testului, suna destul de sec. Simți o împunsătură în orgoliul personal.

– Sunt foarte stânjenită, spuse ea printre dinții încleștați. Nu am avut idee...

– Firește că nu, spuse Alberich. Acum, așa cum am căzut de acord, un dans. Se cântă un vals. Sper că știi să valsezi. Îi oferi mâna.

– Bineînțeles, spuse Irene, acceptând-o.

Pielea i se înfioră când o atinse, chiar și prin dantela mănușii. Îl vedea pe Kai la distanță și îi intuia încordarea înfrânată. Îi prinse privirea și clătină încetișor din cap. *Nu face nimic. Încă.*

– Dar cum de ai aflat că veneam *aici*?

– Draga mea Rază, ești mult prea încrezătoare. O conduse pe ring, iar ea simți privirile fixe ale demnitarilor.

– Voi regreta că am fost de acord cu acest dans?

Teama se răspândea iar. Inima și gâtul îi înghețaseră parcă, dar îi întâlni privirea când se întoarse spre el.

Alberich se opri cât să permită fricii să devină groază, apoi zâmbi iar.

– Credeai că mă refer la faptul că ești prea încrezătoare în mine? Ah, da, însă nu aici și acum. Am nevoie de răspunsuri și este dificil să le obțin când cealaltă persoană nu poate avea încredere în mine destul cât să facă un târg. Tortura nu este chiar atât de eficientă cum se spune.

– Sunt convinsă că tu știi din propria experiență, spuse Irene, pe un ton cât mai normal. Pe ring, partenerii își zâmbeau, în timp ce muzicienii abordau o bucată mai rapidă de vals. Se sili să-și arcuiască buzele într-o semilună optimistă, forțată, privindu-l pe Alberich în ochi când el își puse mâna pe talia ei. Dar în cine să nu am încredere și la ce te referi?

– Mă refer la faptul că mi s-a spus că ești trimisă în lumea B-1165. Era gata pentru pasul ei greșit și o ghidă cu pricepere să-și regăsească ritmul. Cu siguranță nu ești atât de naivă încât să crezi că toți Bibliotecarii sunt la fel de loiali cauzei cum ești tu?

Irene își păstră zâmbetul lipit pe față, dar gândurile i se roteau în cercuri. *Dă de înțeles că Biblioteca m-a trădat. Dar spune adevărul, sau se eschivează, pentru a mă face să nu mai suspectez pe nimeni? Sau este o dublă cacealma, pentru că* știe *că eu voi presupune că minte...?*

– Nimeni nu e perfect, spuse ea. Nici măcar eu.

– Deci te-ai gândit la ce ți-am propus.

Se întoarseră împreună în cercurile line ale valsului.

– Nu sunt *proastă*. Asta dacă nu se considera prostie vârârea în situația de față, caz în care Irene pierduse deja meciul argumentelor – și își pierduse și viața. Dar vreau să știu mai multe despre amenințarea ta la adresa Bibliotecii, înainte să iau decizii ireparabile.

– Dar este suficient de simplu. Se mutară într-o bulă de spațiu, între ceilalți dansatori. Nimeni nu voia să se apropie prea mult de șeful Opriciniki. Dacă nu mi se supune, Biblioteca va fi distrusă. Dacă nu-mi oferi informațiile pe care le doresc...

– Voi fi distrusă și eu?

– Te descurci foarte bine.

– Am experiență, spuse Irene, cu regret. Amenințările cu moartea par să mă potopească de două ori pe săptămână, în ultima vreme. Mă străduiesc să trec peste groaza pură și să ajung în stadiul de tocmeală.

– Știam eu că există un motiv pentru care-mi placi, spuse Alberich, aprobator.

Se descurcară elegant cu o întoarcere în colț, iar Irene profită de ocazie să privească prin mulțime și să-l găsească pe Kai. Era încă acolo. Acum, că se gândea mai bine, probabil că ar fi trebuit să-i spună să fure cartea cât îl ținea ea ocupat pe Alberich. Dar nu era sigură că ar fi lăsat-o singură cu el.

– Când am discutat înainte – sau mai bine zis când mi-ai trimis mesajele acelea amenințătoare, ai menționat că vrei să știi ce spune „cartea". Te referi la volumul de frații Grimm?

În fond, încercase să o ucidă pentru el. Dacă mai era o carte implicată, nivelul de complexitate creștea.

– Corect. În ediția aceea există o poveste atipică. Alberich îi surprinse licărirea din priviri, când se gândi să se prefacă ignorantă.

Haide, Raza mea, știm amândoi că ai citit-o. Oricine ar fi făcut asta, în condițiile date. Cineva ca tine, cu siguranță.

– Cineva ca mine? întrebă Irene, trăgând de timp.

– Cineva care se pricepe să fie Bibliotecar. Te rog să observi că nu am spus „care este o Bibliotecară bună". Se avântară împreună în vals, cu pașii echilibrați și precișii. Cineva care face bine treaba, nu doar cineva care este devotat filozofiei Bibliotecii. De aceea vreau să te recrutez.

Primul impuls al lui Irene a fost de orgoliu stupid. În fond, cât de mulți erau complimentați de trădătorul principal al Bibliotecii, care îi admira suficient cât să dorească să îi recruteze personal? Al doilea impuls a fost de repulsie pură. *Dacă el crede că eu aș lucra pentru el, după tot ce a făcut, atunci* ce crede *despre mine?* Dar al treilea impuls, cel care îi făcea picioarele să se miște mai departe și să zâmbească, era un calcul simplu și rece. *Cum pot folosi asta?*

– Nu pot să am încredere în tine, spuse ea. El se aștepta să fie bănuitoare. Poate că ar trebui să fug.

– Palatul este păzit. O răsuci într-o nouă piruetă, cu mâna caldă pe talia ei, purtând o mănușă din pielea unui om ucis. Nu mă refer doar la paznicii obișnuiți. Sunt gărzi în alertă, care au fost avertizate cu privire la posibili revoluționari – gărzi gata să ucidă, ca necromanții să poată pune întrebări doar după aceea. Sunt până și pe acoperiș, acum. Limba nu te poate feri de un glonț.

Spunea adevărul? Nu era sigură. Dar era posibil? Da, foarte.

– Dacă-ți răspund la întrebări și îți spun ce vrei să știi?

– Atunci, vei fi ținută sub arest aici până la căderea Bibliotecii. Dar vei trăi.

– Și Kai?

– Poate primi celula de lângă a ta, spuse Alberich, generos.

– Ești foarte convins de căderea Bibliotecii.

– Dacă aș avea cel mai mic dubiu, nu m-aș opri să am această conversație cu tine.

Lui Irene i-ar fi plăcut să creadă că Alberich mințea și în această privință. Dar nimic din vocea lui nu sugera falsitate sau nesiguranță. Vorbea cât se poate de serios.

– Cum reușești? întrebă ea.

Alberich clătină din cap.

– Vei afla dacă mi te alături.

Nu se așteptase să îi iasă. Acum începea să se teamă de-a binelea, într-o manieră atent controlată. El nu avea de gând să se dea mare și să ofere informații. Încercarea ei de interogatoriu nu era decât un eșec absolut. Nu aflase nimic, exceptând felul în care reușise să o găsească aici.

Poate că era cazul să aleagă opțiunea cea mai drastică.

– Nu face asta, spuse Alberich.

Zâmbetul îi pierise, iar expresia sa era acum marcată de o răceală profesională.

– Ce să nu fac? întrebă Irene, nevinovată.

La naiba, dacă ghicise la ce se gândea...

– Te gândești să folosești Limba pentru a mă demasca, dezbrăcându-mă de piele. Mâna lui o strânse pe a ei. Ai făcut asta deja o dată, Raza mea. Eu nu fac aceeași greșeală de două ori. Mi-am luat măsuri de precauție.

Poate spunea adevărul sau poate blufa. Situația era imposibilă. Dar dacă blufa și era vulnerabil, atunci cu siguranță n-ar fi pomenit despre asta de la început. Irene înjură încetișor. Ar fi mers perfect. Alberich distras, toți ochii la el, ea și Kai evadând în mijlocul confuziei generale.

– Vreau o garanție de siguranță pentru părinții mei, spuse ea.

– De ce mi-ar păsa de părinții tăi? Alberich semăna cu unul dintre mentorii ei din Bibliotecă. Rază, te pricepi să gândești în afara limitelor, dar problema ta este că gândești la un nivel prea *redus*. Părinții tăi nu m-au incomodat cu nimic. Nu le port pică. Nu sunt genul de sadic care vânează familii doar ca să îi fac în ciudă cuiva. Când ești de partea mea, îi poți păstra în siguranță.

Nu știe. Gândul explodă în mintea ei, ca o iluminare. *Nu știe că părinții mei sunt Bibliotecari, altfel n-ar fi de acord atât de repede.*

Crede că sunt oameni obișnuiți. Și toți cei de la Bibliotecă, dacă mă cunosc, știu că părinții mei sunt Bibliotecari. Asta înseamnă, aproape sigur, că oricine i-a spus unde să mă găsească nu este *Bibliotecar.*

Ușurarea ei bruscă trebuie să i se fi citit pe față, pentru că Alberich încuviință părintește.

– Așa, vezi? Trebuie să înveți să ai încredere în mine, Raza mea. Nu sunt dușmanul tău.

Cercul de dansatori se rotea pe spițele sale invizibile, răsucindu-i pe Alberich și pe Irene către capătul sălii, în care împărăteasa ședea între consilierii săi, privind recepția cu un zâmbet grațios.

– Te pricepi să mă faci să uit ce ești, spuse ea.

Era adevărat. Putea dansa cu el așa, făcând schimb de insulte și de întrebări, și era aproape... amuzant. Provocator. Interesant. Poate că era senzația de siguranță pe care i-o dădea acest spațiu deschis, cu atâtea alte persoane de față. Dar era o siguranță falsă, la fel de firavă ca identitatea ei falsă asumată aici, iar ea era complet vulnerabilă.

– Să ne redefinim suntem datori cu toții. Tonul lui Alberich era ciudat de serios, de parcă era mai important decât siguranța Bibliotecii sau propria ei viață. Trebuie să te întrebi: Sunt doar Bibliotecară? Asta este tot ce voi fi vreodată? Sau pot să mă transform în ceva *mai mult*?

– Sună ca un argument în favoarea transumanismului, spuse Irene. Evoluție către următoarea etapă.

– Așa se numește acum? Nu e deloc o idee nouă. Singura problemă este că nu-i ușor să-ți imaginezi ceva nou. Folosim cuvinte și definiții din trecut ca să ne modelăm ideile. Ceva ce reprezintă într-adevăr următoarea etapă nu prea poate semăna cu nimic din ce *ne putem* imagina. Chiar și cele mai bune cărți pe subiect sunt limitate.

Nu se gândise niciodată la Alberich ca la un cititor de SF.

– Poate că ai dreptate cu privire la limitările imaginației – și doar pentru oameni. Am discutat, acum câteva luni, cu o bătrână a Neamului. Încuraja pe cei tineri să lase umanitatea

în urmă, să ajungă definiți de povești. Nu se gândise niciodată la ceva din afara acelei sfere.

– Acolo greșesc atât Neamul, cât și dragonii. Ochii lui Alberich aveau din nou privirea aceea flămândă, deși nu era îndreptată spre Irene. Era pentru întreaga *lume*. Sunt definiți fie de narațiune, fie de realitate. Nu merg mai departe. Singura persoană care îți poate impune limite ar trebui să fii chiar tu.

Totul părea perfect rezonabil. Dar, din perspectiva lui Irene, faptul că Alberich era un ucigaș și un trădător sugera că existau probleme cu filozofia lui.

– Dar tu ești aliat cu Neamul..., spuse ea.

– Mă *folosesc* de ei. Ambele părți din această luptă sunt condamnate la eșec. Dragonii, Neamul Frumos – ambii incapabili să ajungă la un acord, orbiți de propriile limitări. Sunt sterili, Raza mea. Muribunzi. Care-i sensul păstrării unui sistem în care nu câștigă nimeni? Poți cel mult să ajungi la o remiză veșnică.

– Și nicio parte nu se preocupă de fapt de oamenii prinși la mijloc... Irene își dădea seama încotro bătea. I se demonstrase cu doar câteva luni în urmă, când fusese răpit Kai. Cele două părți fuseseră pe punctul de a se război și niciuna nu păruse interesată de lumile prinse la mijloc. Cel mult sugeraseră că oamenilor le-ar fi mai bine dacă s-ar afla sub controlul lor.

Alberich încuviință.

– Îmi înțelegi ideea. Umanitatea reprezintă viitorul. Iar Biblioteca ar trebui să conducă acel viitor, nu doar să colecționeze cărți. Ar trebui să unim lumi, nu să ținem secrete față de ele. Ar trebui să construim alianțe, să îi recrutăm pe cei mai buni și mai strălucitori. Să folosim Limba pentru a schimba lucrurile în bine. Cum *ajuți* tu pe cineva menținând status quo-ul?

Ar fi putut răspunde *Împiedic lucrurile să devină mai rele*, dar era sigură că el va avea replica pregătită. Era ca o discuție pe bază de argumente cu un Bibliotecar senior, în care știa că va pierde și singura întrebare era cum.

O lovi un val de simț al răspunderii. De ce încerca să argumenteze în favoarea unui punct logic cu persoana care încerca să

distrugă Biblioteca? Chiar credea că-l va convinge pe Alberich să se răzgândească? Nu era vorba despre câștigarea unei dispute. Era vorba despre informații pe care dorea să le obțină de la el. Nu de orgoliu, ci de dorința ei de a-l opri.

Firește, simpla evadare ar fi fost un punct câștigat pentru ea.

– Da, îmi dau seama, răspunse ea, cu vocea abia auzită în murmurul mulțimii și deasupra muzicii. Să creadă că se gândea. Să creadă orice, câtă vreme dobândea un moment să acționeze. Pentru că se gândise la ceva ca să-l încetinească puțin.

Se desprinse de el în mijlocul piruetei, smulgându-se din mâinile lui – și oare avea o ușoară senzație lipicioasă pe piele, acolo unde o atinsese? Nu, nici nu voia să se gândească. Își alesese locul. Erau la nici trei metri de împărăteasă.

Maiestatea Sa Împărăteasa Eternă privi spre Irene de pe tronul ei, ridicând o sprânceană, nemulțumită de dovada aceea publică de proaste maniere. Consilierii din jurul ei, în veșmintele lor somptuoase și în uniformele lor ticsite cu medalii, o priveau și ei. Până și cei doi tigri albi care zăceau la picioarele tronului își ridicară capetele și o priviră cu ochii lor mari și galbeni.

– Maiestatea Ta Imperială, strigă Irene, bărbatul acesta este un impostor!

Se feri de mâna lui Alberich și se împletici câțiva pași spre podium. Muzica se oprise brusc, iar sala se umpluse de șoapte șocate. Mâinile se opriră pe plăselele săbiilor de paradă.

Ar fi fost cazul să funcționeze.

Irene se concentră asupra Limbii.

– Maiestatea Ta Imperială trebuie să considere că spun adevărul!

Podeaua de marmură luxoasă se ridică și o lovi în față.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Podeaua avea o culoare atât de frumoasă. Bucăţica din faţa ochilor lui Irene era aurie, deşi acum era stropită de sângele care-i curgea din nas. Încercă să-şi dea seama precis cum se întâmplase, dar creierul ei refuza să coopereze şi toate strigătele din jurul ei îi îngreunau procesul gândirii.

Deasupra ei izbucni o flacără, reflectându-se pe podeaua lustruită din faţa ei într-o explozie de curcubeie. O femeie strigă ceva, cu vocea ca un bici, şi un cor de voci îi răspunse. Focul ţâşni iar.

Apoi, o altă voce grăi din spatele ei, pe un ton care o trezi pe deplin, ca un duş rece dimineaţa. Nu era vocea bărbatului cu care vorbise, vocea bărbatului a cărui piele o furase. Era vocea *adevăratului* Alberich, Bibliotecarul care se contaminase voit cu haos şi devenise altceva decât un simplu om. Suna ca nişte viespi bâzâitoare, ca apa pe metalul topit.

Aerul bubui şi un jet de vânt îngheţat trecu peste ea şi se îndreptă spre exterior. Apoi se transformă într-o aspirare ca un sâsâit, în direcţia opusă, care o trase de haine. Puterea haotică îi pulsa pe piele, agresivă, mârâind.

Irene era aproape sigură că nu i-ar plăcea răspunsul, dar trebuia să ştie ce se petrecea în spatele ei. Se rostogoli pe o parte, cu mintea încă înceţoşată, şi se întoarse să privească.

În aerul unde se aflase Alberich era acum un spaţiu gol. Atârna acolo ca o oglindă de abanos de două ori mai înaltă decât un bărbat, cu întunericul din jurul marginilor străduindu-se să se extindă.

În adâncurile sale, Irene crezu că vedea silueta unui bărbat, pe jumătate definit și ascuns de umbre. Scădea în fiecare secundă, de parcă se retrăgea fără să se miște. Ridică brațul, chemând-o, și pentru o secundă se gândi *Desigur, așa îl prind pe Alberich – tot ce trebuie să fac este să mă ridic și să merg spre el...*

Întunericul începu să fiarbă în gaura din aer, întinzându-și tentaculele spre martori. Și spre Irene. Un tentacul de umbră i se răsuci în jurul gleznei, rece prin mătasea ciorapului, dar cu scântei de haos susurând prin el ca niște bule de șampanie. Strigă, incapabilă pe moment să formuleze ceva în Limbă, de groază și dezgust. Se chinui să se retragă, bătând din picioare.

Vocea femeii se auzi iar, dar de data aceasta fu ca primul vers dintr-un psalm: alte voci din jurul ei incantară un răspuns, la unison, bubuind, iar vidul care plutea în aer se reduse, când fulgerul trosni în jurul său, într-un halo.

Mintea conștientă, profesională a lui Irene încerca să rețină informații, chiar și în condițiile acelea. *Deci asta se întâmplă când intervine haosul într-o lume cu un nivel înalt de ordine. Îi este dificil să se susțină, și chiar localnicii umani pot să îl oblige să dispară, presupunând că au suficientă putere.* Bineînțeles, i-ar fi fost mai ușor să analizeze dacă nenorocitul de tentacul nu ar fi încercat încă să o tragă spre groapă. Podeaua de marmură frumoasă era atât de netedă, că nu exista nimic care să-i oprească alunecarea inevitabilă către gol. Nici măcar cu ajutorul unghiilor nu reușea să apuce.

– **Putere haotică, dă-mi drumul!** icni ea, încercând să-și proiecteze cuvintele suficient de tare să fie auzite.

Dar, de data aceasta, Limba o trădă. Știa că forma cuvintele corect, le putea auzi, dar nu aveau forță. Era un rezervor care secase. Capul o durea de parcă-i vâra cineva șuruburi în tâmple și pierdu puținul contact cu podeaua, alunecând inexorabil către vidul din spațiu.

Kai păși între ea și vid și se lăsă într-un genunchi, apucând tentaculul cu ambele mâini. Irene vedea modelul solzilor pe pielea lui, în lumina instabilă a candelabrelor care tremurau. Unghiile i se alungiră în gheare. Corul vocilor se auzi din nou, iar forța

glasurilor lovi aerul ca niște ciocane într-o fierărie. Trăsăturile lui Kai încremeniseră de concentrare, iar mâinile sale se încordară de efort, când le desfăcu apoi cu sălbăticie.

Tentaculul se chirci în mâinile lui, apoi pocni într-o explozie de umbră.

Kai îl lăsă, ignorându-l, și o luă pe Irene în brațe. O îndepărtă de abisul care se închidea rapid, ducând-o fără efort în spate, către linia înconjurătoare de vrăjitori în robe. Irene nu avea forța să facă mai mult decât să se agațe de el, în timp ce mintea îi lucra. Era conștientă că trebuiau să iasă, înainte ca atenția să se îndrepte spre ei, dar cum rămânea cu cartea din apartamentele imperiale? Și exista ore ceva util în conversația cu Alberich care-i scăpase?

Vidul se închise, cu un pocnet. Urletul aerului, devenit între timp zgomot de fundal, încetă brusc. Irene inspiră ușurată. Aerul păru să aibă gust mult mai curat, dintr-odată. Sala era încă plină de susurul vocilor și de strigătele civililor panicați, dar erau zgomote umane, mai puțin apocaliptice. Kai se dădu în spate câțiva pași, spre ușă, cu Irene încă în brațele sale, apoi se opri când niște tipi îmbrăcați în uniforme îi blocară drumul.

– Cred că Maiestatea Sa Imperială ar dori să schimbe câteva vorbe, spuse cel mai în vârstă dintre ei. Părul și barba lui erau albe ca zăpada, însă constituția lui trăda un ofițer încă în activitate. Nu avea nimic bătrânesc în atitudine. Pe aici, tinere, dacă se poate.

Irene îl trase de braț pe Kai.

– Te rog să mă lași jos. Avea vocea uscată. Tuși, iar următoarele cuvinte se auziră mai bine. Pot să merg.

Prefera să se confrunte cu Împărăteasa Eternă pe propriile picioare.

Gentilomii care îi escortară pe podium erau politicoși, dar ea și Kai rămâneau prizonieri, sub pază. Mulțimea începea să se calmeze, iar ei deveneau noile puncte de interes.

Împărăteasa arăta impecabil. O cameristă apăruse de undeva și îi refăcea lacul de pe unghiile mâinii stângi, în timp ce la dreapta ei un bărbat cu aspect comun, îmbrăcat în negru simplu, posibil și el unul dintre Opriciniki, livra răspunsuri la întrebările ei rapide.

Când Kai, Irene și escorta lor ajunseră și făcură plecăciuni sau reverențe, împărăteasa se întoarse spre ei, îndepărtându-și servitorii. Lumina părea să se agațe de ea, curgându-i peste rochia și coroana argintii. Detaliile fizice, precum părul alb sau corpul solid, păreau neesențiale prin comparație cu forța pe care o emana.

Mulțimea tăcu, nedorindu-și să rateze nicio clipă.

Irene încercă să se gândească la o scuză bună pentru ce se întâmplase. Încercase în ultimele câteva minute, dar cea mai bună idee a ei de până acum – *suntem supuși loiali care au vrut să demaște un impostor malefic* – nu ar fi rezistat la o anchetă serioasă. De asta îi plăcea să dispară înainte să poată începe cineva să pună întrebări.

– Dacă vorbește, spuse împărăteasa, arătând spre Irene, loviți-o ca să-și piardă cunoștința.

Irene blestemă în sinea ei, în timp ce își lipea pe față cea mai bună expresie politicoasă-dar-confuză-și-de-mare-folos. *Asta* era problema cu rămasul în peisaj după folosirea Limbii pentru afectarea percepțiilor oamenilor. Își aminteau.

– Maiestate Imperială..., începu Kai.

– La fel și pe el, ca să fim siguri.

Kai închise gura.

Împărăteasa îi privi cu un ochi critic.

– Tânără doamnă și tinere domn, mi-ați făcut o favoare, dar nu pot fi sigură până când nu investighez complet problema. Este limpede că o entitate murdară mi-a posedat slujitorul loial, pe Nicolai. Veți fi interogați mai târziu și îmi veți spune atunci întreaga poveste. Între timp..., se întoarse spre bărbatul mai în vârstă, care conducea escorta. Securitate maximă, celula cu cel mai avansat sistem de pază, cătușe.

Brațul lui Kai se încordă sub mâna lui Irene, iar ea știu, fără să se uite, că fața lui îi dezvăluia toate emoțiile, niciuna pozitivă. Îl strânse de braț, liniștitor. Câtă vreme nu le organiza Alberich prizonieratul, ar fi trebuit să poată ieși din orice temniță, după ce-și recăpăta vocea.

Împărăteasa se întoarse spre un bărbat care dădea raportul, iar Irene și Kai fură escortați afară din Sala Mare, într-o tăcere mormântală. Temnițele spre care erau duși nu apăreau pe harta memorată de Irene. Cătușele le fură prinse la încheieturi cu o politețe absolută. Gărzile știau cu siguranță că Irene și Kai erau acuzați, nu condamnați, și puteau încă ieși la lumină cu fața curată. Celula avea chiar și paturi. Lumânări. Și o ușă baricadată, firește.

Acum, că erau, teoretic, împiedicați să facă magie, și, teoretic, singuri, cu excepția persoanei care îi asculta de cealaltă parte a zidului, firește, puteau vorbi.

Kai se lăsă să cadă pe pat, cu mâinile încătușate între genunchi.

– Ce limbă? întrebă el. Dedusese și el că îi asculta cineva.

– Engleză, răspunse Irene.

În fond, în lumea aceasta alternativă Insulele Britanice nu erau decât o țărișoară și nu deveniseră niciodată un imperiu. Dacă trăgea cineva cu urechea, trebuiau să găsească un traducător.

– Ai vorbit cu Alberich și sper că ești mulțumită. Se uită la lanțurile sale. Cred că rudele mele ne vor scoate de aici. Cu siguranță vor investiga o asemenea incursiune haotică. Dar vor pune întrebări...

Irene se așeză lângă el și îi atinse mâna. Lanțurile îi zăngăniră neplăcut. Ambele seturi de cătușe erau gravate cu rune complicate și șanțate cu aur și plumb. Fără îndoială că anulau complet magia din lumea aceasta. Dar nu puteau bloca Limba.

– Kai, aș dori să fim demult plecați când apare cineva să investigheze.

– Ești într-o dispoziție foarte bună, mormăi el.

– Iar tu ești neobișnuit de prost-dispus.

– După ultima jumătate de oră, am și motive. Chiar dacă trupurile nu li se atingeau, ea îi simțea tensiunea ca o coardă care vibra. Cum să am grijă de tine dacă tu...

– Nu, spuse Irene. Nu e momentul. Era distrasă. O idee i se cocea în minte, încercând să capete formă concretă. Prin comparație, criza lui Kai era neimportantă. Încerc să mă gândesc la ceva.

– Niciodată nu e momentul, se plânse Kai. Curios, întrebă apoi: La ce?

– Să-ți pun niște întrebări. Asta i-ar fi limpezit mintea și erau câteva puncte despre care dorea să fie sigură. Este o lume cu un nivel ridicat de ordine, deci puterea haosului este restricționată. Alberich nu și-a putut folosi mare parte din putere aici, pentru că s-a transformat într-o creatură haotică.

Kai încuviință.

– Corect. Cred că era protejat de pielea furată. Când împărăteasa și slujitorii ei l-au atacat, pielea s-a rupt și a trebuit să dispară în vid..

– Ei au închis gaura de haos?

– Nu. Ci stabilitatea naturală a lumii. Oamenii nu ar putea avea impact asupra unui asemenea lucru. Gândul păru să îl înveselească. Ce au făcut, practic, a fost să-l țină în vid cu vrăjile lor, până când s-a închis. N-a fost foarte eficient, firește, dar au aruncat spre el suficientă putere brută ca să-l rețină, și gaura s-a închis singură. Deși ei nu își dau seama de asta, probabil.

– Deci, pentru că Alberich a fost slăbit semnificativ fiindcă se afla în această lume, putem presupune că, dacă ar fi avut o metodă mai puțin periculoasă de a-și atinge scopurile, ar fi acceptat-o.

Kai se încruntă, apoi se relaxă.

– Ah, vrei să spui că nu poate avea aliați printre dragoni. Da, e o ușurare.

– Nu *tocmai*, spuse Irene. Sau, cel puțin, nu asta e ce urmăresc.

– Dar ce este?

Lumânarea aruncă umbre prelungi pe perete, când Irene se aplecă în față.

– Alberich mi-a spus că ne-a urmărit aici din cauza tulburărilor pe care le-am pricinuit. Nebunia de la sanioport, furtuna creată de tine. Aștepta în Sala Mare să ne facem apariția. Irene îl văzu pe Kai încruntându-se, gânditor, și decise să tragă concluziile. Dacă ar fi știut ce carte căutăm, s-ar fi dus direct acolo și ar fi pus o capcană. N-ar fi trebuit să ne urmărească.

– Logic, spuse Kai. Și?

– Deci *nu știa* ce carte căutăm. Irene ridică un deget. Dar știa în ce lume vin. Chiar a citat un indicator al Bibliotecii, deci era ocupat să mă impresioneze.

– Deci știa unele lucruri și nu altele. Nu e tocmai... Se întrerupse, făcând legătura. Stai. Cineva din Bibliotecă ar fi avut acces la înregistrări și i-ar fi putut comunica atât destinația, cât și cartea pe care trebuie să o furi.

– Ceea ce sugerează că oricine i-a transmis lui Alberich informațiile nu este Bibliotecar. Dar a descoperit indicatorul pentru lume de la *cineva*.

– De la vârcolacii care ți-au furat dosarul? sugeră Kai. Dacă ți-au văzut hârtiile?

— Posibil, dar improbabil. Documentele din dosar erau în Limbă. Oricine le citea ar fi înțeles totul în limba maternă. Dacă unul dintre ei a dat informația mai departe, de ce indicatorul și nu denumirea? De ce nu și cartea, și locul în care se află?

– Da, înțeleg. Dar asta înseamnă...

– Da, îl întrerupse Irene. Exact! Singurele persoane care ar ști indicatorul lumii, dar nu și cartea, sunt cei care au văzut exteriorul dosarului, nu și interiorul. Ceea ce înseamnă oamenii care așteptau în apartamentul lui Vale când am ajuns. Spunând aceste lucruri, i se păru că teoria devine o certitudine. Dar plăcerea construcției logice se evaporă când acceptă concluzia. Unul dintre ei lucrează cu Alberich.

– Nu Li Ming, spuse Kai, imediat.

– Sper că nu. Irene nu împărtășea neapărat încrederea lui în celălalt dragon, dar ar fi preferat ca Alberich să nu aibă aliați și printre dragoni, și printre cei din Neamul Frumos. Cu siguranță nici Vale.

– Firește că nu, spuse Kai. Și nu-i niciun motiv să fie Singh. Mai rămâne Zayanna.

Evident, sugera tonul lui. Irene încuviință.

– Nu am vrut..., începu ea, apoi tăcu, gândindu-se ce voia să spună. Nu avusese niciodată vreun motiv să se încreadă în Zayanna.

– Este din Neam, spuse Kai, disprețuitor. Pentru ei, totul este un joc. Probabil că susținătorul ei a dat-o afară, așa cum a zis, și Alberich i-a oferit o afacere mai bună.

– Dacă a dat-o afară, a fost pentru că a ajutat la salvarea ta, spuse Irene încet.

– Motivată de propriul interes. Kai își zăngăni lanțurile. Și că veni vorba, salvarea noastră...?

Irene se adună.

– Da. Trebuie să ieșim de aici și să ne întoarcem în lumea lui Vale. Dacă Zayanna este în legătură cu Alberich, ne poate spune cum să-l găsim.

Apoi se puteau gândi ce să facă.

Irene nu avusese niciodată motive să aibă încredere în Zayanna. Dar voia. Îi părea rău pentru ea. Alesese să se încreadă în cineva cu privire la care fusese avertizată de Kai, de indicațiile Bibliotecii, de bunul-simț... Și acum toți cei lăsați în urmă se puteau afla în pericol de moarte.

Furia se aprinse înăuntrul ei. Era o trădare *personală*. Nu își dăduse niciodată seama cât de rău era, față de trădarea profesională. Poate fiindcă nu se confruntase cu o trădare atât de personală înainte, și cu siguranță nu cu o miză atât de ridicată.

– Bine, spuse ea. Simțea o forță crescându-i în minte, una care-i lipsise înainte: puterea de a folosi Limba și voința de a-i porunci. Se extenuase împotriva împărătesei, dar acum își revenea, ca apa de ploaie care se adună după secetă. Kai, după ce ieșim din celulă, va trebui să găsești cea mai scurtă cale spre apă.

– Desigur, spuse Kai. Așa vom pleca?

– În cele din urmă. Presupun că poți ordona apelor, sau spiritelor apei, așa cum ai mai făcut-o. Lumea asta este atât de ordonată, dar nu te va opri, nu?

– Îmi va ușura misiunea. Nu va trebui să chem spiritele locale. Părea foarte sigur, iar Irene se întrebă dacă l-ar raporta dragonilor locali. Și cartea? Va fi dificil să ajungem în dormitorul împărătesei, pentru că paza va fi în alertă...

– O lăsăm.

Kai se uită șocat la ea.

– Dar era misiunea ta. Trebuie să o luăm...

– Este mai important să găsim legătura cu Alberich, spuse Irene. Detesta să abandoneze o misiune, și mai mult să abandoneze o carte, dar amenințarea *adevărată* era Alberich. Dacă urmăreau cartea și ratau șansa de a-l găsi pe Alberich, ar fi însemnat să trateze un simptom, dar să moară de boală. Prioritatea noastră este să ieșim de aici și să-l găsim pe complicele lui Alberich – că este Zayanna sau altcineva – și să-l folosim pentru a ajunge la Alberich.

– Cum să-l folosim? Alberich nu pare genul care să nu mai atace Biblioteca doar pentru a ține pe altcineva în siguranță. N-ar trebui să ne facem mai întâi treaba?

– S-ar putea să mă înșel, spuse Irene. Furia era încă prezentă și o făcea să vrea să scuipe afară fiecare cuvânt, să strige la cineva care o merita, să lovească în ușă cu pumnii. Se controlă. Obiecțiile lui Kai erau rezonabile și meritau un răspuns, chiar dacă acesta era un *nu* sec. Caz în care am slăbit Biblioteca pentru că nu am obținut o carte vitală. Caz în care îmi voi asuma răspunderea și voi simți toată vina. Dar nu cred că mă înșel. Cred că Zayanna face parte din planul lui Alberich. Cred cu tărie că, în clipa asta, să punem mâna pe ea sau pe oricine o ajută este cel mai important lucru pe care-l putem face.

– Dar ce facem când..., începu Kai.

– Ne descurcăm cu detaliile după ce prindem complicele, spuse Irene. Hai să facem totul în etape controlabile. Ești gata?

– Cu cât mai repede, cu atât mai bine, spuse Kai.

Era încă tensionat ca o coardă întinsă, cu umerii încordați și cu o expresie reținută. Irene se mustră în tăcere când își dădu seama de o parte a problemei. Fusese întemnițat cu doar câteva luni în urmă și depinsese de alții să îl salveze. Era evident că să fie din nou în lanțuri într-o celulă îl agita într-atât.

– Așa. Ea se ridică, iar el o urmă. **Cătușe, desfaceți-vă și cădeți.**

Cătușele erau produse ale magiei umane, nu a Neamului și nici draconică, așa că se predară Limbii ca orice altă bucată de lucrătură în metal. Căzură pe jos, zăngănind.

Irene păși într-o parte a ușii, lăsând drumul liber pentru Kai.

– Ușă, descuie-te. Străji magice de pe ușă și intrare, cădeți. Ușă, deschide-te.

Capul îi pulsa din cauza migrenei reapărute, care plecase doar într-o vacanță scurtă. Acum, revenise pe termen lung și își adusese și prietenii. Dar exista un zid de piatră de care să se sprijine. Făcu asta o clipă, în timp ce Kai explodă prin ușa deschisă și „purtă o discuție" cu gărzile aflate de cealaltă parte. Nici măcar nu apucară să își ridice arbaletele.

Când îl urmă în camera gărzilor, toată lumea era inconștientă, inclusiv un bărbat în mantie, care era, probabil, magul care avusese ghinionul să fie postat de pază.

– Cam brutal, spuse ea cu blândețe.

– Niciunul nu e mort, ridică din umeri Kai. În plus, nu vrem să dea alarma mai devreme decât e necesar.

– Așa este, recunoscu Irene. Trase de robele grele ale magului. Ajută-mă cu astea, te rog.

Kai se încruntă pentru o clipă, apoi se uită la rochia ei de bal, sfâșiată și plină de sânge, și încuviință. După ce își puse mantia, Irene era la fel de prost îmbrăcată, dar măcar nu mai părea suspectă.

– Râul Neva este într-acolo, spuse Kai, arătând spre coridor.

Irene deschise calea, pășind de parcă avea o misiune și sperând că peste oricine ar fi dat s-ar fi uitat la mantie și nu la fața ei. Grijile ei personale o făceau să se încrunte și nu vedea de ce ar fi încercat să zâmbească. Biblioteca era amenințată. Mai era și Alberich, care reprezenta o teroare continuă și un pericol prezent. Toți prietenii ei și membrii familiei erau în pericol. Mai era și Zayanna, care, dacă nu se produsese vreo minune și nu exista o explicație cât se poate de implauzibilă, o mințise.

Îi *plăcuse* Zayanna.

Din depărtare se auzi zgomot de picioare alergând și un dangăt de clopot. Erau la câteva coridoare distanță de celule, într-o direcție

pe care Irene ar fi descris-o drept *fără speranță*, dar care, pretindea Kai, ar fi dus direct spre râu. Aceste pasaje, aflate adânc sub Palatul de Iarnă, erau departe de coridoarele splendide de la etajele superioare – sau chiar și de arhivele prozaice, dar profesioniste, de sub catedrală. Pe jos erau dale de piatră, iar pereții erau din granit curat, dar vechi. Aceste pasaje erau reci ca gheața, din cauza apei care se scurgea prin pământ și pe piatră. Chiar și aerul era umed.

– Au pornit la vânătoare, zise Kai, scurt și cuprinzător.

– Știam că așa va fi, fu de acord Irene. Mai avem mult?

– Puțin. Cred că vrei să ne apropiem cât de mult posibil.

– Da. Cu cât trebuie să dau la o parte mai puțin zid, cu atât va fi mai ușor.

– După aceea, cum părăsim lumea?

– Prin biblioteca cea mai apropiată de Biblioteca însăși. Îl văzu încruntându-se. Știu că ar putea fi mai rapid să ne porți în chip de dragon, dar trebuie să las vorbă la Bibliotecă și încă repede. Dacă se întâmplă ceva cât încercăm să o prindem pe Zayanna, nu vreau să fiu idioata care n-a zis nimănui unde mergem sau ce punem la cale...

Se opri brusc când prin pasaje răsună un răcnet. Instinctul de panică o îndemna să se ascundă sau să caute un copac în care să se cațăre.

– Ce mama naibii mai e și asta?

– Tigrii împărătesei, răspunse Kai. Dar nu cred că sunt în apropiere. Kai continuă să meargă, mult mai puțin preocupat de zgomot decât era ea, iar Irene trebui să se grăbească după el.

– Adică siberienii aceia mari și albi...

– Sunt bengalezi, răspunse Kai, cu seriozitate. Tigrii albi sunt doar din Bengal. Unchiul meu se enervează zdravăn pe tema asta. Regatele vasale îi trimit adesea blănuri ca tribut, dar tigrii siberieni sunt mereu portocalii și nu albi. Odată, a zis...

– Cuvântul de bază este *mare*, îl întrerupse Irene. Cât de bine se pricep tigrii la urmărirea prin adulmecare?

– Păi, ogarii sunt mai buni, începu Kai. Apoi surprinse privirea urâtă a lui Irene. Se pricep, spuse el, sec. N-am încercat să-i dresez.

– Nu cred că vor îngenunchea și te vor venera, așa ca ursul.

– Probabil că nu, spuse Kai, plin de regret. Un alt răcnet sparse tăcerea, mai aproape. Sunt pisici, până la urmă.

Irene își dori ca Împărăteasa Eternă să fi preferat urșii ca animale de companie.

– Aici e cel mai apropiat loc, spuse Kai, oprindu-se la o cotitură în pasaj și lipindu-și palma de zid. Simt apa care curge la câțiva metri dincolo de noi. Au pus fundația foarte bine.

– Îmi voi cere scuze împărătesei, dar poate va profita de ocazie să redecoreze. Irene se apropie de zid și își puse palmele lângă ale lui Kai, pregătindu-se. **Zid de piatră, fundație și pământ care se află între mine și râu, sfărâmați-vă și cedați, și creați un pasaj către râu, suficient de mare ca să trecem prin el.**

Era rău, dar nu atât de rău ca atunci când încercase să o influențeze pe împărăteasă. *Ce amuzant*, se gândi Irene, prin cercul de foc care-i apăsa tâmplele, *acum am un nou standard pentru cât de rele pot fi lucrurile. Călătoriile sunt tare educative.* Simți brațul lui Kai în jurul taliei, susținând-o când se sprijinea de el. *Aproape cred că prefer să călătoresc în lumi din spectrul haotic. Cel puțin nu mă doare capul la fiecare cinci minute...*

– Irene! strigă Kai. Tigrii!

Așa. Tigri. Tigrii erau relevanți. Tigrii erau frumoși când existau bare de fier între ei și...

Doi tigri mari se îndreptau spre ea și spre Kai, pe coridor. Panica îi injectă lui Irene o doză de adrenalină rece ca gheața și o făcu din nou conștientă, apoi se retrase undeva în cotloanele minții ei și o lăsă să se ocupe de lucruri.

Kai pocni din degete și arătă spre pământ.

– Șezi, spuse el ferm.

Un tigru căscă, dezvelindu-și dinții imenși, albi și o limbă incredibil de roz. Celălalt doar mârâi.

– Pisici, mormăi Kai. Irene, nu poți să-i adormi sau așa ceva? Nu vreau să-i ucid.

– Ai vreun motiv anume? Tigrii se apropiau. Mergeau în loc să fugă. Probabil aveau menirea de a-i păzi până ajungeau paznicii.

– Sunt atât de frumoși, spuse Kai. Aș vrea să-i putem duce unchiului meu.

Irene tresări la gândul de a târî niște tigri care opuneau rezistență prin Bibliotecă.

– Cu siguranță nu, spuse ea ferm. N-ai decât să te întorci și să negociezi cu dragonii locali, în timpul tău liber.

În spatele ei, zidăria gemu și începu să se surpe. Irene se întoarse și o văzu separându-se ca o pereche de buze, de parcă ar fi deschis gura să vorbească.

Dar, în loc de cuvinte, țâșni apa cu un jet puternic, care ar fi lipit-o pe Irene de zidul opus, dacă n-ar fi tras-o Kai. Tigrii fugiră, întorcându-le spatele și alergând pe coridor, în timp ce apa inundă spațiul, până la genunchi.

– Mă descurc, spuse Kai, calm. Ține-ți respirația.

Avansă în șuvoiul de apă.

Acesta se îmblânzi la atingerea lui, răsucindu-se în jurul lui și al lui Irene. Curentul slăbi până la forța unui pârâu blând, în timp ce mergea Kai prin el. Spărtura îngustă din zid era suficient de mare să îi lase să încapă. Irene îl urmă în beznă, simțind apa care-i atingea fața și o trăgea de mantie și de rochie. Puterea lui Kai canaliza cumva aerul din jurul lor, permițându-le să respire. Tentacule de gheață îi atinseră fruntea, calmându-i durerea de cap.

Apoi ieșiră în mijlocul forței brute a râului. Îi luă pe sus și de-a lungul cursului, până când ieșiră la suprafață pe un șuvoi puternic. Irene icnea după aer, cu brațele în jurul gâtului lui Kai, permițându-i să o susțină. Pantofii și-i pierduse undeva pe fundul Nevei, iar îmbrăcămintea ei era complet udă și masa îngreunată ar fi înecat-o, probabil, dacă nu s-ar fi agățat de un dragon. Apa era cumplit de rece. Se gândi la asta, apoi reformulă – *amarnic de rece*, pentru că, fără influența lui Kai, apa ar fi fost de-a dreptul înghețată și Irene ar fi leșinat din cauza șocului. Picături mici de ploaie șfichiuiau din cerul înnorat și îi înțepau fața. De-a lungul malului, felinarele aruncau licăriri portocalii în apă.

Dar erau afară și puteau acționa.

– Așa, spuse ea, recăpătându-și suflul. Acum, spre Bibliotecă.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Biblioteca era încă scăldată în beznă când ajunseră – părea chiar mai întunecată, cu lămpi pe ulei licărind înconjurate de liniște. Și acolo ploua cu găleata, iar ferestrele celui mai apropiat coridor erau pătate de șiroaie de stropi. Irene își imagină ticăitul unui ceas în depărtare, dar când încercă să asculte, nu auzi nimic. Aerul i se părea fierbinte, iar ea se întrebă ce era real din toate astea și ce erau de fapt senzații iscate de propria teamă.

Se așeză în fața primului computer pe care-l găsiră, pornindu-l și apoi bătând darabana cu degetele în masă, pentru că dură ceva până se deschise. Detesta fiecare secundă care trecea. Timpul nu le era deloc prieten: prea multe urgențe i se perindau prin minte. Alberich, Biblioteca, părinții ei, Zayanna, *Vale*...

Fereastra pentru e-mail apăru și Irene se aplecă peste taste ca să scrie, însă un e-mail primit îi umplu câmpul vizual.

Trebuie să vorbim urgent, unde ne vedem? Bradamant

– Scris în grabă, comentă Kai, aplecându-se peste umărul lui Irene.

– Verifică, te rog, cum se numește încăperea, răspunse ea, ignorându-l. Scria un e-mail către Coppelia, cu o exprimare deloc mai bună decât a lui Bradamant.

– A-21, romane *giallo*[1] italiene, secolul XX târziu, răspunse Kai.

---

[1] „Galben" (în limba italiană, în original), termen care descrie literatura detectivistică italiană (n. tr.).

A-21, romane giallo *italiene, secolul XX târziu, sau intrarea în lumea lui Vale, unde-i mai ușor?* îi trimise Irene un mesaj lui Bradamant.

Intrare lume Vale, urgent, veni răspunsul.

– Trebuie să ne grăbim, spuse Kai, plimbându-se colo colo și ignorând celălalt scaun. Dacă are ceva urgent de zis...

– O clipă, spuse Irene.

Verifică secțiunea de *Anunțuri din rețea*. Din păcate, nimic de genul *Alberich a murit, totul s-a rezolvat, vă puteți calma și reveni la normal*. Dar existau liste cu lumi ale căror porți fuseseră distruse – o listă mai lungă decât se aștepta – și o listă cu Bibliotecari decedați. O străbătu repede, cu inima strânsă la gândul că ar putea recunoaște vreun nume.

Recunoscu chiar mai multe.

Kai se opri și se uită peste umărul ei.

– O știam pe Hypatia, spuse.

Era unul din numele de pe listă.

– Nu cred că ne-am cunoscut, comentă Irene.

– Era ceva mai în vârstă ca tine. Spunea mereu că nu este treaba noastră să murim pentru Bibliotecă, ci să facem alți oameni să moară pentru ea. Se întrerupse, se îndreptă, iar cuvintele următoare fură căutate și reci: Și-a dat viața cu onoare, în serviciul Bibliotecii. Nu ar trebui să-i micșorez importanța sacrificiului.

Irene închise fereastra și se deconectă.

– Nu cred că este jignitor să repeți o glumă care-i plăcea. Măcar îți amintești de ea. Nu e mai bine decât deloc?

Umbrele din Bibliotecă atârnau în jurul ei, ca o promisiune tăcută a viitorului. În fond, după ce murea Irene, ce mai rămânea din ea? Câteva cărți necitite într-un dormitor nefolosit. O notă de subsol în amintirile altor Bibliotecari.

Și cărți importante pe rafturile Bibliotecii, care nu s-ar fi aflat acolo dacă n-ar fi fost ea.

– Haide, spuse ea. Dulapul de transfer este pe aici.

– Irene, părinții tăi..., începu Kai, nesigur.

– Nu sunt pe listă. Sunt în siguranță încă, în măsura în care poate fi cineva acum.

Bradamant îi aștepta lângă camera în care se afla intrarea în lumea lui Vale. Se sprijinea de perete sub una dintre lămpi și scria ceva într-un carnețel. Lumina slabă o îmbrăcase în umbre și o făcea să arate ca o schiță subțire, în cerneală, a unei fuste-creion închise la culoare, cu jachetă asortată. Ochii i se măriră la vederea lor.

– Ce *ați pățit*?

Irene se privi. În mare parte, se uscase, dar plonjonul în râu îi boțise fără echivoc rochia și mantia furată. Dârele sângelui care-i curseseră din nas pe corset dovedeau că apa rece nu scotea neapărat petele de genul ăsta.

– Misiunea a mers prost și am dat peste Alberich, spuse ea, succint. Am scăpat.

– Firește, altfel n-ați fi acum aici, spuse Bradamant, nerăbdătoare. Și Alberich?

– A scăpat și el.

Irene își aminti că încerca să coopereze cu Bradamant în ultima vreme. În plus, Bradamant avea dreptul să știe. În plus – curtoazie profesională etc. Așa că-i povesti pe scurt.

Bradamant încuviință calmă, ascultând, dar buricele degetelor i se albiră strângând marginea carnetului. Când Irene descrise negocierea cu Alberich, aproape că rupse carnetul în două.

– De ce nu l-ai ucis? întrebă ea.

– M-am gândit la asta, recunoscu Irene. Dar n-am avut ocazia.

– Cu siguranță puteai să te străduiești. Chiar și în lumina slabă, furia lui Bradamant era evidentă. Ai fi putut înșfăca o arbaletă de la un paznic, sau ai fi putut folosi un pistol, sau face tavanul să cadă pe el.

– Ai mai încercat să-l împușți în cap, îți amintești? Irene își amintea perfect, iar din expresia lui Bradamant știu că și ea. Trei gloanțe. În frunte. Tot ce s-a întâmplat a fost un moment de ezitare. Am provocat cei mai puternici magi din imperiu să dea tot

ce aveau mai bun, și tot ce s-a întâmplat a fost că el s-a retras. Nu sunt sigură ce l-ar *putea* ucide.

– Dragoni? sugeră Bradamant. De data asta, se uita la Kai.

– N-a fost timp pentru asistență, obiectă el.

– Să lăsăm învinuirile pe mai târziu, spuse Irene, obosită.

Regreta oare Kai acum că voise să evite dragonii locali? L-ar fi putut întreba mai târziu, nu de față cu Bradamant. Următoarea treabă era mai urgentă. Îi povesti conversația și deducțiile ei.

La final, Bradamant încuviință.

– Are sens. Trebuie să fi fost una dintre persoanele prezente în acea cameră. Cineva din Bibliotecă ar fi putut afla încotro mergeați... Avu bunul-simț să roșească puțin, poate amintindu-și de acțiunile ei din trecut. Dar ar fi știut și ce carte urmăreați. Așa cum ai spus, asta ne limitează la cei din camera lui Vale care au văzut dosarul.

– Și firește că este femeia din Neam, spuse Kai. Nu înțeleg de ce vă mai gândiți la altcineva.

– Logica simplă o face pe Zayanna suspecta de serviciu, spuse Irene, dar există și posibilitatea să fi fost manipulat altcineva. Sau să fi fost spionați.

– Camerele lui Vale, spionate? pufni Kai. Nu vrei să recunoști că aia...

– Scuză-mă, interveni Bradamant. Se uită la Kai până ce tăcu. Mulțumesc. Uite ce, Irene, trebuie să faci ceva în privința amicului tău, Vale. Când ai un minut, mai precis nu acum. M-am văzut cu el.

– A descoperit ceva? întrebă Irene.

– Da, și asta voiam să-ți spun. Am transmis și seniorilor, firește.

– Firește, spuse Irene, iritată că Bradamant simțise nevoia să sublinieze asta. Irene nu mai era mai mică în rang decât ea și n-avea nevoie de instrucțiuni. Deci?

– Vale spune că Silver a afirmat că Alberich a fost în căutare de aliați. Se spune, în Neam, că Alberich caută pe cineva de rang inferior ca să... se ocupe de lucruri. Ce lucruri, Silver nu știe, dar... Bradamant ridică din umeri. Mă pot gândi la o grămadă de lucruri,

de la distragerea și asasinarea Bibliotecarilor, până la complotul lui masiv anti-Bibliotecă. Silver mai spusese și că unii dintre cei care se arătaseră interesați se făcuseră nevăzuți. Se părea că, odată inclus în planul lui Alberich, nu mai vorbeai cu altcineva despre asta.

– Interesant. Mă întreb ce le oferă.

– Putere, răspunse Bradamant. Și șansa de a face parte dintr-o poveste bună.

– Da, cred că ar merge, comentă Irene. O cale pentru ca Neamul să câștige mai multă putere era să respecte toate stereotipurile unui personaj fictiv. Conformarea cu acele modele întărea haosul dinăuntrul lor, acționând împotriva înclinației naturale a universului către aleatoriu. Distrugerea Bibliotecii ar fi creat o poveste *minunată*, se gândi ea, cu amărăciune. Apoi reveni la cuvintele rostite de Vale înainte. Da, știu că Vale nu e în formă. A fost contaminat cu haos în misiunea noastră de la Veneția. Trebuie neapărat să-l duc într-o lume cu un nivel ridicat de ordine, când avem timp.

Bradamant privi într-o parte, evitând-o pe Irene.

– Mai există o opțiune, să știi.

– Care? Dacă mai exista o cale de a-l ajuta pe Vale, ceva ce putea face fără să-și trădeze obligațiile...

– Să-l forțezi să parcurgă întregul proces, spuse Bradamant, cu răceală. Să crești nivelul de contaminare până când devine din Neam.

Irene se holbă la ea.

– Ești *nebună*?

– Nu ar fi niciodată de acord, spuse Kai.

– De unde credeți că provin cei din Neam? răspunse Bradamant. Vreți să rămână în viață și sănătos la minte? Cel puțin, așa va fi stabil. N-ar fi dificil. Dacă interacționează cu alții din Neam sau devine un stereotip... Este detectiv. Făceți-l să detecteze. Probabil remarcase scârba de pe chipul lui Irene, pentru că făcu un pas înapoi. Expresia i se înmuie într-un zâmbet, cunoscut lui Irene din toți anii de când se știau și nu se plăceau. Eu încerc să ajut. Nu dați vina pe mine dacă nu există opțiuni potrivite.

– Cu siguranță știi mai multe despre asta decât știu eu, comentă Irene, înainte să se poată abține.

– Am contacte, spuse Bradamant.

– Ah?

– Nu-i treaba ta. Declarația fu livrată sec, fără echivoc.

Irene inspiră adânc și se forță să părăsească limita furiei. Trebuia să fie matură, chiar dacă toți cei din jurul ei simțeau nevoia de a fi copii. Își păstra furia pentru cine o *merita*.

– Bine. Mersi de sugestie, dar mă îndoiesc că Vale însuși ar tolera-o. Se uită la Kai, care încuviință. Mersi și pentru informație. Am transmis ideile de bază într-un e-mail către Coppelia...

– Nu-l citește decât după ce se întoarce, spuse Bradamant. E plecată acum. La fel și Koșcei. Și mulți alți seniori.

– Serios?

Irene era uluită. Când erai promovat la rang de senior, erai deja suficient de în vârstă și de frecvent rănit ca să ai parte de o pensie onorabilă. Bibliotecarii mai în vârstă nu părăseau Biblioteca, nu se întorceau în lumi alternative, unde timpul își relua cursul normal și unde puteau fi în pericol. Nu se făcea. O văzuse pe Coppelia făcând asta o singură dată, și atunci fusese vorba despre împiedicarea unui război. Dacă *mulți* dintre seniori făceau asta acum...

Bradamant încuviință cu amărăciune.

– Adună informații de la contactele *lor*. Este bine de știut că Alberich colaborează cu Neamul, dar dacă nu-l găsim, degeaba.

– Sper că și Penemue e pe teren.

– Cam dur, spuse Bradamant. Dar da, este. Doar pentru că e amestecată în politică nu înseamnă că nu-și face treaba.

– A vorbit cu tine?

– Eu vorbesc cu mulți. Umbrele se adânciră în jurul lui Bradamant. Lucrurile nu sunt neapărat în alb și negru, cum ai vrea tu să crezi. Și nu toată lumea are parte de misiuni bune.

– Nu aș spune că misiunile mele din ultimele luni au fost bune, spuse Irene, cu acreală.

– Practic, ești pedepsită. Unii oameni au parte de misiuni mai rele, pentru motive mai puțin importante. Doar pentru că nu ai

remarcat asta nu înseamnă că nu există resentimente. Și nu, nu e momentul să ne certăm. Dar există un motiv pentru care alți Bibliotecari vorbesc cu Penemue.

– Ce spune acum?

Bradamant ezită, apoi își coborî vocea.

– Biblioteca își reduce nivelul de energie pentru a elibera mai multă putere în vederea transportării lucrurilor. Penemue spune că e doar o scuză. Că luminile se sting și aerul devine sufocant pentru că Biblioteca este slăbită. Spune că nu este vorba doar despre incendierea porților, ci că întreaga Bibliotecă alunecă spre entropie. Și mulți au observat că aud un ceas ticăind.

Tăcu o clipă și toți trei ascultară. Irene își auzea pulsul, respirația. Se strădui să asculte orice altceva dincolo de zgomotul propriei vieți, însă nu putea fi sigură. Imaginația îi furniza un ticăit șoptit în fundal, numărând secundele, dar...

– Da, știu, spuse Bradamant. După ce începi să asculți, nu poți fi sigură dacă îți imaginezi sau nu. Unele voci spun că ar trebui să ne gândim să discutăm cu Alberich. Poate. Ca o alternativă.

– Niciodată, spuse Irene, aspru.

– Te răstești la cine nu trebuie, spuse Bradamant. Câțiva Bibliotecari bănuiesc că istoria este revizionistă și că a fost scrisă de învingători. Mă întreabă dacă nu l-am provocat la ultima confruntare. Sugerează că poate avea un motiv temeinic pentru care făcea orice făcea și că a fost vina noastră că aproape am fost ucise pe parcurs. Cine ar fi crezut că doar câteva zile de panică vor face atâția colegi și prieteni... A făcut un gest, incapabilă sau nedorind să termine fraza, cu o strâmbătură.

– Vino cu noi, spuse Irene, impulsivă. Ne-ai putea fi de folos. Era perfect adevărat. Bradamant se pricepea, iar Irene nu mai simțea nevoia de orgoliu și nici să încerce să facă totul singură.

Bradamant evită din nou privirea lui Irene.

– Nu pot. Trebuie să stau pe loc și să coordonez lucrurile. Ce prostie, nu?

Irene deschidea gura să își exprime uimirea, când fu lovită de o bănuială neplăcută. Ultima dată când lucraseră împreună,

Bradamant avusese ordine secrete. Îi jucase o farsă urâtă lui Irene, fapt ce pusese în pericol întreaga misiune. Chiar dacă Irene nu o învinuise pe Bradamant în raportul ulterior, adevărul fusese evident pentru superiori. Dacă rolul de susținere alocat lui Bradamant aici era pedeapsa ei, Irene n-ar fi făcut decât să pună sare pe rană întrebând mai multe. Așa că spuse:

– Îmi pare rău. Cred că ne-ai fi mai de folos pe teren.

– Da, așa cred și eu. Tonul lui Bradamant era sec și chiar mai puțin empatic. Foarte bine. Mă voi asigura că informațiile de la voi ajung la Coppelia, dacă ea sau altcineva se întoarce înaintea voastră. Succes.

– Și ție.

Irene se întoarse înainte să spună ceva lipsit de tact și să strice momentul. Apoi, îl conduse pe Kai în camera alăturată, care conținea ușa spre lumea lui Vale.

Acolo era și mai puțină lumină. Cu doar un bec fluorescent slab sclipind din tavan, trebuiră să-și găsească drumul cu grijă, evitând teancurile de cărți care abia se distingeau. Ajunseseră deja la jumătatea portalului, când Irene se opri brusc.

– Ce este? întrebă Kai, tulburat din posomorală.

– Mă gândesc. Pentru prima dată, făcea asta înainte să intre în capcană. Ce s-a întâmplat ultima dată când am intrat pe ușa asta? Am fost atacată de vârcolaci. Oricine operează în lumea lui Vale, că e Zayanna sau nu, știe că pe aici intrăm. Dacă aș fi în locul lor, m-aș folosi de ce știu.

– Ai dreptate, spuse Kai. Privi ușa gânditor. A trecut de miezul nopții. Ne poate aștepta orice. Am putea călători prin altă lume, iar eu te-aș putea duce în lumea lui Vale?

Irene se gândi.

– Ar dura prea mult, decise ea. Cu cât amânăm mai mult, cu atât avem mai multe șanse ca agentul lui Alberich să scape – și îi vom pierde urma.

– Ce facem?

Se părea că-i lipseau ideile strălucite. Păcat, fiindcă nici Irene nu excela.

– Avem grijă, spuse ea, ferm. Și stăm de o parte și de alta a ușii când o deschidem. Încerca să se gândească la toate lucrurile care ar fi putut fi de partea cealaltă. Tâlhari. Explozibili. Gaz toxic. Foc deschis. Și ne uităm bine înainte să intrăm, adăugă ea. Nu era cine știe ce, dar era ceva.

Ea și Kai luară poziție de fiecare parte a ușii, iar Irene apăsă cu grijă pe clanță, înainte să împingă ușa spre lumea lui Vale.

Rafala de gloanțe răpăi între ei, la nivelul pieptului, și scuipă frânturi de plumb în rafturile și cărțile din cealaltă parte a camerei. Irene nu era sigură dacă ar fi ucis un dragon, însă un om, cu siguranță. Zgomotul brusc o făcu să clatine din cap și i se păru că încă auzea un zumzet în aer.

Se uită pe după cadrul ușii. Chiar dacă felinarele pe bază de eter fuseseră reduse peste noapte, era suficientă lumină pentru a vedea atracția principală. Mitraliera era suficient de evidentă. Era legată de un scaun, cu un cablu care ducea de la ea la clanța pe care tocmai apăsase. Lucrare de manual, desprinsă din romanele polițiste clasice. Și, la fel ca multe dintre lucrurile descrise în ele, nu era deloc amuzant să te întâlnești cu ea față în față.

– Te-ar fi putut ucide, mârâi Kai.

– Te-ar fi putut ucide și pe tine, remarcă Irene, mai ales dacă oricine o fi fost se gândea că ai intra primul. Era foarte probabil. Se gândi la Kai primind în plin rafala de gloanțe și se cutremură.

În aer se ridica un vaiet. Nu știa ce era, dar n-avea timp de pierdut. Dacă mai aștepta, camera ar fi devenit de netrecut și ar fi trebuit să folosească ruta lui Kai și să piardă multe ore.

– Haide, îi spuse Irene, intrând prima, în goana mare.

Kai închise cu o lovitură ușa spre Bibliotecă și o urmă. Camera părea pustie, cu excepția scaunului-mitralieră. Existau doar câteva vitrine nefolosite și mese pliabile, sprijinite de pereți. Nu erau alte amenințări imediate: nici vipere cu corn ascunse în umbre, nici dinamită cu fitilul aprins, nici tâlhari înarmați.

Dar zumzetul creștea în intensitate și venea de *deasupra* lor.

Irene ridică privirea.

Trei obiecte neclare care semănau cu niște pungi de hârtie coborâră din tavan, fiecare prinsă în câteva cureluşe de piele. Pendulară până se opriră, fiecare vomitând un rotocol de beznă care zumzăia. O rafală de mitralieră ar fi trezit chiar şi cele mai manierate viespi. Irene era gata să parieze că nu erau din soiul prietenos, care ar fi putut fi alungate cu un plici. Asta dacă erau viespi şi nu altceva, deşi ce putea fi mai rău? Nu voia să afle. Lăsând orice subtilitate deoparte, alergă spre uşă strigând:

– **Uşă spre coridor, descuie-te şi deschide-te!**

Broasca scoase un clic şi uşa se deschise brusc, izbindu-se de peretele din spatele ei, dar drumul era încă blocat. Era blocat de sus până jos cu lăzi. Cineva le pusese unele peste altele afară, după ce montase mitraliera şi stupii şi după ce închisese şi încuiase uşa. Minunat.

Vârtejul întunecat ţinti spre ea şi spre Kai. Irene îşi ridică braţele pentru a-şi proteja faţa, o mişcare pur instinctivă, şi simţi ace arzătoare care i se înfigeau în mâini. Creaturi care zumzăiau şi se foiau, pe care nici măcar nu le *vedea* bine în penumbră, îi aterizară pe încheieturi şi încercară să i se târască pe mâneci. Aşchii de mişcare îi atinseră faţa, iar aripi fluturară lângă ea şi picioruşe de insectă i se implântară în piele.

– **Vânt, suflă insectele de pe mine!** strigă ea.

Se regăsi în mijlocul unui mic uragan, care trase de ea de parcă ar fi fost centrul unei explozii sonice. O lăsă icnind, înainte să poată respira corect, dar aruncă înapoi şi creaturile, pentru moment. Mâinile îi ardeau de înţepături, iar lângă ea îl auzi pe Kai înjurând. Era mai rău decât o pereche de tigri care se apropiau. Aici, pe întuneric, fără să vadă ce îi ataca, încuiaţi într-o cameră cu creaturile acelea...

Era o capcană pentru un Bibliotecar. Foarte bine, aşa o şi înfrunta.

– Kai, jos! porunci ea, aruncându-se la pământ când creaturile reveniră în zbor spre ea. **Sticlă, sparge-te! Cioburilor, sfârtecaţi insectele!**

Îl auzi pe Kai lovind pământul. Apoi, vitrinele și lămpile se făcură țăndări, într-un urlet de sticlă spartă care aproape înecă zumzetul furios. Cioburile zburară în toate direcțiile peste capul ei, secerând aerul. Își ținu capul jos, acoperit, sperând că va funcționa.

Zgomotele erau promițătoare. Zbârnâieli repetate, ca de săgeți, doar că la scară mai mică. Trei sunete mai puternice, de parcă ar fi scăpat cineva saci grei cu cereale. Apoi un zumzet slab, dar nu imediat. Apoi tăcere.

– Cred că s-au oprit, spuse Kai. Vocea lui era înfundată, indicând că nu își ridicase capul încă să se uite.

Se obligă să își miște brațele și să privească în sus. Podeaua era plină de sticlă spartă, amestecată cu insecte mici care încă tresăreau și se zbăteau, cu aripioarele mișcând pe podea câțiva milimetri căzniți. Unele dintre insecte încă mai zumzăiau prin cameră, ca niște pete de întuneric, dar se retrăseseră spre tavan. Cele trei cuiburi erau împrăștiate unde căzuseră, desprinse și lovite de cantitatea de sticlă înghițită.

– Kai? Cât de rău te-au rănit?

– Suficient cât să doară, spuse Kai, ridicându-se în picioare și scuturându-și mâinile, de parcă ar fi putut elimina fizic veninul. Ceea ce-i dădu lui Irene o idee, pe care ar fi fost însă mai bine să o încerce departe de insecte. El vorbea cu glas scăzut, dar Irene își dădea seama cât de iritat era. Dintre toate modurile meschine și umilitoare de a încerca să te ucidă!

– Nu sunt foarte sigură că a fost o tentativă de asasinat, spuse Irene, gânditoare. Se întoarse spre lăzile care blocau ușa și își amplifică glasul. În fond, era posibil să fi fost dublate, pentru a le face mai rezistente. **Lăzi, dați-vă la o parte din ușă!**

Capul începu să o doară puțin când se dădură la o parte, dar Limba funcționa mult mai bine aici decât în lumea pe care tocmai o părăsiseră. *Nu m-am gândit niciodată că aș prefera o lume haotică uneia ordonate.*

După ce ea și Kai ajunseră dincolo de ușă în siguranță și o închiseră în urma lor, profită de lumina de pe coridor pentru a-și privi mâinile. Arătau... neobișnuit, ca să se exprime blând. Le

simțea hidos de dureroase, dar ceva din vederea înțepăturilor multiple pe ambele mâini îi provocă o ușoară greață. Sau poate că era de la venin. Dar nu avea să se obișnuiască vreodată să-și vadă propriile răni.

– Kai, întinde mâinile, pentru că vreau să încerc ceva. **Venin de insecte, ieși din corpul meu și din corpul dragonului prin rănile prin care ai intrat!**

Un lichid transparent țâșni afară din înțepăturile din pielea ei, iar ea privi îngrețoșată cum picura pe podea. Mâinile încă o dureau, dar nu mai era atât de rău și cel puțin nu mai avea cum să se înrăutățească.

Kai își privi mâinile încruntat, în timp ce veninul le părăsea.

– Irene, ce-ai vrut să spui când ai afirmat că nu ești sigură dacă e vorba de un asasinat?

– Ar fi putut avea ca intenție să ne gonească înapoi în Bibliotecă, spuse Irene. Sau să respingă orice alt Bibliotecar care trecea pe aici. Nu știu. Adaugă asta pe lista de întrebări de pus. Mâinile ei păreau să nu mai picure venin, în sfârșit. Le scutură până se uscară, regretând că nu avea bandaje. Regretă apoi că le scuturase. Dar să luăm lucrurile pe rând. Trebuie să o găsim pe Zayanna. Și pe Vale. Pe Singh. Pe Li Ming, dacă tot facem eforturi. Iar cea mai rapidă cale către toți este prin Vale.

Și fie ca Biblioteca să mai reziste puțin, se gândi. *Și să fie Vale bine.*

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

– Slavă Cerului că sunteţi aici, domnişoară Winters, spuse Singh.

Părea bucuros să îi vadă pe ea şi pe Kai, ceea ce o îngrijoră pe Irene. Ca regulă generală, inspectorul îi tolera sau îi considera resurse utile, în cel mai bun caz. Dacă se bucura să îi vadă, însemna că Vale se simţea mai rău decât crezuse ea.

– Cum se simte Vale? întrebă ea, atacând frontal subiectul.

Era trei dimineaţa, iar felinarele stradale abia se mai vedeau de smog. Aici, în apartamentul lui Vale, luminile erau la intensitate maximă, rănindu-i ochii obosiţi şi scoţând în evidenţă dezordinea. Locul era mai haotic decât de obicei, cu hârtii înşirate de parcă le-ar fi răscolit vântul.

Singh se încruntă. Purta haine civile şi nu uniforma de poliţist, iar acul lui de cravată, remarcă Irene cu precizia generată de extenuare, era în formă de săbiuţă.

– Nu se simte bine deloc. Pot să vorbesc sincer, domnişoară Winters?

– Sigur că da, spuse Irene, resemnându-se.

Orice începea cu *Pot să vorbesc sincer...* nu se încheia cu bine.

– L-am mai văzut pe domnul Vale stresat sau prins cu un caz. Singh îşi încrucişă braţele. Trebuie să recunosc că l-am văzut şi injectându-şi substanţe pe care prefer să nu le remarc, din punct de vedere legal. Dar nu l-am mai văzut niciodată atât de sfârşit. Şi pentru că ştiţi totul despre asta – şi prietenul dumneavoastră,

Strongrock, aici de față – v-aș fi recunoscător dacă mi-ați spune precis ce se petrece.

– Unde este Vale acum? Irene privi spre ușa închisă a dormitorului. Și-a...

Se opri, pentru că nu voia să spună cu voce tare *injectat iar morfină*.

Singh se foi de pe un picior pe altul.

– Mărturisesc că i-am pus ceva în ceai ca să-l ajute să doarmă. Când am ajuns, mai devreme, se plimba prin încăpere, pe de o parte emițând teorii și pe de alta adâncindu-se în depresie. Domnul Vale are adesea stări contrare, și s-au înrăutățit în ultima lună. Dar de când îl cunosc, nu l-am văzut atât de rău.

Cuvintele *de când îl cunosc* pluteau în aer, ca o acuzație. Era prieten cu Vale de multă vreme. Lucraseră împreună ani de zile, înainte ca Irene și Kai să intre în peisaj. Din punctul de vedere al lui Singh, Irene era o interlopă care aducea necazuri și care-l vârâse pe Vale în povestea asta.

Era perfect adevărat. Vina avea gust amar.

– Este vina mea, spuse Kai. Irene vru să protesteze, dar el ridică o mână ca să o întrerupă. Să fim sinceri, Irene. Eu am fost cel care s-a lăsat răpit, iar când Vale a încercat să ajute, a fost expus unui mediu toxic. De aceea are acum probleme. Nu pot spune decât că îmi pare rău, inspector Singh, și că voi face tot posibilul să mă revanșez.

– Poți să îți asumi răspunderea cât poftești, domnule Strongrock, spuse Singh. Și nu neg că este posibil să fii răspunzător. Dar, deși sunt doar un inspector de poliție și nu mă ridic la standardele de detectiv ale domnului Vale, este încă evident că domnișoara Winters este cea care dă ordinele. Ea te-a adus aici. Și prietena *ei* l-a vizitat azi, mai devreme. Așa că aș dori răspunsuri de la ea.

Irene nu se obosi să întrebe de unde știa Singh despre vizita lui Bradamant. Vale i-o fi spus, sau poate menajera – sau oricine. Nu conta. Ce conta era că, acum câteva luni, Bradamant îi vânduse lui Singh o poală de minciuni, în timp ce vânau exemplarul Grimm. Singh nu prea mai avea încredere în Bibliotecari, de atunci.

– Putem să ne așezăm? întrebă ea. S-ar putea să dureze.

Cel puțin aveau coniac. Toți trei știau unde-l ținea Vale.

Irene știa că Singh avea cunoștință despre existența Bibliotecii și a lumilor alternative, deși nu era la fel de bine informat ca Vale. Trebuiseră să-i explice noțiunile de bază când Alberich se amestecase în această lume. Chiar dacă Irene nu îi dăduse detalii, era sigură că Vale îi transmisese suficiente. Probabil inclusese și fișa postului lui Irene. Din fericire, nu trebuia să înceapă chiar cu începutul. Îi povesti pe scurt despre noua amenințare a lui Alberich la adresa Bibliotecii, despre contaminarea cu haos a lui Vale și despre nevoia de serviciile sale.

– Ne-am oprit la hotelul a cărui adresă mi-a dat-o Zayanna, pe drum încoace, încheie ea. Recepționerul a spus că Zayanna a luat o cameră, dar că nu locuiește în ea, ci o folosește doar ca adresă pentru a primi corespondență. Știu că nu era probabil, dar trebuia să verific.

– Sunt mai interesat de ce ați spus cu privire la ajutarea domnului Vale. Singh nu servea coniac, ci se mulțumise cu apă – mai degrabă pentru a le ține companie lui Kai și lui Irene decât din nevoia de a bea ceva, bănuia Irene. Dacă domnul Strongrock îl duce într-o altă lume, pronunță el cuvintele sceptic, dar reușind totuși să le spună, asta-l va ajuta să își revină?

Irene își privi mâinile, care pulsau dureros. Nu avea să doarmă prea curând. Nicio problemă, oricum nu avea timp pentru asta.

Trebuia să o găsească pe Zayanna, iar cea mai rapidă metodă era prin Vale. Fără îndoială că el putea găsi pe oricine se ascundea în Londra. Dar dacă-i cerea asta, era în pericol să treacă dincolo de limită. Iar dacă încerca să îl salveze rugându-l pe Kai să îl ducă într-o lume cu nivel ridicat de ordine, șansele de localizare a lui Zayanna scădeau considerabil.

Bradamant n-ar fi ezitat. Ar fi știut că Biblioteca era prioritatea ei, la fel cum știa și Irene. Salvarea Bibliotecii justifica periclitarea oricărui om. Irene însăși punea oamenii în pericol tot timpul, când fura cărți. De ce ezita, doar fiindcă o persoană îi era prietenă și pentru că o vârâse în povestea asta?

Lângă ea, Kai părea preocupat, dar nu atât de stresat precum Irene. Șocată, își dădu seama că se uita la ea de parcă ar fi putut flutura din mână și totul s-ar fi rezolvat. De parcă ar fi știut cum să rezolve lucrurile. Jucase tare prost rolul de mentor, se gândi ea, sec: nu ar fi trebuit să se bazeze așa pe ea.

– Da, spuse ea. Cred că dacă l-am duce într-o altă lume, ar funcționa.

– Atunci, voi...

Kai fu întrerupt de o bătaie puternică în ușa din față. Răsună șocant în liniștea care domnea în casă. Singh își puse paharul jos și se apropie de geam, ferindu-se să fie văzut și privind de după perdea.

– Este Lord Silver, raportă el, pe un ton atât de neutru, încât probabil se lupta zdravăn să își mascheze sentimentele. Dacă-l lăsăm la ușă, va trezi tot cartierul.

– Nu-l poți aresta? întrebă Kai, plin de speranță.

– Pentru asta, aș avea nevoie de capete de acuzare. Nu cred că vreunul dintre voi cunoaște vreo faptă ilicită a gentlemanului.

– Nu *personal*, spuse Kai. Dar nu se încadrează la tulburarea liniștii publice?

– Este o linie dificil de tras, spuse Singh. Să aterizezi forțat un zeppelin furat pe acoperiș, asta poate însemna tulburarea liniștii publice și alte câteva lucruri pe deasupra.

Irene știa că se referea la una dintre escapadele ei anterioare, când numai implicarea lui Vale le permisese să scape neacuzați. Era o cale subtilă de a-și face părerea cunoscută. L-ar fi aplaudat, dacă n-ar fi fost o aluzie la propriile ei fapte.

– Ar fi cel mai simplu să cobor eu și să-l rog să plece, zise ea, obosită. Nu cred că se va opri până când nu îi răspunde cineva.

– Lăsați-mă pe mine, domnișoară Winters. Era deja afară din cameră și cobora scările, înainte ca ea să poată încuviința.

– A fost bucuros că nu îl vrei pe Silver aici, spuse Kai. Se sprijini de spătar. Și eu sunt. Dar nu-mi place să te las singură în lumea asta, s-o cauți pe Zayanna.

– Nici eu nu mor de bucurie, dar nu văd altă cale, dacă vrem să îl ajutăm pe Vale. Irene își dădu seama că luase o decizie. Pot

să-l rog pe Singh să mă ajute în căutări, ca să nu fiu singură. Iar tu nu poți lua pe toată lumea cu tine. Din ce ziceai mai devreme, să duci două persoane poate fi dificil.

– Dificil, spuse Kai, da, însă posibil. Atunci am fi toți la un loc și ne-am întoarce să o găsim pe Zayanna împreună.

Trata situația de parcă ar fi putut urma un program. Irene inspiră adânc, controlându-și firea.

– Kai, care parte din *urgență* nu o înțelegi? Dacă Zayanna este ținta noastră, ne-a demonstrat deja că poate opera suficient de bine pentru a încerca să ne ucidă de câteva ori și a scăpa cu fața curată. Nu ne putem permite să îi dăm ocazia să se ascundă. Nu avem timp de pierdut. Își dădu seama că se întorcea la dilema ei morală anterioară și ezită.

Pe scări se auziră voci. Kai se încruntă.

– Nu sună de parcă ar fi fost cineva trimis la plimbare. Cu siguranță Silver nu...

– Nu ce? întrebă Silver, intrând.

Era îmbrăcat de seară, cu o dalie la butonieră, și arăta de parcă ar fi venit de la o petrecere deșănțată. (Probabil că asta nu era chiar evident, dar era vorba despre Silver. Irene presupunea imoralitate din principiu.) Singh venea la câțiva pași după el, furios.

Kai nu se obosi să se ridice.

– Spuneam că nu văd niciun motiv să te fi lăsat Singh să urci.

– Nici eu, recunoscu Irene. Doar dacă nu privește ancheta.

– Tangențial. Silver își aruncă pălăria și mănușile pe masa deja aglomerată, unde aterizară lângă un teanc pătat de sânge de documente juridice, în care era implântat un cuțit. Privi prin încăpere de parcă ar fi fost habitatul unui animal sălbatic. Fascinant. Am întâmpinat mereu probleme în a pătrunde în intimitatea domnului Vale.

– V-am permis să intrați doar pentru că ați pretins că aveți informații importante, Lord Silver, spuse Singh. Avea o politețe impecabilă în glas, iar manierele sale puteau fi date de exemplu chiar și într-un tribunal, dar își înghițea cu greu mârâitul. Trebuie să vă întreb ce v-a adus aici într-o asemenea grabă.

– Am venit să vă împiedic din comiterea unei erori grave, spuse Silver. Se apropie de Kai și se sprijini de spătarul scaunului său. Kai încremeni și se mișcă în față, răsucindu-se să îl privească pe lordul din Neam; pe chip i se desluși neîncrederea.

Pe de-o parte, se gândi Irene, trebuia să fie o situație filtrată prin interesele proprii lui Silver. Pe de alta, ar fi putut avea ceva cu adevărat important de spus. Și timpul trecea, așa că trebuia să știe pe loc, nu mai putea aștepta.

– Te rog, continuă, spuse ea, precaută.

– Vă gândiți să-i luați domnului Vale exact ceea ce-l face măreț. Silver ridică mâna, deși nu încercase nimeni să îl întrerupă. Nu mă întrerupeți. Discutați despre a-l duce într-o sferă cu nivel ridicat de ordine, genul de lucru deloc potrivit pentru cineva ca mine, pentru a-i domoli firea. Așa este?

– Da, ai perfectă dreptate, spuse Irene. Ar fi complet nepotrivită pentru cineva ca tine.

Silver oftă.

– Vă rog să vă gândiți, toți trei. V-ați dat seama până acum că prietenul vostru, domnul Vale, are mai mult decât doar câteva trăsături ale celor din Neam? Faptul că întâlnește permanent oamenii pe care *ar trebui* să îi întâlnească? Abilitățile sale? Comportamentul său? Felul în care ajunge la deducții care par dincolo de capacitățile omenești? Mereu m-am gândit că ar trebui să îi investighez familia mai atent.

– Este ridicol, domnule. Singh se postase lângă ușa dormitorului lui Vale, poate pentru a opri pe oricine dorea să intre, și îl privea pe Silver cu o dezaprobare plină de răceală. Domnului Vale îi displac cei din Neam mai mult decât oricui altcuiva.

– Firește că este ridicol! spuse și Kai, cam forțat. Se uită urât la Silver, de parcă ar fi vrut să îl provoace la duel. Singurul lucru care-l ținea pe loc era bănuiala că Silver i-ar fi luat locul, dacă se ridica de pe scaun.

– Remarc că domnișoara Winters nu mă contrazice la fel de vehement ca voi, domnilor, spuse Silver. Vocea lui se strecura pe

sub convingeri ca o lamă care desprinde sigiliul unui plic, lăsând în urmă faptele așa cum erau.

Motivul pentru care Irene nu nega totul era fiindcă sugestia era deconcertant de plauzibilă. Prima dată când ea și Kai îl întâlniseră pe Vale, comentase că avea darul de a da peste oamenii potriviți la momentul potrivit și de a ști dacă erau importanți pentru el. Era mult mai aproape de simțul narațiunii specific Neamului și de felul în care se potriveau reprezentanții lui într-o poveste. Vale era arhetipul Marelui Detectiv, iar lumea aceasta în sine făcea parte din spectrul haotic. Nu într-atât ca Veneția pe care o vizitaseră de curând, dar la mai mult decât un pas de echilibru. Nu se gândise până acum la asta, dar, oare, nu cumva refuzase să recunoască, subconștient, fiindcă-l plăcea pe Vale?

– Nu cred că Vale face parte din Neam, spuse ea.

– Nu la modul prezent, poate, fu de acord Silver. Dar viitorul are potențial.

Irene se gândi la Alberich și la cuvintele lui despre limitări și despre ce își impune fiecare să fie. Simțea privirea dezamăgită a lui Kai, pentru că nu se aruncase să nege posibilitatea.

– Dacă ar fi adevărat, spuse ea, de ce ai încercat să îl împiedici să meargă la Veneția? Aș fi crezut că ai aproba. Și nu încerca să-mi spui c-a fost psihologie inversă.

– Șoricel, spuse Silver, după o pauză, asta voiam să-ți spun, dar se pare că trebuie să recunosc că am greșit. Zâmbi, într-o afișare fermecătoare a vulnerabilității. Irene trebui să se ciupească ca să își înghită pornirea de a-l crede, atât de bine lucra. Faptul că o insulta o ajuta. Nu am crezut că Vale va reuși. Sunt bucuros că a reușit. Vreau să-l primesc în rândurile noastre. Ar fi cel mai ușor lucru din lumea asta. Sau din orice lume, sincer. Dar dacă-l târâți într-o sferă cu nivel ridicat de ordine și îl forțați să rămână doar om, nu îl veți purifica, ci îl veți *distruge*. Veți șterge tot ce îl face ceea ce este.

– Nu pot să cred că iei asta în considerare, o întrerupse Kai. Sunt numai minciuni...

– Nu, nu sunt, spuse Silver. Se aplecă în față, cu ochii mângâind-o parcă pe Irene. Și știi că nu sunt.

– Juri că e adevărat? întrebă ea.

Silver încuviință, cu părul fluturându-i în jurul feței, parcă atins de o adiere invizibilă.

– Da, jur.

– Și chiar dacă nu ar fi minciuni, le spune doar ca să profite! spuse Kai, furios. Întocmai ca Zayanna! Ei doi se implică numai din cauza obsesiilor lor perverse.

Irene își puse paharul jos cu grijă, înainte să-l arunce în capul cuiva.

– Kai, spuse, și ceva din tonul ei îl făcu să se oprească, indiferent ce voia să spună. Te rog să taci o clipă. Lord Silver, îți mulțumesc pentru contribuție. Inspector Singh...

– Da?

Singh se retrăsese în sine în timp ce vorbeau Kai și Silver, privind restul încăperii cum privește o pisică gaura de șoarece. Acum, îi acorda lui Irene toată atenția.

Irene știa că nu va ieși bine, așa că se pregăti.

– Cred că va trebui să îi cerem lui Vale să decidă.

Silver bătu o singură dată din palme.

– Foarte bine, domnișoară Winters. O cale minunată de a-ți ușura conștiința. Ești o ipocrită mai mare decât crezusem. Chiar crezi că va alege altfel decât cum vrei tu?

– Tocmai de aceea *nu ar trebui* să aleagă, se întoarse Kai spre Singh, căutând un aliat. Inspectore, probabil vezi că e nevoie să îl scoatem pe Vale de aici, înainte să se înrăutățească... Vrei să ajungă așa? Arătă cu degetul mare către Silver, peste umăr. Nu putem risca una ca asta.

– Mă simt jignit pentru că sunt oferit drept contraexemplu, spuse Silver. Nu mă provoca, dragonule. Doar pentru că am o slăbiciune pentru domnul Vale nu înseamnă că îmi placi și *tu*.

– Trebuie să vă pun la îndoială motivele, domnișoară Winters, spuse Singh. Nu dădea niciun semn că s-ar mișca din fața ușii. Lord Silver are probabil dreptate. Sunt convins că domnul Vale

ar dori să te ajute, indiferent la ce risc s-ar supune. Lord Silver s-ar putea sau nu să estimeze corect riscul la care s-ar expune domnul Vale părăsind lumea. Dar se pare că există mai multe riscuri dacă rămâne.

– Poate, spuse Irene. Își dădu seama că se ridicase fără să conștientizeze. Probabil că așa este. Nu vreau să riște mai mult decât vreți voi. Dar nu vă dați seama că, dacă luăm decizia pentru el, nu ne va ierta niciodată? Lord Silver vorbește despre *ce* este Vale. Încerca să găsească vorbele potrivite pentru a-l convinge pe Singh. Așa îl vede el. Dar tu vorbești despre *cine* este Vale. Nu îl cunosc la fel de bine ca tine, nu i-am fost prietenă de atâta vreme, și îmi pare rău pentru problemele în care l-am atras. În anumite condiții, poate chiar l-aș droga și l-aș târî din calea pericolului, fără să îi dau de ales. Dar are dreptul *să aleagă* dacă dorește sau nu să își asume acest risc. Niciunul dintre noi, prieten sau dușman, nu avem dreptul de a face alegerea în numele lui. Nu ne va mulțumi pentru că îi răpim puterea de a decide.

Singh ezită, apoi clătină din cap.

– Nu sunt preocupat de asta, domnișoară Winters. Voi face tot ce trebuie ca să-l salvez, chiar dacă așa îi pierd prietenia...

– Atunci e un lucru bun că nu ești nevoit.

Ușa din spatele lui Singh se deschise. Vale se afla în prag, cât se poate de treaz. Era în cămașă, cu părul ciufulit, iar ochii îi scânteiau de o concentrare aproape de speriat.

– Singh, bătrâne, apreciez ce ai zis. Dar există situații în care omul trebuie să ia singur decizii. Se uită la Silver. Omul. Nu neapărat cel din Neam.

– Diferențele sunt mult mai mici decât crezi tu, spuse Silver, nonșalant. Dar îl privea cu aceeași intensitate și îi ignora pe ceilalți.

Vale își trecu mâna prin păr.

– Lord Silver, când m-am întâlnit prea des cu cei de teapa ta în cealaltă Veneție, mi-am dat seama că sunt incapabili să aleagă. Că făcuseră deja singura alegere de care erau capabili, când aleseseră ce deveneau.

– Deci fii tu însuți! îl îndemnă Silver. Deja m-ai plictisit suficient cu subiectul. Legea are nevoie de tine, justiția are nevoie de tine...

– Da, așa este... Vale ezită, și pentru o clipă aerul din încăpere păru a se îngroșa precum mierea – plin de potențial și de opțiuni. Dar este adevărat și că o anumită persoană are nevoie de ajutorul meu.

Inspiră adânc. Vocea și privirea lui erau mai hotărâte acum.

– Aș fi doar un stereotip superficial dacă aș accepta cazuri doar de dragul curiozității intelectuale. Sunt foarte capabil să ofer ajutor unei prietene care mi l-a cerut. Winters, de la o ființă umană la alta, vrei să-mi ceri ceva?

– Da, spuse Irene, cu hotărâre. Kai arăta de parcă i-ar fi fugit pământul de sub picioare, sau o carte pentru Bibliotecă tocmai ar fi decis să se plângă că fusese furată. Singh îl privea pe Vale precaut, dar măcar nu intervenise încă. Silver închisese gura – o îmbunătățire fără echivoc. Am nevoie de ajutorul tău ca să găsesc pe cineva.

– Atunci te rog să iei loc, spuse Vale. Lord Silver, îți mulțumesc pentru timpul și atenția acordate, dar am o investigație urgentă în desfășurare. Nu am vrea să te reținem.

Silver ieși trântind ușa în urma lui.

CAPITOLUL DOUĂZECI

— Am notițele aici, spuse Vale, îndreptându-se spre un teanc de documente de pe masă. Era înconjurat de un talmeș-balmeș de hărți, note de la croitor, amenințări cu moartea și ziare. Vale le dădu pe toate la o parte, cu un gest nepăsător, iar Irene trebui să le prindă înainte să se împrăștie pe jos. Corelând achizițiile făcute de la anumiți furnizori de animale exotice pentru a dobândi păianjenii care au infestat casa lui Winters, depunerile și retragerile de bani la diverse bănci, dorința lui Zayanna de a-l evita pe Lord Silver și mișcările actuale ale diverselor bande de răufăcători... Chiar dacă nu ajungem la o concluzie, avem totuși un unghi din care putem privi ancheta.

– Ce furnizori de animale exotice? întrebă Irene. Îi veni în minte un gând urât. A mai cumpărat Zayanna și *altceva* decât păianjeni și viespi?

– Ce viespi? întrebă Vale.

– Astea.

Kai băgă mâna în buzunar și scoase un exemplar cam storcit din cele care-i atacaseră. Încă avea un ciob înfipt în corp. Acul părea chiar mai mare decât crezuse Irene, iar mâinile ei înțepate pulsară de un nou val de durere, când își aminti.

– Ah! Vale luă viespea de o aripă și o inspectă. Nu orice viespe, ci una gigantică asiatică. Cu o mărime deosebită.

– Personal, *mă bucur* că nu sunt multe viespi de cinci centimetri lungime, spuse Irene, cu un fior. Ne ajută să o localizăm?

– Îmi confirmă suspiciunile. Vale se aplecă să atingă un punct pe harta Londrei. Multe lucruri pot fi cumpărate la Harrods, dar nu și asta. Probabil că a făcut târguieli la Piața Neagră Belgravia.

Singh încuviință, dar Irene și Kai schimbară o privire care denota o lipsă mutuală de înțelegere.

– Piața Neagră Belgravia? repetă Irene.

– Este un stabiliment în Belgravia, spuse Vale. Facilitează vânzarea animalelor rare, care adesea, sunt și periculoase. Mai mulți comercianți de acolo sunt la limita legii, dar ținând cont de prețul mărfii și de rangul cumpărătorilor, este dificil pentru poliție să intervină.

Singh încuviință, posomorât.

– Doamna a încălcat câteva legi. Dar nu pot să aduc câțiva polițiști să întoarcă piața pe dos, pentru că n-aș primi niciodată mandat. Mă tem ca va trebui să acționăm *subtil*, domnișoară Winters.

– Dar crezi că am da de urma lui Zayanna acolo? întrebă Irene.

Vale confirmă.

– Să-mi iau haina. Durează doar un moment.

Singh coborî să cheme un taxi, iar Kai o trase pe Irene într-un colț.

– Îmi fac griji, spuse el, sec.

– Și eu, și pentru multe lucruri.

Cum ar fi dacă tocmai îl distrusese pe Vale pentru că-l obligase să accepte investigația. Știa că nu avea să o refuze, când insistase să i se dea de ales. Atât Kai, cât și Singh insistaseră să îl ajute pe Vale. Dacă îl distrusese făcându-l să rămână aici și să o ajute... simți că îi vine rău la acel gând. Nu avea nevoie de îndoielile lui Kai. Era prea ocupată să-și pună chiar ea întrebări.

– La care dintre griji ne gândim acum?

– Sunt preocupat de motivele tale. Kai își încrucișă brațele, defensiv. Ai arătat deja că nu ești rațională în privința lui Zayanna.

Era mult mai ușor pentru Irene să accepte trădarea lui Zayanna decât să se gândească la felul în care poate că-l trădase ea pe Vale. Glasul îi coborî până la șoaptă, dar își simți furia în răceala lui:

– De când ai devenit *tu* superiorul meu? De când ești *tu* în poziția să mă judeci? Crezi că o voi lăsa pe Zayanna să scape cu o pedeapsă neînsemnată, doar pentru că am crezut-o prietena mea?

Kai arăta de parcă ar fi dorit să se retragă, dacă ar fi găsit o cale de a o face fără să pară c-o făcea.

– Înainte, ai ascultat-o, încercă.

– Avea o poveste plauzibilă. Avea sens. M-a ajutat înainte. Îmi părea rău pentru ea.

– Îți părea rău pentru cineva din *Neam*.

– Sunt om și eu. Furia lui Irene – împotriva lui Zayanna și a ei înseși – era ca un ghem de acid în stomacul ei. Și pentru că sunt om, așa cum fără îndoială te pregătești să demonstrezi, fac greșeli. Am avut încredere în cineva care s-a priceput să pară inofensivă mai bine decât am reușit eu, vreodată. Ne-am pus pe amândoi în pericol și am periclitat și Biblioteca. Și tocmai ce l-am pus în pericol și pe Vale. Nu trebuie să-mi spui asta, Kai. Sunt perfect capabilă să-mi dau seama și singură.

– Este mai mult decât atât. Ca să pui mâna pe ea, ai fost dispusă să riști... Kai se întrerupse, dar privirea pe care o aruncă în direcția dormitorului lui Vale îi termină fraza.

– Încercam să am toate datele înainte să iau o decizie, răspunse Irene. Doar pentru că Bradamant a spus...

Își aminti brusc ceva. Conversația cu Bradamant și Kai de la Bibliotecă – Bradamant pomenise de faptul că Vale putea deveni din Neam. Kai spusese, fără să ezite, că n-ar fi niciodată de acord. Dar nu pusese nicio întrebare și nici nu sugerase că ar fi imposibil pentru Vale. Nici măcar nu se oprise să se gândească. Asta însemna că știa deja despre posibilitatea aceea.

– Știai că este o opțiune, spuse ea, sec. Ca Vale să devină din Neam. Știai și nu mi-ai spus.

Sclipirea de vinovăție din ochii lui Kai îl trădă, înainte să poată încerca măcar să nege, și el știu.

– Ar fi fost mai rău decât moartea pentru el, protestă. Încă este.

Am crezut mereu despre Kai că ar fi genul de persoană care minte pentru a-și proteja persoanele iubite. De ce sunt atât de înciudată că m-ar minți și pe mine?

– Nu era decizia ta.

– Ba da. Își reluă aerul arogant. Ai avea încredere într-un om beat să ia decizia corectă ca să se salveze? Dacă eu aș fi incapabil să iau decizii, n-ai face-o pentru mine?

– Nu asta e ideea, spuse Irene. Furia ei era încă prezentă, sporită de sentimentul irațional că fusese trădată. Vale *era* capabil să ia decizii.

– Nimeni atât de contaminat de haos nu poate fi de încredere.

Kai o privi de sus, iar pentru o secundă ea avu senzația unei depărtări nemăsurate, a unui orgoliu inuman, pe care unchiul său le manifestase când se întâlniseră.

S-ar fi putut contrazice pe tema asta cu el pentru o sută de ani, și n-ar fi făcut decât să își piardă timpul. Și nu avea de gând să îl privească înlăcrimată, spunându-i *Dacă ai fi fost prietenul meu, ai fi fost de acord cu mine.* Nu și-ar fi dorit niciodată ca prietenia lor să fie bazată pe asemenea idei.

Irene inspiră adânc, gustând aerul și mirosul familiar al apartamentului lui Vale. Cerneală, hârtie, substanțe chimice, cafea, pielea veche al fotoliilor, fumul de pipă.

– Să fiu sinceră, spuse ea, nu este o situație în care să mă fi aflat înainte. S-ar putea să fi fost dezamăgită profesional, dar nu am fost niciodată trădată de cineva pe care-l consideram prieten. Și nici nu am sacrificat vreodată un prieten. Nu așa.

Kai avea suficient bun-simț să nu spună ceva de genul *Ei bine, cu siguranță Zayanna nu era prietena ta și nici n-ar fi putut fi, iar asta o dovedește.* Doar încuviință.

– Ai dreptate. Simt că sunt irațională. Furia ei era un fierăstrău uns și gata să sfâșie. Era sătulă să mai desfacă firul în patru, sătulă să se mai certe cu el pe baza moralității comparative, sătulă să irosească timp când Biblioteca era în pericol. Dar nu-ți face griji.

Nu o să las asta să mă oprească din dobândirea informațiilor necesare. Nu mai am timp. Trebuie să o capturez pe Zayanna și să știu că mă pot baza pe tine. Ai încredere în judecata mea?

– Suficient cât să îți spun toate astea în față. O atinse pe umăr și se strădui să îi zâmbească. Dar să ai grijă. Aș prefera să nu am de antrenat un nou superior.

Irene încerca să găsească o replică potrivită, când Vale ieși din dormitor complet îmbrăcat, trăgându-și haina pe umeri. Îi grăbi pe scări spre locul în care Singh reușise, cumva, la ora aceea, să cheme un taxi.

Piața Neagră Belgravia nu se străduia deloc să se ascundă. Șoferul taxiului recunoscu adresa. Când ajunseră, clădirile erau întunecate la nivelul străzii, fără lumini în spatele perdelelor trase. Dar ferestrele apartamentelor de la demisol sclipeau de lămpi puternice pe bază de eter. Trecătorii mergeau în perechi sau în grupuri. Foarte puțini erau singuri – chiar și în partea aceea scumpă a Londrei, noaptea era periculos.

– A început acum peste un secol, explică Vale. Făcu un gest spre șirul de case elegante, cu balcoane de fier negru care sclipeau în lumina felinarelor. Lyall Mews. Proprietățile erau toate deținute de aceeași familie nobiliară. Din nefericire, moștenitorul lor nu s-a priceput la cărți și zaruri precum credea, iar familia s-a îngropat în ipoteci până la sprâncene. Într-un târziu, au semnat un contract cu un sindicat, închiriind permanent toate pivnițele pentru un preț nominal, deși au păstrat toate casele de deasupra.

– Același sindicat încă deține contractul, adăugă Singh. Își ridicase gulerul să se apere de aerul rece al nopții, iar mustața i se înfoia deasupra. Chiar dacă toate casele sunt deținute de familii diferite, azi. Cum vrei să ne ocupăm de asta, domnule Vale? Există două ieșiri principale, câte una la fiecare capăt. Nu vrem să riscăm ca prada noastră să evadeze pe una dintre ele, când intrăm noi pe cealaltă.

– Crezi că Zayanna poate fi aici? întrebă Kai.

– Este posibil, spuse Vale. Nu foarte probabil, dar cu siguranță nu imposibil. Sau putem întreba tarabagiii dacă au văzut-o. Este din Neam, în fond. Și chiar dacă nu mai are nevoie de animale de companie, s-ar putea să nu reziste dorinței de a face cumpărături.

Arătă în josul străzii, spre un pătrat de lumină de pe pavaj, care indica o ușă deschisă.

– Aceea este una dintre cele două intrări în piață. Cealaltă este lângă noi. Există cam trei comercianți care ar fi putut furniza tarantule, viespi africane și șerpi – ați spus că este amatoare de șerpi? Dacă doi dintre noi folosim această intrare și ceilalți doi intră pe partea cealaltă, ne putem întâlni la mijloc. Dacă întrebăm comercianții pe drum, putem intercepta doamna în cauză, dacă e aici. Altfel, poate găsim o adresă de livrare.

Irene nu deborda de entuziasm când se trezi îndreptându-se spre intrarea mai îndepărtată, în compania lui Singh. Care era prea profesionist s-o arate, dar nu era nici el prea fericit. Dar Vale propusese această diviziune a muncii, iar Kai o acceptase.

Singh și cu mine ar trebui să ne dăm seama ce puncte pozitive avem și să lucrăm împreună ca să ne creăm o legătură? Era perfect conștientă de punctele pozitive ale lui Singh. Era inteligent, profesionist, un om moral și, probabil, o influență mai bună asupra lui Vale decât ea. Era mai degrabă o problemă cu faptul că Singh nu o plăcea pe ea – pe motiv că era o hoață de cărți din altă lume care încălcase nu doar o dată legea și care-l pusese în pericol pe Vale. Și nu îl putea contrazice.

Ușa deschisă de la capătul îndepărtat al străzii lăsa lumina să se scurgă în noaptea cețoasă, împreună cu un amestec de arome – un miros copleșitor de tămâie ieftină, iar dincolo de ea, izuri de fân, mucegai și bălegar. Camera din spatele ușii era mică și pustie, luminată de o singură lampă cu eter, și poate că fusese cândva o debara. Doi bărbați masivi ședeau la o masă, deloc remarcabili în hainele și cu fularele lor. Pe masă se afla o cutie, ca o invitație evidentă.

– Cât costă? întrebă Singh.

Își trăsese pălăria peste ochi și, la fel ca bărbații, își acoperise bărbia și gura cu o eșarfă. Irene luase o haină și un văl din apartamentele lui Vale. Era la fel de bine camuflată. Totul era aproape ridicol. Dacă acela era standardul vestimentar pentru Piața Neagră Belgravia, nu era de mirare că aici cheltuiau bani oamenii mai degrabă avuți decât inteligenți. Totuși, creșteau șansele ca Zayanna să fie aici. Ar fi adorat locul.

– Cinci guinee de căciulă, spuse tipul din dreapta. Nu era o încercare de negociere. Era o declarație. Irene își revizui opinia despre clienții locului, plasându-i chiar mai sus pe scara financiară a bogaților.

Singh și Irene lăsară monedele să cadă în cutie, iar tipul din stânga le făcu semn spre ușa interioară.

Când pășiră înăuntru, fură copleșiți de zgomot. Mirosul o făcu pe Irene să își tragă vălul mai aproape de față. Pivnițele înșirate nu erau prea bine luminate: felinarele sporadice erau stinse sau îmblânzite cu abajururi colorate, iar capătul pieței era ascuns în umbre. Erau însă mai late decât se așteptase și își dădu seama că probabil se întindeau pe sub strada principală, de o parte, dar și pe sub grădinile din spate ale caselor, de cealaltă. Comercianții își aranjaseră tarabele în insulițe în centrul fiecărei pivnițe sau se înghesuiau de-a lungul pereților. Unii aveau acvarii și bazine, cu șerpi, șopârle și pești. Alții, cutii acoperite cu tifon și stupi, cuști sau chiar animale prinse în lesă. O pereche de bufnițe albe dintr-un colț supravegheau camera cu ochi furioși, galbeni, privind urât în jos, ca niște zeități ofensate, cu picioarușele prinse de masa proprietarului în lanțuri gemene. Hainele comercianților erau de la scumpe la ridicol de scumpe, dar, ținând cont de ora din noapte și de ceața de afară, majoritatea erau înfofoliți în paltoane.

– Mai întâi, taraba domnișoarei Chayat, spuse Singh, arătând spre peretele din dreapta. Ea este una dintre furnizoarele principale de insecte, cred.

Taraba cu pricina era evidentă, între furnizori de șopârle cu armură într-o parte și de pești siamezi de luptă în cealaltă. Rafturile sale gemeau de cuști micuțe, fiecare conținând o singură insectă

sau două, cu pereți din tifon, sigilate cu ceară. Aerul din jur zumzăia de insectele care se zbăteau. Proprietara însăși era pe atât de dezordonată pe cât erau mărfurile ei de organizate: cu păr lung, care albea, încâlcit în jurul feței și amestecându-se în șalul ei jerpelit și în rochia crem. Îi privi bănuitoare.

– Tarantule, spuse Irene, trecând la subiect. Și viespi uriașe asiatice.

Femeia strânse din buze.

– Va dura o săptămână să ajungă viespile. Dar pot să vă ajut cu păianjenii – e un aflux pe piață.

Irene aproape uitase de vânzarea anterioară către magazinul de animale de companie. Era interesant să vadă economia de piață liberă în acțiune.

– Cât de iritant, spuse ea, folosindu-și cel mai afectat accent de clasă superioară. Mi s-a spus că pot găsi viespi uriașe asiatice aici. Dacă a pus cineva o comandă mai devreme, cu siguranță pot plăti mai mult...

Proprietara clătină din cap și o întrerupse pe Irene.

– Cine v-a zis așa v-a zis prost. Viespile trebuie comandate din străinătate. Nu le poți ține în clima noastră, și nimeni de aici nu le-ar ține pe stoc sperând la vânzare, cu atât mai puțin eu. Nu este cerere pentru ele. Singurul din piața asta care *s-ar putea* să vi le găsească în mai puțin de-o săptămână e Snaith. Îl găsiți la două pivnițe distanță, în mijloc, dacă asta căutați.

Irene se uită la Singh. El încuviință. Nu vorbea ca o comerciantă care vânduse ceva în ultima lună. Snaith – care era și unul dintre comercianții despre care le pomenise Vale – era mai sigur.

– Mulțumesc, spuse Irene și plecă mai departe.

Era dificil să își croiască drum prin piață în linie dreaptă. Tarabele erau dispuse amestecat, într-un model care evoluase de la rațiune la haos. Cumpărătorii se înghesuiau în jurul lor, examinând mărfurile, în loc să lase loc altora să treacă. Singh și Irene trebuiră să înconjoare pe departe o tarabă, unde vânzătorul striga la un grup de cumpărători care doreau tatu, spunând că zvonurile recente legate de lepră făceau importurile imposibile. Doi bărbați în haine

asemănătoare cu ale celor de la intrare se împingeau deja prin mulțime, spre sursa zgomotului. Cu siguranță erau din paza internă.

Trebuiră să se oprească iar, în a doua pivniță. O femeie cu ochelari imenși, ca ochii fațetați ai unei insecte, se plângea zgomotos. Se părea că noul ei pui de ghepard, Percival, era prea pornit să-i consume mâncarea și să-i mestece degetele – iar ea ceruse anume unul mai bine dresat. Puiul cu pricina mergea în urma ei, legat cu un lanț de argint, mestecându-l și uitându-se la bazinele cu piranha de la următoarea tarabă. Între femeie și secretara ei, proprietarul tarabei și toți privitorii interesați, n-aveau pe unde trece. Singh și Irene trebuiră să facă un cerc larg și complicat spre a treia pivniță.

Atunci, Irene recunoscu o față.

Nu era o față distinsă și dobândise un ochi vânăt de când o văzuse ultima dată. Dar era fața lui Davey, unul dintre vârcolacii care o răpiseră. Vorbea cu unul dintre tarabagiii menționați de Vale. Mai important, datorită ocolului lor, nu păruse să o remarce.

Îl trase pe Singh la o parte, aparent pentru a examina niște ornitorinci, și îi șopti o explicație în timp ce-l privea pe furiș pe Davey. Era recunoscătoare pentru mirosurile animalice din jurul lor – ar fi trebuit să reducă șansa ca el să o adulmece.

Davey se plângea fiindcă nu ajunsese o comandă. Aceasta – o pereche de cobre scuipătoare pentru împerechere – fusese întârziată în tranzit dinspre Mandalay, din cauza vântului puternic. Davey spunea cât de inoportun era totul. Tarabagiul își lustruia monoclul, neimpresionat.

– Ar putea fi o capcană, mormăi Singh.

Irene încuviință. Avusese același gând. Zayanna s-ar fi putut ușor plimba drept un agent cunoscut prin fața lui Irene și a lui Kai, pentru a-i ademeni într-o ambuscadă pregătită cu grijă. Dar ei veniseră la piață pentru că Vale dedusese că Zayanna făcea cumpărături aici. Era plauzibil ca ea să trimită un agent și să nu vină în persoană. Chiar era posibil

– Îl urmăresc eu, spuse Irene, cu glas scăzut. Tu poți afla de la vânzător când va fi trimisă comanda. Apoi, găsește-i pe Vale și pe

Kai și trimite-i după mine. Voi încerca să las o urmă ca să arăt unde m-am dus.

Singh ridică din sprâncene.

– Nu prea cred, spuse el. Irene se întoarse să se uite urât la el, dar el clătină ușor din cap. Domnișoară Winters, știu că e treabă serioasă, dar dacă Davey ăsta urcă într-un taxi în clipa în care iese afară? Sau dacă ești deja la câteva străzi distanță înainte să reușesc să-i găsesc pe domnul Vale și pe domnul Strongrock? Dacă pleci de una singură undeva, nu ne va ajuta. Am face mai bine să aflăm unde vrea să-i fie livrată comanda și apoi să mergem acolo împreună.

Irene scrâșni din dinți.

– S-ar putea să nu mai avem timp. Nu cred că ne permitem așteptarea. Dacă ne scapă sau dacă adresa este falsă...

– Domnișoară Winters. Mâna lui Singh se încleștă pe brațul ei, iar când îl privi, văzu îngrijorare sinceră în ochi lui. Gândiți-vă. Tocmai pentru că-i atât de urgent, nu ne permitem riscuri. Sunteți singura persoană de aici care poate intra în Bibliotecă. Nu vă putem pierde.

– Știi prea bine că Vale s-ar duce singur după el, mormăi Irene.

– Da, domnișoară Winters. Știu. Și i-aș spune același lucru. Nu îmi ușurați deloc viața sugerând exact același lucru ca el. Puțin simț al măsurii ar face viața mai simplă pentru prietenii dumitale. Nu este o noapte potrivită pentru a ne despărți și a vă pierde în ceață. Nu este un lucru bun să intre ei în bucluc fiindcă vă pierd urma.

Avea dreptate. Irene își înghiți panica în creștere, însoțitoarea ei permanentă, sentimentul că fiecare secundă irosită era o secundă pe care Biblioteca nu și-o permitea.

– Prea bine, fu ea de acord și încercă să nu pară prea înciudată.

Câteva minute mai târziu, aveau o adresă obținută pentru o sumă generoasă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Adresa de livrare era a unui depozit din zona East End. Taxiul îl lăsase la câteva străzi distanță.

– Zayanna s-a asigurat să aibă o ieșire de urgență, spuse Irene, repetând o idee pe care o enunțase deja de câteva ori în taxi. Știm că are trepăduși. Poate chiar mai de calitate decât Davey. Nu putem risca să-i permitem să scape prin spate, când intrăm noi prin față, sau invers.

– Acoperișul? întrebă Kai.

– Nu aș avea încredere în acoperișurile din zonă, spuse Vale. Acum că erau pe cale să intre în acțiune, părea să-și fi revenit complet, iar Irene aproape că se putea convinge singură că febra din ochii lui era doar în mintea ei. Nu fără șansa de a le verifica mai întâi. Nu-mi place ideea lui Winters de a ne despărți mai mult decât ție, Strongrock, dar pare cea mai bună opțiune.

– Atunci, o distrag *eu* pe Zayanna, sugeră Kai. Se ridică, din cap până în picioare prinț și comandant. Irene ar fi mult mai eficientă să intre prin spate și să folosească Limba pentru a deschide ușile.

Irene își dorea ca el să-și reclame independența și capacitatea de a lua decizii. Dar nu acum. Acum nu avea nevoie de discuții contradictorii. Avea prea multe alte mingi la fileu.

– Kai, în caz că nu ai remarcat, Zayanna nu te *place*.

– Așa, și? Este din Neam. Se va bucura de o confruntare.

– Nu vorbesc despre exploatarea predispoziției ei către dramă, spuse Irene, gândindu-se la pasiunea celor din Neam pentru

declararea dușmăniei eterne unui rival, petrecându-și apoi viețile în comploturi obsesive împotriva țintei. Încerc să spun că nu te place, punct. Cred că ar putea încerca să te ucidă, dacă te prinde în bătaia puștii. Cu mine va vrea mai întâi să vorbească.

– Iar tu vrei să vorbești cu ea, bineînțeles, spuse Kai, cu răceală.

– Dacă tu cunoști altă metodă de a obține informații de la ea, te rog să-mi spui acum și să nu îmi irosești timpul, se răți Irene. Iar spargerea încuietorilor cu mâna va funcționa la fel de bine ca Limba. Nu ai nevoie de mine pentru asta. Se gândi să spună *Suntem trei la unu*, pentru că Vale și Singh deja fuseseră de acord, dar nu voia ca el să își facă treaba cu îndoială. În plus, nu era o democrație. Vă rog să fiți atenți, domnilor. Dacă Zayanna ne așteaptă, ar fi putut crede că vom folosi ușa din spate și și-ar fi putut instala capcanele acolo.

Vale încuviință. Singh arăta de parcă s-ar fi întrebat de ce se afla acolo, mai exact, pe cale să dea de bucluc în numele ei, însă încuviință și el. Kai scoase, într-un târziu, un zgomot de încuviințare.

– Bine. Irene își privi ceasul. Zece minute pentru a vă ocupa pozițiile, apoi mă duc să bat la ușă.

Un turn de biserică din depărtare anunță ora cinci când bătu la ușa laterală a depozitului. Cerul începuse să pălească puțin, dar ceața încă persista la nivelul străzii.

Din interiorul depozitului, nicio reacție.

Irene se dădu la o parte și inspectă zona, așa cum ar fi făcut-o Vale. Un arc de praf trasat pe trotuar arăta că ușa fusese deschisă recent, iar urmele gemene de roți demonstrau că fusese târât sau împins ceva greu, înăuntru sau afară. Mai sugera și că Zayanna avea într-adevăr trepăduși, dacă aici era baza ei. Nu era genul care să împingă chiar ea cărucioare grele.

Încercă apoi clanța. Ușa era încuiată. În regulă! O să se descurce.

– Încuietoare a ușii depozitului, descuie-te!

Strada era suficient de tăcută la ora aceea din noapte ca să audă declicul încuietorii. Își permise un moment, să vadă dacă reacționa

cineva, dar nu auzi niciun zgomot de răspuns. Trase de ușă și aruncă o privire înăuntru.

Spre ușurarea ei, nu erau nici puști, nici harpoane, nici topoare, în fine – nimic legat de ușă. În interior era un oficiu mic, obișnuit, cu o lampă pe bază de eter încă aprinsă pe perete, în ciuda orei târzii, mobilat cu scaune și un birou. O altă ușă de pe peretele opus ducea spre depozit.

Gândul la documente și facturi incriminante o făcu pe Irene să se apropie de birou, dar ezită când întinse mâna spre sertarul de sus. Era un loc prea evident pentru capcane. Apoi, mai avu un gând. De ce să fi fost lampa cu eter aprinsă la ora aceea? Fie pentru că fusese cineva acolo recent, fie că era așteptat cineva... cum ar fi Irene.

– Bine, spuse ea, privind în jur. Propria voce i se păru prea puternică în mijlocul tăcerii. Zayanna? Am venit să te văd.

Pentru o clipă lungă, nu se auzi niciun răspuns, iar Irene se gândi la toate felurile în care zădărnicise planul. Apoi, vocea lui Zayanna răsună din spatele ușii interioare:

– Aici, dragă!

Irene avansă cu grijă, privind în camera de dincolo. Mai întâi o lovi căldura. Spațiul vast din spatele ușii, aproape o treime din depozit, era călduros ca o seră. De pereți și pe tavan fusese prins un material gros, negru, care acoperea geamurile și bloca orice curent de aer. La intervale alese cu grijă se aflau cuști și terarii, între care fuseseră montate radiatoare mari, cu bobine electrice, și lămpi cu eter la intensitate maximă. Totul arăta extrem de precar. În centru se găseau câteva divane, cu o măsuță între ele.

Zayanna se făcuse confortabilă pe divanul cel mai îndepărtat, privind-o pe Irene cu bărbia sprijinită în palme. Purta satin negru, care-i îmbrățișa formele și se revărsa peste divan, dându-i un aspect de șarpe.

– Intră, murmură ea, privind-o batjocoritor. Animalele mele de companie nu-ți vor face nimic.

– Îmi amintesc că aveai grijă de șerpii susținătorului tău. Irene nu era sigură că voia să meargă printre cuști ca să ajungă la Zayanna.

Scorpionii din cel mai apropiat terariu păreau prea activi ca Irene să se simtă comod oriunde în preajma lor. Și erau prea mari.

– Da, prefer șerpii, recunoscu Zayanna. Dar îmi plac și alte animale.

– Atât de multe? Irene arătă spre cuști și spre terarii.

– Ah, cred că m-am lăsat dusă de val. Am vrut să ies la cumpărături, ca să îmi iau câteva mai mici, să încep... și știi cum se întâmplă. N-a zis Oscar Wilde că nimic n-are mai mult succes ca excesul? M-am gândit să încerc cu viespi uriașe, să văd dacă așa este.

– Din păcate – pentru tine, nu pentru mine – nu a prea funcționat, spuse Irene. Ignoră impulsul de a întreba unde-l citise Zayanna pe Wilde. Sunt aici.

– Chiar speram, draga mea. Zayanna se întinse să ia una dintre sticlele de pe măsuță. Pot să-ți ofer o băutură? Fără obligații, ai cuvântul meu.

– Și fără otravă?

– Pe cuvântul meu, promise Zayanna. Draga mea, îmi dau seama că acum mă suspectezi, dar nu vom putea avea o conversație ca lumea dacă tot strigăm una la cealaltă din colțuri diferite. Nu vrei să stai jos? Nu o să încerc să te ucid în timp ce vii încoace. Ar strica totul.

Era aceeași logică pe care o folosise Irene, în fond. *N-o să mă ucidă pentru că va dori să se dea mare*. Dar era mai periculoasă când o trăia.

– Bine, spuse ea. Dar trebuie să înțelegi că sunt supărată pe mine acum.

– De ce? întrebă Zayanna. Și ce ai vrea să bei?

Irene începu să meargă atentă printre cuști și încălzitoare, ținându-și fusta amplă pe lângă picioare. Straturile multiple de haine – palton, rochie de seară – o încălzeau teribil.

– Se presupune c-ar trebui să mă pricep la meserie și nu să cred prima poveste lacrimogenă pe care o aud.

– Dar am fost *convingătoare*, spuse Zayanna, arogantă. Și să fim sincere, dragă, aveam un trecut și eram bine pregătită.

– Hm? întrebă Irene, încercând să facă întrebarea să sune a curiozitate moderată. Ai coniac?

Zayanna scutură din cap, iar buclele negre i se rostogoliră pe umeri.

– Coniacul este anost. Am tequila, absint, gin, *baijiu*, vodcă...

– Coniacul nu este anost, protestă Irene. Senzația de timp care i se scurgea printre degete precum nisipul o făcea să se grăbească. Dar cu cât se relaxa Zayanna mai mult și se concentra asupra lui Irene, cu atât mai ușor avea să le fie celorlalți să intre neobservați. Să se gândească la situație ca la o operațiune militară o ajuta pe Irene să își reprime furia. Nu crezi că recurgi cam mult la alcool?

– Cine are nevoie de ficat? Zayanna luă o sticlă a cărei etichetă o proclama drept *Cel mai bun gin din Amsterdam* și turnă lichidul transparent în două pahare. Acum, draga mea, așază-te ca să vorbim. Sunt convinsă că ai multe întrebări pentru mine.

Irene se așeză pe divanul de vizavi de Zayanna, cu măsuța între ele.

– Ar trebui să trec la subiect. Zayanna, tu ești persoana care încearcă să mă ucidă, nu?

– Sunt una dintre ele, da, spuse Zayanna. Împinse unul dintre pahare spre Irene. S-ar putea să mai fie și alții, despre care să nu știu.

– De ce? Irene încercă să-și păstreze tonul echilibrat, să trateze subiectul la fel de nonșalant ca Zayanna, dar cuvintele i se răsuciră în gură și deveniră severe. Poate a fost o prostie din partea mea, dar nu mi-am dat seama că eram în asemenea relații.

– Ce relații?

– Care implică să încercăm să ne ucidem reciproc.

Zayanna își înclină capul, uimită.

– Practic, suntem, dar asta nu înseamnă că trebuie să fim nepoliticoase. A fost o provocare!

– O provocare, repetă Irene, sec. Înțepăturile din mână pulsară când se întinse după pahar.

Zayanna încuviință.

– Ai fost o *inspirație* pentru mine, dragă Irene. Când ne-am întâlnit la Veneția, erai atât de calmă, de controlată – agenta perfectă!

Ți-am spus o parte din adevăr. Susținătorul meu m-a dat afară. Mi-a arătat ușa. A asmuțit câini metaforici asupra mea. Și câini reali! A spus că ar fi trebuit să fiu mai implicată. Când Alberich mi-a oferit o slujbă, m-am gândit că mă pot descurca mai bine. La fel de bine ca tine!

Irene se uită în paharul cu gin. Nu prea reușea să se convingă să ia o gură, chiar dacă uitarea indusă de alcool era foarte tentantă.

– Zayanna, să știi că, în mod normal, aș fi bucuroasă și mândră să mă gândesc că am fost o inspirație, dar acum sunt ușor derutată în privința subiectului.

Zayanna luă o gură de gin și se linse pe buze.

– Înțeleg că te simți deprimată pentru că pierzi. Dar înveselește-te! Poate câștigi data viitoare.

– Nu va mai exista, dacă mor, simți Irene nevoia să sublinieze. Și încă nu am murit, așa că să spui că am pierdut pare nițel prematur.

– Este ca un șah la rege, spuse Zayanna. Când următoarea mutare este șah-mat, poți spune că ai câștigat, chiar dacă n-a fost încă de acord și cealaltă persoană. Ușa din față s-a încuiat în spatele tău. Am oameni alături, și dacă strig vin în goana mare. Există un buton sub piciorul meu, dragă. Este legat de toate ușile cuștilor. Dacă îl apăs, totul se deschide, și îți promit că unele dintre animalele mele de companie au venin cu acțiune foarte rapidă. Am luat antidoturile. Așa că, vezi tu, *am câștigat*.

Era o situație teoretică interesantă. Irene ar fi preferat să evite demonstrația practică.

– Bine, spuse ea. Teoretic, cred că se pune ca un șah, și nu îmi pot muta imediat regele. Păcat. Speram să pot obține răspunsuri înainte să... Își mișcă degetele, sugerând șerpi veninoși.

– S-ar putea să ajungem la o înțelegere, spuse Zayanna. Avea o notă vicleană în glas. Practic, contractul meu spune „ucide sau scoate din circulație", așa că mă gândesc că este încă în regulă câtă vreme te țin departe de acțiune.

– Contractul tău cu Alberich. Zayanna zâmbi.

– Asta nu îți pot spune, draga mea. Ar fi o trădare, și... să spunem c-ar fi de rău pentru mine. Încercă să transforme totul într-o glumă, dar vocea îi tremura nervos.

– Cât de rău?

– Permanent. Zayanna oftă. Aproape c-ai zice că nu are încredere că suntem loiali și capabili să evităm capturarea. Apropo, *cum* m-ai găsit? Te așteptam, dar tot nu știu cum ai reușit.

Irene avea nevoie de un răspuns plauzibil, care să nu o îndrepte pe Zayanna spre concluzii privind posibilii aliați aflați în apropiere.

– Am folosit Limba, minți ea, pariind că Zayanna nu avea cum să știe tot ce putea și nu putea face aceasta. Am reușit să iau urma uneia dintre viespile asiatice de la British Library.

Și unde erau ceilalți? I-ar fi prins bine o acțiune de salvare – sau măcar o diversiune.

– Ah, spuse Zayanna. Privi în jur, spre cuști și terarii. La naiba. Nu m-am gândit la asta. Sunt bucuroasă că n-ai încercat cu păianjenii. Ar fi stricat totul dacă mă prindeai atât de repede.

Irene își dorea foarte mult să o apuce pe Zayanna de umeri și să strige că nu era un joc, că Biblioteca ar fi putut fi distrusă, că Irene ar fi putut fi ucisă. Că lucrurile nu se întâmplau într-un vid, ci aveau urmări. Văzu că îi tremura mâna și puse jos paharul cu gin, înainte să-l verse.

– Îmi dau seama, spuse ea.

De ce n-au ajuns încă? Zayanna oftă.

– Draga mea, nu prea simt că ești implicată. Ești foarte analitică. Nu vrei să juri răzbunare sau ceva asemănător? Te-am trădat, în fond. Știam că vei fi protectoare, dacă aflai că am probleme, așa cum ai fost și cu dragonul acela pe care l-ai salvat. Chiar, unde e?

– L-am trimis acasă, spuse Irene. Se aștepta la întrebare. Era prea riscant pentru el să rămână în lumea asta.

– Probabil o mișcare înțeleaptă. Cu siguranță nu vreau să pornesc un război cu familia lui. Zayanna își mai turnă gin. Este atât de incredibil de posesiv. Mă plictisește teribil.

– Unii ar putea spune că râde ciob de oală spartă, remarcă Irene sec.

Zayanna se bosumflă.

– Irene, nu ești corectă. Nu vreau să te feresc de pericole și nici să te împiedic să-ți faci treaba de Bibliotecară. Dimpotrivă. De aceea nu-mi doresc... să te ucidă cineva.

– Dar dacă Alberich distruge Biblioteca..., încercă Irene.

Zayanna era lipsită de expresie.

– Poți găsi alt angajator, nu? Nu te va opri să fii cine ești.

– Și nici pe tine, se pare. Regretul se luptă cu furia, și pentru o clipă Irene își dori să fie suficient de proastă ca să bea ginul din pahar. Ar fi putut să o ajute să se simtă mai bine la gândul că Zayanna nu era și nici *nu voia* să fie altceva decât o femeie din Neam manipulatoare, mult mai interesată să fie prinsă în joc decât să știe motivul pentru care era jucat acesta.

Irene se gândi la lista de porți distruse și Bibliotecari decedați. Ea reprezenta realitatea. Prin comparație cu asta, faptul că îi plăcuse cândva Zayanna și o considerase prietenă era la fel de important ca... o viespe uriașă asiatică moartă.

– Și acum, ce? Zayanna se aplecă în față. Spune-mi, dragă. Te gândești la o contraofensivă devastatoare? Vei sări peste masă și mă vei ataca? Sau o să fugi în noaptea londoneză?

– Nu prea ar avea sens să fug, spuse Irene. Probabil ai pune vârcolacii pe urmele mele.

– Ah, la naiba, ai ghicit. Aș putea să te las într-o groapă cu șerpi. Făceam asta acasă. Și apoi am putea bea un cocktail – sau mai multe.

– Ai o groapă cu șerpi?

– Alături, îi confirmă Zayanna. Sau aș putea să te pun în lanțuri.

– Și pe acelea le ai alături? Irene se aplecă în față, cu palmele sprijinite de măsuță, trecându-și degetele mari peste marginea ei. Nu-ți face griji. Înțeleg că nu ai de ales, ținând cont ce ești.

Zayanna păru jignită.

– Irene, draga mea, nu e foarte amabil să spui asta.

– Nici nu intenționam. Irene renunță să își mai clasifice sentimentele și se decise că putea să simtă atât furie, cât și milă pentru Zayanna, fără să se excludă reciproc. Chiar deloc.

– Dar suntem prietene. Zayanna îi zâmbi cât de omenește posibil. Îți amintești că am fost să înotăm împreună la Veneția și că mi-ai povestit despre școala ta?

– Și tu te-ai îmbătat și te-ai plâns că trebuia să mulgi mereu șerpii și că nu seduceai niciun erou, spuse Irene. Conversația ajunsese în punctul în care trebuia să facă alegeri dificile, și nu mai putea aștepta să vină ceilalți. Îmi pare rău că ți-ai pierdut susținătorul.

– Pfff, spuse Zayanna. M-am distrat mai bine în ultimele câteva luni decât decenii înainte! Asta mi-a fost menit, dragă.

Irene încuviință, înțelegătoare. Apoi răsturnă masa peste Zayanna, cu sticle cu tot.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

Masa se trânti cu un zgomot teribil de sticle şi pahare sparte. Zayanna strigă de furie, împingând-o la o parte, dar era deja murată de vodcă, gin şi alte spirtoase scumpe. Podeaua era plină de cioburi. Irene sări în picioare şi profită de confuzia celeilalte, apucând-o de umeri şi târând-o de pe divan. Apoi, o trânti pe podea.

– Nu apeşi niciun buton, îi spuse. Nu eliberezi niciun şarpe şi niciun scorpion, orice-ar fi.

– Gărzi! ţipă Zayanna. În voce i se citea panica: Gărzi! Aici, acum!

Uşa se deschise. În cadrul ei se aflau Kai, Vale şi Singh.

– Mă tem că nu sunt disponibili, spuse el. Le-am putea ţine locul?

Irene tocmai începuse să se bucure de expresia lui Zayanna, când se auzi un clic. Privi cu coada ochiului într-o parte, fără să-şi ia atenţia de la Zayanna. Uşa unei cuşti se deschisese şi un şarpe lung şi verde aluneca treptat afară. Urmară mai multe clicuri, ca un castel din cărţi de joc care se prăbuşea, când alte uşi se deschiseră succesiv.

– Era un buton cu funcţie inversă, scuipă Zayanna. S-a activat când mi-am *luat* piciorul de pe el. Crezi că sunt proastă? Dă-mi drumul!

– Nu, spuse Irene, fermă. Nu se pune problema. O să-mi spui adevărul.

Zayanna se ridică în picioare, cu o mișcare bruscă, dar în loc să o atace pe Irene, o luă la fugă. Irene se așteptase la o reacție, dar viteza femeii o luă prin surprindere. Așa că o placă pe Zayanna ca la rugby, în loc să aleagă o mișcare mai elegantă. Cele două se prăbușiră împreună, rostogolindu-se pe podeaua împroșcată cu alcool. Zgomote mărunte, de picioruțe agitate de insecte, se auzeau incomod de aproape.

Irene reuși să o țintuiască pe Zayanna la pământ, cu un genunchi înfipt în șalele ei și răsucindu-i un braț la spate.

– Nu pleci nicăieri, spuse ea. Nu mai pierde...

Zayanna începu să se sufoce și își atinse gâtul cu mâna liberă, chinuindu-se să respire. Un șir de cuvinte îi apărea în jurul gâtului, iar literele negre se ridicau la suprafața pielii și rămâneau acolo, în chip de tatuaj. Irene citi cuvintele printre inelele părului lui Zayanna: ***Trădă. Capturată. Muri.***

Ar fi de rău pentru mine, îi răsunară în minte cuvintele lui Zayanna. *Rău definitiv.*

Irene îi dădu drumul și o rostogoli pe spate, încercând să vadă mai bine cuvintele în Limbă. Se strângeau ca un laț, devenind imagini complete, ștanțate ca niște vânătăi pe gâtul lui Zayanna. Ea încerca să le prindă cu unghiile, dar degetele ei nu găseau nimic solid, iar pieptul i se ridica în timp ce se chinuia să respire.

– Ce se petrece? întrebă Kai, din spatele lui Irene.

– Cred că Alberich a croit o capcană, ca ea să nu vorbească. Ține șerpii la distanță, spuse Irene.

Căută cuvinte în Limbă cu care să blocheze ce se întâmpla. Acum putea citi toată fraza, care-i prindea gâtul lui Zayanna într-un inel mortal: ***Înainte să te pot trăda sau să fiu obligată să vorbesc, sau să fiu capturată, voi muri.***

Irene deschise gura, dar o opri un gând brusc, înainte să încerce să folosească Limba pentru a contracara pedeapsa capitală a lui Alberich. Acesta o trimisese pe Zayanna – și alte persoane din Neamul Frumos – să ucidă Bibliotecari. Se aștepta ca Bibliotecarii să le pună întrebări. Se aștepta ca *ea* să folosească Limba pentru a o salva pe Zayanna.

Ignoră zgomotele din spatele ei și scotoci în buzunar după o monedă, scoțând un șiling de argint. Dacă nu putea distruge Limba folosind tot Limba, atunci trebuia să găsească altă cale de a strica sentința aceea. Funcționând instinctual, fără un plan, își înveli degetele cu mâneca hainei și apucă moneda.

– **Șiling de argint din mâna mea, fă-te fierbinte!** porunci ea.

Fuioare de fum se ridicară când metalul arse materialul hainei sale. Zayanna abia dacă se mai zbătea, cu ochii sticloși și abia respirând, întretăiat. Irene își înfipse genunchiul pe încheietura stângă a lui Zayanna, pentru a-i ține brațul jos, o apucă de păr cu mâna cealaltă și îi dădu capul pe spate, dezvelindu-i gâtul, și apăsă moneda fierbinte pe cuvântul **muri**.

Zayanna strigă. Irene scrâșni din dinți și ținu moneda apăsată, privind cum cercul de carne arsă ștergea cuvântul de sub el.

Lațul de Limbă din jurul gâtului lui Zayanna se răsuci ca o ființă, se împiedică de ultimul verb și deveni incoerent. Apoi se rupse, iar cuvintele se dizolvară în rotocoale. Zayanna putea respira din nou și înghiți guri mari de aer, în timp ce lacrimi îi șiroiau pe obraji și trupul i se liniști.

– Irene, spuse Kai, cuprins de agitație.

Ea se întoarse și îl văzu călcând pe un scorpion. El arătă spre flăcările albastre acolo unde o baltă de alcool ajunsese la unul dintre radiatoare. Focul începea să se întindă pe podea, iar Irene se trase înapoi.

– Trebuie să plecăm! adăugă el.

– Îl pot stinge, spuse Irene, controlându-se.

Lăsă moneda să cadă. Un semn roșu se zărea pe gâtul lui Zayanna.

– Un moment...

– S-ar putea să fie mai ușor să lăsăm locul ăsta să ardă, sugeră Singh. Nu sunt eu cel care să încurajeze incendierea, dar ținând cont de numărul de creaturi letale de aici, i-am putea spune *dezinsecție*.

– Singh are dreptate, spuse și Vale. Se opri să lovească o cobră cu rămășițele unei mese. Sugerez să ne retragem și să chemăm pompierii.

– Sună bine, spuse Irene rapid, înainte ca oricine să se răzgândească. Cu cât se îndepărta mai repede de flăcări, șerpi, insecte și cine știe ce altceva – și putea să-i pună lui Zayanna întrebări – cu atât mai bine. Apoi putem obține răspunsuri.

Peste jumătate de oră se aflau în camera de sus a unui pub din apropiere. Chemaseră pompierii (care ajunseseră la țanc să salveze cartierul), trepădușii lui Zayanna fuseseră prinși de Scotland Yard, iar Zayanna însăși se ridica în capul oaselor, cerând gin.

Irene căutase prin cameră și lăsase orice hârtie imprimată pe hol, afară. Spera să reducă astfel riscul ca Alberich să se amestece. Spera și mai fierbinte că nu va încerca să o găsească și că presupunea că ea se afla încă în temnița din Sankt Petersburg.

Vale pornise lămpile cu eter și trăsese draperiile, ca să nu mai vadă lumina de la incendiul de afară. Zgomotele mașinii de pompieri și ale mulțimii pătrundeau pe fereastră. Zayanna se aruncase pe unul dintre scaunele șubrede din centrul camerei și zăcea acolo, netezindu-și fustele, cu noul ei însemn stacojiu pe gât. Irene se afla în fața ei, în timp ce Kai păzea ușa, iar Singh și Vale se foiau în jur.

Zayannei îi revenise complet buna dispoziție, în ciuda faptului că-și pierduse animalele de companie și probabil toate economiile. Fără îndoială, pentru că se afla în centrul atenției. Nimeni din Neamul Frumos nu putea rezista.

– Presupun că aș putea să mă predau, dragă, sugeră ea. Ar fi dificil pentru mine să reușesc să te ucid acum.

– Ai făcut tot posibilul, fu de acord Irene. Îți dau puncte în plus pentru efort. Și tocmai ți-am salvat viața.

– Eram în pericol doar pentru că mă capturaseși tu. Acum ce facem? Zayanna o privi întrebător. Sunt prizonieră?

– Mai degrabă moartă, spuse Kai, cu răceală.

Irene căzuse de acord cu el să fie „polițistul rău" în ecuație, dar, din tonul vocii lui, era îngrijorată că va fi un polițist de-a dreptul ucigaș.

Zayanna flutură din gene.

– AmenințI că mă ucizi cu sânge-rece? În fața unui reprezentant al legii? Nu este *ilegal*?

– Aveți dreptate, doamnă, spuse Singh. Sunt absolut șocat să aud acest gen de amenințări. Domnule Strongrock, vă rog să mă scuzați o secundă. Mă duc să văd ce fac pompierii. Să-mi spuneți când să mă întorc.

– Nu te obosi, spuse cu acreală Zayanna. Am înțeles ideea. Irene, ai spus că vrei să mă predau. Mă predau. Și acum ce?

– Spune-mi despre Alberich, zise Irene. Numele avea un gust amar pe limba ei. Ce pune la cale?

– Încearcă să distrugă Biblioteca, dragă, spuse Zayanna. Apoi, după o pauză: Ah, vrei *detalii*?

– Da. Irene încercă să își păstreze răbdarea. Zayanna, permite-mi să mă exprim limpede. Îți salvez viața. În schimb, vreau tot adevărul, și vreau să fii pro-activă.

– Îmi salvezi viața? se bosumflă Zayanna. Știu că ai distrus blestemul lui Alberich și că ți-am făcut probleme, dar chiar m-ai *ucide*?

– Da, răspunse Irene. Cuvântul ieși fără dificultate; o privi pe Zayanna drept în ochi și adăugă: Ascultă-mă, fiindcă îți spun adevărul gol goluț! Biblioteca este cu mult mai importantă pentru mine decât ești tu. Dacă trebuie, te voi da dragonilor sau te voi vinde Lordului Silver, sau te voi împușca eu însămi. Sunt trei acțiuni care te pot ucide. Sunt singura persoană de față care are un oarecare interes să te mențină în viață. Văzu îndoiala din ochii lui Zayanna și trecu la Limbă, transformând cuvintele într-o promisiune fără tăgadă: **Dacă nu îmi spui ce vreau să știu despre Alberich, te voi ucide!**

Zayanna tresări pe scaun, de parcă Irene ar fi fost un șarpe veninos, iar ea, victima amenințată. Poate că era efectul Limbii sau poate expresia lui Irene.

– Nu! strigă ea. Te rog!

– Vale. Irene întinse o mână. Pistolul, te rog.

Vale îi trânti pistolul în mână, fără un cuvânt.

Nu crede că aș face-o. Crede că blufez, să o conving.

Irene se gândi la coridoarele și camerele întunecate ale Bibliotecii, la poarta care izbucnise în flăcări și la lista de Bibliotecari uciși. Ridică pistolul și îl îndreptă spre Zayanna.

Zayanna se uită în gura pistolului. Nu se juca însă cu buclele, ca de obicei. Mâinile i se încleștară pe brațele scaunului. Respira repede, cuprinsă de panică.

– Eu..., înghiți. *Fie*! Se aruncă din scaun, îngenunchind în fața lui Irene. Îți spun ce știu și jur că îți voi spune adevărul. Mă predau, de data asta chiar mă predau.

Irene îi înapoie pistolul lui Vale și încercă să își liniștească bătăile inimii. Fusese aproape. Nu se gândise niciodată la sine ca la genul de persoană gata să ucidă pentru informații. Îi ieșiseră câteva amenințări convingătoare, dar acelea fuseseră de fațadă. Era o surpriză neplăcută să afle că era gata să acționeze letal și că ar fi făcut-o cu atâta ușurință.

– Ridică-te, spuse ea, scârbită. Înapoi pe scaun, te rog. Accept să te predai, însă trebuie să-mi spui tot adevărul.

Zayanna se culese de pe jos și alunecă înapoi în scaun, fără să-și fi prăfuit măcar ciorapii.

– Ce face este...

Se auzi un bubuit în ușă.

– Un domn îl caută pe domnul Strongrock! strigă barmanița de jos.

Irene se întoarse (de fapt, toată lumea se întoarse) spre Kai. Chiar și Zayanna părea curioasă, deși poate fiindcă întreruperea o elibera de presiune.

Kai păru și el uimit.

– N-am zis nimănui să ne întâlnim aici, protestă el. Cum să spun? Nici măcar nu știam unde vom fi.

Putea fi un șiretlic abil de a pătrunde în cameră și a-i ucide pe toți. Sau un mesaj autentic pentru Kai, caz în care venea, mai mult ca sigur, de la familia lui sau de la Li Ming. Și *atunci*, Irene trebuia să-l asculte.

– Să vedem cine este, sugeră ea.

Condus de o barmaniță curioasă, Li Ming era cel care stătea în fața lor, arătând perfect în nuanțele obișnuite de cenușiu și cu o servietă în mână. Nu privi prin cameră și nu pufni dezgustat, dar era clar că evitase asta numai din politețe.

– Alteță, i se adresă lui Kai, sper că n-am venit într-un moment nepotrivit.

– Prezența ta este mereu bine-venită, spuse Kai, cu manierele de curtean venindu-i în ajutor, în timp ce închidea ușa și o îndepărta pe barmaniță. Tocmai interogam această femeie din Neam.

– Pot să vă ajut? întrebă Li Ming.

Irene o urmărea pe Zayanna cu coada ochiului. O văzu reevaluând situația și afundându-se mai adânc în scaun.

– De fapt, Lord Li Ming, Zayanna, aici de față, era pe cale să ne povestească despre planul lui Alberich.

Era un lucru bun ca dragonii să știe ce se întâmpla? Irene nu își dădea seama de ce ar fi fost un lucru rău. Nu ar fi cooperat niciodată cu Alberich, ceea ce-i transforma în aliați, automat.

– Dacă mesajul tău pentru Kai poate aștepta câteva minute, îi permiți să vorbească mai întâi?

– Cu plăcere, răspunse Li Ming. Are cumva legătură cu o lume în care Alteța Sa a întreprins recent investigații și unde am auzit că s-a produs agitație?

– Da, chiar voiam să-ți vorbesc despre asta, spuse Kai, cam repede. Poate după ce ne ocupăm de problema de față?

Li Ming încuviință. Se postă lângă Kai, cu trei centimetri mai înalt decât el și mult mai bine îmbrăcat. Păreau parte dintr-un set de statui, încremeniți în marmură, dar gata să se elibereze în orice clipă, cu o putere înlănțuită, controlată, dar mereu prezentă.

Irene se întoarse iar spre Zayanna. Dacă avea Kai probleme din cauza misiunii lor în Rusia, se va ocupa de asta mai târziu.

– Ce pune la cale Alberich? întrebă ea, direct.

– E o chestie cosmologică, dragă. Te rog să mă asculți, chiar nu știu să explic cum trebuie. Știu că Biblioteca ta este conectată la sfere de pretutindeni, nu?

Irene știa că „sfere" era termenul Neamului pentru lumi alternative.

– Este, fu ea de acord. Și?

– Ei bine, sferele care sunt mai comode pentru neamul meu – cele pe care mătușa Isra le-ar fi descris drept „de înaltă virtute"... ți-o amintești? Zayanna așteptă ca Irene să încuviințeze. Există un punct în care devin cu adevărat instabile. Sunt periculoase chiar și pentru noi. Recunosc că nu știu sigur, dar cred că este la fel și în celălalt taler al balanței, nu? Se uită la Kai și la Li Ming. Există locuri atât de rigid ordonate încât chiar și voi să nu puteți exista acolo fără să vă pierdeți personalitatea?

Kai și Li Ming schimbară o privire. Într-un târziu, Li Ming vorbi, alegându-și cuvintele cu mare grijă:

– Este adevărat că ființa umană necesită un minim de haos, pentru a fi recunoscută drept om. Dar există lumi complet statice. Sunt necesare pentru funcționarea realității, dar nu sunt locuri în care dragonii sau oamenii să poată locui. Sunt, într-adevăr, prea rigide.

Tăcu din nou, deși nu era clar dacă din cauza jenei obscure la ideea că ar fi putut exista prea multă ordine sau pentru că nu voia să spună mai multe.

– Pot accepta că ambele capete ale realității sunt periculoase, spuse Irene. Cum sunt aceste sfere instabile relevante pentru Alberich?

Zayanna își trecu degetele prin păr.

– Îmi doresc să fi capturat pe cineva care să priceapă totul. Ce am înțeles eu din explicația lui Alberich a fost că el leagă cumva una dintre sferele cu adevărat instabile de altele, mai stabile. Și face asta folosind cărți unice din acele sfere stabile, pe care le-a furat înainte să pună mâna pe ele Biblioteca ta.

Își flutură mâinile prin aer, căutându-și cuvintele.

– Imaginează-ți că Biblioteca ta este o sferă în centrul unei rețele de lanțuri. Toate lumile pe care le influențează sunt legate de ea prin acele lanțuri. Lanțurile sunt create prin puterea cărților speciale, unice. Și știu cât de mult îți iubești cărțile, dragă. Așa că, dacă o carte este luată dintr-o lume și ținută la Bibliotecă, se creează o

conexiune și astfel se naște haosul. Cunoști aceste lanțuri drept porți către Biblioteca ta. „Traversări", nu așa le spui tu?

Zayanna așteptă ca Irene să încuviințeze, apoi continuă.

– Cu cât mai multe cărți reține Biblioteca dintr-o anumită lume, cu atât este mai puternică și conexiunea cu ea. Dar acum Alberich își aduce propria sferă, cea instabilă. Fură o carte dintr-una dintre „lumile satelit" ale Bibliotecii, dacă vrei, dar în loc să o ducă la Bibliotecă, o leagă de lumea lui haotică. Face asta iar și iar – nu știu cât de frecvent, dar am impresia că este un plan pe termen lung. Dar universul nu permite ca o lume să fie legată de două centre de influență. Nu funcționează așa. Problema Bibliotecii tale este că aceste noi conexiuni trag sfera instabilă în același loc cu Biblioteca. Acum, domeniul instabil al lui Alberich înlocuiește, de fapt, Biblioteca, într-un mod metafizic. Și mai multe dintre celelalte lumi încep să se sincronizeze cu sfera instabilă, iar efectul de înlocuire se resimte tot mai puternic. Așa că, în timp, porțile către alte lumi dinspre Biblioteca ta explodează – chiar dacă Alberich n-a furat nicio carte conectată. Sfera pe care o folosește el preia toate celelalte legături.

Irene simți că pălește.

– Cu siguranță că așa ceva nu este posibil.

– Păi tu să-mi spui, dragă, ridică din umeri Zayanna. De unde să știu eu ce e posibil și ce nu? Mie îmi sună plauzibil. Nu există o lege privind două lucruri care nu pot ocupa același loc în același timp, inspectore?

Singh se încruntă.

– Cred că este mai degrabă un principiu științific decât juridic, doamnă.

– Dar dacă este un proces în desfășurare, spuse Irene, ce se întâmplă dacă...

– *Când*, dragă, o corectă Zayanna. Așa cum a vorbit el despre plan, e vorba de *când*.

– Când atinge... sincronizarea completă, încheie Irene, cu gura uscată.

– Păi, a zis c-ar fi două posibilități. Zayanna se încruntă, încercând parcă să își amintească vorbele exacte. Fie sfera instabilă va scoate Biblioteca în afara timpului și spațiului, uzurpându-i toate conexiunile cu celelalte lumi. Noul domeniu al lui Alberich va elimina complet Biblioteca și o va face imposibil de atins, și tot așa. Sau procesul va face să explodeze atât Biblioteca, cât și sfera instabilă. Era foarte indecis, pentru că a doua idee părea mai eficientă, în termenii distrugerii Bibliotecii. Dar însemna și că și-ar pierde toate cărțile.

– Mai am câteva întrebări, spuse Irene, încă încercând să proceseze magnitudinea acestei distrugeri potențiale. Alberich a spus cum poate fi împiedicat procesul?

– Dragă, doar nu e atât de prost. Am jurat cu toții să-l ascultăm și să ducem planul la îndeplinire și ne-a amenințat cu o soartă mai rea decât moartea, dacă nu făceam întocmai. A mai aruncat și blestemul acela asupra mea și asupra celorlalți, ca să murim dacă eram capturați sau îl trădam, și tot așa, însă chiar și așa nu ne-a spus *totul*.

– Iar faptul că am rupt blestemul înseamnă că acum poți să nu îl asculți?

– Sau că tragi de timp, sugeră Kai.

– Recunosc că, dacă ar arunca în aer Biblioteca aici și acum, mi-ar rezolva toate problemele. N-aș mai avea conflicte de interese! Zayanna îi zâmbi lui Irene, veselă.

Stomacul lui Irene se strânse.

– Cât timp avem?

– Nu știu, spuse Zayanna. Sincer, nu știu. Ai cuvântul meu. Dar nu cred că mai durează mult.

Expresia ei era prietenoasă, chiar plină de simpatie, dar nu exista o înțelegere autentică a emoțiilor lui Irene în spatele ei.

Își dă seama că m-ar durea dacă Biblioteca ar fi distrusă, se gândi Irene. *Doar că nu percepe* de ce *sau cât de tare*.

Focul din apropiere fusese stins deja, iar zgomotele conflagrației și mașinilor de pompieri se stinseseră și ele. Strada nu începuse

încă să se agite de dimineață. Totul era tăcere, iar Irene se gândi cum să își formuleze următoarea întrebare.

– Poți duce oameni în sfera asta instabilă? întrebă ea.

Zâmbetul lui Zayanna dispăru.

– Dragă, este o idee foarte, foarte rea.

– Dar nu negi.

Zayanna își mușcă buza de jos.

– Spun să mă lași să mă gândesc. Nu trag de timp. Cred c-ar fi posibil.

– Bine.

Putea lua o echipă de Bibliotecari, puteau strica tot ce făcuse Alberich și poate-l eliminau și pe el, pe parcurs. Problemă rezolvată. Era un plan foarte șubred, dar era 100% mai mult decât ce avusese cu o jumătate de oră înainte. Se întoarse spre Li Ming.

– Îmi cer scuze pentru amânare. Ai un mesaj pentru Kai?

– Pentru Alteța Sa, și implicit pentru tine. Stăpânul meu știa că Alteța Sa îți va transmite oricum informația.

Li Ming îi oferi lui Irene un zâmbet rapid. Își puse servieta pe masă, o deschise și le arătă documentele scrise din interior. Cerneala neagră părea să reflecte lumina, de parcă faptul că o vedeau îi dădea o importanță nesănătoasă.

– Avem o propunere...

Aerul pulsă de parcă ar fi fost suprafața unei tobe lovite de o mână neglijentă, iar zumzetul puterii Bibliotecii afectate de haos pătrunse în cameră.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

Servieta diplomat a lui Li Ming se deschise complet, ca şi cum o mână nevăzută ar fi desfăcut capacul. Scrisul de pe hârtiile din interior se zvârcoli şi se aprinse, reformându-se în modele instabile. Li Ming se dădu înapoi, iar în spatele lui Kai tresări şi el; amândoi aveau expresii similare de scârbă întipărite pe feţe. Hârtiile foşneau, zumzăind ca un cuib de viespi.

Irene cunoştea deja gustul puterii lui Alberich, iar puterea lui atingea cote periculoase.

– Deschideţi un geam! urlă ea.

Se întâmplase şi în peşterile vârcolacilor, unde fuseseră prezente trei ingrediente: un tip de scriere, o Bibliotecară şi voinţa lui Alberich. Acesta îşi dăduse iar seama unde era, şi, de data asta, documentele lui Li Ming îi oferiseră un punct de coagulare. Dacă era un mesaj, o să facă sigur victime.

Vale se chinui cu zăvorul ferestrei, dar ruginise pe loc.

– Este blocat, raportă el calm. Dar el nu putea simţi puterea crescândă, aşa cum o simţea Irene, şi nu avea aceeaşi repulsie ca dragonii. Singh, încearcă-l pe cel...

– Nu avem timp. La o parte, domnilor. **Geamuri, deschideţi-vă!**

Ambele geamuri din cameră se deschiseră, trăgându-şi zăvoarele. Erau geamuri separate la mijloc şi se ridicară la înălţimea completă, lovindu-şi marginile superioare cu putere şi crăpându-şi

ramele. Sticla se scutură deasupra pervazurilor și în cameră, odată cu ceața rece a zorilor.

Scrisul de pe documente se dizolvase într-un șuvoi constant de cuvinte în Limbă: încâlcite, fără sens, nu erau propoziții, porțiuni din ele nici măcar nu păreau coerente. Servieta se zguduia pe masă, tresărind pe loc parcă electrocutată, iar zumzetul crescând al puterii era suficient de limpede să îl audă chiar și Vale sau Singh.

Irene își înfășură mâinile între cutele șifonate ale fustei, în încercarea de a le proteja, și închise capacul servietei. Când o atinse, tresări cu o vibrație dureroasă care-i reverberă în oase și o făcu să simtă recunoștință la contactul foarte scurt.

– Kai, porunci ea, ajută-mă cu masa!

Din fericire, Kai îi prinse imediat intenția. Scrâșnind din dinți, apucă o parte a mesei când ea o apucă pe cealaltă. Alergară spre fereastră împreună, aruncând servieta cu documentele pe strada pustie.

Explozia zdrobi și sticla rămasă la geamuri și mătură aerul cu un val de căldură. Toată lumea se aplecă, chiar și Li Ming. Apoi urmă tăcerea, cu excepția zăngănitului pe care îl făceau cioburile când cădeau.

Afară izbucniră strigăte înfundate, însoțite de bufnetele oamenilor care-și deschideau geamurile și se aplecau să vadă ce se petrecea, să se plângă sau ambele.

Irene își scutură mâna, încercând să scape de vibrație.

– Îmi pare rău pentru documente, spuse ea. Sper că nu era nimic important.

Li Ming privi cu jale în direcția în care zburase pe geam servieta.

– Nimic prea important, spuse el, iar Irene nu-și putu da seama dacă era sau nu ironic. Doar niște schițe de tratat, în cazul în care Biblioteca ar dori să depună o petiție către stăpânul meu și frații lui, pentru protecție. Înțeleg că Alberich a fost acum?

– Da, răspunse Irene, o parte din ea reacționând automat, în timp ce cealaltă înregistra ideea că se scălda în ape politice periculoase.

Să se arunce la mila regilor dragoni era cu siguranță o opțiune pentru Bibliotecă, pentru supraviețuire. Dar ar fi însemnat să își

piardă neutralitatea atât de importantă. Oricât de amabili ar fi părut regii dragoni, din acel moment Biblioteca ar fi depins de ei. Și oricâtă autonomie li s-ar promite în acele tratate, la un moment dat ar fi ajuns să accepte ordine.

Se uită și-l văzu pe Kai încruntându-se, cu siguranță făcând aceleași calcule în minte. Nu putea învinui regii dragoni fiindcă profitau de situație. Era cel mai practic lucru de făcut. Așa reacționau conducătorii când vedeau oportunitatea. Dar asta limita și așteptările ei de la Li Ming, în termenii ajutorului împotriva lui Alberich...

De asemenea, cât putuse Alberich vedea acum? Nu știa cât de mult putea vedea persoana care se afla la celălalt capăt al acelui gen de conexiune – fie că era Biblioteca, fie că era Alberich. Poate că el simțea doar prezența ei, iar acțiunile lui erau echivalentul metafizic al aruncării unei grenade în cameră. Sau poate că vedea cine mai era acolo. Cum ar fi Zayanna. Caz în care...

Irene înjură, ignorând privirile șocate ale tuturor bărbaților prezenți, care fie o considerau deasupra unor asemenea manifestări, fie refuzau să admită că asemenea cuvinte existau. Apoi, o apucă pe Zayanna de umăr.

– Zayanna, poți să mă duci în sfera lui Alberich? Acum?

Zayanna clipi, derutată.

– Posibil, da, dragă, dar de ce te grăbești?

– Pentru că nu știu dacă Alberich și-a dat sau nu seama că ești și tu aici. A țintit efectul spre mine, arătă ea spre geamul pe care aruncase documentele. Dacă știe că ești aici, dacă-și dă seama că îi dezvălui planurile...

– Dar a trebuit, pentru că m-ai amenințat..., protestă Zayanna.

– În fine. Da, ne-ai spus, și lui nu îi va păsa de ce. Acum știm ce se petrece, iar dacă află că noi știm, va găsi o cale să ne oprească. Viața ta va fi, probabil, scurtă și interesantă, dar mai ales foarte, foarte scurtă. Irene se întoarse spre ceilalți. Îmi pare rău, dar nu cred că avem de ales. Zayanna ne va duce acolo pe loc.

– Irene, spuse încet Zayanna. Cred că este o idee absolut fantastică, dragă. Și ai absolută dreptate că Alberich mă va ucide în

chinuri, dacă-și dă seama că am vorbit – sau chiar doar că *aș putea* să vă spun totul, după ce află că am supraviețuit. Dar există o problemuță cu planul tău.

– Care? spuse Irene printre dinți.

– „Noi". Pot ajunge în sfera lui Alberich și probabil pot duce o persoană cu mine. Atât. Își desfăcu brațele, scuzându-se. Draga mea, eu nu sunt nici Lord Guantes, nici Lord Silver, nimic atât de puternic.

Dacă eram, nu ajungeam aici, spunea ea fără cuvinte.

– Atunci, mă duci pe mine, spuse Kai, făcând un pas în față.

– Alteță, nu! protestă Li Ming.

Chiar în timp ce Irene spunea „Cu siguranță, nu!", iar Zayanna: „Imposibil!".

Irene făcu un semn spre Kai ca să-i oprească protestele și îi spuse lui Zayanna.

– De ce este imposibil?

– Este dragon, răspunse ea. Este mai dificil de dus. Nici măcar nu știu dacă aș putea să-l iau. Și nu cred că i-ar plăcea nivelul de haos de acolo. Zâmbi neplăcut.

– Deci mă duc singur..., începu Kai, apoi se opri. Irene își aminti cum călătorise între lumi. Era complet diferit de cum călătoriseră înainte cu cei din Neam, și știa asta. Cum s-ar fi potrivit metoda lui cu a lui Zayanna, și cum să știe unde să meargă, fără ea?

Kai și Vale schimbară o privire. Singh o văzu și spuse:

– Domnule Vale, cu siguranță nu vă gândiți...

– Nu, spuse Irene. Vale, îți prețuiesc abilitățile, dar numai unul dintre noi poate ajunge în sfera lui Alberich, iar dacă așa stau lucrurile, eu pot reuși mai multe decât tine. Eu plec. Îi întinse mâna lui Zayanna și adăugă: Și am face bine să mergem acum, în loc să stăm și să vorbim.

Kai rămase pe loc, clocotind de furie, gândindu-se cu siguranță la ideea de a o lovi pe Irene în cap sau de a o reține, în loc să-i permită să accepte o propunere sinucigașă.

– Ar putea fi un truc ca să te amăgească acolo și să își asume meritele pentru capturarea ta, spuse el, cu un nivel de control surprinzător.

– Așa este? o întrebă Irene pe Zayanna.

– Nu o să neg că m-am gândit la asta, spuse ea. Dar crezi că Alberich ar crede sau ne-ar ucide pe ambele, din principiu? Draga mea... dragilor... Gestul ei cuprinse întreaga cameră. Jur că o duc doar pe Irene în sfera lui Alberich și că nu plănuiesc să o vând.

Cuvântul *vând* îl făcu pe Kai să tresară. Nu era de mirare, ținând cont de ce aproape că i se întâmplase de curând.

– Și spui adevărul când afirmi că poți lua o singură persoană? întrebă el.

Zayanna își duse mâna la inimă și luă mâna lui Irene în cealaltă.

– Jur că da.

Lăsându-i pe cei doi să se privească urât, Irene se gândi la un plan. Nu era chiar pus la punct, dar era tot ce avea.

– Kai, trebuie să faci ceva.

– Ce? întrebă Kai bănuitor.

– Nu încerc doar să te dau la o parte ca să mă arunc în brațele pericolului, spuse Irene. Felul în care el îi evita privirea îi spunea că tocmai asta își imaginase. Trebuie să transmit informația celorlalți Bibliotecari. Poți face tu asta pentru mine?

– Dar nu pot intra în Bibliotecă, spuse el. Va trebui să mă duci.

– Kai, cred că faci pe prostul. Irene își simțea panica din voce și încercă să se calmeze. Nu era ușor. Ce urma să facă îi afecta controlul. Acum câteva zile, ai spus că mă poți găsi în diverse lumi alternative. O cunoști pe Coppelia, iar Bradamant ne-a spus că este plecată în misiune. Găsește-o pe ea. Găsește toți Bibliotecarii, fie că sunt studenți sau seniori.

– Te cunosc mai bine decât pe ei, deci ești mai ușor de găsit, spuse Kai sec. Chiar încerci să mă dai la o parte. Inacceptabil.

– Ai o idee mai bună?

– Sunt convins că poate găsi o cale să mă ia și pe mine. Privirea lui Kai către Zayanna era aproape la fel de dușmănoasă ca privirea ei către el. Doar pentru că spune că sunt mai greu de deplasat nu

înseamnă că e imposibil. Important este să ajung în sfera lui Alberich.

– Care este haotică prin *natura* ei, izbucni Irene, exasperată. Nu mă asculți? Kai, ești dragon, e ultimul loc în care să mergi tu.

– Domnișoara Winters are dreptate. Li Ming se apropiase de ea să o susțină. Alteță, cu siguranță vă dați seama cum ar arăta dacă domnișoara Winters v-ar duce într-o lume haotică. Abia dacă ați reuși să vă păstrați forma adevărată acolo, darămite să o ajutați. Mai rău, ar face-o doar pentru a-și susține propria facțiune. Unchiul Alteței Voastre nu ar fi de acord, iar tatăl vostru s-ar împotrivi.

Kai deschise gura și o închise la loc. Vale și Singh discutau într-un colț, pe un ton scăzut, și chiar dacă nu își dădea seama ce spuneau, era evident că Singh făcea tot ce putea să îl convingă pe Vale să nu facă un lucru, și nu era greu de ghicit ce.

– Îmi pare rău, Vale, în aventura asta nu te poți infiltra pe ascuns.

– Trebuie să plecăm, spuse Irene.

Încerca să nu se gândească la principalul motiv pentru care se grăbea: cu cât întârzia mai mult, cu atât găsea mai multe argumente pentru a demonstra că „planul" era doar foarte *prost*. Toate cuvintele pe care i le aruncase lui Bradamant mai devreme se întoarseră împotriva ei. *Nesăbuit*. *Prostesc*. *Periculos*. Să plece singură cu o femeie din Neam, despre care știa că nu este de încredere, pe domeniul privat al celui mai mare dușman al Bibliotecii, dușman care deja avea un dinte împotriva ei... Poate chiar doi, în funcție de cum luase Alberich povestea de la Palatul de Iarnă. Nici că se putea mai rău.

Ba da, *putea* fi mai rău. Era o șansă, o oportunitate, dar numai dacă Irene profita de ea acum. Se întinse și luă mâna lui Kai.

– Am încredere în tine. Avertizeaz-o pe Coppelia, avertizează-i pe ceilalți. Când ajung în sfera lui Alberich, fie voi forța o trecere către Bibliotecă, să putem aduce întăriri, fie voi găsi o altă cale de a o marca și de a aduce oamenii înapoi.

Era conștientă că putea fi imposibil să ajungă la Bibliotecă, din lumile cu nivel ridicat de haos, însă era doar unul dintre lucrurile

la care încerca să nu se gândească. Altul era dacă va fi capabilă să funcționeze ea însăși acolo. Avea să afle în curând.

El îi strânse mâna.

– Irene, fă ceva pentru mine.

– Ce?

– Spune-mi în Limbă că te întorci.

Cât de neplăcut! Se uită urât la el, dar el nu îi dădu drumul mâinii.

– Chiar este necesar?

– M-ar face să mă simt mai bine.

– Cum ai ajuns atât de manipulator?

– Fără îndoială privindu-și mentorul, comentă Vale. Winters, este un plan nesăbuit, dar îmi dau seama că nu ai de ales. Să ne spui că intenționezi să te întorci pare a fi minimul pe care îl poți face să ne liniștești.

– **Intenționez să mă întorc la voi.** Poftim, sunteți mulțumiți?

Cuvintele în Limbă erau și o promisiune către ea însăși. I-ar fi plăcut să se plângă că nu știa de ce erau atât de supărați, ținând cont că ea era cea care înfrunta pericolul. Dar sinceritatea o făcea să recunoască faptul că, dacă ei ar fi plecat, ea ar fi făcut tot posibilul să îi urmeze. Sinceritatea nu o ajuta deloc: stătea în calea capacității ei de a se plânge în voie de dorința lor de a o proteja și o făcea să se simtă vinovată.

– Nu sunt nici pe departe mulțumit. Kai o trase într-o îmbrățișare strânsă, aproape făcându-i rău. Știu că nu te pot convinge acum, murmură el în urechea ei. Dar când te întorci, o să discutăm despre viitor.

Irene oftă, îmbrățișându-l și ea și încercând să se convingă că o făcea doar din obișnuință și nu pentru că avea nevoie.

– Asigură-te că avem coniac, murmură ea.

Kai îi dădu drumul. Dar Li Ming făcuse un pas în față. Era neobișnuit de sever. De obicei, se mulțumea – sau cel puțin așa lăsa să pară – să rămână în fundal, doar oferindu-i lui Kai sfatul său. Poate avea o sugestie esențială?

– Este de neconceput, domnișoară Winters, spuse el. Camera se răci brusc, iar lămpile cu eter se tânguiră în soclurile lor, ca niște muște pe moarte, apoi se aprinseră mai tare, transparente. Nu poți pleca.

Nu era o sugestie esențială.

– Pare cea mai bună opțiune, începu Irene.

Li Ming făcu un gest scurt cu o mână. I s-ar fi potrivit unui judecător care pronunța o sentință de vinovăție.

– Creatura aceea nu prezintă încredere. Chiar dacă jură că spune adevărul, nu putem fi siguri. Îți riști viața și pe a tuturor celor care depind de tine. Stăpânul meu nu ar fi de acord să faci acest pas. *Eu* nu sunt de acord.

– Îmi pare rău, spuse Irene. Îți apreciez opinia, dar...

– Nu mai avem timp pentru politeturi. Modelele de solzi cunoscute se iviră pe pielea lui Li Ming ca gheața pe suprafața unui râu. Ferestrele zăngăniră când afară se înteți vântul. Era frumos, distant, intangibil și complet sigur de ce făcea. Nu voi permite să se producă această nebunie.

– Decizia nu îți aparține, se răsti Irene.

– Orice ființă rațională are dreptul și datoria de a te opri să te sinucizi.

Vântul rece devenise mușcător, cu un gust aspru de iarnă și pâraie înghețate. Irene nu se întrebase niciodată cât de puternic era Li Ming. Jucase mereu rol de servitor sau de consilier, rămânând în umbră. Era posibil să fi fost o mare greșeală din partea ei.

– Ești o Bibliotecară mai mică în rang. Această datorie ar trebui lăsată altora. Stăpânul meu ți-ar interzice această acțiune. Alteță, ajută-mă să o rețin.

Zayanna tremura, cu brațele strânse în jurul corpului. Furia o încălzea pe Irene. Îi aruncă lui Kai o privire piezișă, lăsându-l să reacționeze. Dar Kai ezită.

Irene își dădea seama cât de limpede trebuia să i se pară. Logica era tentantă. Irene se punea în pericol – judecata ei nu funcționa, evalua greșit situația. Ar fi trebuit să o rețină pentru binele ei. Servea Biblioteca dacă o ținea în siguranță. Totul avea rost, și era

totuși cea mai profundă trădare doar să se *gândească* la asta, să se uite la ea, să gândească așa și să nu îi fie rușine.

Irene se întoarse spre Li Ming.

– Poți încerca să mă reții, spuse ea, cu o voce la fel de rece precum vântul. Nu vei reuși. Trebuie să plec. *Zayanna*! spuse și o apucă de încheietură.

Li Ming dădu din cap, de parcă nu era surprins, și întinse mâna să o apuce pe Irene de umăr. Kai îl interceptă cu o clipă înainte să o atingă. Răceala care emana din mâna lui Li Ming atinse pielea lui Irene ca o ninsoare proaspătă, iar ea se trase înapoi, târând-o pe Zayanna după ea.

– Așteaptă, spuse Kai, iar inflexiunile care arătau că înțelege că face parte dintr-o ierarhie erau brusc prezente în vocea lui. Dar i se adresa lui Li Ming, nu ei: Are permisiunea mea să facă asta.

– Alteță, este o nebunie..., protestă Li Ming.

Irene privi peste umăr în timp ce se grăbea cu Zayanna către ușă și văzu că, deși niciunul dintre dragoni nu se mișca, se luptau unul cu celălalt de pe loc. Erau două forțe ale naturii, arătând tot mai puțin uman cu fiecare secundă, în timp ce solzii le creșteau pe piele și ochii le sclipeau într-un stacojiu draconic. Vântul de afară urla, fiindcă i se refuzase ținta.

Irene nu mai pierdu timpul. Cu un semn de rămas-bun către Vale și Singh, ieși din cameră și o porni pe scări, cu Zayanna în spatele ei.

Strada era copleșită de vânt: se rostogolea peste ea ca o prezență fizică, zgâlțâind ferestre și izbind obloane, smulgând ceața ca să dezvăluie cerul care se lumina. Irene nu îi dăduse drumul lui Zayanna, de teamă că ar putea dispărea fără urmă.

– Deci cum ajungem acolo? întrebă ea.

Zayanna oftă.

– Mă iei de mână și mergem, dragă. Sau poate continuăm să alergăm. Nu pot duce un cal, cu atât mai mult o trăsură. Mă tem că va fi dificil.

– Poți să îmi povestești despre sfera lui Alberich în timp ce mergem, îi sugeră Irene.

Cotiră la stânga pe o străduță întunecoasă. Era genul pe care Irene l-ar fi evitat, dar Zayanna sprintă pe ea fără ezitare.

– În mare parte arată ca o bibliotecă, gâfâi Zayanna. Nu sunt sigură dacă arăta așa de la început, dacă a făcut-o el să arate așa sau dacă va arăta așa pentru că ia locul Bibliotecii tale. Ți-am spus că nu mă pricep la metafizică. Mă derutează.

Se întoarse la stânga, pe o altă străduță. Avea ziduri cenușii de beton care se ridicau deasupra lor mai mult decât ar fi fost posibil în zona aceea a Londrei. Vântul se potolise, iar aerul era fierbinte și duhnea a ulei.

– Alberich are paznici? întrebă Irene.

– Eu nu am văzut. Zayanna se încruntă – o linie subțire între sprâncenele sale elegante. Nu mai fugea, ci doar mergea foarte repede. Erau câțiva oameni în jur, însă erau doar oameni. Nu ai fost niciodată atât de adânc în haos? Când avansezi foarte mult, oamenii obișnuiți nu au foarte multă personalitate reală. Sunt foarte utili când este nevoie de ei pentru roluri de figuranți, dar nu au o putere stabilă, dacă mă înțelegi. Nu au la fel de multă însemnătate ca unii din Neam sau chiar ca dragonii ori Bibliotecarii ca tine.

Irene se înfioră în sinea ei. Oameni fără personalitate autentică, elemente de scenografie sau figuranți în psihodramele Neamului.

– Ar trebui să ai grijă, spuse ea sarcastic. Dacă o ții tot așa, te vei convinge că dacă haosul acaparează toate lumile, tot vei pierde, pentru că vei rata toate interacțiunile interesante cu alți oameni.

– Poate, dragă, dar nu suntem singurii care se contrazic.

Zayanna o luă din nou la stânga, tot mai încruntată. Mergeau între ziduri de piatră cenușie, iar pietrele de sub picioarele lor erau umede de la roua dimineții. Pe ziduri atârna liliac, umplând aerul cu un parfum dulce.

– Ce spunea Li Ming despre locurile atât de ordonate și mecanice încât nici măcar dragonii sau oamenii nu pot exista în ele? Lumea continuă să spună că vrea război, ca să câștige. Dar tot ce vor toți de fapt este ca ai lor să o ducă mai bine. Nimeni nu vrea ca dușmanii să triumfe. Se opri, gânditoare, apoi explică: Nimeni întreg la minte.

– Aceasta-i buba, mormăi Irene. Încercă să-și amintească unde spusese Shakespeare asta. Spera că nu într-una dintre tragedii. Mi-aș dori să fiu din nou printre cărți.

– Putem merge la vânătoare de cărți după asta, îi sugeră Zayanna. Le furăm de la dragonul ăla argintiu...

– Ba nu furăm nimic, zise Irene în grabă, înainte ca Zayanna să spună ceva mai rău. În plus, nu poți fi Bibliotecară.

– Cred că sunteți plini de prejudecăți. Trecerea era acum atât de îngustă că erau forțate să meargă una în spatele celeilalte, deși Irene continua să o țină pe Zayanna de mână. De ce nu pot și eu să fur cărți?

Irene se gândi și respinse toate argumentele care începeau cu *Nu înseamnă doar să furi cărți.*

– Pentru că ar trebui să juri credință Bibliotecii, spuse ea. Permanent, pentru totdeauna, pe viață și pe moarte. Ai face asta, Zayanna?

Zayanna râse, deși nițel forțat, iar Irene nu îi putu vedea fața.

– Cât de adevărat, draga mea! Eu sunt doar o musculiță frivolă, obsedată de sine. Cât de bine mă cunoști.

O parte din Irene voia să își dea una pentru că spusese un lucru greșit, câtă vreme depindea de Zayanna să o ducă în sfera lui Alberich. O altă parte se simțea vinovată, fără motiv. *A recunoscut că a lucrat pentru Alberich și împotriva noastră, că a încercat să ne ucidă pe mine și pe Kai, iar eu sunt jenată fiindcă i-am rănit sentimentele. Nu este nici logic, nici inteligent.*

– Îmi pare rău, spuse ea. Dacă merita sau nu scuze, nu conta. I se părea o idee bună să i le ofere. Nu își putea permite să o întoarcă împotriva ei, acum. Știu că îți făceai treaba și atât. Și îmi pare rău că te-am însemnat. Era singura cale la care m-am putut gândi pentru a-ți salva viața.

Zayanna își atinse arsura de pe gât.

– Încearcă să fii mai plină de creativitate data viitoare, draga mea. Asta-i tot ce îți cer.

Pentru o vreme, merseră în tăcere. Irene voia să se grăbească, dar Zayanna era cea care impunea ritmul. Pașii ei încetiniseră, iar

ea se obliga să meargă mai departe, de parcă s-ar fi luptat cu un vânt puternic. Aerul era dens și apăsător, ca de final de vară, plin de praf și mirosind a iarbă uscată și fructe răscoapte. Fața lui Zayanna era transpirată, iar ea își dădu părul la o parte de pe față cu mâna liberă, înjurând.

– Pot să ajut? întrebă Irene.

– Nu. Zayanna părea să fie în mijlocul unui maraton. Ți-am spus că va fi greu să aduc pe cineva. Continuă să mergi.

Zidurile printre care mergeau erau de cărămidă roșiatică, iar cele două femei trebuiră să se întoarcă pentru a se strecura printre ele. Dincolo de ziduri, lui Irene i se păru că auzea zgomote de mașini, de prese imense care pompau și de mecanisme care se răsuceau.

Zayanna se opri, iar Irene se ridică pe vârfuri, privind peste umărul ei ca să vadă ce se afla înainte. Văzu o ușiță în zid, care putea trece ușor neremarcată, și era făcută din metal simplu, părând complet nesemnificativă. Avea o cutie pentru scrisori total nepotrivită.

– Ah, spuse Zayanna, am ajuns.

Deschise ușa, înainte ca Irene să o poată opri.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

Spaţiul din spatele uşii era plin de cărămizi. Fuseseră cimentate şi erau chiar acoperite de pânze de păianjen. Din câte observa Irene, intrarea ar fi putut fi blocată de câteva decenii.

– Înainte nu era aşa, spuse Zayanna. Înclină capul să o privească din alt unghi, dar cărămizile nu dispărură.

– Aici ar ajunge oricine ar încerca să pătrundă în sferă? întrebă Irene. Sau ai folosit uşa data trecută şi ai venit aici din nou?

– Nu tocmai, dragă. Zayanna îşi frecă nasul, gânditoare. Sfera asta e ca o trăsură în mişcare, iar noi alergăm pe lângă ea şi încercăm să sărim, iar aici este punctul în care te poţi agăţa de ea din drum. Ştiu că este o comparaţie foarte proastă – sau o metaforă?

– Este o comparaţie, răspunse Irene, bucuroasă că avea măcar un răspuns. Ai spus „este ca".

– Comparaţie, da, spuse Zayanna. Dar aşa este. Aşa ar intra oricine, dacă ar încerca să ajungă în ea aşa cum am încercat eu. Se pare că Alberich nu doreşte musafiri.

Tonul ei sugera că, poate, acum că ea şi Irene făcuseră efortul, ar fi putut pleca, cu onoarea nepătată.

– Şi cutia poştală? Era acolo înainte?

Zayanna încuviinţă.

– Da, ca să-i putem transmite informaţii urgente.

– Aşa cum făceam eu... da, cam aşa. Este o presupunere rezonabilă că nu ar dori Bibliotecari aici, spuse Irene, gândind cu voce tare. Dacă aş fi în locul lui, aş pune o capcană împotriva cuiva care

folosește Limba, în caz că vreunul dintre noi le-ar spune cărămizilor să se dea la o parte.

– Nu prea ne oferă șanse, comentă Zayanna, deloc de ajutor. Cum intrăm?

– Dar nu *vrea* să intrăm..., începu Irene, apoi se opri.

Alberich deturnase o lume haotică. În lumile haotice, poveștile se adevereau. Nicio narațiune nu s-ar fi încheiat cu *Așa că protagonistul s-a închis într-un castel confortabil, până când planul său s-a împlinit. Sfârșit.* Putea bloca ușile cu cărămizi și putea pune capcane, dar, în orice poveste clasică, intrusul ar fi intrat, într-un târziu, în castel.

– Suntem într-o zonă haotică acum, nu-i așa?

– Da, suficient de haotică. Nu așa ca Veneția, dar mai mult decât lumea în care trăiești acum. Este o diferență mare între sfera unde suntem acum și cea de dincolo de ușă.

– Crezi că putem trece de zid altfel decât prin ușă? întrebă Irene.

– Nu. Zayanna era categorică. Cel puțin, nu din câte știu eu.

Irene încuviință.

– Bine. Atunci să ne dăm înapoi.

Zayanna păru alarmată, dar interesată.

– Ce vrei să faci, dragă?

– Să înlocuiesc forța brută cu precauția.

Irene avea senzația neplăcută că încercarea de a folosi Limba *direct* asupra barierei ar declanșa o capcană. Era o reacție logică dacă te așteptai la intruși Bibliotecari. Fără îndoială, ar fi existat alarme. Dar dacă putea lovi suficient de repede și de tare, poate c-ar fi reușit. Se dădu înapoi și se concentră.

– Cărămizi din zidurile laterale, zdrobiți zidul de cărămidă care blochează intrarea!

Folosirea Limbii într-o lume cu nivel ridicat de haos avea avantaje și dezavantaje. Limba funcționa mai bine și avea mai multă forță. Ca dezavantaj, însă, Irene trebuia să sacrifice o cantitate corespunzătoare de energie. Era ca atunci când împingi un cărucior încărcat în pantă: când își ia avânt, *zboară*. Dar e cu atât mai dificil de cârmit sau de oprit, așa că primul avânt costă.

Zidurile de ambele părți gemură. Mușchiul și praful se scuturară de pe ele când se cutremurară, și căzură în pasajul strâmt în care se aflau Irene și Zayanna. Apoi, cu un tunet asurzitor de prăbușire, cărămizile zburară prin aer ca niște gloanțe, izbindu-se de zidul care bloca intrarea. Primele se zdrobiră de el, dar impacturile succesive, în forță, ale unei cărămizi după alta, creară crăpături în zid. Praful de ciment începu să se scurgă, amestecat cu praful roșiatic de cărămidă, într-un nor sufocant, care le făcu pe Irene și pe Zayanna să-și acopere fețele.

Dură o jumătate de minut de lovituri continue ca zidul să se năruie. O cărămidă trecu prin el ca un glonț printr-un panou de sticlă, lăsând crăpături în toate direcțiile. Urmară altele, lărgind spațiul și aterizând de cealaltă parte a ușii, cu izbituri cu ecou. Tot mai multe cărămizi trecură dincolo, până când intrarea fu deblocată și mai rămaseră doar fragmente de ciment și de cărămidă sparte, aliniate precum marginile unui puzzle. Apoi se opriră.

– Acum! tuși Irene.

Vocea îi era gâtuită din cauza aerului prăfos. O prinse pe Zayanna de braț și o trase după ea, împiedicându-se de fragmentele de cărămidă. Teama o cuprinse și încercă să-i încetinească pașii. Dacă făcea o greșeală? Dacă trecerea lor dincolo avea să le aducă o moarte subită, oribilă? Dacă de cealaltă parte aștepta Alberich?

Dacă așa era, tocmai primise o serie de cărămizi în față. Scrâșni din dinți și o trase pe Zayanna după ea, pășind prin intrare.

Nimic nu pocni și nu plesni. Irene trăia încă și se mișca fără probleme. Decise că misiunea era un succes până acum.

Camera aflată de cealaltă parte a ușii era neașteptat de mare. Globurile de cristal de pe pereții îndepărtați aruncau o lumină palidă, care se filtra prin norii de praf de cărămidă și dezvăluia rafturi pline de cărți. Podeaua de sub picioarele lui Irene era de lemn întunecat, vechi, lustruit. Ar fi putut trece ușor drept una dintre camerele Bibliotecii. Se gândi că aceea era și ideea. Un ceas ticăia în depărtare, cu o pulsație joasă, molcomă.

Trei pasaje duceau afară din cameră.

– Pe care o alegem? o întrebă ea pe Zayanna.

– N-am nicio idee, dragă. Alege la întâmplare.

Irene își imagină că dă cu banul și alese pasajul din dreapta ei. Se deschidea aproape imediat într-o cameră mai mică: avea ieșiri la nivel, dar și o scară de stejar care se curba în sus și pătrundea prin tavan, coborând și prin podea. Pereții erau acoperiți de rafturi cu cărți.

Reușì să reziste tentației de a le examina, amintindu-și că prioritatea era să plece de lângă intrare înainte să apară paza. Dar, după ce străbătură câteva camere (două la stânga, una în sus, trei la dreapta, două în față), renunță și se opri să se uite la titluri. Se încruntă.

– Nu au sens. Nu sunt în nicio limbă pe care o cunosc. Sunt în alfabetul latin, dar nu le recunosc. Zayanna, știi ce limbă este asta?

Irene scoase un volum gros, să-l arate lui Zayanna. Era legat în piele albastru-închis și era greu în mâinile ei, și chiar dacă paginile păreau curate și stabile, avea un iz care o făcu pe Irene să strâmbe din nas. Nu era tocmai o duhoare propriu-zisă, identificabilă, de care să se plângă. Era genul de iz slab care poate veni dinspre o bucată de mâncare stricată, care zace undeva, în casa cuiva, despre care nu se știe unde este, însă se infiltrează lent în locuință. Sugera... lipsa integralității.

Zayanna îi aruncă o privire.

– Nimic din ce știu eu, dragă. O fi un cod?

Irene mai cercetă câteva cărți, dar toate conțineau același amestec de litere. Nu erau în Limbă. Nu erau în nicio limbă cunoscută de ea. Nici măcar nu știa dacă era o limbă.

– Este o bibliotecă adevărată, spuse ea, pe un ton scăzut în tăcerea încăperii, sau doar decorul?

– Este vreo diferență?

– Nu știu. Dar un gând îngrijorător o rodea pe Irene. Dacă nu era o bibliotecă *adevărată* – dacă toate cărțile erau doar iluzii – atunci putea crea o trecere dinspre ea spre Bibliotecă, să aducă ajutor? Ar fi fost inutil. Locul ăsta e ca un stup, spuse ea. Tridimensional.

– Clădirile așa sunt de obicei, comentă Zayanna.

– Adică, toate camerele în care am fost până acum au ieșiri în sus și în jos, la fel ca și la același nivel, explică Irene. Și toate par a fi identice. Așa era și când ai fost tu aici?

– Lucrurile importante erau mai departe, spuse Zayanna. N-am văzut multe, dar exista o zonă vastă, deschisă, și un model în centrul ei, cu un ceas – și multe scări. Unul dintre ceilalți a întrebat ce era cu ea, dar n-a primit răspuns. Dar partea asta de aici, unde ne aflăm, era diferită. Nu era atât de... Flutură din mână. De *precisă*.

Irene încercă să își dea seama ce însemna.

– Adică locul ăsta a devenit mai puțin haotic de când ai fost ultima dată?

– Da, exact! exclamă Zayanna. Este mult mai stabil acum. Mă întreb de ce.

Irene se întreba și ea de ce, printre multe alte lucruri. Cel mai important și mai uluitor era că încă se aflau în siguranță. Nu era niciun semn de urmăritori, iar lipsa alarmelor o călca pe nervi. Nu avea sens ca ele să fi putut pătrunde atât de ușor aici. Paranoia îi sugera că Alberich supraveghea totul, vedea fiecare mișcare a lor și aștepta doar momentul potrivit pentru atac.

Problema cu paranoia este că, dacă-i permiți să îți acapareze deciziile, ratezi oportunități perfecte. Irene își trecu în revistă opțiunile. Identificase bârlogul lui Alberich și îi cunoștea planul. Următoarea mișcare era să creeze o trecere spre Bibliotecă și să se întoarcă însoțită de „artileria grea".

– Merge, spuse ea, mai degrabă pentru sine decât către Zayanna. Se îndreptă spre cea mai apropiată ușă și atinse clanța, concentrându-se. Aici, lucrurile ori mergeau perfect, ori o luau razna. **Deschide-te spre Bibliotecă.**

Cuvintele în Limbă scuturară aerul, iar ușa tremură în balamale. Lemnul cadrului scârțâi, îndoindu-se și îndreptându-se, iar Irene simți cum se crea conexiunea. Îi aspira puterea ca o rană deschisă, dar era *acolo* și o putea atinge. Doar un pic mai departe, doar un pic mai aproape...

Toate ușile din cameră se deschiseră brusc. Clanța pe care o ținea Irene îi fu smulsă din mână. Zayanna o trase înapoi chiar când ușa dădea să o lovească. Conexiunea care se crea fu întreruptă, ruptă ca o bucată de coardă prea întinsă. Toate luminile

licărire și aproape se stinseră. Irene avea impresia că o groază de ochi se îndreptaseră în direcția lor.

Nu intrase nimeni. Nimeni. Dar o umbră se desenă pe perete, într-o întindere întunecată de membre prea lungi, de gât aplecat – o umbră aruncată de o persoană care nu era acolo, însoțită de zgomot de pași îndepărtați. Când umbra le-a atins, cărțile s-au transformat în mucegai alb-verzui, putrezind pe rafturi.

– Ahhhhh..., șopti o voce adâncă, umedă. Spune-mi, Rază, de ce un lucru este întotdeauna în ultimul loc în care-l cauți?

– Pentru că lucrurile fără viață sunt malițioase, răspunse Irene. Avea gura uscată, iar cuvintele i se blocau în gât. De la cel mai bun rezultat posibil la cel mai urât scenariu, în câteva secunde. Voia să urle ca un copil că nu era *cinstit*: Alberich?

– Cine altcineva?

Umbra s-a întins spre ea, bidimensională de-a lungul podelei, cu degetele alungindu-se în gheare. Irene și Zayanna păși repede din calea lor. Când umbra se retrase iar, lemnul podelei era acoperit de un strat dens de mucegai.

– Ai putea fi unul dintre servitorii lui.

Gura lui Irene funcționa pe pilot automat, în timp ce ea încerca să se gândească la pasul următor. Exista întotdeauna opțiunea sigură de *a fugi în orice direcție*, însă bunul-simț îi spunea că ar fi o soluție pe termen foarte scurt. Avea nevoie de ceva mai bun.

– Dar dacă ești Alberich, unde ești? Unde ți-e corpul?

– Mereu atât de multe întrebări, Raza mea. Râsul lui Alberich picură în cameră ca o entitate fizică, amestecându-se cu ticăitul ceasului îndepărtat. Este unul dintre lucrurile care-mi plac la tine.

– Și totuși nu răspunzi.

– Pot să mă vâr în tot soiul de recipiente. Piei, corpuri, biblioteci...

Umbra se aplecă în față dinspre perete, desfăcându-și brațele peste podea, spre Irene și Zayanna. Membrele întunecate se curbară în jurul lor, pe podea, și se uniră în punctul îndepărtat, creând un cerc de câțiva metri, cu ele în mijloc.

– Când am venit să bat la ușa ta după răspunsuri, ți-a luat ceva.

Irene revizui, în gând, toate cuvintele din Limbă pentru *umbră*. Deși ar fi luat Alberich o formă pe care ea o putea influența? Cunoștea abilitățile Limbii la fel de bine ca ea. Chiar mai bine.

– Îmi poate lua o vreme să mă concentrez. Suntem aproape de miezul nopții și nu prea a rămas timp pentru jocuri. Voi două sunteți ca niște molii mititele, care zburătăcesc prin biblioteca mea și sunt greu de prins. Umbrele de pe podea se adânciră, apropiindu-se de picioarele lor. Dar asta se se va termina imediat...

Irene așteptase momentul.

– **Lumină, puternică și clară!** strigă ea, ferindu-și ochii cu palma, când toate lămpile de pe pereți se aprinseră brusc la o intensitate demnă de miezul zilei.

Dar umbra nu dispăru. Era o pată neagră pe podea și pereți, plată și bidimensională precum cerneala uscată, dar era încă acolo, chiar și sub lumina multidirecțională a lămpilor. Încă se scurgea spre ele, la nici un metru distanță. Râsul lacom al lui Alberich se scurgea din nou din pereți.

– Copilă prostuță! Chiar ai crezut că n-o să mă gândesc la asta?

Panica îi reporni imaginația. Și ce dacă voia să ceară un lucru imposibil? Umbra era deja imposibilă. Spera doar ca universul să fie de acord cu ea.

– **Podea, reține umbra fără trup!**

Toată camera se zgudui, iar ticăitul ceasului îndepărtat alunecă pentru o secundă, ca un disc blocat. De pe rafturi se rostogoliră cărți, într-o cascadă de izbituri. Un junghi de durere se înfipse în capul lui Irene, premoniție a ce urma să fie o migrenă cumplită, presupunând că supraviețuia următoarelor câteva minute. Din nas îi curgea un firicel de sânge – dar umbra se oprise. Adunându-se, Irene se aruncă într-un salt peste cercul întunecat. Călcâiul îi pocni dincolo de limita îndepărtată, iar sub piciorul ei lemnul se sfărmă în praf de mucegai.

Irene alunecă și căzu în palme și genunchi, dar se ridică iute în picioare când simți că podeaua tremura. O fi simțit că umbra dă înapoi o clipă, dar nu avea cum să dureze. Zayanna sărise mai elegant decât ea și deja trecuse prin ușa cea mai apropiată. Irene alergă după ea.

– Pe unde? întrebă Zayanna, cu ochii cât cepele din cauza panicii. Camera era exact ca aceea din care plecaseră, doar că toate cărțile erau legate în piele mov. Exista câte o ușă în fiecare punct cardinal și o scară care se curba în sus și în jos. Este numai vina ta!

Irene nu o putea contrazice. Se întrebase cât va mai dura până când o acuza Zayanna. Hotărî să se concentreze la prima întrebare, chiar dacă nu avea un răspuns.

– Încearcă să urci, sugeră ea, luând-o înainte și îndreptându-se spre scară.

Picioarele loviră cu putere treptele de lemn: niciuna nu avea de gând să sacrifice viteza pentru precauție.

La etajul superior, camera era exact la fel, însă era plină de cărți legate în verde. Coperțile păreau să își râdă de ele, cu umbra lor nesănătoasă, cu verdele de smarald lucios al corpurilor de muște. Zayanna se uită în jur și înjură.

– Ar fi trebuit să stingi luminile, o acuză pe Irene. Nu ar fi putut avea o umbră în beznă...

– Atunci am fi încercat să găsim drumul orbecăind, se răsti Irene. E deja suficient de greu să ne descurcăm cu luminile *aprinse*.

– Draga mea, mă va ucide. Zayanna părea calmă acum, dar Irene avea impresia unui capac trântit pe un ceaun în care clocotea panica. Și pe tine, dar, sincer, sunt mai îngrijorată pentru mine. Fă ceva!

Nu era nevoie de un mare detectiv să vadă că Zayanna își făcea procese de conștiință cu privire la expediția lor.

– Ne mișcăm mai departe, spuse Irene, părând mai calmă decât era. Dacă trebuie mai întâi să ne găsească, să-l facem să depună efort. Arătă spre scară.

– Și apoi?

Era o întrebare bună. Cum să lupte cu Alberich într-un mediu controlat de el? Locul era o pervertire a Bibliotecii, cu cărți care conțineau lucruri lipsite de sens, camere identice, fără un indice...

Vocea lui Alberich se ridică din adâncuri către ele, în timp ce urcau pe scări în goană.

– Sunt impresionat, murmură el.

– Chiar este? întrebă Zayanna.

– Nu, răspunse Irene.

– De ce să nu fiu impresionat? Ai găsit o cale să ajungi aici. Ți-ai convins însoțitoarea să te ajute. Știam că ești competentă, dar nici chiar așa.

Irene asculta doar pe jumătate. Ori era o altă încercare a lui Alberich de a o convinge să i se alăture, ori doar se juca și avea să li se întâmple ceva oribil în clipa în care lăsau garda jos. Nicio opțiune nu era utilă. Apoi, când ea și Zayanna intrară împleticindu-se în următoarea cameră, văzu fața lui Zayanna. Un gând neplăcut o trezi, de parcă ar fi tras-o cineva de păr. *Pe care dintre noi încearcă să o convingă? Și dacă Zayanna îl ascultă?*

Trebuia să găsească repede centrul. Avea nevoie de hartă. Dar tot ce avea erau cărți cu nonsensuri... care, dacă se gândea mai bine, erau o parte esențială a acestui loc. Se putea *folosi* de asta.

Zayanna țipă și arătă. Umbra se prelingea pe scară. Degete lungi, ca niște rămurele, se răspândeau pe podea, după ele. Alergară.

Irene smulse o carte de pe raftul din camera de alături când se împleticiră înăuntru. Păru să îi pulseze în mâini, cu coperta de piele portocalie în nuanța frunzelor de toamnă. O deschise, dar conținutul era la fel de lipsit de sens ca în toate cele deschise până atunci.

– Ai timp de citit? se răți Zayanna.

– Depinde de carte. Irene o apucă bine. **Carte pe care o țin, ghidează-mă spre centrul bibliotecii!**

Cartea din mâna ei tremură, de parcă ar fi încercat să se elibereze, apoi o trase către ușa din stânga lor. În aceeași clipă, umbra ajunse lângă ele, întinzându-se de la podea până la jumătatea distanței până la tavan. Dădu să o apuce pe Irene.

– **Lumini, stingeți-vă!** strigă Irene cât de tare putu.

Toate luminile din cameră și din cele alăturate, în care ajunsese vocea ei, se stinseră. Le înconjură un întuneric total. Se întinse după mâna lui Zayanna, pe care o simți caldă, tremurând.

Apoi, ceva îi atinse umărul.

– Serios, Rază, simți vocea lui Alberich chiar în spatele ei. Credeai că asta m-ar opri?

Irene țâșni în direcția ușii, condusă de cartea pe care o ținea strâns. Vocea ei ajunsese departe: ea și Zayanna se împleticiră orbește prin două încăperi întunecate, înainte să ajungă la una cu luminile aprinse. Cartea o trase spre scară, în jos. În spatele ei, o auzi pe Zayanna icnind de șoc și se întoarse să vadă ce se petrece.

– Dă-o jos, dragă! Zayanna arăta spre haina lui Irene. *Repede.* Ai ceva pe spatele...

Unde m-a atins Alberich... Cu viteza dată de panică, Irene își aruncă haina de pe umeri, lăsând-o să cadă pe podea. Pe umăr avea o pată de mucegai în formă de amprentă, care se întindea. Se scuturâ dezgustată, apoi încercă să se uite peste umăr ca să-și vadă spatele.

– Este încă acolo? A pătruns?

– Cred c-a intrat puțin prin haina aia, spuse Zayanna. Își țuguie buzele, cât Irene dădea jos și mantia. Acum cred că ești bine, dragă. Este un lucru bun că porți atâtea straturi.

Mucegaiul se întindea cu repeziciune, colonizând haina în pete urâte de cenușiu cu alb, aceeași nuanță ca a cărților de culoarea oaselor de pe rafturile din camera în care se aflau.

– Trebuie să ne mișcăm, spuse Irene. Dacă nu folosesc Limba și nu stăm într-un loc, îi va lua mai mult să ne găsească. Cred. Sper.

– Nu-mi dau seama de ce îi ia atât, spuse Zayanna, în timp ce alergau pe scări în jos, urmând cartea. Ceasul îndepărtat părea să bată o contramăsură a pașilor lor, cu ticăitul său echilibrat. Dacă vede totul, de ce nu se întinde să ne strivească?

– Nu știu, dar nu mă plâng. Cartea le duse spre dreapta, apoi trei camere una după alta, apoi iar în jos. Trăgea mai puternic acum. Cred că ne apropiem.

– Îți dai seama că poate fi o capcană.

Tonul lui Zayanna era, mai degrabă, al cuiva care face presupoziții.

– Unele lucruri merită să riști o capcană pentru ele.

– Pentru tine, draga mea. Zayanna aruncă o privire spre cărțile cu coperte violet pe lângă care treceau, apoi ridică din umeri. Sunt o persoană comunicativă, nu un vânător de cărți.

– Ar fi simpatic să rămân doar vânător de cărți. Irene era în pragul unei căderi nervoase, tresărind la fiecare scârțâit sau

geamăt al unui raft supraîncărcat și privind agitată umbrele din fiecare încăpere. Ceasul părea să ticăie mai tare acum, iar fiecare ticăit era un pas cu care se apropia mai mult apocalipsa. Eram bucuroasă când era vorba *doar* despre cărți!

– Serios? Zayanna ridică din umeri. Eu nu pot să judec, draga mea, dar mi se pare că te simțeai minunat cu prietenii aceia ai tăi. Mă întreb dacă îi vom mai revedea vreodată.

Întrebarea era mai degrabă retorică decât serioasă. Nu își făcea griji în privința asta cu adevărat.

– Mi-am petrecut mare parte din viață preferând cărțile oamenilor, spuse Irene, sec. Doar pentru că îmi plac câțiva oameni nu schimbă nimic.

– Pe mine mă placi?

Bunul-simț o îndemna pe Irene să spună *desigur* și să o liniștească pe Zayanna. Dar era supărată, și încă pe bună dreptate, pentru multiplele tentative de asasinat și pentru că Zayanna fusese complice la încercarea lui Alberich de a distruge Biblioteca. Avea toate motivele să îi dea o replică usturătoare. *În fond, de ce mi-ar plăcea cineva capabil de toate astea?* În cele din urmă, spuse:

– Mai mult decât ar trebui.

Următoarea cameră era prima dintre toate în care intraseră până atunci, unde toate cărțile erau legate în negru. Nu avea scară și se vedeau doar două uși: cea pe care intraseră și alta, în celălalt capăt al camerei.

– Arată teribil de promițător, comentă Zayanna.

– N-aș alege același cuvânt s-o descriu. Irene făcu un pas spre ușa îndepărtată. Să fii pregătită pentru orice.

O atinse cu cartea legată în portocaliu pe care o ținea încă.

Spre surprinderea ei, ușa se deschise imediat. Dincolo de ea era un spațiu deschis, un teren aglomerat de rafturi pentru cărți cu înălțimi de la nivelul taliei la câteva etaje. În depărtare, poate la un kilometru, vedea un amestec de scări și puncte luminoase. Spațiul era imens, mai mare decât crezuse că ar putea fi înăuntrul rețelei precum un stup prin care trecuseră. Se întindea de fiecare parte. Și când ridică privirea, crezu că vede rafturi atârnând de tavan, la o înălțime incredibilă. O lumină roșie ca sângele, dintr-o

sursă necunoscută, scălda întreg spațiul, reflectându-se din podeaua de lemn întunecat. Ticăitul ceasului răsuna pe fundal, mai rapid.

– Nu e posibil să nu existe o alarmă, spuse Irene încet. Va trebui să mergem repede, în liniște.

– Unde?

– În centru, unde altundeva?

– Se va aștepta să mergem acolo.

– Ghinion.

Irene inspiră adânc, își vârî cartea sub braț și trecu pragul.

Zgomotul părea emis de o mie de freze mușcând dintr-o mie de dinți inocenți. Zgudui toată zona și li se înfipse dureros în urechi. Cărțile se clătinară pe rafturile lor: cele care cădeau de la o înălțime mai mare se rostogoliră ca niște păsări speriate, într-un amestec de coperte colorate și pagini spălăcite, care se izbiră brusc de podea. Irene renunță înciudată la orice speranță de furișare și o luă la fugă.

– Surpriză, spuse Alberich din spatele ei.

Irene se întoarse la timp să vadă cum mai multe biblioteci înalte cât niște palate în stil georgian cădeau spre ea. Nu se mișcau cu viteza normală a gravitației, ci cum îndoi un deget spre palmă. Umbra sa blocă lumina roșiatică și nu mai avu timp să se ferească și nici să folosească Limba... Zayanna o împinse din spate, aruncând-o înainte. Irene își pierdu echilibrul și se rostogoli, încercând să continue să se miște și să evite impactul cumplit. Apoi, biblioteca lovi podeaua, iar impactul o mai aruncă trei metri în față. Se opri dureros la baza unui alt raft. Din el ieșeau cărți care aterizară pe ea, în unde mărunte de șoc, lovindu-i brațul pe care îl ridicase automat ca să-și apere capul.

Tăcere.

Ridică privirea.

Zayanna zăcea sub marginea bibliotecii, cu o jumătate de trup prinsă sub aceasta, într-o baltă de sânge care se lățea.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI

Irene se grăbi spre locul în care zăcea Zayanna. Totul era tăcere, mai puţin numărătoarea secundelor, a căror trecere era marcată, fără pic de remuşcare, de ceas. Niciun alt raft nu căzu. Pământul nu i se căscă sub picioare. Nimic nu mai încercă să o ucidă.

Bineînţeles că nu, se gândi, din adâncurile furiei şi durerii sale. *Nu încă. Doar după ce Alberich mă vede cum o privesc murind.*

– Zayanna? şopti ea, atingând încheietura celeilalte femei. Încă îi simţea pulsul. Dar balta de sânge se lăţea, neagră în lumina roşiatică. Zayanna, rezistă. Stai să ridic ăsta. Te trag afară şi apoi... Apoi ce?

Limba putea închide temporar o rană sau pune la loc un os, dar nu putea vindeca, şi cu atât mai puţin nu putea aduce morţii înapoi.

– Dragă?

Ochii lui Zayanna se deschiseră, dar avea privirea înceţoşată. Tuşi puţin, încercând să respire, şi se întinse după mâna lui Irene.

– Da, sunt aici. Irene încercă să îi vorbească liniştitor. Îmi pare rău că te-am târât aici. Rezistă. O să...

– Nu te consuma, murmură Zayanna. Ai nevoie de energie. Mâna ei o strânse pe a lui Irene, într-un *ştim amândouă că mor* fără cuvinte. Ştii ce e ciudat?

– Ce? întrebă Irene.

Dar vocea lui Zayanna se stinse pentru moment. Avea ochii uscaţi. În interiorul ei clocotea furia, fierbinte ca lava, şi nu lăsa loc de nimic care i-ar fi înceţoşat vederea sau ar fi distras-o de la ţelul ei.

– Nu trebuia să te împing în halul ăsta. Zayanna clipi ca un copil care adoarme: Te-aș fi putut minți de la bun început. L-aș fi putut lăsa să te ucidă. Abia dacă i se mai auzea vocea acum, subțire, fragilă: Nu înțeleg...

Respirația i se opri. Ceasul tică o dată.

– Cât de ciudat!

Era vocea lui Alberich. Irene ridică privirea și văzu umbra întinsă peste rafturile distruse. Avea vreo zece metri înălțime și era răsucită și cocârjată, astfel încât capul să îi fie întors spre ea.

– Am recrutat din Neam persoane care aveau toate motivele să deteste Biblioteca și suferiseră din cauza acțiunilor Bibliotecarilor. Când Zayanna te-a solicitat pe tine, mi s-a părut ideal. De ce și-a schimbat părerea?

Irene dădu drumul mâinii lui Zayanna.

– Eroare umană? sugeră ea; poalele fustei îi erau îmbibate de sângele lui Zayanna, deși în lumina stacojie sângele era negru, nu roșu.

– A ei?

– A ta. Chiar nu era genul care să urască pe cineva. Ceva se răsuci înăuntrul ei, la gândul acela. Era o persoană mult mai bună decât mine.

– Unde *era* este cuvântul de bază. Simțea umbra privind-o. Nu, nu era doar umbra, ci întreg locul, iar Alberich reușise cumva să se infiltreze în el. Cred că ar trebui să-ți dau o șansă, Raza mea. Avem câteva minute înainte să bată ceasul miezul nopții, iar Biblioteca să... se oprească. Ai venit să mi te alături? De aceea ești aici?

– Eu... Irene își înghiți un suspin. Trebuia să sune realist. Nu avea decât o șansă: Credeam că te puteam opri. Credeam... Ah, Zayanna...

Își mușcă limba cât să îi apară lacrimi în ochi și se aplecă să o ia în brațe pe femeia moartă. Mâna ei, ascunsă de corpul lui Zayanna și de fuste, pipăi până simți umezeala bălții de sânge. Funcționând pe bază de atingere și amintire, începu să traseze cu degetele pe podea. Era un truc pe care-l mai folosise și îl cunoștea. Dacă Alberich era atent la ce făcea, și nu la plânsul ei, și-ar fi putut da seama și el. Dar era singurul truc pe care-l mai avea...

Ticăitul ceasului părea să o judece, ca o numărătoare inversă până la verdict.

– Sunt dezamăgit, Raza mea, șopti Alberich de peste tot din jurul ei. Credeam că ai viziune. Credeam că pot face ceva din tine. Dar nu vrei să înveți din greșeli. Îți repeți erorile. Ai fost cântărită și te-am găsit nepotrivită. Care-ți sunt ultimele cuvinte?

Era o deschidere evidentă pentru ca Irene să spună ceva în Limbă. Simțea podeaua tremurând sub ea. Nu mai era solidă, ci aștepta să o înghită înainte să poată rosti un cuvânt. Rafturile se înălțau deasupra ei, gata să cadă peste ea și să o transforme într-o masă de carne. Aerul zumzăia de nerăbdare.

Irene se putea gândi doar că *Durează până ce învăț din greșeli, însă voi ajunge eu acolo. Dar Alberich n-a învățat nimic din asta.* Trasă orbește o curbă finală pe podea, cu degetele însângerate, terminând trei cuvinte în Limbă: ***Nu este Alberich.***

Puterea explodă spre exterior, într-o lovitură mută care-i tăie respirația și o aruncă în raftul sub care zăcuse cu câteva minute în urmă. Zăcu acolo, iar capul parcă îi reverberă, încercând să își adune gândurile conștiente, să se ridice și să se miște. Calitatea aceea a prezenței, care sugera mișcarea iminentă, fusese retrasă din podeaua și rafturile din jurul ei. Ghicise corect, așa cum sperase. Alberich poseda întreaga bibliotecă, și fiindcă era un întreg metafizic, dacă era blocat în afara unei părți a acestuia prin Limbă, era blocat în afara întregului. Cel puțin pentru o vreme. Avea sens, sau ea își dorea cu disperare să aibă sens, mai ales cu energia dată de panică și prin uluiala din urma unei contuzii minore.

Ceva ud îi curgea pe față. Își ridică mâna dreaptă să se atingă, apoi își aminti că încă avea sângele lui Zayanna pe degete, și își folosi mâna stângă. Nu o surprinse când descoperi că îi curgea sânge din nas, din abundență.

Din depărtare se auzi un zgomot, ceva mai puțin egal și precis decât pulsația adâncă a ceasului. Era zgomot de pași.

Panica îi cuprinse inima și i-o răsuci. Se chinui din nou să se ridice în picioare. Capul ei era gol și zumzăia din cauza urmărilor

eforturilor susținute. Trebui să se sprijine de raft pentru a se ridica, și chiar și așa îi fu greu.

Era fie Alberich însuși, în carne și oase, fie un servitor de încredere. Trebuia să ajungă în centrul labirintului înainte să ajungă ei la ea sau înainte ca Alberich să poată umple din nou biblioteca și să o strivească.

Irene se ascunse între două rafturi, încercând să meargă într-o liniște deplină. Nu se uită la Zayanna. Nu era timp să-și ia rămas-bun de la cei morți și nici să le promită răzbunare. *Îmi pare rău, Zayanna,* se gândi. *Ai fi vrut sfârșitul ăsta pentru povestea ta? Sau ai fi preferat să rămâi în viață? Asta este problema când intri prea adânc în pielea personajului...*

Își luă gândul de la gândurile morbide și reveni la situația curentă. Concentrarea și simțul echilibrului îi reveneau, acum că se mișca. Ajunsese până aici. Zayanna murise ca ea să ajungă aici. Irene nu avea de gând să-l lase pe Alberich să câștige.

Nu era suficient de înaltă și nici plasată corespunzător ca să vadă întreaga întindere a bibliotecii dintre ea și punctul central, însă își putea face o impresie. Căi principale de spațiu gol radiau dinspre mijloc precum spițele unei pânze de păianjen, iar între rafturi se aflau spații mai mici, la distanțe inegale.

Pașii din spatele ei se opriseră. Crezu că aude o voce în depărtare, încet, dar insuficient de clar ca să înțeleagă cuvintele.

Ce aș face dacă aș fi Alberich? Aș ști că mă îndrept spre centru. Așa că fie mi-aș lua-o înainte – la naiba cu pronumele! – și aș aștepta într-o ambuscadă, fie aș urca undeva de unde să pot vedea și să mă văd venind...

Se opri să privească mai bine corpurile de bibliotecă din jurul ei. Erau înalte ca niște blocuri-turn, imposibil de înalte pentru dimensiunea bazelor, instabile structural, construcții care ar fi trebuit să se dărâme cu mult înainte să fie burdușite cu cărți. Dar nimeni nu se afla în vârf, privind în jos spre ea. Încă.

Irene se deplasă în zigzag spre centrul bibliotecii, făcând ocoluri și evitând un drum deschis printre rafturi. Încercă să combine, pe cât era omenește posibil, liniștea cu viteza. Alberich

putea intra oricând în mediul fizic iar atunci avea să fie, pentru ea, doar o pată neregulată în fundal.

Dădu un colț, ascunzându-se în umbră și privind în toate părțile. Niciun semn de Alberich. Dar ceva nu era în regulă. Instinctele îi urlau ca o sirenă de avertizare.

Stai așa. Judecând după unghiul cărților, n-ar fi trebuit să existe o umbră acolo. Asta însemna că umbra era aruncată de ceva neregulat. *Adică de...*

– **Cărți, formați un scut deasupra mea!** strigă ea.

În același timp cu vocea care urla de deasupra ei:

– **Rafturi, striviți femeia aceea!**

Cărțile și rafturile se ciocniră deasupra capului ei. Irene alergă să se ascundă într-un potop de lemn și pagini, înjurând tactica adversarului. Ce să facă pentru a-l opri? Trebuia fie să se afle la același nivel cu el, fie să găsească o cale de a se ascunde.

Ridică privirea spre rafturile înalte. *Avea* un avantaj. Era pe pământ. *Forța de atracție gravitațională* reprezenta avantajul ei.

– Ești gata să te predai, Rază? strigă Alberich.

Irene se lipi cu spatele de un raft. Colțurile metalice ale unei cărți necunoscute îi săpau între umeri, iar ea se întoarse în lateral pentru a o scoate de pe raft. Mergea.

– Vrei să strigi *Cine nu-i gata îl iau cu lopata*? întrebă ea.

– Dacă transformi asta într-o poveste pentru copii, să fie una cu morală, o tachină el.

Nu era nici urmă de mișcare în umbrele din jur. Nu înțelegea unde se afla el. Dar umbra pe care o văzuse deasupra ei era aruncată de ceva real, iar vocea care îi vorbea acum era umană. *Lucrul* de mai devreme nu sunase nici pe departe omenesc. Așadar, Alberich era din nou în formă umană. Mai puțin periculos în unele feluri și mai periculos în altele.

– Ai citit vreodată *Petrică Ciuf-Zbârlit*, de Heinrich Hoffmann? o întrebă.

Ușa se deschise și el intră, marele om-foarfecă!

– Părinților mei nu le-a plăcut să citesc povești de groază. Irene se mișcă încetișor, în lateral, privind peste rafturile din jur. Ceasul

suna mai puternic. Se ruga să nu însemne ceva de rău-augur pentru Bibliotecă. Așa că bineînțeles că le citeam.

– Pari genul neascultător. Ar fi trebuit să te recrutez mai devreme. Și iată-l, chiar la marginea curbei unei umbre aruncate pe raftul din stânga ei, echivalentul a două etaje înălțime. Se lăsase în patru labe, micșorându-și umbra, dar acum că-l văzuse îl putea urmări. Oferta mea e încă valabilă.

Irene duse cartea pe care o ținea la buze.

– Tot nu înțeleg ce vrei de la mine, spuse ea, încercând să sune a negociere. Nu sunt singura Bibliotecară tânără. Cu siguranță nu sunt singura care a fost retrogradată. Convinge-mă că nu mă vei ucide în clipa în care ies din ascunziș.

– Ești singura pe care am găsit-o care-i capabilă să citească povestea aceea din exemplarul Grimm.

– Este atât de important pentru tine?

– Da, este. Vezi tu, Raza mea, trebuie să-mi găsesc fiul.

Cuvântul *fiu* nu avu niciun sens, la început. Povestea din exemplarul Grimm pomenea de copilul surorii lui, nu de al lui, iar primul gând al lui Irene fu că Alberich o fi citit ceva greșit. Dar apoi ideile se așezară și simți un gust amar în gură. *Fiul lui. Fiul surorii lui. Ce-i făcuse propriei surori...*

Poate că Alberich se aștepta la reacția ei, pentru că se opri doar o clipă înainte să continue.

– Biblioteca l-a ascuns de mine, Raza mea. Nu am dreptul la sânge din sângele meu?

Erau atât de multe lucruri greșite în întrebarea aceea, că Irene nu se simțea capabilă să răspundă. Se scutură de șocul de moment și șopti cărții din mâinile ei:

– Carte pe care o țin, zboară și răstoarnă bărbatul acela de unde se află!

Cartea țâșni ca o cometă, zgâriindu-i degetele din cauza forței ascensiunii. Un strigăt: **„Rafturi, apărați-mă!"** și pocnetul unui impact ajunseră la ea.

Dar Irene fugea deja.

– **Praf, ascunde-mă!** strigă, ducându-și o fâșie de tul sfâșiat la nas și la gură, ca să se apere de norii de praf care se ridicau.

Își trecu mâna liberă de-a lungul rafturilor din pasaj, ca să nu se ciocnească de ele. Din ochi îi curgeau lacrimi în timp ce clipea cu disperare, încercând să vadă pe unde mergea. Metoda asta de a se ascunde avea câteva probleme. Dar măcar nu o vedea Alberich.

Până când își pierde răbdarea și ridică toate rafturile din zonă, îi șopti sentimentul de anticipare a apocalipsei. *Continuă să fugi.*

Lucrul uluitor era că nu făcuse ca înainte. Nu o afundase în podea și nu chemase tot soiul de forțe haotice să o distrugă. Dacă Irene voia să îl distrugă, ar fi folosit orice avea disponibil.

Doar dacă nu cumva îi scăpase ei ceva. Alberich crease acest loc, sau cel puțin îl falsificase dintr-o lume a Neamului atât de adâncită în haos, că nu mai avea realitate rămasă. O structurase într-un fel. Asta însemna că nu putea dezlănțui puteri haotice după bunul plac, nu mai mult decât ar fi putut un inventator nebun să detoneze dinamită în mijlocul propriului laborator. Asta ar fi explicat câteva lucruri.

Deși nu ar fi salvat-o, dacă o prindea Alberich. Chiar dacă o lăsa în viață, dacă i-ar fi spus despre fiul... lui. Nu se putea abține să nu răsfoiască o listă mentală de Bibliotecari cunoscuți, întrebându-se dacă nu cumva erau fiul cu pricina. Se pricepea mai bine la discutarea gusturilor literare decât a poveștilor lor de dinainte de Bibliotecă, dar nu credea că vreunul dintre ei ar fi putut avea o asemenea poveste.

Ceața și praful o orbeau aproape la fel de tare ca pe Alberich, iar ea fu luată prin surprindere când se împletici în zona centrală. Era conștientă de existența unui spațiu larg deschis în fața ei, chiar dacă nu-l vedea încă limpede, și de un soi de încâlceală masivă de scări întunecate și lumini puternice.

– **Rafturi!** veni un țipăt furios de deasupra ei. **Blocați-i drumul!**

Cele două corpuri de bibliotecă înalte din dreapta și din stânga ei se aplecară și se prăbușiră într-o alunecare masivă de rafturi și cărți. Paginile umplură aerul, amestecându-se cu praful și rostogolindu-se ca niște fulgi imenși. Trebui să se ferească disperată, pentru

a evita să fie lovită de rafturile care cădeau, și apoi drumul ei fu complet blocat. Trebuia să se cațăre peste ele sau să le ocolească – oricare dintre variante ar fi irosit timp și ar fi dat-o la iveală.

Ceva care o rodea de ceva vreme ieși la suprafață. *Aceasta este o lume haotică. Alberich folosește Limba mai degrabă pentru a-și schița intențiile decât pentru a face descrieri exacte. Eu fac la fel. Cât de mult pot exagera?*

Scrâșni din dinți și se pregăti.

– Podea! Deschide-te sub barieră și lasă-mă să trec!

Podeaua gemu, apoi se crăpă cu dificultate, iar cele două bucăți se dădură la o parte precum marginile unei răni. Golul creat dincolo de corpurile de bibliotecă răsturnate era îngust, neregulat, întunecat și plin de așchii... dar părea suficient de mare să-i permită lui Irene să treacă prin el. Cu o rugăciune mută ca Alberich să nu o vadă și ca următoarele lui cuvinte să nu includă verbe precum *a închide*, *a strivi* sau *a zdrobi*, Irene se strecură prin despicătură. Trebui să-și coboare capul și să se îndese înăuntru, și cu fiecare respirație gâfâită i se părea că podeaua o apăsa și era pe cale să se închidă la loc.

Ieși pe cealaltă parte, cu un icnet de ușurare. Praful nu era atât de dens sau de iritant – poate că bariera de rafturi îl blocase sau poate că se așeza deja – și putea vedea construcția din inima bibliotecii lui Alberich.

Era un amestec de scări metalice și cărți, poate de vreo sută de metri, la o primă vedere. Scările se încolăceau unele în jurul celorlalte, ignorând constrângerile meschine precum balustradele sau suporturile și ridicându-se la câteva etaje în colțuri. Cărțile sclipeau în mijlocul metalului întunecat, răspândite într-un soi de model și generând o lumină proprie. În mijlocul modelului de cărți și scări era ceasul, care ticăia încă. Era un ecran încețoșat, care atârna în aer, cu brațe palide ca fildeșul ce se mișcau tot mai aproape de miezul nopții. Nu sclipea, nu strălucea. Era un punct al beznei absolute, cum își imagina Irene o gaură neagră, dacă ar fi primit formă fizică și ar fi fost redusă la scara aceea. Și nu i se părea. Chiar ticăia mai repede.

Înainte să bată miezul nopții, spusese Alberich. Aproape că nu mai avea timp.

Avea tot soiul de opțiuni. Să oprească de îndată ceasul sau să mute cărțile erau cele mai evidente. Irene alergă spre cele mai apropiate scări. Picioarele îi răsunară pe treptele metalice. Oboseala dispăruse, acum că era atât de aproape de reușită.

Ajunse la prima oprire, unde aștepta una dintre cărți. Partea minții ei care era distrasă în momente de pericol letal nu se putu abține să nu-și pună întrebări despre ea. Trebuia să fie unul dintre acele specimene unice pe care Alberich le furase. De unde era, cine era autorul, care era titlul – și când se termina totul, avea șansa de a o citi?

Apoi văzu că în jurul ei se afla o cușcă delicată. Rețeaua de oțel era suficient de mare să-i permită să examineze cartea, dar sigur nu și să o scoată afară. Nu exista nici lacăt, nici cheie. Cuvinte în Limbă fuseseră gravate în metal, dar nu le recunoscu. Erau într-un vocabular pe care nu îl învățase.

– Rază! strigă Alberich.

Irene ridică privirea și îl văzu venind spre scările întortocheate, pășind prin aer pe un pod de cărți care se rostogoliră când trecea.

Era prima dată când îl vedea în carne și oase, în toată vânătoarea. Era înalt și teribil de slab – presupunând că era într-adevăr un corp care semăna cu originalul, și nu o altă piele furată. Mantia neagră, cu glugă (ce clișeu!) era drapată deasupra trupului său sfrijit, fluturând în vântul care sufla paginile și praful în peisajul creat de corpurile de bibliotecă. Părul lui șaten era vârstat cu cenușiu și se rărea ca o tonsură de călugăr, însă Alberich mergea cu pasul ferm al unui tânăr.

Se gândi să folosească Limba pentru a-i trage cărțile de sub picioare și a-l lăsa să cadă, dar părea ceva prea evident. În plus, ar fi putut să comande cărților să se ridice iar. Nu se mai duelase niciodată așa. Trebuia să lovești într-un fel pe care adversarul să nu îl poată contracara.

Cartea ședea mai departe în cușcă, parcă ironizând-o.

– Da? spuse ea.

Ar fi putut ordona tuturor cuștilor să se deschidă, iar cărților să zboare afară? Dar să-și ia timpul necesar pentru un asemenea ordin i-ar fi dat lui Alberich timp să spună o întreagă propoziție drept contraatac. El păși de pe podul de cărți pe una dintre scările mai îndepărtate, la vreo douăzeci de metri de ea și la cinci metri mai sus.

– Ai terminat cu revolta adolescentină?

– Nu, răspunse Irene. Se întinse ca să atingă cușca, dar își trase degetele înapoi când simți înțepătura puterii haotice a fierului. Apropie-te și îți arăt.

Ar fi putut comanda scărilor metalice să îl prindă? Ce ar fi putut spune ca Alberich să nu-l poată folosi?

– Vreau să-ți spun un lucru. Propozițiile lui erau acum mai scurte, mai bruște. (Era o măsură de siguranță, în caz că ea contraataca în mijlocul metaforei?) Casa ta? Părinții tăi? O să îi găsesc. M-ai supărat, așa că ei vor plăti pentru asta.

Era o amenințare meschină, înciudată. Dar răutatea pură din tonul lui o făcu pe Irene să tresară.

– N-ai nicio șansă, replică ea, apropiindu-se din lateral de o întindere orizontală de alee. Poate că îi ieșea ceva dacă ajungea la ceas.

– Da? Serios? Am avut parte de secole de viață. Mă pricep la ce fac.

Alberich stătea la distanță, dar începu să parcurgă o rută paralelă cu a ei, în mod limpede plănuind să rămână între ea și ceas. Irene râse. Nu îi ieși prea bine, dar îi mai ridică moralul.

– Nu înțelegi. Părinții mei sunt *Bibliotecari*. Pot fugi de tine pe vecie!

Spre surprinderea ei, Alberich se opri.

– Ce sunt?

– Bibliotecari. Ca tine sau ca mine. Se întrebă ce spusese de reușise să îl tulbure. Deci...

Apoi îi văzu chipul limpede, iar cuvintele îi înghețară pe buze. Nu era șocat, nici tulburat. Era amuzat. Fața lui arăta bătrână de secole, secole care-i lăsaseră riduri de cruzime gravate în jurul gurii,

și ochi la fel de limpezi ca Limba însăși. Vocea lui era bine-dispusă când rosti:

– Raza mea dragă, fetița mea. Nu este posibil. Eu știu prea bine. Doi Bibliotecari *nu pot avea un copil*.

Irene clipi. Afirmația nu avea sens.

– Dar ai spus că ai un fiu...

– De acolo știu. Începu să meargă iar. Nu ai idee de ce a fost nevoie. A trebuit să o duc în adâncurile haosului ca să fac să fie posibil. Totul pentru un fiu pe care voi îl țineți ascuns de mine. Gura lui se căscă imposibil, iar tonul lui deveni răget: Deci *nu mă insulta* cu asemenea povești.

– Crezi ce vrei, se răsti Irene.

Era mai aproape de ceas. Din păcate, apropierea implica o cădere verticală de vreo cinci metri înainte să se poată apropia mai mult pe orizontală. Era posibilă cu atenție și cu ajutorul Limbii, dar mai puțin promițătoare cât era Alberich acolo, să o încurce.

– Eu știu...

– Cu siguranță, nu știi nimic, o întrerupse el. Și nici nu ți-a spus nimeni, fără îndoială pentru a-ți proteja sentimentele și a-ți păstra loialitatea. Ești de la orfelinat, Rază? Sau ai fost furată din pătuț? Mergea mai repede acum, cu pașii în ritmul bătăilor ceasului. Dacă n-ar fi fost supărarea pricinuită, mi-ar fi părut rău pentru tine. Știu cum e să simți că toată viața ta s-a bazat pe o minciună.

– Serios? La tine ce-a fost? Era o replică slabă, dar era tot ce putea Irene.

Restul minții sale era inundat de conceptul că nu era ce crezuse că este. Pentru fiecare obiecție de genul *minte* și *de ce să îl cred* și încearcă să te deruteze, exista un contraargument: felul în care el fusese surprins, autentic, când îi spusese că era copila a doi Bibliotecari. Ar fi putut jura că nu se prefăcuse.

Era vreo diferență dacă nu era, de fapt, copila celor pe care-i numea părinți? Dacă nașterea ei era o minciună, era oare chiar atât de importantă?

– Biblioteca pretinde că ar păstra echilibrul dintre haos și ordine, însă este o minciună. Asta li se servește copiilor, pentru a-i

ține cuminți și ascultători. Erau acum la același nivel, iar el se opri să o privească: Dacă mi te alături, îți spun adevărul.

Irene își aminti un rând din cartea de povești a Fraților Grimm, citită cu luni în urmă, despre Alberich și sora lui.

– Are vreo legătură cu „secretul Bibliotecii"? întrebă ea. Cel pe care „îl purtăm cu toții însemnat pe spate"? Dar chiar și dacă ar exista un secret, de ce ar fi Biblioteca o minciună?

– Credința oarbă este doar un alt termen pentru sclavie, spuse Alberich. Spui că păstrezi echilibrul, dar nu faci decât să încurajezi stagnarea. Trezește-te, Rază! Deschide ochii. Dacă ești prea oarbă să vezi la scară mare, nu *simți* nimic pentru cărțile date Bibliotecii? Uită-te la cartea de lângă tine.

Arătă spre cușca de metal din apropiere, în care se afla un manuscris legat cu panglici aurii și purpurii. Vocea lui era plină de mândrie și de lăcomie, de pofta colecționarului. Dar vorbea de parcă se aștepta ca ea să îi înțeleagă dorința, spiritul voios al proprietății acelor cărți neprețuite. Poate că îl înțelegea.

– Este *Mabinogionul* complet, continuă el, cu povestea integrală a lui Culhwch și Olwen. *Toate* aventurile! Și aceea, arătă el spre stânga, este *La Quiquengrogne*, urmarea *Cocoșatului de la Notre-Dame*... Alte cărți de aici, sute, sunt toate *unice*. Cărți pe care nu le vei vedea altundeva. Cărți care ar fi mândria oricărei colecții.

– Și le-ai furat!

– Doar pentru că Biblioteca n-a ajuns prima la ele. **Metal, reține-i picioarele!**

Folosise Limba fără nicio schimbare de ton sau expresie, așa că Irene fu luată prin surprindere când scara pe care se afla se ridică și îi cuprinse pantofii, încleindu-se în jurul gleznelor sale. O cuprinse amărăciunea când își dădu seama că fusese distrasă de conversație. *De promisiunea cărților și secretelor. Ce momeală mai bună exista?* Fără îndoială că ar fi putut desface metalul la fel de simplu cum îl ferecase Alberich, dar asta i-ar fi dat timp pentru ceva mai cumplit.

Ceasul bătu mai departe, iar aerul păru să tremure de puterea și tensiunea în creștere. Mai multe pagini sfâșiate fluturară în jur ca niște molii imense.

– N-o să doară, spuse Alberich, pe un ton pretins liniștitor, dar ochii îi erau plini de amuzamentul crud pe care-l văzuse mai devreme.

– Ce n-o să doară?

Trebuia să existe un răspuns. Trebuia să salveze Biblioteca. Cărțile. Pe ea însăși.

– Haosul. Există un moment în care corpul ori îl acceptă, ori se distruge. Al meu l-a acceptat. Și uite ce pot face! Își întinse brațele într-un gest care îmbrățișă ceasul, scările răsucite și biblioteca nebuniei. Mi te vei alătura sau vei muri. Spune-mi, Raza mea, nu ți se pare o ușurare să nu mai ai de ales? Să știi că s-a terminat? Te poți relaxa. Poți înceta să mai fii unealta părinților.

Vorbea cursiv, cu indulgența mărinimoasă a unui om care se bucura de cuvintele lui, dar ochii săi erau mereu ațintiți asupra ei. Aștepta ca Irene să folosească Limba, ca să încerce să se elibereze sau să îl ucidă.

Irene inspiră adânc. *De ce nu spui* da *pentru moment?* îi sugera instinctul de conservare. *Ai câștiga timp. Îi spui lui Alberich o parte din ce vrea să știe. Îi câștigi încrederea. Ești practică. I-ai spus lui Bradamant mai devreme că nu are sens să te lași ucisă.*

Iar cărțile de aici erau unice, erau rezultatele anilor de furtișaguri ale lui Alberich. Cu siguranță merita să le salveze? Chiar dacă însemna sclavie și trădarea Bibliotecii...

Nu. Era vorba despre priorități, își dădu ea seama. Aceste cărți erau o prioritate. Propria ei viață era o prioritate. Dar Biblioteca și toți ceilalți Bibliotecari și toate cărțile *de acolo* erau cea mai mare prioritate.

– Ai dreptate, spuse ea. Este o ușurare. **Hârtie, ARZI!**

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE

Strigătul lui Irene răsună în labirintul de scări. Cărţile se aprinseră ca nişte nove, scânteind ca inimile stelelor. Fără ezitare, fără aprinderea lentă a marginilor sau procese treptate. Arseră de parcă se bucurau să ardă. Paginile plutitoare se aprinseră şi ele, cuprinse apoi brusc de o energie subită, iar rafturile din jur se clătinară din cauza forţei impactului, când conţinutul lor se aprinse pe loc.

Ceasul scoase un ultim ticăit şi se opri.

– Nu! strigă Alberich. Se uita la ea de parcă ea ar fi fost criminala, aberaţia, nebuna. **Focuri, stingeţi-vă!**

Pentru o clipă, Irene se temu că ar fi putut reuşi să stingă flăcările. Dar ele părură să crească în intensitate când le numi în Limbă. Îşi aminti propriile încercări de a stinge focul când ea şi Kai fuseseră blocaţi de o poartă stricată. Poate că era vorba despre amestecul de haos şi de Limbă. Poate că era puterea lucrării lui Alberich întoarsă împotriva lui.

Poate trebuia să se dea la o parte, înainte să îşi întoarcă atenţia spre *ea*.

– **Metal, eliberează-mi pantofii!** şuieră ea şi făcu un pas lateral când scara se retrase.

Manuscrisul de lângă ea se transforma în cenuşă în interiorul cuştii. Fusese un document unic, singurul exemplar dintr-o poveste care nu exista decât într-o singură lume. Acum, îl distrusese, la fel ca şi pe sute altele. Simţise ruşine pentru multe lucruri în

viață – meschinării, erori sociale, lipsa manierelor, momente de prostie –, dar rareori o cunoscuse în stare pură, ca acum.

Încercă să împingă asta într-o cutiuță din minte, și aproape că reuși, privind în jur după o țintă. Ideile erau limitate și situația se înrăutățea. Focul se întindea într-un cerc mare, sărind de la un raft la altul. Paginile care ardeau purtau flăcările cu ele ca pe o boală contagioasă. Rafturile înalte începeau să se aplece și să se răstoarne, când bazele li se aprindeau și ardeau.

Pentru moment, se hotărî că voia să scape de Alberich. El încă urla la flăcări și la ceas, de parcă volumul ar fi putut obliga la ascultare. Ea fugi de-a lungul pasarelei, cu rămășițele fustei fluturând în urma ei. Alegând scări la întâmplare, alergă în jurul exteriorului rețelei, căutând o ieșire.

Ceasul tăcuse. La fel și Alberich. Singurul zgomot era răcnetul tot mai intens al flăcărilor și sunetul pașilor pe scările metalice. Fumul se cernea prin aer în șomoioage albe – subțiri deocamdată, dar în creștere.

– Incendiatoare de cărți!

Furia și trădarea din vocea lui Alberich o făcură pe Irene să se cutremure iar de rușine. Nu era pentru c-o spunea el, ci pentru că dădea glas propriilor ei gânduri. O parte din ea – o parte foarte proastă și lipsită de minte – chiar simțea că moartea ar fi fost o pedeapsă echitabilă pentru ce făcuse.

– Razã, vei *suferi* pentru asta!

Nu era chiar cea mai specifică sau mai sângeroasă dintre amenințările pe care le auzise Irene, dar furia și răutatea din ea îi dădură un motiv în plus să fugă. Din păcate, ajunsese într-un colț al structurii și singurele opțiuni erau în sus sau în jos. În jos ar fi ajuns la nivelul solului care poate că-i oferea o șansă de scăpare, dacă reușea să găsească o cale printre rafturile care ardeau și se prăbușeau. I-ar fi dat lui Alberich avantajul clar al înălțimii de la care să strige piedici și blesteme, în Limbă. În sus... nu prea avea unde să meargă. Ar fi fost blocată. Doar dacă n-ar fi putut forma un pod de cărți, așa cum făcuse Alberich mai devreme?

Să cazi de la înălțime este unul dintre cele mai rapide și mai ușoare moduri disponibile de a muri, îi șopti un firicel de disperare. *Ca să știi.*

Nu avea de gând să își piardă răbdarea. Nu voia să renunțe.

– **Fum, sufocă femeia aceea!** răsună vocea lui Alberich.

Fuioarele palide de fum se solidificară, comasându-se și îndreptându-se spre Irene.

– **Aer, suflă fumul departe de mine!** se bâlbâi ea.

Primul firicel de fum îi atinse fața și îi flutură pe buze, iar în spatele său se adunară altele, plutind în jurul ei și urcându-i spre gură. O pală iute de vânt împrăștie fumul și o lăsă să respire, dar nu exista o definiție reală a permanenței pentru aerul în mișcare. Fuioarele de fum începură să se adune iar, și ea fugi în sus pe scări, cu o bucată ruptă din fustă peste nas și gură.

Trecu pe lângă altă carte în cușcă. Era cenușă acum, și o coloană groasă de fum negru și unsuros se ridica din leșul ei. Era tot mai greu să respire – nu doar din cauza fumului stârnit de Alberich împotriva ei, ci și din cauza *restului* de fum din aer. Se strecura printre treptele metalice în chip de panglici și se ridica în norișori mișcători către tavanul îndepărtat. Nu îl mai vedea pe Alberich.

Cu siguranță, acesta era iadul Bibliotecarilor, plin de cărți aprinse, fum și foc. Ar fi trebuit să fugă, dar nu avea unde.

Irene tuși, cu plămânii usturând-o și gura plină de gustul cenușii. Trebuia să atace.

– **Scări, deschideți-vă sub picioarele lui**, strigă ea.

Zăngănitul metalului care se prăbușea îi răspunse, dar nu auzi nicio prăbușire și niciun strigăt omenesc. *La naiba!* Alergă de-a lungul unei pasarele deschise, trecând pe lângă alte cuști de cărți, apoi se opri când silueta lui Alberich apăru din mijlocul fumului în fața ei.

Deschise gura să vorbească, când un muget imens veni dinspre rafturile exterioare și o umbră se lăsă între ei doi. Atât el, cât și Irene se întoarseră să vadă. Unul dintre cele mai înalte corpuri de bibliotecă începuse să cadă și se înclina spre aranjamentul central

de scări, aproape în ralanti. Cărțile alunecau de pe el, împrăștiindu-se în toate direcțiile.

Nu era timp de atacuri reciproce și nici măcar Limba n-ar fi putut opri colosul din cădere. Amândoi se întoarseră și alergară în direcții opuse.

Apoi, lovi.

Impactul zgâlțâi structura încâlcită de scări, când scândurile grele ale corpului de bibliotecă tăiară metalul și făcură pasarelele să se prăbușească sub greutatea lor. Irene se apucă de pasarelă cu puterea disperării, în timp ce aceasta tremura și se înclina într-o parte. Se târî pe ea, tușind, până când se echilibră și reuși să se ridice în picioare. Apoi privi în urma ei.

Chiar și prin fum vedea că raftul căzut frânsese în două structura centrală. Rămășițe de scări și pasarele încă existau pe ambele părți, dar centrul, în care se aflase ceasul, era acum o masă de lemn și hârtie. Rafturile distruse deveniseră un rug aprins, care se umfla și ardea tot mai tare cu fiecare clipă.

– Rază! Vocea lui Alberich răzbătu peste flăcările care trosneau. Nu ai câștigat!

– Mie mi se pare că da, strigă ea înapoi. Era stupid și lipsit de sens să schimbe insulte în momentul acela, când erau amândoi pe punctul de a muri în chinuri, dar se simțea bine să aibă ultimul cuvânt.

– Chiar dacă aștept o mie de ani, tot îmi voi găsi fiul. Pentru o clipă, îi văzu silueta prin flăcări, cu mantia fluturând în vântul fierbinte. Mă va răzbuna. Iar tu vei pieri odată cu mine.

– Nu se poate să le primești pe toate trei, spuse Irene, mai mult pentru sine.

Se clătina de la căldură și fum, și trebui să se sprijine de balustradă. Poate că ar fi fost mai ușor să cadă. Nu avea cum să iasă de acolo. Ar fi putut accepta și termina lucrurile repede.

– Nu cred că merge...

O umbră o acoperi, iar când ridică privirea ca să vadă o altă clădire prăbușindu-se, observă un dragon. Era Kai. Lumina roșiatică îi transforma aripile albastre în ametist fluid. O umbră,

nedefinită în atâta fum, era agățată de spinarea lui. Vale? Nu putea fi sigură.

Șocul de a-l vedea pe Kai fu ca un jet de apă rece în față și-i curăță disperarea. Pe rând. Trebuia să-l distragă pe Alberich.

– **Metal, prinde-l pe Alberich!** strigă ea, cu toată voința. **Balustrade, străpungeți-l pe Alberich! Fum, orbește-l pe Alberich...**

Striga în timp ce alerga deja spre cel mai apropiat punct înalt. Nu putea ajunge pe pământ, iar acolo Kai nu ar fi avut oricum spațiu să aterizeze, așa că trebuia să urce cât de sus putea și să se roage. În spatele ei, îl auzea pe Alberich strigând contraatacuri furioase și protejându-se. Fumul se ridica în jurul poziției lui, la fel de dens precum cel londonez.

La stânga ei se afla un punct înalt convenabil, cândva un semi-turn de scări, transformat acum într-o masă pe jumătate prăbușită, înclinată într-un unghi periculos. Irene se apropie de el, apucându-se cu o mână și făcând semne disperate cu cealaltă. Își dori să fi avut un steag de semnalizare, dar nu îi mai rămăsese mare lucru din rochie.

Deasupra, dragonul plonjă și se avântă într-o curbă, îndreptându-se spre semi-turnul pe care se ghemuise Irene. Părea să se miște lent, aproape leneș, cu aripile întinse să planeze, dar ajunsese la jumătatea drumului înainte să poată Irene clipi.

– **Scară, desprinde-te de scară!**

Vocea lui Alberich răsună prin foc, iar treptele de sub Irene tremurară. Șuruburile țâșniră afară și garniturile se desprinseră. Simți metalul agitându-se sub ea, ținut pe loc doar de faptul că era în mare parte distrus și se sprijinea oricum laolaltă. Ceva se desprinse, însă, cu un pocnet final, și semi-turnul alunecă într-o parte.

Irene cădea.

Kai se răsuci într-o parte, cu o aripă spre pământ și alta spre cer, și când tăie aerul pe lângă semi-turn, Vale o prinse de mână.

Se lovi de spinarea lui Kai, iar solzii lui îi zgâriară obrazul și brațul. Umărul îi urla de efort. Vale striga la ea să reziste, dar nu avea de ce să se țină. Își înfipse degetele, în bătaia vântului. Kai se

înclină iar, revenind la orizontală, iar ea se strecură mai aproape de centrul spinării lui. Vale era ghemuit chiar în spatele gâtului, unde șezuse ea înainte, și se ținea cu o mână în timp ce cu cealaltă o ținea de încheietură.

– **Balustrade, scoateți mațele dragonului!** strigă Alberich, cu o voce abia auzită peste vâjâiala vântului.

Irene încercă să strige ceva în Limbă ca să-l apere, dar nu avu nici timp, nici suflu. Bucăți de metal se desprinseră din scările distruse și se aruncară spre Kai. El își contorsionă trupul, alunecând prin aer într-o răsucire fluidă, care îl feri de câteva dintre ele, însă una îi tăie burta, iar cealaltă, aripa stângă. Strigă de durere, iar zgomotul zgudui aerul precum tunetul.

– Du-ne de aici, Strongrock, strigă Vale. *Am prins-o!*

Kai se strădui să câștige înălțime, îndepărtându-se de focul central, unde se afla Alberich, dar mișcările sale erau încete și chinuite.

– Este prea mult haos aici, gemu el. Am nevoie de timp.

O altă serie de sulițe improvizate se arcui spre ei. Kai se lăsă să cadă sub ele, și se înfipseră între câteva corpuri de bibliotecă care rămăseseră încă în picioare. Vârfurile aripilor le atinseră în lateral, scuturând câteva cărți. Din aripa stângă îi picura sânge, iar Irene își dădu seama că trebuia să o țină întinsă și să planeze, în loc să o folosească perfect, ca pe cealaltă.

Nu recâștiga înălțime, ci abia dacă reușea să păstreze altitudinea de acum. Îi simțea mușchii lucrând sub trupul ei și chinul lung și tremurat al respirației. Va reuși să îi scoată de aici?

Dar, dacă reușise să ajungă aici și dacă putea rămâne conștient și funcțional, însemna că locul ăsta nu era atât de mult în adâncurile haosului cum crezuse ea. Putea încerca să ajungă în Bibliotecă iar. Fără Alberich în posesia locului și amestecând-se, ar fi putut să reușească. Iar Vale... Ei bine, nu încercaseră să îl mai ducă în Bibliotecă, înainte. Acum trebuiau să reușească. Dacă trebuia, sfâșia o cale între lumi cu mâinile goale și tot îl târa acolo.

– Kai! strigă ea. La stânga, acolo! Lângă zidul îndepărtat. Vezi ușa aceea? Ne poți duce la ea?

– Da, răcni el. Cârmi spre punctul indicat, depășind focul care creștea. Când Irene privi în jos, văzu flăcările cuprinzând raftul prăbușit peste Zayanna.

– Ai reușit, Winters? întrebă Vale.

– Sper...

Irene trebui să se întrerupă pentru că aterizase Kai, cu aripile strânse la spate. Aripa stângă nu se mișca însă cu ușurința naturală, iar el gemu din nou de durere. Irene alunecă în grabă de pe spatele lui, apoi se prinse de cel mai apropiat raft când pământul se cutremură.

Vale se uită repede la ea.

– Nu ai răni grave? întrebă el. În spatele lui, lumina se aduna și se revărsa în jurul lui Kai, care-și schimba forma.

Irene clătină din cap.

– Nimic grav. Să...

Pământul se cutremură iar, de data asta mai precis, de parcă un vierme imens s-ar fi deplasat prin el. Irene își dădu seama, cu teroarea de gheață care ajunge de la picioare la creier și prin fiecare punct dintre ele, că dacă zona pe care zăcea Zayanna fusese arsă, era posibil ca sigiliul cu care Irene marcase pământul să fi ars și el. Alberich ar fi putut locui din nou în pământul și în mobilierul bibliotecii lui.

Fără să aștepte măcar să vadă cât de grav rănit era Kai, se întoarse spre ușă.

– **Deschide-te spre Bibliotecă!** ceru ea, cu grabă și disperare, aruncându-și toată forța în cuvinte când apucă repede clanța.

Metalul rece sâsâi sub palma ei, zumzăind de o energie similară cu electricitatea statică, doar că mai puternică și mult mai periculoasă. Ușa nu voia să se deschidă spre Bibliotecă, sau poate că Bibliotèca nu voia să lase ușa să se deschidă spre ea. Sau poate că Irene era irațională când își imagina toate posibilitățile, când era vorba doar despre dificultatea de a ajunge dintr-o lume atât de haotică în Bibliotecă.

Ușa încerca să se agațe de cadru, rămânând închisă. Simțea conexiunea, știa că ajunsese la Bibliotecă, dar ușa rămânea închisă.

Rafturile se prăbușeau și cărțile cădeau, în timp ce podeaua se apropia de ei ridicându-se ușor, ca o maree.

Eșuase în încercarea anterioară de a deschide ușa către Bibliotecă. Dar acum nu voia să piardă, nu cu prețul celor doi prieteni care-și riscaseră viețile să o salveze.

– **Deschide-te!** porunci ea.

Ușa se smulse, trăgând de balamale cu un icnet de lemn care se auzi chiar și peste flăcările care trosneau și rafturile care cădeau. Dincolo de ea se afla un coridor tapetat cu cărți, dureros de familiar.

Vale îl împinse pe Kai prin ușă, apoi se opri în prag. Expresia lui era nedumerită când împinse aerul gol, cu mâinile apăsând spațiul din ușă de parcă ar fi existat un strat invizibil de sticlă între el și siguranța de partea cealaltă.

El este prea contaminat cu haos încă, își dădu seama Irene, de parcă ar fi citit o replică dintr-un film mut. *Biblioteca nu îl lasă să intre.* Sperase, dar nu era suficient. Trebuia să facă totuși ceva.

Cândva, eliminase haosul numindu-se pe sine și forțând afară tot ce nu era Irene. ***Eu sunt Irene și slujesc Biblioteca***, spusese ea în Limbă, și tot ce contrazisese acele cuvinte fusese scos afară. Ezitase să încerce pe Vale pentru că fusese prea îngrijorată că l-ar putea răni sau distruge, dacă nu-l putea descrie corect. Nu era Bibliotecar, în fond.

Dar acum nu avea timp. Aici, Limba răspunsese mai degrabă intențiilor ei și nu cuvintelor precise. Putea încerca. Toată viața fusese învățată că Limba permitea utilizatorilor săi să modeleze realitatea. Dar dacă realitatea spunea că Vale nu putea intra în Bibliotecă, trebuia să o *schimbe*.

Îl prinse pe Vale de mână.

– **Te numești Peregrine Vale**, spuse ea, cu glasul ferm peste zgomotul de cărți căzute și de cutremur de pământ. **Ești om. Și ești cel mai mare detectiv din Londra!**

Șocul fu ca o notă joasă de orgă, reverberându-i în oase și făcând-o să se clatine. Vale se clătină și el, parcă lovit de o pală de vânt. Puterea haotică ieși din el și prefăcu podeaua de sub

el în aşchii, transformând bucăţelele de hârtie în cenuşă. El căzu într-un genunchi, cu chipul palid sub petele de murdărie. Icnea spasmodic.

Îl apucă pe Vale de mână şi îl trase în faţă, când se aruncă prin uşă. El o urmă.

Lumea se înceţoşase în faţa ei, şi abia dacă mai putea sta în picioare. Atât Vale, cât şi Kai urlau la ea, ţinând-o în picioare în timp ce se clătina, iar lumea i se învârtea în jur în arcuri imense, care-i strângeau stomacul. Clipi, văzând uşa deschisă din faţa ei, privind un peisaj de infern, în care flăcările devorau cărţi şi rafturi, pământ şi cer, iar vântul urla după răzbunare.

Trebuia să facă însă ceva. Da, asta era.

– Uşă, închide-te...!

Uşa se trânti cu pocnet, răsunând pe coridorul înţesat de cărţi, oprind flăcările şi furia şi lăsându-i pe cei trei în tăcere şi întuneric.

Una câte una, luminile începură să se reaprindă încetişor.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

— Ţine mâinile acolo, Winters.

Vale îi puse mâinile să ţină faşa la locul ei, în timp ce bandaja tăietura de pe abdomenul lui Kai. Irene încercă să se concentreze, dar asta presupunea prea mult efort. Îngenunche şi se lăsă folosită drept clemă chirurgicală, în timp ce Val aplica fâşii de cămaşă ruptă şi Kai sângera. Tăieturile nu erau periculoase, dar erau urâte şi probabil aveau să lase urme.

– Sper că unchiul tău nu este foarte furios că ai venit, spuse ea, reuşind vag să urmeze firul gândului până la capăt.

– Mulţumim că ne-ai oferit atenţia ta, Winters, spuse Vale, sprijinindu-se de genunchi şi ştergându-şi palmele. Părea să se fi adunat într-o clipă, din nou calm şi controlat. Presupun că infernul acela a fost dovada biruinţei?

– Mie aşa mi s-a părut, spuse Kai. Încercă să îşi mişte braţul bandajat şi tresări: Irene, îmi pare rău. Ar fi trebuit să am mai multă încredere în tine.

– Nu a ieşit aşa cum voiam, recunoscu Irene.

Acum se simţea mai coerentă, deşi era oribil de extenuată. Gândul la ce le făcuse cărţilor îi atârna în minte ca o greutate de plumb, târându-i în jos toate celelalte reuşite. Le arsese. Erau cărţi unice – poveşti care nu aveau să mai fie găsite – şi ea le arsese pe toate. Ar fi trebuit să existe altă cale. Exista cu siguranţă altă cale. Dacă ar fi depus mai mult efort, dacă ar fi fost mai inteligentă, poate ar fi găsit o cale să salveze cărţile şi să-l oprească pe Alberich.

Își dădu seama că dragonul merita un răspuns mai bun la scuzele lui și încercă să îi zâmbească.

– Aproape c-am fost ucisă. De câteva ori, spuse ea. Li Ming avea dreptate. Am fost nesăbuită. Nu mă așteptam să veniți. Chiar deloc. Mulțumesc.

Îi tremura glasul și trebui să își muște buza ca să nu plângă.

Spre surprinderea ei, brațul care o cuprinse după umeri și o strânse liniștitor era al lui Vale. Își permise să se relaxeze, asigurându-se că avea să dureze doar un moment. *Nu sunt slabă. Mă sprijin de el pentru o clipă, ca să-mi recapăt forțele.*

– Ar fi trebuit să ajungem mai repede, spuse Kai, ferm.

– Ce s-a întâmplat cu femeia din Neam? întrebă Vale, pe un ton care arăta că nu avea decât o curiozitate ca de istoric.

Irene simți un nod în gât.

– A murit, spuse ea, fără să-i privească. M-a împins la o parte din calea unui raft în cădere. Aș fi murit, altfel. M-a dus acolo în siguranță, dar...

– Păstrează-ți compătimirile pentru cineva care nu a încercat de câteva ori să te asasineze, Winters, îi spuse Vale, sever. Știa prea bine în ce se băga. Dacă nu a supraviețuit, atunci doar ea este de vină pentru că s-a amestecat de la început.

Irene își trecu mâna peste ochii care o înțepau. Avea fața mânjită de cenușă.

– Mă crezi sau nu, chiar nu mă ajută. Știa că trebuia să încerce să fie mai politicoasă, dar nu mai avea răbdare: Mi-ar fi plăcut să scape cu viață. Chiar dacă tu nu crezi că „merita".

– Și Alberich al tău este mort, sper? întrebă Vale.

– Sper. Sper că a *ars*! tonul ei răzbunător o surprinse.

– Cu tot cu cărți. Păcat că nu au putut fi salvate, spuse Kai.

Trebuia să mărturisească, mai devreme sau mai târziu. Putea începe să exerseze acum.

– A fost vina mea, spuse ea. Eu am pornit focul. Eu le-am comandat să ardă.

Simțea miros de cenușă și se întrebă dacă vreo parte provenea de la cărțile unice din cuști. Cenușa părea acum parte din pielea

ei – un însemn al păcatului de neiertat mai permanent decât orice literă stacojie.

Vale ridică din umeri.

– Păcat, dar a funcționat.

– Da, însă... erau *unice*, protestă Irene. Nu avea parte de dezaprobarea la care se așteptase. Și eu le-am dat *foc*.

Vale și Kai schimbară o privire.

– Pot înțelege, spuse Kai. Chiar dacă nu m-aș pregăti să devin Bibliotecar, aș înțelege. Erau cărți și erau unice. Dar te cunosc, Irene. N-ai fi făcut-o dacă ai fi știut că exista altă cale. *Nu este vina ta*. Greșești dacă nu învinuiești pe altcineva.

Irene se luptă cu dorința de a-i spune că pricepuse totul pe dos și că era vina ei, dar lipsa totală a condamnării făcea lucrurile dificile.

– Cum ați ajuns? întrebă ea, schimbând subiectul.

Kai se lăsă pe spate și privi tavanul.

– Am găsit-o pe *Madame* Coppelia și i-am transmis mesajul tău, spuse el. Apoi, Vale și cu mine am decis să venim să te luăm.

– Este suspect de vagă povestea și îi lipsesc detaliile.

– Dar, în esență, e corectă. În plus, așa nu poți susține că a fost vina ta și că ar trebui să fii pedepsită pentru că m-ai băgat în bucluc. Kai părea foarte mândru de el.

– Așa este, fu de acord Vale. Strongrock se poate scuza și poate plăti daunele servitorului unchiului său.

– Doamne. Irene nu știa dacă voia să afle ce i se întâmplase lui Li Ming. Începea să se relaxeze. O ajuta dacă nu se gândea la unele lucruri spuse de Alberich. Eu nu pot să cred că s-a terminat. O parte din mine se teme că luminile se vor stinge iar, sau că voi deschide ușa și... nu își termină fraza.

Oare Alberich chiar a murit? șopti latura paranoică a lui Irene. *I-am văzut pielea smulsă de pe trup. L-am văzut aruncat în haos. Acum, l-am lăsat captiv în infern, într-o lume care se destramă. Ar fi suficient să ucidă pe oricine – om, membru al Neamului Frumos, dragon, Bibliotecar. Dar cum să fiu sigură?*

Pentru o clipă, se lăsă tăcerea. Apoi, se scutură și se ridică în picioare.

– Bine, spuse ferm. E timpul să ne mișcăm.

Simțea că timpul repornise. Momentul de nemișcare nu putea dura. Ceasul ei personal ticăia. Erau lucruri de făcut, oameni de văzut, întrebări de pus. Cărți de citit.

– Nu mai putem aștepta? se plânse Kai.

Dar îi lăsă pe ea și pe Vale să îl ajute să se ridice.

– Prostii. Avem prea multe de făcut.

Irene reuși în sfârșit să definească senzația pe care o trăia. Era ca un zmeu înălțat în vânt. *Posibil*. Totul i se părea acum posibil.

Se uită de la unul la celălalt. Erau cei doi *prieteni* ai ei, aici, *acasă*, în Bibliotecă. Asta o definea, nu nașterea sau sângele. Poate că Alberich avusese dreptate, sau poate că mințise, sau poate doar se înșelase.

Își putea întreba părinții mai târziu. Nu, *trebuia* să îi întrebe. Era o promisiune. Dar ar fi fost cea mai proastă speță de idioată dacă-i permitea lui Alberich să otrăvească prezentul cu răutatea lui.

– Ar trebui să mă întorc la Londra, spuse Vale, fără chef. Am multe de făcut. Cum plec eu, cum izbucnește un val de infracțiuni și de data asta am plecat mai departe decât de obicei. Privi în jur. Deci asta e Biblioteca voastră. Aveți un coridor impresionant.

Kai chicoti, iar Irene se trezi zâmbind.

– Este mai mare decât crezi, spuse ea. Nu promit că avem dosare penale, dar sunt convinsă că găsim ceva interesant. Trebuie să raportez totul Coppeliei și să aflu dacă s-a produs vreo daună Bibliotecii din cauza a ce a făcut Alberich. Asta este prima noastră prioritate, dar apoi... ridică din umeri.

– Am scăpat? Vale își inspectă degetele, de parcă ar fi putut vedea contaminarea sau lipsa ei.

– Așa cred. Altfel n-aveai cum să intri aici.

– Atunci, ai perfectă dreptate, Winters. Avem treabă. Vale porni pe coridor, iar Irene și Kai trebuiră să se grăbească să îl prindă din urmă. Pe unde o luăm?

– Căutăm o cameră cu computer, iar Irene poate verifica harta când o contactează pe Coppelia, spuse Kai. O să-ți placă să vezi computerele, Vale.

Vale se încruntă.

– Adică locul ăsta nu este organizat?

– Ba foarte, se apără Irene. Doar că nu este organizat foarte *util*, din punctul nostru de vedere. Nu te teme, nu s-a pierdut nimeni vreodată. Nu permanent.

– Mă liniștești teribil, spuse Vale, sec. Ai face bine să o iei înainte, Winters. Te urmăm.

Irene o luă înainte pe coridor, sub luminile clare, lăsând în urmă mirosul de cenușă și dezastru. În fața ei păreau a se întinde noi orizonturi. Nu conta dacă Biblioteca tot insista că ea, una, era „în perioada de probă". Știa ce făcuse și la fel știau și oamenii ale căror opinii contau. Chiar dacă o așteptau noi munți de escaladat, avea energia necesară.

Avea și prieteni, să o ajute la greu.

Senzația că totul era posibil nu va dura, firește. Nimic nu era permanent. Dar nu voia să o strice privind prea departe înainte. Erau în siguranță în Bibliotecă și Biblioteca supraviețuise.

DESCOPERĂ PLĂCEREA LECTURII ȘI ONLINE!
Urmărește-ne și pe canalele noastre de social media, ca să fii la curent cu noutățile editoriale și cu știri despre scriitorii și cărțile **NEMIRA**

Website nemira.ro

facebook facebook.com/ed.nemira

Instagram @edituranemira

BLOG NEMIRA blog.nemira.ro

Postează ce mai citești și intră în comunitatea noastră:

#EdituraNemira
#PlăcereaLecturii

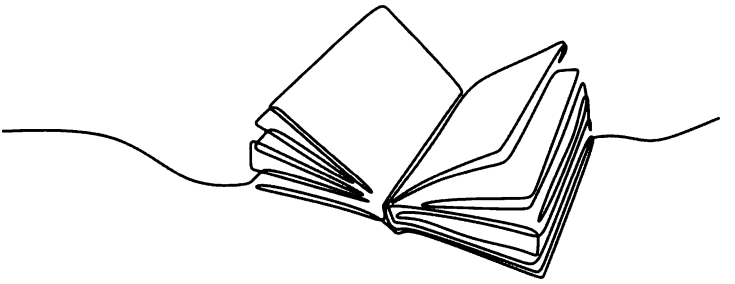

Arr
Man

Join th

Recrutăm vânăt
Amazoane și explorato
până la capătul univer
femei neînfricate, capab
orci însetați de sânc
Minți sclipitoare, dor
unor crime terifiante!
cărora să le aducem
science-fictic

Join th

Printre gener
Frank Herbert
regi ne sunt **Stephen**
iar regine, **N.K. Je**

În librăriile din toată

Ar
Imaginati

POWERE

GENEVIEVE COGMAN
a pornit pe drumul literaturii de la o vârstă fragedă, fiind pasionată de operele lui Tolkien și de povestirile cu Sherlock Holmes. După obținerea unui masterat în Statistică aplicată în medicină, a lucrat ca programator și analist de date în domeniul sănătății. *Biblioteca invizibilă* (*The Invisible Library*, 2015; Armada, 2019) este primul volum din seria omonimă și primul roman publicat de Genevieve Cogman, cunoscută și ca autoare de scenarii pentru jocuri de rol. În aceeași serie, care este un minunat omagiu adus pasiunii pentru cărți, au urmat: *Orașul mascat* (*The Masked City*, 2015; Armada, 2020), *Cărți în flăcări* (*The Burning Page*, 2016; Armada, 2021), *The Lost Plot* (2017; în curs de publicare în Armada), *The Mortal Word* (2018), *The Secret Chapter* (2019) și *The Dark Archive* (2020).

ARMADA

science-fiction / fantasy / thriller

Pedepsită pentru că
s-a amestecat în diverse incidente
dintre dragoni și cei din Neamul Frumos,
Irene, bibliotecara-spion, nu mai are voie să
ducă la îndeplinire decât cele mai simple misiuni
de obținere a unor cărți pentru Biblioteca invizibilă.
Însă necazurile se pare că pot da peste ea oriunde
ar fi și orice ar face. Peste ea și peste camaradul său,
Kai, dragonul de stirpe regală. Și, fiindcă Alberich
plănuiește să distrugă întreaga Bibliotecă și pe Irene
odată cu aceasta, tânăra încearcă să strângă cât mai
mulți aliați în jurul său. Doar pentru a descoperi că viața
îi este pusă în primejdie de către o ființă apropiată,
pe care nu ar fi crezut-o capabilă de trădare...

**„Amuzantă, incitantă și atât de plină de speranță!
Exact genul de carte *fantasy* care îi face pe cititori
să pornească în propriile aventuri."**

Bustle

**„Dialoguri inteligente, salturi în timp, multă
acțiune, intrigă originală... O să ne dorim mereu
noi aventuri în bibliotecă."**

Library Journal

ARMADA
powered by
NEMIRA

e-BOOK
DISPONIBIL
NEMIRA.RO

ISBN 978-606-43-1085-9